

EMILY HENRY

DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ

BESTSELLER INTERNAȚIONAL PUBLICAT ÎN PESTE 20 DE ȚĂRI

„EMILY HENRY REUȘEȘTE SĂ NE DUCĂ ÎNTR-O LUME A
EMOȚIILOR DUREROASE ȘI SĂ NE ARATE CÂT DE FRUMOS
POATE SĂ SCRIE, DOVADĂ A IMENSULUI EI TALENT LITERAR.”

ENTERTAINMENT WEEKLY

Blue
MOON

Pentru Joey
Ești perfect pentru a fi persoana mea favorită

Capitolul 1. Casa

Am un defect din fabricație.

Îmi place să cred că toată lumea are câte unul. Sau, cel puțin, asta mă face să mă simt mai bine cu privire la această trăsătură prin care oamenii se sabotează singuri, faptul că aruncă vina pentru toate lucrurile rele care li se întâmplă asupra unei caracteristici anumite: lucrul pe care au învățat să-l facă pentru a se proteja și de care nu se pot dezbăra, chiar dacă nu mai au nevoie de el.

Poate că tu, cititorule, n-ai avut posibilitatea să controlezi ce ți se întâmpla în copilărie. Deci, ca să eviți dezamăgirile, ai învățat să nu ceri nimic din ce-ți dorești cu adevărat. Iar asta a funcționat multă vreme. Doar că acum, când ai ajuns la vârsta a doua și îți dai seama că nu ai obținut nimic din ce voiai cu adevărat, mergi cu 200 de kilometri pe oră pe autostrada vieții într-o mașină de lux, cu o valiză cu bani și un cetățean pe nume Stan în portbagaj.

Poate că defectul tău din fabricație este că nu semnalizezi niciodată când schimbi direcția.

Sau poate, ca mine, ești un romantic incurabil. Nu te poți stăpâni din a-ți spune povestea. Povestea vieții tale, asezonată cu un fond sonor melodramatic și cu razele aurii ale soarelui care pătrund prin geamul mașinii.

La mine totul a început când aveam doisprezece ani. Părinții mi-au spus să mă așez, că au ceva important să-mi comunice. Mama primise primul diagnostic – niște celule suspecte în sânul stâng – și mi-a zis de atâtea ori să nu mă îngrijorez, încât mi-a fost teamă să nu mă pedepsească dacă mă prinde făcându-mi griji. Mama era genul care făcea lucrurile se meargă, optimistă, nu se îngrijora din orice, dar îmi dădeam seama că era îngrozită, așa că m-a cuprins și pe mine groaza, încremenită cum eram pe canapea și nesigură de ce ar fi trebuit să fac ca să nu înrăutățesc lucrurile.

Dar apoi tatăl meu, șoarece de bibliotecă și mare amator de stat în casă, a făcut ceva neașteptat. S-a ridicat în picioare, ne-a luat de câte o mână pe mine și pe mama și a spus: *Știți ce ne trebuie ca să alungăm sentimentele astea negative? Un dans!*

În suburbia noastră nu erau cluburi, doar un restaurant care servea fripturi mediocre și unde cânta o trupă de cover-uri în fiecare vineri seară, dar figura mamei s-a luminat de

parcă tata ar fi sugerat să luăm un charter spre Copacabana.

Purta o rochie galben pai și cercei din metal bătut, care sclipeau când se mișca. Tata a comandat un scotch de 20 de ani pentru ei și un cocktail Shirley Temple pentru mine, apoi cu toții ne-am învârtit și am dat din cap până când am amețit, râzând și împiedicându-ne unii de alții. Am râs până când nu ne mai țineam bine pe picioare, iar tatăl meu, altfel un tip rezervat, a început să cânte „Brown Eyed Girl” împreună cu trupa, de parcă n-ar fi fost toți ochii ațintiți asupra noastră.

Obosiți, ne-am înghesuit în mașină și am plecat spre casă, prin noaptea liniștită, mama și tata ținându-se de mână între scaune, iar eu cu fruntea lipită de geam, urmărind felinarele stradale care treceau unul după altul și gândindu-mă: *O să fie bine. O să fim bine cu toții.*

În acel moment mi-am dat seama de ceva: când lumea din jur îți pare întunecată și înfricoșătoare, iubirea te poate lua pe sus ca să te ducă la dans; râsul poate să mai aline durerea; frumusețea să mai spargă din teamă. Am hotărât pe loc că viața mea va fi plină de aceste trei lucruri, nu doar de dragul meu, ci și de al mamei, și de al celor din jur.

Va exista un scop clar. Va exista frumusețe. Vor exista lumânări aprinse și Fleetwood Mac care se va auzi în surdină.

Ideea este că am început să-mi spun o poveste frumoasă despre viață, soartă și felul în care o să se aranjeze lucrurile, iar la douăzeci și opt de ani povestea mea era perfectă.

Părinți perfecți (fără cancer) care mă sunau de câteva ori pe săptămână, amețiți de vin sau de prezența celuilalt. Un iubit perfect (spontan, vorbitor de mai multe limbi străine, înalt de peste doi metri), care lucra la Urgențe și care știa să gătească *coq au vin*. Un apartament perfect în Queens, decorat în stil *shabby chic*. Slujba perfectă, scriitoare de romane de dragoste, inspirată de părinții perfecți și de iubitul perfect, pentru editura Sandy Lowe Books.

Viața perfectă.

Dar nu era decât o poveste, iar când a apărut prima gaură în ea, tot eșafodajul s-a dărâmat. Ce ți-e și cu poveștile astea!

Acum, la douăzeci și nouă de ani, eram nefericită, fără nici un ban în buzunar, fără un adăpost sigur, n-aveam pe nimeni și ideea că trebuie să intru pe aleea unei minunate case pe malul unui lac mă făcea să vărs. Imaginea romanțioasă pe care o construisem despre viața mea nu-mi mai era de nici un folos, dar defectul meu de fabricație încă mai mergea pe locul din

față în Kia mea Soul cea bătută de vreme, spunând povestea așa cum a fost:

January Andrews se uita pe geamul mașinii la apa învolburată a lacului care se spărga de țărni, la apus. Încercase să se auto-convingă că nu era o greșală să vină aici.

Era cu siguranță o greșală, dar nu aveam altă opțiune. Nu poți să dai cu piciorul ocaziei de a locui gratis când n-ai nici un sfanț.

Am parcat pe stradă și m-am holbat la fațada conacului, cu ferestrele strălucitoare și veranda ca dintr-o poveste, cu tufele ciufulite de iarbă-de-mare care dansau în briza călduță.

Am verificat adresa de pe GPS cu cea scrisă pe un bilețel atârnat de cheia casei. Asta era, ajunseseam.

Am mai tras de timp un minut, de parcă aș fi așteptat să vină un asteroid gigantic să mă șteargă de pe fața pământului înainte să fiu obligată să intru. Pe urmă am tras adânc aer în piept și am coborât din mașină, luptându-mă cu valiza burdușită pe care am luat-o de pe bancheta din spate și cu mânerul unei cutii de carton în care aveam sticle cu gin.

Mi-am dat deoparte o șuviță de păr de pe față și am început să studiez lambriul albastru precum cicoarea și ramele albe ale casei. *Prefă-te că e un Airbnb.*

Imediat, mi-a apărut în minte un anunț imaginar de Airbnb: casă cu trei dormitoare și trei băi, pe malul lacului, plină de farmec, dovada vie că taică-tău a fost un nemernic și că viața ta a fost o minciună.

Am început să urc scările săpate în panta dealului, cu sângele pulsându-mi în urechi și picioarele tremurânde, ca și cum m-aș fi așteptat să se deschidă gura iadului și să mă înghită cu pământul de sub mine cu tot.

Dar s-a întâmplat deja. Anul trecut. Și n-ai murit, așa că nici asta n-o să te omoare.

Odată ajunsă pe verandă, mi s-au ascuțit brusc toate simțurile. Fața mă mânca, stomacul mi se strânsese ghem, transpirația îmi curgea pe ceafă. Ținând cutia cu gin în echilibru pe șold, am scos cheia și am învârtit-o în broască, sperând în sufletul meu să se blocheze. Să nu fie totul decât o farsă elaborată pe care mi-o aranjase tata înainte să moară.

Sau, și mai bine, să nu fie mort. Să iasă de după un tufiș și să țipe: „Te-am prins! Doar n-ai crezut că aveam o viață

paralelă, nu? Cum să fi avut eu o casă secretă unde locuiam cu o altă femeie decât mama ta?”

Cheia s-a rotit fără probleme. Ușa s-a deschis spre interior.

Casa era tăcută.

M-a străpuns un fior de durere. Același pe care l-am simțit când mama m-a suna să-mi spună de atacul cerebral al tatei și am auzit-o printre suspine: „S-a dus, Janie...”

Nu tata. Nu aici. Nicăieri. Și pe urmă al doilea fior, ca un cuțit răsucit în rană: tatăl pe care credeai că-l cunoști nu a existat, de fapt.

N-a fost niciodată al meu. Așa cum n-a existat nici fostul iubit Jacques sau *coq au vin* gătit de el.

Era doar o poveste pe care mi-o spuneam. Dar de acum încolo trebuia să fie adevărul gol-goluț sau nimic, așa că mi-am făcut curaj și am intrat.

Primul gând a fost că adevărul gol-goluț nu era chiar așa de gol. Cuibușorul de nebunii al tatei avea un living deschis, unit cu o bucătărie cu faianță albastră și un colțisor pentru mic dejun, iar ferestrele mari cât peretele dădeau înspre o terasă din lemn băituit cu o culoare închisă.

Dacă mama ar fi fost proprietara casei, totul ar fi fost un amestec de crem și alte nuanțe neutre. Camera boemă în care am intrat s-ar fi potrivit mai degrabă în vechea casă pe care o împărțeam cu Jacques decât în casa părinților mei. M-a luat cu amețeală când mi l-am imaginat pe tata aici, printre lucrurile astea pe care mama nu le-ar fi ales niciodată: măsuța pentru mic dejun pictată cu motive populare, biblioteca din lemn închis la culoare, canapeaua comodă, cu perne desperecheate.

Nu semăna cu nimic din ce știam eu despre el.

Mi-a sunat telefonul în buzunar și am lăsat cutia pe blatul de granit ca să pot răspunde.

— Cum e? a întrebat numaidecât vocea de la celălalt capăt. E vreo temniță a sexului pe acolo?

— Shadi? am ghicit eu.

— Mă îngrijorează sincer faptul că sunt *singura* persoană care ar putea să te sune și să te întrebe așa ceva, a răspuns ea.

— Ești chiar singura persoană care știe de Coliba Dragostei, am remarcat eu, după care am pus cutia de gin pe care o duceam pe blatul din granit.

— Ba *nu* sunt singura care știe de ea, m-a contrazis Shadi.

Teoretic vorbind, era adevărat. Descoperisem casa secretă de pe lac a tatălui meu în urmă cu un an, la înmormântarea lui, însă mama știuse de ea de mai demult, și desigur Cealaltă Femeie știuse de ea de la bun început.

— În regulă, am zis. Ești singura căreia *eu i-am spus* de ea. Oricum, lasă-mă o secundă, doar ce am ajuns.

— Chiar așa?

Shadi respira greu, ceea ce însemna că mergea pe jos spre muncă. De când funcționam pe fusuri orare diferite, cam așa aveau loc majoritatea conversațiilor noastre telefonice.

— Metaforic, am răspuns. Sunt aici de ore bune, dar simt că doar ce am ajuns.

— Cât de înțelept! a făcut Shadi. Cât de profund!

— Șșt, i-am zis. Încerc să absorb ce e în jur.

— Verifică dacă nu e și o temniță a sexului! s-a grăbit să-mi zică, de parcă i-aș fi închis.

Ceea ce n-am făcut. Rămăsesem pur și simplu cu telefonul la ureche, ținându-mi respirația, ținându-mi bătăile inimii sub control, pe când cercetam cea de-a doua viață a tatălui meu.

Și chiar când încercam să mă conving că tata nu ar fi avut cum să locuiască aici, am observat ceva înrămat pe perete. Era o tăietură din ziarul *New York Times* cu lista de bestselleruri, aceeași pe care o pusese și pe șemineul de acasă. Uite-mă acolo, la numărul 15, în partea de jos. Și mai sus puțin, la câteva locuri deasupra mea - fir-ar să fie de viață! -, era fostul meu rival de la colegiu, Gus (deși acum își spunea Augustus, fiindcă era Un Tip Serios), și romanul lui de debut arogant, *Revelații*. A stat pe lista aceea timp de cinci săptămâni, nu că le-aș fi numărat (ba bineînțeles că le-am numărat).

— Ei bine? a întrebat Shadi. Cum e?

M-am uitat în jur și mi s-au lipi ochii de o tapiserie cu o mandala, atârnată deasupra canapelei.

— Mă face să mă întreb dacă tata nu cumva fuma iarbă.

M-am răsucit spre ferestrele de pe laterala casei, care erau perfect aliniat cu ale vecinilor, un defect de design pe care mama nu l-ar fi acceptat dacă ar fi cumpărat ea casa.

Dar asta nu era casa ei, iar prin ferestre se vedeau perfect rafturile pline cu cărți care acopereau pereții biroului vecinului.

— O, Doamne - e o plantație de iarbă? a exclamat Shadi încântată. Ar fi trebuit să citești scrisoarea, Janie. Totul a fost o neînțelegere. Tatăl tău îți lasă moștenire afacerea familiei.

Cealaltă Femeie nu era decât partenera lui de afaceri.

Cât de rău era că-mi doream să aibă dreptate?

Oricum, intenționasem să citesc scrisoarea. Așteptam doar momentul potrivit, sperând că n-aveam să mai fiu la fel de furioasă și că ultimele cuvinte ale tatei aveau să fie unele liniștitoare. În schimb, trecuse un an de la moartea lui și groaza la gândul de a deschide scrisoarea creștea cu fiecare zi. Era atât de incorect faptul că el avea ultimul cuvânt și că nu puteam să-i mai răspund în nici un fel. Să țip sau să plâng sau să-i cer socoteală. Odată deschisă scrisoarea, nu mai era cale de întoarcere. Gata. Adio.

Așa că, până la proba contrarie, scrisoarea stătea bine-mersi pe fundul cutiei de gin pe care o adusesem cu mine din Queens.

— Nu e o seră, am zis, deschizând ușa glisantă din sticlă și pășind pe veranda scăldată în lumina soarelui. Asta dacă nu cumva iarba e la subsol.

— N-are cum! m-a contrazis Shadi. Acolo e temnița sexului.

— Hai să nu mai vorbim despre viața mea depresivă, am zis. Care mai e treaba cu tine?

— Vrei să vorbim despre Fesul Bântuit? s-a repliat numaidecât Shadi, gata să mă distragă de la oroarea situației mele prezente.

Dacă ar fi avut mai puțin de patru colegi de cameră în apartamentul ei cât o cutie de pantofi din Chicago, acum aș fi locuit cu ea, nu aici, în ultimul loc de pe pământ în care îmi doream să mă aflu. Să fiu sinceră, asta n-ar fi fost niciodată o opțiune. Eram absolut incapabilă să duc ceva la bun sfârșit când eu și Shadi eram împreună, iar cum situația mea financiară devenise atât de precară, asta era ultima mea speranță: să mă retrag în iadul meu propriu și personal (și fără chirie) până când terminam de scris următoarea mea carte și mi-aș fi putut permite din nou un apartament, fără Jacques.

— Normal că vreau să vorbim despre Fesul Bântuit, am zis eu. Spune-mi tot!

— Tot nu vorbește cu mine, a oftat Shadi afectată, dar parcă îl *simt* cum se uită la mine când suntem amândoi în bucătărie. Pentru că avem o conexiune.

— Nu ți-e teamă că poate conexiunea ta nu este *cu* bărbatul care poartă fesul, ci cu fantoma ultimului bărbat care l-a avut înaintea lui? Ce-ai face dacă ți-ai da seama că te-ai

îndrăgostit de o fantomă?

— Hmmm, a făcut Shadi, gândindu-se un minut. Cred că mi-aș actualiza biografia de pe Tinder.

O briză caldă a tulburat valurile scânteietoare de la poalele dealului, pornindu-se apoi să-mi învâртеjească părul, să-mi îmbrace umerii cu onduleurile mele castanii, iar soarele la apus arunca raze atât e calde și de luminoase că trebuia să privesc printre gene ca să disting nuanțele de portocaliu și de roșu de pe malul celălalt. Dacă asta ar fi fost o casă închiriată, ar fi fost locul perfect unde să redactez manuscrisul pe care îl promisesem pentru Sandy Lowe Books.

Shadi, după cum mi-am dat seama, continua să vorbească. Tot despre Fesul Bântuit. Numele lui era Ricky, dar noi nu-i spuneam niciodată așa. Întotdeauna vorbeam codat când venea vorba despre viața amoroasă a lui Shadi. Mai era bătrânul care avea restaurantul acela uimitor cu fructe de mare (Stăpânul Peștelui) și mai era un tip căruia îi spuneam Mark doar pentru că semăna cu un alt Mark, unul *faimos* (detaliile se pierdeau în ceață; eu nu-mi aminteam nici care era celălalt Mark cu care ni se părea că seamănă și nici numele lui adevărat), iar acum era vorba despre noul ei coleg de muncă, care purta un fes pe care Shadi nu putea să-l sufere, dar căruia nu-i putea rezista.

M-am trezit din reverie înapoi în conversație când Shadi m-a întrebat:

— Weekendul cu 4 iulie? Te pot vizita atunci?

— Dar mai e mai mult de o lună până atunci, am mormăit eu.

Am vrut să adaug că nici nu aș mai fi fost aici până atunci, dar știam că nu era adevărat. Mi-ar fi luat toată vara să scriu cartea și apoi să reușesc să vând și cartea, și afurisita de casă de pe plajă cu tot cu mobilă, după care m-aș întoarce la un relativ confort. Poate nu înapoi în New York, dar undeva mai ieftin.

Mă gândeam că Duluth e accesibil. Mama nu m-ar vizita niciodată acolo, însă noi două oricum nu prea ne-am văzut la față în ultimul an, cu excepția unei vizite de trei zile de Crăciun. M-a târât după ea la patru ore de yoga, trei baruri cu sucuri fresh și un spectacol cu *Spărgătorul de nuci* în care dansa un băiețandru necunoscut, de parcă, dacă am fi rămas singure fie și un minut, s-ar fi deschis subiectul „tata” și am fi explodat amândouă.

Toată viața mea de până atunci prietenii îmi invidiaseră relația cu părinții. Cât de des și de liber (credeam eu) vorbeam, cum ne distram împreună. Acum jucam un fel de leapșa cu telefoane.

Trecusem de la a avea doi părinți iubitori și un iubit pe termen lung cu care locuiam la o a avea practic doar pe Shadi, prietena mea dragă aflată prea departe. Singurul lucru bun la mutarea de la New York la North Bear Shores, Michigan, era că mă apropiasem de locuința ei de la Chicago.

— 4 iulie e prea departe, m-am plâns eu din nou. Ești practic la trei ore distanță de mers cu mașina.

— Da, iar eu nu știu să conduc.

— Atunci poate ar trebui să dai permisul ăla înapoi, am zis.

— Crede-mă, aștept să expire. O să mă simt atât de liberă când certificările o să corespundă cu abilitățile mele. *Urăsc* când oamenii au impresia că știu să conducă doar pentru că, din punct de vedere legal, o pot face.

Era adevărat. Shadi era o șoferiță groaznică. Țipa de fiecare dată când vira la stânga dinaintea unui trafic ce venea din sens opus, chiar dacă prima mașină era la mai mult de o sută de metri.

— Scumpo, știi cum e cu luatul concediilor în Industrie. Sunt norocoasă că șeful mi-a spus că pot avea liber pe 4. Din câte știu, s-o aștepta să i-o sug acum.

— În nici un caz! Asta se face doar de sărbătorile importante. Ce se așteaptă de la tine este să faci la schimb o „treabă” clasică cu piciorul.

Am mai luat o gură de gin, m-am întors de pe marginea verandei și aproape că am scăpat un țipăt. Pe veranda de lângă a mea, un cap cu păr creț și castaniu se uita înapoi dintr-un șezlong. Preț de o binecuvântată secundă, am crezut că vecinul doarme în scaunul lui și că prima noastră conversație nu va avea *nimic* de a face cu expresia „treaba” clasică cu piciorul. Dar apoi s-a aplecat în față, a luat sticlă aburită de bere de pe măsuta de lângă, a tras o dușcă și s-a întins la loc.

— Foarte adevărat. Nici nu va trebui să mă descalt de șlapi, spunea Shadi. În fine, trebuie să mă întorc la lucru. Dar anunță-mă dacă găsești iarbă sau articole din piele la subsol.

Am întors spatele vecinului și mi-am revenit:

— N-o să verific până nu vii să mă vizitezi.

— Urât, a făcut Shadi.

— Avantaj, am spus. Te iubesc.

— Eu te iubesc mai mult, mi-a spus și a închis.

M-am întors cu fața spre capul creț, așteptând să mă observe ca să mă pot prezenta. Nu-mi cunoscusem nici unul dintre vecinii din New York, însă aici eram în Michigan, iar din istorisirile tatei despre cum crescuse în North Bear Shores, mă așteptam ca, la un moment dat, să-i împrumut bărbatului ăstuia niște zahăr (Observație: de cumpărat zahăr). Cum nu s-a întors nici un minut mai târziu, mi-am dres vocea ca să-i atrag atenția.

El s-a întins încă o dată după o dușcă de bere și s-a lăsat înapoi în scaun fără să întoarcă fața spre mine.

M-am sprijinit de balustradă și am strigat stânjenită către el:

— Scuze pentru deranj!

El a făcut un gest vag din mână. Vedeam că are o carte în poală, dar nu și ce titlu avea.

— Ce e deranjant la o „treabă” cu piciorul pe post de monedă de schimb? a spus el pe o voce tărăgănată, răgușită și plictisită.

M-am strâmbat, încercând să găsesc un răspuns - *orice* răspuns. Mintea îmi era la fel de goală ca pagina de Word pe care o deschideam în ultima vreme.

În regulă, deci poate devenisem puțin cam sălbatică în ultimul an. Poate nu știam sigur ce făcusem în ultimul an, de vreme ce nu o vizitasem pe mama, nu scrisesem o carte și nici nu-mi cucerisem vecinii.

— Oricum, am îndrăznit eu în cele din urmă, locuiesc aici acum.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de zahăr, mi-a replicat el cu încă un gest dezinteresat din mână, ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile fără să se uite la mine, dar bucurându-se de ocazia de a le lua peste picior. Sau să te îndrum spre cel mai apropiat loc unde să-ți încerci fanteziile sexuale.

M-am încins, iar vorbele mi-au ieșit din gură înainte să-mi dau seama.

— O să aștept să pleci cu mașina și o să te urmăresc, i-am replicat.

A râs, un sunet dur, care te zgârie pe ureche, dar tot nu s-a întors spre mine.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc! am adăugat eu răstit și m-am întors, grăbindu-mă să intru înapoi prin ușa glisantă din

sticlă, în casa în care probabil că aveam să mă ascund toată vara.

— Mincinoaso! l-am auzit mormăind, înainte să închid ușa cu putere.

Capitolul 2. Înmormântarea

Nu eram pregătită sufletește să mai umblu prin casă, așa că m-am așezat la masa de scris. Ca de obicei, pagina goală de Word s-a uitat cu reproș la mine, care nu reușeam deloc s-o umplu cu cuvinte și personaje, indiferent cât m-aș fi holbat la ea.

Chestia cu scrisul de romane cu final fericit e următoarea: te ajută dacă și crezi în ele.

Chestia cu mine e următoarea: mereu am crezut că părinții mei sunt întruchiparea lui.

Părinții mei, familia mea, trecuseră prin atât de multe deja și totuși reușiseră să devină parcă și mai iubitori, să râdă parcă și mai mult. A fost o scurtă perioadă de despărțire când eram eu mică și mama spunea că începuse să nu se mai recunoască, începuse să privească pe fereastră de parcă s-ar fi văzut pe sine acolo, afară, trăind o altă viață și încercând să afle ce avea de făcut în continuare. Apoi a urmat perioada cu dans în bucătărie, ținutul de mâini și sărutatul pe frunte când tata s-a întors acasă. Pe urmă, primul diagnostic de cancer al mamei și cina foarte scumpă când a scăpat de boală, când am mâncat ca și cum am fi fost milionari și am râs până când ne-au ieșit pe nas vinul scump și apa minerală importată din Italia, de parcă ne-am fi permis să le irosim, de parcă n-ar fi existat facturile pentru spital. Pe urmă a doua întâlnire cu cancerul și viața ei cea nouă de după mastectomie – cursurile de olărit, de dans de societate, de yoga, de bucătărie marocană, cu care părinții mei își ocupau toată ziua, ca și cum ar fi fost hotărâți să înghesuie cât puteau de multe în cât mai puține ore. Weekenduri prelungite la New York, în vizită la mine și la Jacques, călătorii cu metroul când mama mă ruga să n-o mai zăpăcesc cu poveștile despre drogații din vecini, Sharyn și Karyn (nu erau rude – ne băgau ocazional broșuri despre Pământul plat pe sub ușa) pentru că se temea că o să se scape pe ea de râs, timp în care tata îi demonta teoria Pământului plat lui Jacques, pe un ton scăzut.

Încercare. Final fericit. Necazuri. Final fericit. Chimioterapie.

Final fericit.

Și pe urmă, chiar în mijlocul celui mai fericit final dintre toate, el a dispărut.

Stăteam acolo, în foaierul bisericii episcopale la care

mergeau ei, într-o mare de oameni îmbrăcați în negru care șopteau cuvinte inutile, ca o somnambulă. Abia îmi aminteam drumul cu avionul, cum ajunseseam la aeroport, cum îmi făcusem bagajele. Amintindu-mi pentru a mia oară în ultimele trei zile că el nu mai era.

După slujbă, mama s-a retras să meargă la baie, iar atunci am văzut-o. Singura femeie de acolo pe care nu o recunoșteam. Purta o rochie lungă, gri, sandale din piele și un șal negru, croșetat, pus neglijent în jurul umerilor. Avea păr alb, tuns scurt, puțin zburlit de vânt, și mă fixa cu privirea.

După o clipă, a venit lângă mine și, din nu știu ce motiv, stomacul mi s-a strâns. Cumva, știam că lucrurile erau pe cale să se schimbe. Că prezența acestei străine la înmormântarea tatei avea să îmi dea viața peste cap la fel de mult cum o făcuse și moartea lui.

Mi-a adresat un zâmbet șovăitor, oprindu-se dinaintea mea. Mirosea a vanilie și a citrice.

— Bună, January.

Vocea îi era șoptită, iar degetele îi frământau nervos marginea cu franjuri a șalului.

— Am auzit atât de multe despre tine!

În spatele ei, ușa de la baie s-a deschis brusc, iar mama a ieșit. S-a oprit în loc, încremenind ca un bloc de gheață cu o expresie necunoscută pe chip. *Recunoaștere? Oroare?*

Nu voia ca noi două să vorbim. Ce însemna că nu voia ca noi două să vorbim?

— Sunt o prietenă mai veche a tatălui tău, a spus femeia. El înseamnă... a *însemnat* mult pentru mine. Îl știam de-o viață. O vreme, am fost foarte apropiați și... vorbea întruna despre *tine*.

Râsetul ei s-a vrut a fi degajat, însă nu i-a ieșit nici pe departe.

— Îmi pare rău, a spus ea cu voce răgușită. Mi-am promis că n-o să plâng, dar...

Am simțit de parcă sărisem dintr-un avion sau fusesem împinsă de pe o clădire, iar căderea nu se mai termina. Eram prinsă în imponderabilitate în timp ce biserica se învârtea în jurul meu ca într-o spirală.

Prietenă veche. Asta spusese. Nu iubită sau amantă. Dar nu conta. O știam din felul în care plângea, o versiune mai distorsionată a lacrimilor mamei din timpul înmormântării. I-am recunoscut privirea în cea pe care o văzusem la mine de

dimineată în timp ce mă machiam: moartea tatei îi frânsese inima ireparabil.

A scos ceva din buzunar și mi l-a întins. Un plic cu numele meu mângălit de-a lungul lui și o cheie deasupra, de care atârna o etichetă pe care era trecută o adresă.

— El și-a dorit să ai asta, a spus. E a ta.

Mi le-a îndesat în mână, rămânând așa preț de o secundă, ca și cum era singurul lucru care o mai ținea în picioare.

— E o casă frumoasă, chiar pe malul lacului Michigan, a izbucnit ea. O să-ți placă la nebunie. Sunt sigură de asta. El așa spunea mereu.

În spatele ei, mama s-a trezit la viață și s-a apropiat de noi cu o expresie de ucigașă întipărită pe chip.

— *Sonya*, a rostit ea numele femeii printre dinți.

Iar atunci am aflat și restul.

Am închis documentul Word. Nu-mi era clar dacă-l salvasem sau nu. Mi-era clar că nu știam dacă asta contează sau nu. (Nu conta. Era numai o singură propoziție și nu neapărat una bună.) Am deschis ultimul email de la agenta mea, Anya. Îl promisem acum două zile, înainte să plec din Queens, și născocisem motive din ce în ce mai ridicole să amân deschiderea lui. Împachetatul. Mutatul lucrurilor în boxă. Condusul. Băutul de cât mai multă apă în timp ce făceam pipi într-o parcare de camioane. Condusul. „Scrisul” între ghilimele. Îmbătatul excesiv. Respiratul. Mâncatul. Plânsul.

Se zvonea că Anya era o dură, un bulldog pentru editori, însă, pentru scriitori, era mai degrabă o dulceată, o combinație între profesoara drăguță din filmul *Matilda* și o vrăjitoare sexy. De fiecare dată, îți doreai cu disperare să le mulțumești pe amândouă pentru că aveai impresia că nimeni nu te-a mai iubit și admirat într-o manieră atât de pură până atunci, dar și pentru că suspectai că ar fi putut asmuți o droaie de pitoni asupra ta dacă ar fi vrut.

Mi-am alungat lacrimile și am citit emailul:

Bunăaaa, meduza mea frumoasă și miraculoasă, artista mea angelică, făcătoarea mea de bani.

Știu că ai avut parte de o perioadă NEBUNĂ, dar Sandy mi-a scris din nou - vrea să știe cum merge treaba cu manuscrisul/dacă va fi gata până la sfârșitul verii sau nu. Cum știi, sunt mai mult decât fericită să stau la telefon (sau pe chat sau să mă urc în spinarea unui Pegas dacă e nevoie) ca să te

ajut să-ți vină idei/punem la cale detaliile subiectului/ORICE te-ar ajuta să aduci mai multe cuvinte frumoase pe lume și emoții de neegalat! Cinci cărți în cinci ani ar fi o sarcină grea pentru oricine (Chiar și pentru cineva cu un talent nemaîntâlnit), dar cred cu tărie că am atins un punct de cotitură cu SLB și că a venit momentul să zâmbești și să-i dai naștere, dacă pot spune așa.

*Pupici,
Anya*

„Să zâmbești și să-i dai naștere.” Îmi părea mai ușor să scot din uter un bebeluș complet format și în totalitate sănătos până la sfârșitul verii decât să scriu și să vând o carte nouă.

Dacă m-aș fi culcat acum, aș fi sărit din pat de dimineată și aș fi scos câteva mii de cuvinte. Am șovăit dinaintea dormitorului de la parter. Nu aveam cum să fiu sigură în care paturi stătuseră tata și Cealaltă Femeie și în care nu.

Eram într-o Casă a Ororilor cu tematica adulterului. Adulter geriatrie. Ar fi putut fi chiar amuzant. Dacă nu mi-aș fi pierdut abilitatea de a vedea comicul situațiilor în ultimul an petrecut în fața comediilor romantice care se sfârșeau cu șoferul autobuzului adormind și toți actorii căzând de pe o stâncă.

E SUPER interesant, o auzeam mereu pe Anya spunând de fiecare dată când îi trimiteam ceva. Adică ți-aș citi și lista de cumpărături și aș plânge râzând. Dar clar nu e o carte pentru Sandy Lowe. Pentru moment, hai să fie mai multe emoții și mai puține comoții, dulceață.

Aveam nevoie de ajutor ca să dorm. Mi-am mai făcut un gin & tonic și am închis computerul. Aerul din casă era cald și înăbușitor, așa că m-am dezbrăcat în lenjeria de corp, am deschis toate ferestrele, am dat paharul pe gât și m-am lungit pe canapea.

Dezamăgitor, era chiar și mai confortabilă decât arăta. S-o ia naiba pe Cealaltă Femeie, cu gusturile ei eclectice! Canapeaua, m-am gândit, era prea joasă pentru ca un bărbat cu dureri de spate să se urce și să se dea jos de pe ea. Deși tata nu a avut dintotdeauna probleme cu spatele. Când eram mică, era un cârmaci priceput, iar din puținele excursii pe care le făcusem cu el concluzionasem că treaba cu bărcile era nouăzeci la sută legat și dezlegat de noduri și zece la sută uitat în soare, cu brațele larg deschise pentru a permite vântului să-

ți fluture vesta foșnăitoare și...

Durerea mi s-a trezit răzbunătoare în piept.

Acele dimineți pe apă, pe lacul artificial aflat la treizeci de minute de casa noastră, fuseseră mereu doar ale noastre. Și întotdeauna urmau în dimineața de după ce se întorcea din vreo călătorie. Uneori, nici nu știam că ajunsese deja acasă. Mă trezeam în camera mea încă întunecată și îl vedeam ingenuncheat lângă patul meu, gâdilându-mă pe nas, cântându-mi în șoaptă melodia lui Dean Martin, cel după care mă botezase: *Este iunie în ianuarie fiindcă m-am îndrăgostit... Simt mirosul trandafirilor în aer, este iunie în ianuarie*. Mă dezmeticeam, inima cântându-mi de entuziasm fiindcă știam ce însemna asta: o zi pe barcă, doar noi doi.

Acum mă întrebam dacă nu cumva toate acele frumoase dimineți răcoroase se întâmplaseră pentru că se simțea vinovat, erau ca un fel de a se reajusta la viața cu familia lui, cu mama, după un weekend petrecut cu Cealaltă Femeie.

Mi-am alungat aceste gânduri din minte și m-am întins înapoi pe canapea, somnul înghițindu-mă numaidecât, precum o balenă biblică.

M-am trezit speriată, încăperea era cufundată încă în întuneric, însă muzica răsună cu putere peste tot.

M-am ridicat și m-am îndreptat, amețită, înspre suportul de cuțite din bucătărie. Nu mai auzisem de vreun criminal în serie care să-și înceapă crima trezindu-și victima din somn cu melodia „Everybody Hurts” a celor de la R.E.M. dată la maximum, dar părea într-un totuș posibil. Însă, pe când mă apropiam de bucătărie, muzica s-a diminuat.

Venea prin fereastra deschisă. Dinspre casa Marelui Nesuferit.

M-am uitat la cifrele luminoase de pe ecran. Două dimineți, iar vecinul meu asculta la volum maxim un cântec de cele mai multe ori auzite în filmele vechi, cu precădere în scenele în care protagonistul mergea singur spre casă, cu umerii adunați și bătut de ploaie.

M-am dus valvârtej spre fereastra deschisă din colțul dedicat micului dejun și mi-am scos partea superioară a trupului pe geam. Și geamurile Nesuferitului erau deschise, așa că puteam vedea o mare de trupuri în bucătăria luminată, ținând în mâini pahare, câni și sticle, sprijinindu-și leneș capul pe câte un umăr ori petrecându-și brațul pe după vreun gât în timp ce întreg grupul cânta cu fervoare.

Era o petrecere nebună, așa că mi-am dus mâinile căuș la gură și am strigat pe fereastră:

— SCUZE!

Am încercat încă de două ori, fără răspuns, după care am închis geamul cu zgomot și am făcut înconjurul întregului etaj, închizându-le și pe celelalte. După ce am terminat, încă mai părea că R.E.M ținea un concert pe măsuța mea de cafea.

Apoi, preț de o clipă minunată, cântecul s-a oprit, iar sunetele petrecerii, râsetul, vorbăria și clinchetul sticlelor au scăzut până la un murmur fix.

După care a început din nou.

Același cântec. Încă și mai tare. Sau poate era doar corul beat care îl acoperea. O, Doamne! Mi-am deschis valiza și am scotocit prin ea după un bluzon și un pantalon de trening de pus pe deasupra lenjeriei mele și am contemplat avantajele de a suna la poliție pentru perturbarea liniștii publice. Pe de-o parte, aș fi putut susține o negare plauzibilă în fața vecinului. (O, n-am sunat eu, domnule polițist! Sunt o tânără de douăzeci și nouă de ani, nu o fată bătrână arțăgoasă căreia îi displace râsetul, distracția, cântul și jocul!) Pe de alta, încă de când l-am pierdut pe tata, mi-a fost din ce în ce mai greu să iert micile abateri.

Mi-am pus pe mine bluzonul și pantalonii gri de trening, am ieșit valvârtej pe ușa din față și am urcat cu pași mari și hotărâți scările din fața ușii vecinului. Am tras de câteva ori aer în piept, încercând să-mi dau seama cum să bat suficient de tare cât să mă audă, dar și suficient de calm încât să nu pară exact cum o să pară când o să deschidă ușa. Mi-am exersat zâmbetul amabil. Îmi simțeam dinții de parcă stăteau să se crape. Fără să mai stau pe gânduri, am sunat la sonerie.

A sunat de parcă ar fi fost orologiul bunicului, acoperind muzica, însă cântatul nu s-a oprit. Am numărat până la zece, apoi am sunat din nou.

Înăuntru, vocile nici nu s-au sinchisit. Dacă petrecăreții au auzit soneria, au ignorat-o.

Am mai bătut la ușă câteva secunde înainte de a accepta că nu vine nimeni, apoi m-am întors spre casă cu pași hotărâți. La ora unu, am decis, îi las până la unu înainte de a chema poliția.

Muzica se auzea și mai tare în casă decât îmi aminteam și, în câteva minute de când am închis ferestrele, temperatura crescuse până când am simțit că se lipea totul pe mine.

Neavând nimic mai bun de făcut, am luat o carte din geantă și m-am îndreptat spre terasa de pe lac, căutând întrerupătoarele de lângă ușa glisantă.

Degetele mele le-au atins, dar nu s-a întâmplat nimic. Becurile de afară erau arse. Nu-mi mai rămânea decât să citesc la lumina lanternei de la telefon, la unu noaptea, pe terasa celei de-a doua case a tatălui meu! Am ieșit, tremurând ușor din cauza adierii răcoroase care venea de pe apă.

Și terasa Nesuferitului era întunecată, cu excepția unui bec fluorescent înconjurat de molii stângace, acesta fiind motivul pentru care aproape am țipat când ceva s-a mișcat în umbră.

Și când zic aproape că am țipat, de fapt am țipat cu siguranță.

— Doamne ferește!

Chestia întunecată a icnit și s-a ridicat de pe scaunul pe care stătuse. Și prin „chestia întunecată”, desigur că înțeleg omul care se răcorea pe întuneric până când l-am făcut să se scape pe el de frică.

— Ce e, ce e? a întrebat, ca și cum se aștepta să-l anunț că era acoperit de scorpioni.

Dacă ar fi fost, m-aș fi simțit mai puțin incomod.

— Nimic! am spus, respirând încă greu din cauza surprizei. Nu te-am văzut acolo!

— Nu m-ai văzut aici? a repetat el. A râs răgușit, neîncredător. Serios? Nu m-ai văzut pe propria terasă?

La drept vorbind, nici acum nu-l vedeam. Lumina verandei se afla la câțiva metri în spatele lui, transformându-l în nimic altceva decât o siluetă înaltă, în formă de persoană, cu un halo care-i înconjura părul întunecat și dezordonat. În acest moment, probabil că ar fi mai bine dacă aș fi reușit să petrec toată vara fără să trebuiască să dau ochii cu el oricum.

— Țipi și când mașinile trec pe autostradă sau când vezi oamenii prin ferestrele restaurantului? Te-ar deranja să tragi draperiile la toate ferestrele tale perfect aliniate, astfel încât să nu mă vezi din greșeală când țin un cuțit sau un aparat de ras?

Mi-am încrucișat brațele la piept. Sau am încercat, măcar. Ginul mă făcea încă un pic confuză și stângace.

Ceea ce am vrut să spun – ceea ce ar fi spus January cea de demult – ar fi fost „Poți să dai muzica mai încet?” De fapt, probabil că tocmai s-ar fi îmbrăcat în sclipici, și-ar fi pus

mocasinii ei preferați de catifea și ar fi apărut la ușa din față cu o sticlă de șampanie, hotărâtă să-i atragă atenția Nesuferitului.

Dar până acum, aceasta a fost cea de-a treia cea mai proastă zi din viața mea, iar acea January era probabil îngropată oriunde se ascundea vechea Taylor Swift, așa că ceea ce am spus de fapt a fost „Ai putea să-ți oprești coloana sonoră de la filmul ăsta trist și îngrozitor?”

Silueta a răs și s-a sprijinit de balustrada terasei, cu sticla de bere atârând într-o mână.

— Ți se pare ție că eu sunt la butoane?

— Nu, se pare că tu ești cel care stă singur pe întuneric la propria petrecere, i-am spus, dar când am sunat la sonerie pentru a-i ruga pe frații tăi de cruce să lase muzica mai încet, nu m-au putut auzi din cauza luptelor cu Jell-O, așa că îți spun ție.

M-a studiat prin întuneric un minut – sau cel puțin, am presupus că asta făcea, deoarece nici unul dintre noi nu-l vedea pe celălalt.

În cele din urmă, el a spus:

— Uite ce e, nimeni nu va fi mai încântat decât mine când se va termina această noapte și toată lumea va ieși din casa mea, dar este sâmbătă seara. Vara, pe o stradă plină de case de vacanță. Cu excepția cazului în care acest cartier a fost teleportat în orașelul din *Footloose*, nu pare o nebunie să cânti muzică până târziu. Și poate – doar poate – vecina cea nouă care stătea pe terasa ei țipând despre treaba cu piciorul atât de tare că speria păsările și-ar putea permite să fie îngăduitoare dacă o amărâtă de petrecere se prelungește mai mult decât ar vrea ea.

Acum mi-a venit rândul să mă uit la silueta întunecată.

Doamne, avea dreptate! Era un nesuferit, dar la fel eram și eu. Petrecherile cu schemă de vitamine-pulbere-piramidă ale lui Karyn și Sharyn țineau mai mult, iar acestea erau în nopțile din timpul săptămânii, de obicei când Jacques era de serviciu la Urgențe a doua zi dimineață. Uneori chiar participasem la acele petreceri, iar acum nu mă puteam descurca nici măcar cu un karaoke de grup într-o sâmbătă seara?

Și cel mai rău dintre toate a fost că, înainte să-mi dau seama ce să spun, în casa Nesuferitului s-a lăsat liniștea ca prin minune. Prin ușile sale din spate iluminate, am putut vedea oamenii care se despărteau, îmbrățișându-se, luându-și

rămas-bun, așezând paharele pe masă și îmbrăcând jachete.

M-am certat cu acest tip degeaba, iar acum trebuia să trăiesc alături de el câteva luni. Dacă aveam nevoie de zahăr, ghinion!

Am vrut să-mi cer scuze pentru comentariul îngrozitor cu tristețea sau cel puțin pentru afurisiții de pantaloni. Zilele astea, reacțiile mele erau întotdeauna supradimensionate și nu exista nici o modalitate simplă de a le explica atunci când vreun străin avea nenorocul să asiste la ele.

Îmi pare rău, m-am imaginat spunând, nu am vrut să mă transform într-o mamaie care croșetează. Doar că tatăl meu a murit și apoi am aflat că avea o amantă și o a doua casă și că mama mea știa, dar nu mi-a spus niciodată, și tot nu vorbește nimic despre asta, și când în sfârșit m-am prăvălit, iubitul a decis că nu mă mai iubește, iar cariera mea e în plop, cea mai bună prietenă trăiește prea departe de mine, P.S., casa asta e cuibușorul de nebunii despre care vorbeam, îmi plăceau petrecerile, dar în ultima vreme nu-mi place nimic, așa că te rog să-mi ierți comportamentul și să ai o seară frumoasă. Mulțumesc și noapte bună.

În schimb, am simțit din nou cuțitul acela în vintre, iar lacrimile mi-au înțepat nasul, vocea mi-a scârțâit patetic, în timp ce am spus, neadresându-mă nimănui în mod special:

— Sunt atât de obosită.

Chiar și așa cum se vedea, doar o siluetă, mi-am dat seama că a devenit rigid. Aflasem că nu era neobișnuit ca oamenii să facă acest lucru atunci când intuiau că o femeie era la un pas de colaps emoțional. În ultimele câteva săptămâni ale relației noastre, Jacques era ca unul dintre acei șerpi care pot simți un cutremur, se încorda ori de câte ori emoțiile mele o luau razna, apoi decidea că avem nevoie de ceva de la magazinul din colț și se repezea pe ușă.

Vecinul meu nu a spus nimic, dar nici nu s-a grăbit să plece. A rămas doar acolo, stânjenit, uitându-se la mine prin întuneric. Ne-am uitat unul la altul timp de cinci secunde, așteptând să vedem ce se va întâmpla mai întâi: eu să izbucnesc în lacrimi sau el s-o ia la fugă.

Și apoi muzica a început să bubuie din nou, o melodie de Carly Rae Jepsen pe care, într-o situație diferită, aș fi apreciat-o, iar Nesuferitul a tresărit.

A aruncat o privire înapoi prin ușile glisante, apoi spre mine din nou. Și-a dres glasul.

— Îi voi da afară, a spus el sever.

S-a întors și a intrat înăuntru, fiind primit cu un vesel „EVERETT!” scos de mulțimea din bucătărie la vederea lui.

Păreau gata să-l ridice pe un stand de butoaie, dar l-am putut vedea aplecându-se să strige către o fată blondă și, o clipă mai târziu, muzica a tăcut definitiv.

Bine. Data viitoare când trebuie să fac impresie, s-ar putea să-mi iasă mai bine cu o farfurie de prăjituri cu LSD.

Capitolul 3. Întâlnirea cu Pete

M-am trezit cu un mesaj de la Anya: *Hei, dulceată! Voiam să mă asigur că mi-ai primit emailul: despre mintea ta glorioasă și termenul-limită din vară despre care am discutat.*

Perioada aceea îmi reverbera prin craniu ca un clopot al morții.

Am avut prima mahmureală la douăzeci și patru de ani, de fapt, în dimineața când am aflat că Anya mi-a vândut prima mea carte, *Kiss Kiss, Wish Wish*, către Sandy Lowe (Jacques a cumpărat o sticlă din șampania lui franțuzească preferată și am băut-o mergând pe podul Brooklyn, așteptând să răsară soarele, fiindcă ni se părea super-romantic). Mai târziu, zăcând pe podeaua bucătăriei, mi-am jurat că mai degrabă m-aș arunca într-un cuțit foarte ascuțit decât să-mi mai las creierul să se simtă ca un ou prăjit în soarele Cancunului.

Și totuși! Iată-mă aici, cu fața îngropată într-o pernă cu mărgele, creierul sfârâindu-mi în tigaia craniului meu. Am dat fuga la baie de la parter. Nu simțeam nevoia să vomit, dar speram că, dacă m-aș fi prefăcut, corpul meu avea s-o creadă și ar fi evacuat otrava din mațe.

M-am aruncat în genunchi în fața toaletei, înconjurând-o cu brațele, și mi-am ridicat ochii la fotografia înrămată care atârna pe perete din spatele ei.

Tata și Cealaltă Femeie erau pe o plajă, el ținându-și brațele pe după umerii ei, vântul fluturând prin părul ei blond spre alb și presând buclele lui cenușii de frunte.

Și apoi, ca o glumă mai puțin evidentă, dar la fel de grotescă a universului, am văzut raftul pentru reviste din spatele toaletei. Erau acolo trei obiecte.

O revistă *Oprah*, veche de vreo doi ani. Un exemplar din a treia mea carte, *Luminile nordului*. Și afurisenia de *Revelații* – o ediție cartonată cu etichete lipite pe ea, ca să vezi.

Am deschis gura și am vomat vârtos în vasul de toaletă. Apoi m-am ridicat, mi-am clătit gura și am întors poza așa încât să atârne cu fața la perete.

— N-o mai fac niciodată, am zis cu voce tare.

Primul pas către o viață fără mahmureli? Probabil să nu te muți într-o casă care te face să bei. Va trebui să-mi găsesc alt mecanism de adaptare. Ca... natura?

M-am întors în sufragerie, mi-am pescuit periuța de dinți din geantă și m-am spălat la chiuveta din bucătărie. Următorul

pas esențial pentru existența mea era o perfuzie cu cafea pe care o puteam procura fără să dau iama prin dulapuri.

Adevărul era că ori de câte ori scriam o carte, îmi duceam aproape în totalitate zilele în iluștrii mei pantaloni de perdantă, așa că, în afară de o colecție de treninguri oribile, nu prea mai împachetasem altceva pentru excursia asta. Ba chiar urmărisem și câteva clipuri ale unor vloggeri de modă despre „ținutele-capsulă” în încercarea de a maximiza „stilurile” pe care le puteam „construi” cu perechea de pantaloni scurți de blugi pe care o purtam aproape de fiecare dată când făceam curățenie pe bază de stres și cu jerpelita colecție de tricouri cu chipuri de vedete. (O fază prin care am trecut pe la douăzeci de ani și despre care l-am lăsat pe fostul meu să creadă că nu se sfârșise de îndată ce îmi dădusem seama că nu avea de gând să-mi ia și altceva cadou.)

Am scos un tricou sobru, alb-negru, cu Joni Mitchell, și mi-am îndesat corpul balonat în pantalonii scurți de blugi, apoi am încălțat botinele cu toc înflorate.

Aveam o pasiune pentru pantofi, de la cei foarte ieftini și de prost gust la cei foarte scumpi și excentrici, însă aceasta „pasiune” a mea s-a dovedit a fi destul de incompatibilă cu întregul concept al ținutelor-capsulă. Nu-mi luasem decât trei perechi cu mine, iar într-un orașel adormit de pe malul lacului mă îndoiam că vreuna dintre ele ar fi considerată „clasică”.

Mi-am căutat cheile de la mașină, luându-mă după urma de resturi pe care o lăsasem de-a lungul întregului parter, și le-am găsit pe unul dintre scaunele de lângă insula din bucătărie, apoi m-am dus la ușa din față. Ieșisem pe jumătate, în lumina orbitoare a dimineții de vară, când mi-am auzit telefonul bâzâind pe pernele de pe canapea. Stomacul mi s-a strâns neîntârziat. Mi se întâmplă asta de la o vreme, deopotrivă cu senzația de a fi sfâșiată în două. Ori de câte ori telefonul sau computerul meu avea câte o notificare, eram străbătută de un mic fior de panică.

M-am gândit să las telefonul acolo, prins în canapea, dar m-am întors după el în ultima secundă. Doar un mesaj de la Shadi: *M-am pupat cu Fesul Bântuit*, urmat de o grămadă de cranii.

Pe când am ieșit pe verandă și am încuiat ușa în urma mea, i-am scris răspunsul: DU-TE IMEDIAT SĂ TE VADĂ UN PREOT.

Amintirea nopții trecute m-a străbătut în valuri de rușine

pe când mergeam cu pași mari și apăsați înspre Kia mea. Dar asta m-a făcut să mă gândesc la subiectul care îmi plăcea cel mai puțin.

Tata. Ne dusesese cu Kia la lacul artificial în acea ultimă oară când am ieșit cu barca și mi-a spus că mi-o dă mie. Era ziua în care mi-a spus că ar trebui să-mi urmez visul, să mă mut la New York. Jacques era deja acolo, la Facultatea de Medicină, iar relația noastră continua la distanță ca eu să pot sta mai mult cu mama.

Tata trebuia să călătorească mult și chiar dacă îmi credeam propria poveste – că viețile noastre intrau pe un făgaș normal –, încă mi-era teamă să o las pe mama singură. De parcă absența mea ar fi deschis calea pentru o a treia descălecăre a cancerului.

— Mama ta e bine, mă asigurase el pe când stăteam în întunericul rece din parcare.

— Ar putea să recidiveze, argumentasem eu.

— Se poate întâmpla orice, January, îmi spusese el. Se poate întâmpla orice cu mama, cu mine, ba chiar și cu tine, la un moment dat. Dar acum nu e nimic. Ai făcut destule pentru noi, puștoaico. E timpul să faci ceva și pentru tine.

Poate că i se păruse că, în esență, mutatul meu la New York ca să fiu cu iubitul meu era același lucru ca traiul lui cu Cealaltă Femeie și cumpăratul unei a doua case? Renunțasem la facultate ca s-o ajut pe mama în perioada celei de-a doua runde de chimioterapie, iar el unde fusese? Purtând o geacă de ploaie și bând pinot noir pe o plajă cu Cealaltă Femeie, făcând poze pe care să le atârne în baia lui secretă din casa lui secretă de vacanță?

Am gonit gândul și am urcat în mașină. Simțeam pielea încinsă sub coapse și am întredeschis geamul pe când mă îndepărtam de casă.

La capătul străzii, am făcut stânga, depărtându-mă de apă și îndreptându-mă înapoi spre oraș. Micul golf ce se întindea de-a lungul șoselei ca un deget arunca fâșii de lumină strălucitoare în geamul meu, iar vântul fierbinte îmi vâjâia plăcut pe la urechi. Preț de un minut, a fost de parcă viața mea încetase să mai existe în jurul meu. Nu făceam decât să plutesc pe lângă cârduri de adolescenți îmbrăcați sumar, adunați în jurul standului cu hotdogi din stânga mea, a părinților și a copiilor aliniați în fața ușii magazinului de înghețată din dreapta, a grupurilor de cicliști care mergeau

înapoi spre plajă.

Pe când înaintam pe șoseaua principală, clădirile erau din ce în ce mai strânse una în cealaltă, până când au ajuns umăr lângă umăr: un mic restaurant italianesc cu terase acoperite de viță-de-vie împărțind spațiul cu un magazin de skateboarduri, care se împingea în pubul irlandez de alături, urmat de un magazin cu dulciuri tradiționale și, în cele din urmă, de o cafenea numită Pete's Coffee – a nu fi confundată cu Peet's Coffee, deși semnul era făcut anume ca să *încerce* o confuzie cu mai susmenționatul lanț de cafenele.

Am parcat pe un loc din față și m-am refugiat în dulcele și răcorosul aer condiționat din interiorul cafenelei lui Pete-Nu-Peet. Podelele erau vopsite în alb, iar pereții albastru-închis, presărați cu stele argintii neconvingătoare, care se ondulau printre mese, întrerupte de ocazionalele plăcuțe atribuite unui „Anonim”. Încăperea dădea direct într-o librărie bine luminată, cuvintele „CĂRȚILE LUI PETE” pictate în același argintiu promițător deasupra ușii. Un cuplu în vârstă cu veste asortate din flanel stătea picior peste picior în aranjamentul pe jumătate căzut al fotoliilor din capătul cafenelei. În afară de femeia de la casă și de mine, ei erau singurii oameni dinăuntru.

— E o zi mult prea frumoasă ca s-o petreci înăuntru, așa zice, a spus chelnerița, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Avea o voce groasă de fumător care se potrivea cu părul ei scurt și blond, ras în părți, și cu cerceii mici și rotunzi din aur care îi luceau în lumina caldă.

Mi-a făcut semn să mă apropii cu niște unghii roz-deschis.

— Hai, intră. Nu fi timidă! Aici la Pete suntem cu toții o familie.

Am zâmbit.

— Doamne, sper că nu.

Ea a plesnit teigheaua și și-a lăsat capul pe spate să râdă, lucru care s-a transformat într-o tuse.

— Într-adevăr, treaba cu familia e cu dus și întors. În fine, scumpo, ce să-ți aduc?

— Kerosen.

Ea a încuviințat din cap știutoare.

— O, ești una dintre aceia. De unde vii, scumpo?

— Cel mai recent, din New York. Și din Ohio înainte de asta.

— Familia mea e la New York. Statul, nu orașul. Tu

vorbești despre oraș, nu?

— Queens, i-am confirmat eu.

— N-am fost niciodată. Vrei cu lapte? Vreun sirop?

— Mi-ar plăcea cu puțin lapte.

— Integral? Degresat? O parte la șaisprezece?

— Surprinde-mă. Nu sunt mofturoasă când vine vorba de fracții.

Ea și-a dat capul pe spate și a râs din nou, trecând galeșă de la un aparat la altul.

— Cine are timp să fie? Jur că până și North Bear Shores se mișcă prea repede pentru mine în unele zile. Poate dacă m-aș apuca să beau și eu din *kerosenul* ăsta al tău ar fi altă poveste.

Să ai o barista care nu bea cafea nu era ideal, dar îmi plăcea femeia cu cerceii mici din aur. Sincer, îmi plăcea atât de mult de ea că am simțit un junghi în inimă.

Dorul de vechea January. Cea căreia îi plăcea să dea petreceri tematice și să coordoneze costumele grupurilor, care nu putea intra într-o benzinărie sau să stea la coadă la poștă fără să facă planuri să se mai vadă cu cineva abia cunoscut. Agenda mea telefonică era plină de nume ca *Sarah, cu câinele drăguț* sau *Mike, de la magazinul vintage*. Chiar și pe Shadi am cunoscut-o când a ieșit din baia unei pizzerii purtând cele mai mișto cizme Frye. Îmi lipsea acel sentiment de curiozitate despre oameni, acea scânteie de entuziasm pe care o simți când înțelegi că ai ceva în comun cu cineva sau când descoperi un talent sau o calitate ascunsă.

Uneori mi-e dor să-mi placă oamenii.

Barista aceasta era foarte drăguță. Chiar dacă ar fi fost cafeaua proastă, tot m-aș fi întors. A prins capacul de plastic de paharul de carton pe care mi l-a pus apoi în față.

— Nu iau bani celor care ne calcă pragul pentru prima oară, a zis ea. Nu te rog decât să revii.

I-am promis că așa voi face și am îndesat ultima mea bancnotă de un dolar în borcanul pentru bacșiș cât timp ea s-a întors la ștersul tejghelelor. În drumul meu înapoi spre ușă, am încremenit, vocea Anyei răsunându-mi în cap: *Heeeeeeee, zăhărel! CHIAR nu vreau să întrec măsura, dar știi, cluburile de carte sunt piața ta de VIS. Dacă ești literalmente ÎNTR-O librărie indie, ar trebui să dai o tură și să saluți! Fiecare vânzare aduce un dolar în plus în seifurile/piscinele lui Scrooge McDuck a noastră.*

Știam că Anya mea imaginară avea dreptate. Primele mele patru cărți au avut succes mulțumită librăriei indie și sprijinului clubului. Încă primeam bani pe drepturi de autor, doar că nu suficient de mulți ca să trăiesc din ei, iar avansul era de mult păpat, mare parte din el ducându-se pe împrumuturile de student și pe facturile de spitalizare ale mamei într-o perioadă în care să vând o carte pe an mi se părea treabă ușoară.

În momentul de față, fiecare vânzare conta. Mi-am pus un zâmbet pe față și am trecut prin ușa care dădea spre librărie, dorindu-mi să fi putut călători în timp o oră și să-mi fi ales *orice* altă ținută *în afară* de costumația pe care o purtăm, scoasă parcă dintr-un videoclip de-al Jessicai Simpson din 2002.

Magazinul era mic, cu rafturi din stejar de jos până sus de-a lungul pereților și cu un labirint de rafturi mai scurte care duceau înainte și înapoi către exterior. Nu era nimeni la casă, așa că am așteptat, timp în care mi-am aruncat o privire înspre cele trei pre-adolescente cu aparat dentar din secția romanelor de dragoste ca să mă asigur că nu vreo carte de-ale *mele* era sursa chicotelilor lor. Toate patru am fi fost irevocabil traumatizate dacă librarul m-ar fi condus să semnez niște cărți doar ca să descopăr un exemplar din *Confort sudist* în mâinile franțuzoaicei roșcate cu codițe împletite. Fetele au exclamat, apoi au chicotit când roșcata a strâns cartea la piept, lăsând la iveală coperta, un bărbat și o femeie la bustul gol, îmbrățișându-se înconjuțați de flăcări. Clar nu era una de-ale mele. Am luat o gură din cafea și am scuipat-o la loc. Avea gust de noroi.

— Scuze că te-am făcut să aștepți, scumpo.

Vocea aspră a venit de peste umărul meu, iar eu m-am întors ca să o văd pe femeia care venea în zigzag înspre mine prin rândurile de rafturi strâmbe.

— Genunchii ăștia nu mai sunt la fel de sprinteni ca altădată.

La început, am crezut că trebuie să fie geamăna identică a chelneriței, două surori care își deschiseseră împreună o afacere, însă apoi am văzut că femeia își desfăcea șorțul ei gri pe care scria PETE'S din jurul taliei, croindu-și drum către casa de marcat.

— Îți vine să crezi că am fost campioană la *roller derby*? a spus, punând șorțul ghem pe tejghea și strecurându-se în

spatele ei. Ei bine, îți vine să crezi sau nu, am fost.

— În momentul ăsta, n-aș fi surprinsă nici dacă aș descoperi că ești primarul din North Bear Shores.

Ea a scos un râset huruit.

— Asta nu pot spune că sunt! Deși probabil că aș mai face câte ceva pe-aici, dacă m-ar alege pe mine! Orășelul ăsta e ca un buzunăraș drăguț de liberalism aici în statul Michigan, dar oamenii care țin baierile pungii rămân o adunătură de saci de golf pudibonzi.

Mi-am înfrânat un râset. Părea ceva ce ar fi spus și tata. Durerea m-a învăluit, usturându-mă ca un leucoplast smuls cu forță.

— În fine, nu lua în seamă O-PI-NIILE mele, a anunțat ea, ridicându-și sprâncenele groase de culoarea cenușii. Sunt doar un mic întreprinzător. Cu ce pot să te ajut, scumpo?

— Voiam doar să mă prezint, am recunoscut eu. Sunt scriitoare, de fapt, la Sandy Lowe Books, și voi sta aici peste vara, așa că m-am gândit să vă salut, să semnez niște exemplare, dacă aveți vreunele.

— Ooo, încă un scriitor în oraș! a strigat ea. Cât de incitant! Știi, North Bear atrage tot felul de artiști. Probabil pentru stilul nostru de viață. Și pentru facultate. Vin aici tot felul de liber cugetători. O mică, dar frumoasă comunitate. O să-ți placă la nebunie aici...

Felul în care cuvintele i-au rămas în pom sugera că aștepta să-mi inserez numele la sfârșitul propoziției ei.

— January, am completat eu. Andrews.

— Pete, a spus ea, strângându-mi mâna cu vigoarea unei berete verzi care doar ce a spus *dă-o'ncoa, fiule!*

— Pete? am repetat eu. De la faimoasa Pete's Coffee?

— Chiar eu. Numele legal e Posey. Ce nume mai e și asta?! a exclamat ea, prefăcându-se că vomită. Serios acum, arăt eu a Posey? Arată cineva a Posey?

Eu am scuturat din cap.

— Nu, poate doar un bebeluș într-un costum de floare din poliester?

— Sau un cățel cu ochi lăsați. Dar cam atât. Am rezolvat acest aspect de îndată ce am început să vorbesc. Oricum, January Andrews, a spus Pete, ducându-se la calculator și tastându-mi numele, să vedem dacă avem cartea ta.

Nu i-am corectat niciodată pe oamenii când spuneau „cartea”, nu „cărțile”, dar îmi stătea pe creier. Am încercat să

nu las să mă afecteze – mi-a plăcut Pete instantaneu dar asta nu se întâmplase nici unuia dintre prietenii mei scriitori de sex masculin când eram la New York, iar mie mi se întâmpla constant. Firește, eram tânără și deja era o realizare să public fie și numai o carte la vârsta mea, însă și prietenii mei erau tineri, iar oamenii nu rareori făceau aceleași presupuneri în privința lor.

Apoi mai erau cei care se purtau de parcă erau părtași la vreo glumă secretă când, după o discuție despre artă sau politică, aflând că scriu romane siropoase pentru femei, remarcău *Orice-ți plătește facturile, nu?*, practic silindu-mă să recunosc că nu scriam cărți despre femei și despre dragoste *de plăcere*.

— Se pare că nu avem nici una pe stoc, a spus Pete, ridicându-și privirea din ecran. Dar le comand, uită-te la mine!

— Ar fi super! am zis eu. Poate vom putea organiza și un atelier la sfârșitul verii.

Pete a scos un sunet de exclamație și m-a prins de braț.

— Ce idee, January Andrews! Ar trebui să ni te alături *clubului nostru de carte*. Ne-ar plăcea enorm să te avem printre noi. E o foarte bună modalitate de a te implica în comunitate. Se ține luna. Poți veni? Adică mâine?

Anyă din capul meu a spus: *Știi ce a lansat „Fata din tren”?* *Cluburile de carte*.

Asta era cam tras de păr. Dar îmi plăcea Pete.

— Luna e bine.

— *Fantastic!* Îți verifici e-mailul? O să-ți trimit adresa. La șapte, mult vin, iese mereu un succes.

A scos o carte de vizită din casă și și-a încercuit adresa cu un pix cu gel mov dintr-o cană cu Charlie Brown aflată pe tejghea.

— Îți verifici e-mailul, nu?

— Aproape constant.

— Firește! O fată proaspătă și tânără. Întruchiparea unei mileniale!

— Ar fi trebuit să mă vezi înainte să-mi tund cocul de bărbat.

Zâmbetul lui Pete mi-a sugerat că ratase gluma, dar că nu prefera să-și bată capul s-o înțeleagă.

— Ei bine, dă-mi un mesaj și vom avea grijă ca totul să fie aranjat pentru mâine.

I-am promis că așa voi face și m-am întors să plec, aproape

intrând în masa pe care erau prezentate cărțile. Am urmărit cu privirea cum piramida de cărți se cutremură și, pe când așteptam acolo să văd dacă va cădea, mi-am dat seama că întregul aranjament era alcătuit din aceeași carte, pe fiecare fiind lipit un abțibild pe care scria *semnat de autor*.

O carte pe care o recunoșteam. O carte pe care mă încăpățânasem să nu o citesc.

Acolo, pe coperta abstractă în negru și alb, cu litere roșii, pătrătoase, sub titlul *Revelații*, se afla numele lui. Totul începea să prindă contur în mintea mea, un șir de *revelații* ca niște piese de domino. N-am vrut s-o zic cu voce tare, dar e posibil s-o fi făcut.

Și asta pentru că am auzit clopoței de la ușă și, când am ridicat privirea, l-am văzut în prag.

Augustus Everett. Gus, cum îl știam pe vremea facultății.

— Everett! l-a strigat Pete cu afecțiune din spatele tejghelei.

Am făcut ceea ce orice femeie adultă rațională ar fi făcut atunci când e pusă față în față cu rivalul ei din facultate, care se dovedește a-i fi vecinul de alături. M-am ascuns în spatele celui mai apropiat raft de cărți.

Capitolul 4. Gura

Cea mai rea parte din a-l avea rival pe Gus Everett? Probabil faptul că nu știam că suntem rivali. Faptul că, în afară de o noapte la o petrecere de-a frăției, când amândoi băuserăm cam mult, abia dacă-mi aruncase vreo privire.

Era mai mare decât noi, restul din programul de studiu. Își luase liber trei ani între liceu și facultate, perioadă în care lucrase literalmente ca gropar. Adică exact tipul de slujbă care i-ar fi oferit un avantaj la cursul de scriere creativă. Noi, restul, scoteam subiectele de povestiri din fund (și din copilăriile noastre: meciuri de fotbal câștigate pe ultima sută de metri, certuri cu părinții, excursii cu prietenii), însă Gus Everett scria despre cum renunțase la liceu ca să îl ajute pe unchiul lui să coboare sicrie în pământ. Știa opt variații de bocitoare și putea recita pe de rost cele mai uzuale citate folosite pe pietrele funerare, cele mai amuzante și cele care trădau o ușoară înstrăinare a decedatului față de persoana care achita onorariul funerar.

La fel ca mine, Gus Everett intrase cu bursă la Universitatea din Michigan, deși era neclar cum o obținuse de vreme ce nu juca nici un sport și își dăduse și examenul de aptitudini cu doi ani mai târziu. Singura explicație era că se pricepea foarte bine la ce făcea.

Pe lângă toate astea, Gus Everett era și enervant și absurd de atrăgător. Și nu genul acela de frumusețe universală care aproape că plictisește cu obiectivitatea ei. Era un tip de înălțime medie, cu musculatura suplă a cuiva care nu se oprea niciodată în loc, dar nu mergea la sală – un soi de echilibru fizic leneș, care venea din ereditate și din neliniște, nu din obiceiuri bune. Bun, era mai mult decât atât. Emană mai degrabă un magnetism – în felul în care vorbea și se mișca, după cum privea lucrurile. Nu în sensul de cum vedea el lumea. Ci literalmente cum privea lucrurile, felul în care ochii lui păreau să devină mai negri și mai mari atunci când se concentra la ceva și cum i se încruntau sprâncenele deasupra nasului puțin cârn.

Și mai era și gura lui ușor strâmbă.

Înainte să renunțe la facultate și să devină bonă (un scop abandonat degrabă), Shadi mă întreba în fiecare seară la cină ce mai e nou cu Gus cel Sexy și Rău. Asta era porecla noastră pentru el, uneori abreviată ca GSR. Eram puțin îndrăgostită de

el și de proza lui.

Până când am vorbit în sfârșit pentru prima dată în clasă. Împărțeam colegilor copii din cea mai recentă nuvelă pentru critică și, când i-am înmănat-o, el m-a privit drept în ochi – cu capul înclinat, curios – și mi-a spus:

— Ia să văd dacă ghicesc: toată lumea trăiește fericită până la adânci bătrâneți. Din nou.

Nu scriam încă povești romantice – nici măcar nu mi-am dat seama cât de mult îmi plăcea să citesc povești romantice până la al doilea diagnostic al mamei, doi ani mai târziu, când aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția –, dar cu siguranță scriam romantic, despre o lume bună, unde se întâmplau lucruri dintr-un motiv în care dragostea și conexiunea umană erau tot ceea ce conta cu adevărat.

Și Gus Everett se uitase la mine cu acei ochi, din ce în ce mai adânci și mai întunecați, ca și cum ar fi aspirat fiecare informație despre mine în craniul său și ar fi stabilit că sunt un balon care are nevoie de un ac ca să fie dezumflat.

Ia să văd dacă ghicesc: toată lumea trăiește fericită până la adânci bătrâneți. Din nou.

În următorii patru ani am câștigat pe rând premiile și concursurile de scriere ale școlii noastre, dar am reușit să nu prea mai vorbim din nou, cu excepția cazului în care puneam la socoteală atelierele, în care el critica rar poveștile cuiva, cu excepția mea, și apărea aproape întotdeauna târziu, fără jumătate din lucruri și îmi cerea pixurile cu împrumut. Și a fost o noapte sălbatică la o petrecere a frăției în care am... nu chiar vorbit, dar interacționat cu siguranță.

Sincer, ne-am încrucișat în mod constant, parțial pentru că el s-a întâlnit cu două colege de cameră de-ale mele și cu multe alte fete de pe etajul meu – deși eu folosesc cu larghețe termenul „întâlnire”. Gus era renumit pentru că avea o durată de valabilitate între două și patru săptămâni și, în timp ce prima colegă de cameră începuse lucrurile cu el sperând să fie excepția, a doua (și multe dintre celelalte) fusese pe deplin conștientă că Gus Everett era bun doar pentru distracție, timp de până la treizeci și una de zile.

Cu excepția situației în care scriai povestiri scurte cu finaluri fericite, caz în care era mult mai probabil să-ți petreci patru ani ca rivali, încă șase căutându-l ocazional pe Google pentru a vă compara carierele și apoi să dai de el când ești îmbrăcată ca o majoretă adolescentă la o spălare de mașini

pentru strângere de fonduri.

Ca de exemplu, aici și acum. În librăria lui Pete.

Deja aveam în minte ce mesaj să-i trimit lui Shadi în timp ce am zbughit-o pe lângă peretele librăriei, cu bărbia în pământ și cu fața îndreptată spre rafturi, ca și cum m-aș fi uitat aiurea prin magazin (în timp ce practic făceam jogging, așa cum se întâmpla oricui).

— January? m-a strigat Pete. January, unde pleci? Vreau să-ți prezint pe cineva.

Nu sunt mândră să recunosc că, atunci când am încremenit în loc, m-am uitat la ușă, cumpănind dacă să plec fără să răspund sau nu.

E important de observat că eram sigură de faptul că sunt clopoței deasupra ușii și *tot* n-am fost în stare să iau o decizie imediată.

În cele din urmă, am tras aer adânc în piept, m-am forțat să zâmbesc și am pășit dincolo de rafturi, strângând în mână cafeaua mea groaznică de parcă a fi fost un pistol.

— Bunăăăăăă! am zis, salutând apoi cu un gest cât se poate de mecanic din mână.

A trebuit să mă forțez să îl privesc în ochi. Speram să-l găsesc cu burtă sau chelind (deși nu sunt sigură dacă asta ar fi făcut vreo diferență), însă arăta la fel ca în fotografia din ziar: slab atât cât trebuie și cu un început de mușchi la brațe, așa cum te-ai aștepta de la un fost gropar acum romancier. Purta un tricou șifonat albastru-închis sau negru decolorat și blugi negri prespălați. Părul lui negru și ondulat începuse însă să albească pe alocuri și la fel și umbra de la ora șapte a gurii lui ușor strâmbe, care acum era încă și mai strâmbă decât de obicei, fiindcă aproape zâmbea.

— Aceasta e January Andrews, a anunțat Pete. E *scriitoare*.

— De fapt, ne cunoaștem deja, a spus el.

Focul a o mie de sori mi-a încins fața și probabil și gâtul, și pieptul, și picioarele și fiecare centimetru expus din corpul meu.

— Da? a făcut Pete încântată. Cum așa?

Gura mi s-a deschis mută, cumva nereușind să rostească cuvântul „facultate”, în vreme ce privirea mi s-a întors asupra lui Gus.

— Suntem vecini, a spus el.

O, Doamne! Era posibil să nu-și aducă aminte de mine? Doar mă chema January, pentru numele lui Dumnezeu! Nu

eram o Rebecca sau o Christy/Christina/Christine. Nu mai știam decât o singură persoană cu numele meu, iar ea era actriță în *Mad Men*, așa că mă îndoiesc că ne-ar fi confundat. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la faptul că Gus ar fi putut uita de mine, pentru că astfel n-aș fi făcut decât să mă transform din roșie ca racul într-o vânătă.

— Așa este, parcă am zis eu.

Telefonul de lângă casă a început să sune, iar Pete a ridicat un deget în semn de scuză și s-a întors să răspundă, lăsându-ne practic singuri.

— Deci, a făcut Gus în cele din urmă.

— Deci, l-am imitat eu.

— Ce scrii mai exact, January Andrews?

M-am străduit din răspuțeri să nu privesc înspre grămada de REVELAȚII care se ridică pe masa din spatele meu.

— Romane de dragoste, de cele mai multe ori.

Sprâncenele lui Gus s-au arcuit.

— Aha.

— Aha ce? am replicat eu, devenind deja defensivă.

— Doar aha, a spus, ridicând din umeri.

Eu mi-am încrucișat brațele la piept.

— Ăla a fost un „aha” al naibii de atotștiutor.

S-a sprijinit de tejghea și și-a încrucișat și el brațele la piept, încruntând din sprâncene.

— Nu mi-a luat mult, a zis.

— Ce anume?

— Să te jignesc. O singură silabă. Aha. Foarte impresionant.

— Jignită? Asta nu e fața mea de jignită. Arăt așa fiindcă sunt obosită. Vecinul meu ciudat a ascultat toată noaptea la maximum melodia lui lacrimogenă.

El a dat din cap gânditor.

— Da, sunt sigur că din cauza „muzicii” nu mai puteai să mergi drept noaptea trecută. Și sper că nu de la „muzică” te simți prost azi. Dar hei, dacă ai impresia că ai putea avea o problemă cu „muzica”, nu e nici o rușine să ceri ajutor.

— Oricum, am zis eu, încercând să țin în frâu un nou val de roșeață, nu mi-ai spus ce scrii *tu*, *Everett*. Sunt sigură că e ceva cu adevărat revoluționar și important. Foarte nou și original. Ca de exemplu povestea unui tip alb deziluzionat, care rățăcește prin lume, neînțeleș și frigid.

El a scos un hohot de râs.

— Frigid? Spre deosebire de înclinațiile sexuale foarte abil gestionate ale genului tău? Spune-mi, despre ce-ți place mai mult să scrii: despre pirați îndrăgostiți sau despre vârcolaci îndrăgostiți?

— Ei bine, în cazul meu nu este atât despre *mine*, cât despre ce vor *cititorii* mei. Dar la tine? Cum e să scrii ficțiune de masturbare în grup în stilul lui Hemingway? Probabil îți știi toți cititorii după nume, nu?

— Adevărat, lista scriitorilor de la *New Yorker* nu este nici pe departe atât de lungă precum cea a fanilor celor *Cincizeci de umbre ale lui Grey*, dar până acum m-am descurcat.

— Care e secretul? Să ai forță în mâna dreaptă?

Pete a închis telefonul și a reintrat în cercul nostru, anulând oricare ar fi fost replica lui Gus.

— Care erau șansele, ai? a făcut ea, aplaudând vesel din palme. Doi scriitori publicați pe aceeași străduță din North Bear Shores! Pariu că voi doi o să pălăvrăgiți toată vara. Ți-am zis că orașelul ăsta e plin de artiști, nu ți-am zis eu, January? Cum îți place asta? a spus, râzând cu poftă. Nici n-am terminat bine vorba, că Everett a și intrat pe ușă! Se pare că universul ține cu mine azi.

Țiuitul telefonului meu din buzunar m-a salvat de la a da un răspuns. Pentru prima dată, m-am grăbit să răspund, dornică să găsesc o cale de scăpare din această conversație. Speram să fie Shadi, însă pe ecran scria ANYA și am simțit cum mi se strânge stomacul.

Am ridicat privirea și am întâlnit ochii negri ai lui Gus care mă priveau fix. Efectul era intimidant. Mi-am dres vocea, un automatism, și m-am uitat la Pete.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund... Dar a fost o plăcere să te întâlnesc, Pete!

— Asemenea! m-a asigurat Pete, în timp ce eu dădeam înapoi prin labirintul de rafturi. Nu uita să-mi dai un e-mail!

— Așa fac! am promis și m-am grăbit spre ușă.

— Ne vedem acasă! a strigat Gus în urma mea, pe un ton prefăcut de dulce.

Eu i-am răspuns Anyei și m-am strecurat afară.

Capitolul 5. Labradorii

— Jură-mi că poți face asta, January! spunea Anya în timp ce eu mă îndepărtam cât mai mult de oraș. Dacă i-am promis o carte lui Sandy până la 1 septembrie, atunci va trebui să avem o *carte până la 1 septembrie*.

— Am scris cărți și în jumătate din timpul ăsta, am strigat eu pe deasupra vântului care intra vijelios pe geamurile mașinii.

— Știu că ai făcut-o, dar vorbim de manuscrisul *ăsta*. Vorbim anume de manuscrisul care până acum ți-a luat cincisprezece luni și încă nu e gata. Cât mai ai?

Inima îmi bătea nebunește. Avea să-și dea seama că o mințeam.

— Nu e scris, am zis. Dar e plănuit. Mai am doar nevoie de niște timp să-l definitivez, fără nici o distragere.

— Pot să fac să n-ai nici o distragere. Pot fi Regina Care-să-nu-te-distragă, dar te rog, te rog, te rog, te rog nu mă minți. Dacă ai nevoie de o pauză...

— Nu am nevoie de o pauză, am zis.

Sau, cel puțin, nu-mi permiteam una. Trebuia să fac ce aveam de făcut. Să golesc casa de vacanță ca să o pot vinde. Să scriu un roman de dragoste în ciuda faptului că mi-am pierdut recent aproape întreaga mea credință în dragoste și umanitate.

— Iese chiar bine, să știi.

Anya s-a prefăcut satisfăcută, iar eu m-am prefăcut că o credeam că era satisfăcută. Era 2 iunie, iar eu aveam mai puțin de trei luni să scriu ceva care să semene cu o carte.

Așa că, desigur, în loc să mă duc direct acasă să mă apuc de lucru, m-am dus până la magazin. Luasem două guri din cafeaua făcută de Pete și îmi fusese cu trei guri mai mult decât suficient. Am aruncat-o în coșul de gunoi din fata supermarketului Meijer și am înlocuit-o cu un americano uriaș cu gheață de la chioșcul Starbucks din interior. Am reușit să trag de lista de cumpărături suficient de mult cât să o beau pe toată până să mă îndrept, în cele din urmă, înapoi la mașină, cu suficiente provizii de mâncare (macaroane, cereale, orice care nu necesită un timp îndelungat de preparare) cât să-mi ajungă vreo două săptămâni.

Când am ajuns acasă, soarele era sus pe cer, căldura înăbușitoare și lipicioasă, dar măcar espresso-ul cu gheață mi-

a domolit pulsațiile din craniu. După ce am terminat de dus cumpărăturile înăuntru, mi-am luat calculatorul și l-am scos pe verandă, doar ca să observ că bateria murise noaptea trecută. L-am dus înapoi în casa să-l încarc și mi-am surprins telefonul bâzâind pe masă. Un mesaj de la Shadi: *FIR-AȘ A NAIBII, n-are cum. Gus cel Sexy și Rău? Cum arată? A întrebat de mine? Spune-i că mi-a lipsit*

I-am scris înapoi: Încă e sexy. Încă e rău. NU o să îi spun din moment ce NU o să mai vorbesc cu el atâta timp cât suntem amândoi în viață. Nu și-a amintit de mine.

Shadi a răspuns imediat: Hmmm, NU ARE CUM să fie adevărat. Tu ești prințesa lui din basme. Eul lui din umbră. Sau el al tău, mă rog.

Se referea la un alt moment umilitor trăit în compania lui Gus, pe care mă străduisem să-l uit. Aterizase la cursul de matematică generală cu Shadi și îi spusese că observase că eram prietene. Când ea confirmase, el întrebase care era treaba cu mine, iar ea îi ceruse explicații. El ridicase din umeri și mormăise ceva cum că m-aș fi comportat ca o prințesă din basme, crescută de ființe ale pădurii.

Shadi i-a spus că eram o împărăteasă, crescută de doi spioni sexy.

A fost oribil, i-am spus. Traumatizant. Te rog, vino să ai grijă de mine ca să mă repun pe picioare.

Cât de curând, habibi, mi-a scris ea.

Plănuiam să scriu o mie cinci sute de cuvinte în ziua aceea. Nu am reușit decât patru sute, dar, privind partea bună a lucrurilor, am câștigat douăzeci și opt de jocuri consecutive de Spider Solitaire înainte să mă opresc și să-mi prăjesc niște legume pentru cină. După ce am mâncat, am stat pe întuneric, cu masa de bucătărie pliabilă strânsă și cu un pahar cu vin roșu reflectându-se în ecranul aprins al laptopului meu. Nu aveam nevoie decât de o primă versiune proastă. Scrisesem cu zecile. Primele mele ciorne erau întotdeauna bune de aruncat la gunoi, scuiam cuvintele la foc automat, mai repede decât puteam tasta, apoi rescriam dureros de mult în lunile ce urmau.

Atunci de ce nu puteam să mă oblig să scriu cartea proastă?

Doamne, ce dor mi-era de zilele în care cuvintele îmi curgeau din degete. Când scriam despre acele finaluri fericite, acele săruturi pe ploaie și scene în care muzica creștea și

cineva se lăsa într-un genunchi ca să ceară în căsătorie pe altcineva erau cele mai fericite momente ale zilei pentru mine.

Pe vremea aceea, iubirea adevărată părea a fi marele premiu, singurul lucru care putea abate furtuna, care să te salveze de viața searbădă și de frică, iar a scrie despre ea părea cel mai important cadou pe care îl puteam face omenirii.

Chiar dacă nu mai vedeam lumea chiar așa, îmi luasem o pauză de la fericire, tot trebuia să fie adevărat din când în când faptul că femeile cu inima frântă își găseau finalurile fericite, cu ploaia care cădea și muzica în creștere.

Computerul mi-a semnalat un e-mail, iar stomacul mi-a tresărit și nu s-a oprit până când nu am confirmat că nu era decât un răspuns de la Pete, cu adresa pentru clubul de lectură și un mesaj dintr-o singură propoziție: *Poți să-ți aduci băutura preferată sau doar pe tine :)))*.

Am zâmbit. Poate va ajunge în carte un soi de versiune a lui Pete.

— Ia fiecare zi pe rând, mi-am zis cu voce tare, am salvat documentul, mi-am luat paharul cu vin și m-am îndreptat spre ușa din spate.

Am vrut să ies pe verandă, dar mai mult decât atât am vrut să îl evit pe Gus Everett. Mi-am dus mâinile căuș la ochi ca să blochez reflecția în sticla ușii și am privit către veranda lui. Mai devreme, ieșise fum de pe coș, dar acum nu mai era nici urmă, iar veranda era abandonată.

Am glisat ușa și am pășit afară, briza răcoroasă fiind o ușurare după căldura lipicioasă din casă. Lumea era împărțită în umbre de albastru și argintiu, foșnetul delicat al valurilor spărgându-se pe nisip, scos în evidență de liniștea din restul lumii.

O pală de vânt a suflat atunci prin vârfurile copacilor, făcându-mă să tremur. Mi-am strâns halatul în jurul meu, mi-am stors paharul cu vin și m-am întors în casă.

La început, am crezut că strălucirea albastră care mi-a atras privirea venea de la laptopul meu, însă eu doar ce-l stinsesem pe al meu, iar lumina nici măcar nu răzbătea din casa mea. Strălucea dinspre ferestrele, de altfel întunecate, ale casei lui Everett, suficient de puternic cât să-i pot vedea conturul siluetei plimbându-se agitat dinaintea mesei. S-a oprit brusc și s-a aplecat să tasteze o clipă, după care și-a reluat mersul, trecându-și mâinile prin păr. A luat o sticlă de bere de pe masă și a tras o dușcă, apoi a continuat să măsoare camera

cu pașii.

Recunoșteam coregrafia aceea cât se poate de bine. Putea să mă ia cu *pirați îndrăgostiți și cu vârcolaci* cât voia, dar, când venea vorba de scris, Augustus Everett se plimba prin bucătăria întunecată, inventând rahaturi la fel ca noi, ceilalți.

#

Casa lui Pete era o clădire roz în stil victorian de la marginea campusului facultății. Chiar și în urma furtunii-surpriză care măturase lacul în seara aceea, casa ei arăta la fel de drăguț precum una de păpuși.

Am parcat pe trotuar și m-am uitat la ferestrele năpădite de iederă și la turnulețele încântătoare, admirându-le. Soarele nu apusese încă de tot, însă norii cenușii care împânziseră cerul risipiseră orice urmă de lumină, până când nu mai rămăsese decât o strălucire slabă, verzuie. Grădina care se întindea tocmai de la veranda lui Pete și până la gardul alb care îi înconjura proprietatea arăta abundentă și fermecată sub vălul de ceață. Părea locul potrivit pentru o escapadă afară din peștera în care mă ascundeam să scriu.

Am înșfăcat plasa plină cu semne de carte semnate și cu insigne pe care erau trecute citate din *Confort sudist* de pe scaunul din dreapta și am sărit jos din mașină, trăgându-mi gluga pe cap în timp ce goneam către poartă. Am deschis-o, cât pe ce să alunec pe aleea pietruită.

Era, probabil, cel mai pitoresc loc pe care îl văzusem vreodată, însă partea cea mai bună era că, pe deasupra tunetului, se auzea melodia „Another Brick în the Wall” a lui Pink Floyd răzbătând cu atâta putere din casă, încât am simțit veranda cutremurându-se atunci când am pășit pe ea.

Înainte să apuc să bat, ușa s-a deschis larg, iar Pete, cu un pahar foarte plin de vin în mână, mi-a cântat numele:

— Jaaaaaaaaaaaaanuary Andrews!

Undeva din spatele ei, un cor de voci au îngânat-o:

— January Annnnnndrews!

— Peeeeeete! am cântat și eu drept răspuns, întinzând sticla de Chardonnay pe care o luasem dintr-un magazin pe drum înapoi. Mulțumesc mult că m-ați invitat.

— Ooooo, a făcut ea, acceptând sticla de vin și mijind ochii în timp ce examina eticheta. Ce-i ăsta? Pare franțuzesc. Care e cuvântul olandez pentru *fițos*!

După ce a terminat de râs la propria glumă, mi-a făcut

semn s-o urmez de-a lungul holului înspre sursa muzicii și a pălăvrăgelii entuziaste ce se auzea dincolo de ea.

— Vino să le cunoști pe fete!

Pe covorul de lângă ușă era o grămadă de pantofi, majoritatea sandale și bocanci de munte, frumos aranjați, așa că m-am descălțat și eu de sandalele mele ude și am urmat-o pe Pete care mergea desculță în josul holului. Unghiile ei de la picioare erau de culoarea lavandei, ca să se asorteze cu manichiura proaspăt făcută, iar în blugii decolorați și în cămașa din bumbac cu nasturi părea o versiune mai blândă decât cea pe care o afișase la magazin.

Am trecut pe lângă bucătărie, ale cărei blaturi din granit erau ticsite de sticle de băutură, și am intrat în camera de zi, aflată în capătul casei.

— De obicei, stăm în grădină, dar, de obicei, Dumnezeu nu joacă popice deasupra capetelor noastre, așa că va trebui să rămânem în interior în seara asta. Mai așteptăm doar pe cineva.

Încăperea era suficient de mică încât să pară aglomerată cu șase oameni în total în ea. Firește, cei trei labradori negri care sforăiau pe canapea (doi dintre ei) și pe fotoliu (cel de-al treilea) nu ajutau cu nimic. Fuseseră aduse scaune de lemn de un verde aprins, ca să aibă pe ce să se așeze oamenii, și aranjate într-un mic semicerc. Unul dintre câini a sărit din loc și, dând din coadă, și-a croit drum prin marea de picioare ca să vină să mă întâmpine.

— Fetelor, a spus Pete, aceasta este January. January a adus vin!

— Vin, ce drăguț! a exclamat o femeie cu un păr lung și blond, venind în față ca să mă îmbrățișeze lung și să-mi dea un sărut pe obraz.

După ce blonda a dat înapoi, Pete i-a pasat sticla de vin, după care a dat ocol încăperii, îndreptându-se spre sistemul audio.

— Eu sunt Maggie, s-a prezentat blonda.

Silueta ei înaltă și mlădioasă era pusă și mai mult în evidență de marea de lucruri albe și aproape albe cu care se îmbrăcase. Mi-a zâmbit, o combinație între Lady Galadriel, regina elfă, dar mai îmbătrânită, și o Stevie Nicks mai în vârstă, ridurile de la coada ochilor ei căprui strângându-se cu bunăvoință.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc, January.

Vocea lui Pete s-a auzit puțin cam prea tare în timp ce muzica a amuțit.

— Ea e doamna Pete.

Zâmbetul senin al lui Maggie părea a fi versiunea unor ochi dați peste cap.

— Maggie e suficient. Iar aceasta e Lauren, a spus, deschizând larg un braț ca să-mi facă loc să dau mâna cu femeia cu codițe împletite, în rochie portocalie. Iar acolo, în spate, pe canapea, este Sonya.

Sonya. Numele mi-a căzut greu precum un ciocan. Gura mi s-a uscat înainte să am ocazia să o văd măcar. Privirea mi s-a încețoșat la periferie.

— Bună, January, a spus suav Cealaltă Femeie de sub labradorii care sforăiau și s-a forțat să zâmbească. Mă bucur să te văd.

Capitolul 6 Clubul de lectură

Era vreun mod demn de a te întâlni cu amanta tatălui tău mort? Dacă da, nu mi-am închipuit că ar fi un „trebuie să fac pipi” grăbit, urmat de smulsul sticlei de vin pe care i-o înmânaseși gazdei tale, apoi de fuga până în josul holului pe care doar ce îl parcurseseși în căutarea băii. Dar n-am găsit altceva mai bun.

Am deschis dopul sticlei și am început să dau pe gât, chiar acolo, în baia cu tematică marină. M-am gândit să plec, însă, din nu știu ce motiv, asta mi se părea cea mai stânjenitoare opțiune. Cu toate acestea, m-am gândit că puteam să ies pe ușă, să urc în mașină și să conduc până la Ohio fără întrerupere. N-ar mai trebui să-i văd niciodată pe oamenii aceștia. Aș putea să mă angajez la Ponderosa Steakhouse. Viața ar fi grozavă! Sau poate aș putea rămâne pur și simplu în baia asta până la sfârșitul veacurilor. Aș putea muri aici. Aveam vin, aveam toaletă, de ce altceva ai mai putea avea nevoie?

Să recunoaștem, fantezia aia a început să pună stăpânire pe mine cam pe la jumătatea sticlei de vin.

Și să recunoaștem, nu atitudinea pozitivă și tăria mea de caracter m-au scos din baie. Ci zgomotul pașilor și conversația care răzbăteau dinspre hol, Pete care a spus „O, ești sigură că nu poți rămâne?” pe o voce care suna mai degrabă a „Ce naiba, Sonya? De ce îi e frică fetei ăleia ciudate de tine?” și pe Sonya care a răspuns „Nu, aș vrea să pot, dar am uitat complet de apelul de la muncă – șeful meu o să-mi trimită e-mailuri până când ajung în mașină și-mi pornesc bluetooth-ul”.

— Al naibii bluetooth! a făcut Pete.

— Chiar așa, am zis eu în sticla mea de vin.

Chardonnay-ul mi se urcase repede la cap. M-am gândit la cum îmi petrecusem ziua și mi-am recalculat mesele în încercarea de a înțelege de ce mă îmbătasem așa ușor. *Singurul* lucru de care eram sigură că îl mâncasem era un pumn de mini bezele pe care le înșăfacasem în drumul meu către atât de necesara pauză de pipi după ce intrasem până-n gât în scena dulcii revederi.

Eram praf.

Ușa din față era deschisă. Lumea își lua la revedere pe deasupra clipocitului ritmic al picăturilor de ploaie căzând pe veranda lui Pete și în grădină. Iar eu eram încă închisă în baie.

Am pus sticla pe chiuvetă, m-am privit în oglindă îmbrăcată cum eram în pelerina tatei și am arătat cu degetul înspre ochii mei mici și căprui.

— Asta o să fie cea mai grea noapte din întreaga vara, mi-am șoptit.

Era o minciună, dar am înghițit-o. Mi-am netezit părul, mi-am așezat pelerina pe umeri, am ascuns sticla de vin în plasă și am ieșit înapoi în hol.

— Sonya a trebuit să plece, mi-a spus Pete pe o voce care suna mai degrabă a „Ce naiba, January?”

— Serios? am făcut eu. Păcat, deși suna mai degrabă a „Slăvit fie al naibii bluetooth!”

— Da, a răspuns Pete.

Am urmat-o înapoi în camera de zi, unde labradorii se rearanjaseră printre doamne. Unul dintre câini se mutase în capătul îndepărtat al canapelei, Maggie ocupând locul proaspăt eliberat, în vreme ce al doilea se așezase pe fotoliu, aproape peste cel de-al treilea. Lauren ocupa unul dintre scaunele verzi cu spătar înalt, iar Pete mi-a făcut semn să mă așez lângă ea, alăturându-ni-se pe un al treilea. Pete s-a uitat la ceasul ei cu curele din piele.

— Ar trebui să ajungă din clipă în clipă. Probabil întârzie din cauza furtunii. O să începem curând.

— Super, am zis.

Încăperea se învârtea încă puțin cu mine. Abia dacă puteam privi înspre locul unde Sonya stătuse ghemuită pe canapea, minionă și drăguță, cu multitudinea ei de bucle albe, spre deosebire de mama mea cu păr drept și breton. Am profitat de ocazie să-mi scotocesc prin geantă (atentă să nu scot la iveală sticla) după semnele de carte. Întotdeauna îmi plăcea să le împart la începutul unui eveniment, cât mă pregăteam de vorbitul în public. (Era vorbit în public dacă jumătate dintre participanți erau labradori dormind?)

Cineva a ciocănit la ușă, iar Pete a sărit în picioare. Știam că e prostesc să-mi fac griji, dar mi-a înghețat inima de teamă că Sonya s-ar fi putut răzgândi și ar fi decis să se întoarcă. O voce joasă s-a auzit însă atunci din hol, iar Pete s-a întors, însoțită de un Augustus Everett ud și ciufulit. Acesta și-a trecut o mână prin părul grizonant, scuturându-l de stropii de ploaie. Arăta de parcă doar ce se dăduse jos din pat și rătăcise până aici prin furtună, bând dintr-o pungă de hârtie. Nu că eu aș fi fost în măsură să-l judec în acel moment.

— Fetelor, a început Pete, bănuiesc că îl cunoașteți cu toatele pe singurul și unicul Augustus Everett?

Gus a salutat din cap și a făcut cu mâna. Zâmbea? E un cuvânt prea generos pentru ce făcea. Gura lui părea să *ia în primire* încăperea, aș fi zis mai degrabă, apoi ochii lui au dat de mine, iar colțurile gurii i s-au ridicat puțin mai mult. Mi-a făcut un semn din cap.

— January.

Mintea și-a pus în mișcare roțițele-i firave și unse cu vin, încercând să-mi dau seama ce anume mă deranja atât de mult în acele momente. Desigur, îngâmfatul Gus Everett, pe de-o parte. Mai era și pelerina de ploaie, femeia de pe canapea și vinul din baie, pe de alta. Și...

Diferența dintre prezentările făcute de Pete.

Aceasta este January era modul în care un părinte băgăcios își forța copilul să se împrietenească cu un altul la grădiniță.

Singurul și unicul Augustus Everett era modul prin care prezentai un oaspete special la un club de lectură.

— Te rog, te rog, ia loc aici, lângă January, a spus Pete. Vrei ceva de băut?

O, Doamne, înțelesesem greșit! Nu fusesem invitată aici ca oaspete, ci ca un potențial membru al clubului!

Venisem la un club de lectură unde avea să se discute despre *REVELAȚII*.

— Vrei să bei ceva? a întrebat Pete, întorcându-se în bucătărie.

Gus a scanat paharele albastre din plastic din mâinile lui Lauren și a lui Maggie.

— Voi ce beți? a întrebat el peste umăr.

— Începem întotdeauna cu câte un cocktail White Russian, dar January a adus niște vin, dacă îți sună mai bine.

Nu-mi plăcea nici gândul de a *începe* noaptea cu un White Russian, nici de a-mi pescui rușinată sticlă de vin afară din plasă pentru Gus.

Îmi dădeam seama după rânjetul uriaș de pe fața lui Pete că nimic nu ar încânta-o mai mult.

Gus s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe coapse. Mâneca stângă a tricoului lui s-a ridicat odată cu mișcarea, lăsând la iveală un mic tatuaj negru de pe dosul brațului său, un cerc răsucit, dar închis. Banda lui Mobius, cred că se numea.

— Un White Russian sună numai bine, a răspuns Gus. Firește.

Oamenilor le plăcea să-și închipuie autorul masculin preferat stând dinaintea unei mașini de scris cu un pahar de scotch dintre cele mai scumpe și cu o sete nesfârșită pentru cunoaștere. Nu aș fi fost surprinsă dacă bărbatul ciufulit de lângă mine, același care glumise pe seama *carierei mele*, purta chiloți murdari, întorși pe dos, cu zilele săptămânii și trăia cu pufuleți.

Ar putea să-și facă apariția arătând ca secundul traficantului de iarbă din facultate (pentru când principalul e plecat în vacanță cu familia în Myrtle Beach) și ar fi luat mai în serios decât mine îmbrăcată în rochia mea strâmtă Michael Kors. Ar putea să mi se facă poze de autor de către editorul-șef de la săptămânalul *Bloomberg Business*, iar el să folosească aparatul digital al mamei lui din 2002 și să-și facă o poză cu el încruntat pe verandă și tot ar fi luat mai în serios decât mine.

Ar putea la fel de bine să trimită o poză cu scula. I-ar tipări-o pe ultima copertă, chiar sub biografia de două rânduri pe care l-ar lăsa să le scoată. *Cu cât mai scurt, cu atât mai sofisticat*, ar fi zis Anya.

Am simțit că privirea lui Gus zăbovește asupra mea. Mi-am închipuit că simțise cum creierul meu îl făcea bucăți-bucățele. Mi le-am închipuit pe Lauren și Maggie simțind că noaptea asta fusese o greșeală teribilă.

Pete s-a întors cu încă un pahar albastru plin cu vodcă lăptoasă, iar Gus i-a mulțumit pentru el. Eu am tras adânc aer în piept, în timp ce Pete s-a strecurat pe scaun.

Putea noaptea asta să fie mai rea de atât?

Labradorul cel mai aproape de mine s-a pârțâit zgomotos.

— Bine, atunci! a spus Pete, bătând din palme.

Ce naiba! Mi-am scos vinul din plasă și am tras o dușcă. Maggie a chicotit de pe canapea, iar labradorul s-a întors pe cealaltă parte și și-a îngropat fața între perne.

— Clubul de lectură Roșu, Rusul alb și Albastru¹ este acum în sesiune și mor de nerăbdare să aud ce păreri aveți despre carte.

Maggie și Lauren au schimbat o privire în timp ce au sorbit din cocktailul lor. Maggie și-a pus paharul pe masă,

¹ Denumirea clubului face referire la culorile steagului american, unde albul este reprezentat de un joc de cuvinte, White Russian – Rusul alb fiind cocktailul pe care membrii clubului îl preferă la reuniunile lor.

plesnindu-și apoi ușor coapsa.

— Fir-aș a naibii, mi-a plăcut la nebunie!

Râsetul lui Pete era răgușit, dar călduros.

— Ție îți place totul, Mags.

— Ba nu! Nu mi-a plăcut bărbatul spion – nu principalul, celălalt. Era țâfnos.

Spioni? Erau spioni în *Revelații*? M-am uitat la Gus, care arăta la fel de mirat ca mine. Avea gura întredeschisă, iar paharul de White Russian i se odihnea pe coapsa stângă.

— Nici mie nu mi-a plăcut de el, a fost de acord Lauren. Mai ales la început, dar s-a mai dat pe brazdă spre final. Când am aflat povestea despre legăturile mamei lui cu URSS-ul, am început să-l înțeleg.

— A fost o idee bună, a continuat Maggie. În regulă, retrag ce am spus. Spre final, a început și mie să-mi placă. Dar nu a fost frumos cum s-a purtat cu agenta Michelson. Pentru aia nu are nici o scuză.

— Nu, normal că nu, a intervenit Pete.

Maggie a făcut un gest scurt din mână.

— Un misogin și jumătate.

Lauren a încuviințat din cap.

— Ție cum ți-a plăcut revelarea geamănului?

— Sincer, m-a plictisit puțin și o să-ți zic și de ce, a răspuns Pete.

Apoi ne-a spus de ce, însă eu abia dacă am auzit, atât de absorbită eram de gimnastica subtilă a expresiei lui Gus.

Nu aveau cum să discute despre cartea lui. El nu arăta atât îngrozit, cât amuzat, de parcă s-ar fi gândit că cineva îi juca o festă, însă nu era încă sigur de asta. Își storsese deja cocktailul până la ultima picătură și privea înapoi spre bucătărie, de parcă spera că un al doilea s-ar fi teleportat până la el.

— A plâns cineva când fiica lui Mark a început să cânte „Amazing Grace” la înmormântare? a întrebat Lauren cu o mână la inimă. M-a impresionat mult. Chiar da. Și știți doar că am inima de piatră! Doug G. Hanke este pur și simplu un scriitor fenomenal!

Am privit în jur, înspre dulapul scund, înspre rafturile cu cărți din capătul canapelei, înspre suportul cu reviste de sub măsuta de cafea. Nume și titluri îmi săreau în ochi cu zecile, dacă nu cu sutele, de pe copertile întunecate.

Operațiunea Forța Spațială. Jocul Moscovei. Trei oameni buni. Sub acoperire. Steag Roșu. Oslo după înserat.

Clubul de lectură Roșu, Rusul alb și Albastru.

Eu, January Andrews, scriitoare de romane de dragoste, și Augustus Everett, copil minune al literaturii, ajunseserăm din întâmplare într-un club de lectură care viza, în principal, romane de spionaj. M-am străduit cu greu să-mi înăbuș un râset, și nici măcar nu mi-a ieșit prea bine.

— January? a întrebat Pete. Ești bine?

— Spectaculos! am zis. Cred că am băut prea mult vin din plasă. Augustus, mai ia și tu din el.

I-am întins sticla, iar el și-a ridicat sprâncenele negre, examinându-mi chipul.

Nu mă închipuiam că aș fi zâmbit, dar, cu toate astea, reușisem să afișez o expresie victorioasă în timp ce așteptam ca el să-mi accepte sticla de Chardonnay băută trei sferturi.

— M-am mai gândit, a reluat Maggie visătoare, și cred că mi-a *plăcut* răsturnarea de situație cu gemenii.

Pe undeva, unul dintre labradori s-a pârțâit.

Capitolul 7. Călătoria

— Îți mulțumesc așaaaaa mult că ne-ai invitat, Pete, am zis eu, puțin prea lent și prea bolborosit în timp ce încercam să o îmbrățișez în foaier.

Ea m-a bătut ușor pe spate.

— Oricând. Și, mai ales, în orice luni! La naiba, în fiecare luni! Clubului de lectură Roșu, Rusul alb și Albastru i-ar prinde bine niște sânge proaspăt. Vedeți că lucrurile sunt cam răsuflăte pe aici. Lui Maggie îi place să-mi cânte în strună, dar ea nu prea e cu ficțiunea, și cred că Lauren vine ca să socializeze. Și ea e o soție cu facultate, ca mine.

— Soție cu facultate? am repetat eu sau, mai degrabă, am vorbit cu limba împletită.

Asta era cam singura parte din ce spusese pe care o prinsesem.

Expresia de pe fața lui Pete s-a transformat într-una de consternare.

— Maggie lucrează la universitate împreună cu soțul lui Lauren, a răspuns ea, după care a adăugat numaidecât: Cum o să ajungi acasă, scumpo? Doar nu o să conduci, nu-i așa?

— O duc eu, a spus Gus, serios și neamuzat.

— O să iau un Uber, am zis.

— Uber? a repetat Pete. Nu și în North Bear Shores. Cred că n-avem mai mult de unul și sigur nu circulă după ora zece seara!

M-am prefăcut că mă uit la telefon.

— De fapt, e chiar aici, așa că ar trebui să plec. Mulțumesc încă o dată, Pete. Serios, a fost... extrem de interesant.

Ea m-a bătut ușor pe braț, iar eu am ieșit în ploaie, deschizând aplicația Uber în timp ce traversam grădina. Deși acoperiți de ploaia ușoară, încă îi mai puteam auzi pe Gus și Pete cum își luau la revedere pe veranda din spatele meu, apoi ușa s-a închis și am știut că eu și el rămăseserăm singuri în grădină.

Așa că am iuțit pasul, am ieșit pe poartă și am înaintat pe lângă gard în timp ce mă uitam lung la harta goală de la Uber. Am închis aplicația și am deschis-o din nou.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Gus trăgănat. Este exact cum ți-a spus și persoana care locuiește aici: că nu e nici un Uber.

— E la patru minute distanță, am mințit eu.

El s-a uitat lung la mine. Eu mi-am tras gluga pe cap și m-am întors cu spatele.

— Ce este? Îți faci griji că este o limită fină între a ajunge în mașina mea și, de acolo, a ajunge pe toboganul de pe acoperișul meu, concurând apoi în meciurile de wrestling în jeleu la care fac atât de agresiv reclamă?

Eu mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu te cunosc.

— Spre deosebire de șoferul de Uber din North Bear Shores, de care chiar te-ai apropiat.

Nu am zis nimic și, după o clipă, Gus s-a urcat în mașina lui, trezind motorul la viață, însă nu s-a mișcat din loc. Eu mi-am făcut de lucru cu telefonul. De ce nu pleca? M-am străduit din răputeri să nu mai privesc în direcția mașinii lui, deși era din ce în ce mai tentantă, cu fiecare moment petrecut în ploaia rece.

Am verificat încă o dată aplicația. Tot nimic.

Geamul pasagerului s-a lăsat în jos, iar Gus s-a întins peste scaun, aplecându-și capul ca să mă vadă.

— January, a spus el, oftând.

— Augustus.

— Au trecut patru minute. Nu vine nici un Uber. Vrei, te rog, să urci în mașină?

— O să merg pe jos.

— De ce?

— Pentru că am nevoie să fac mișcare, am zis.

— Ca să nu mai pomenim de pneumonie.

— Sunt vreo optsprezece grade afară, am zis.

— Efectiv, tremuri.

— Poate tremur de nerăbdare pentru plimbarea stimulantă care mă așteaptă.

— Poate pentru că temperatura corpului tău scade cu repeziciune, la fel și tensiunea arterială și ritmul cardiac, iar țesutul cutanat ți se deshidratează pe măsură ce îngheață.

— Glumești? Inima mea bate cât se poate de bine. Doar ce am stat *trei ore* la un club de lectură despre *romane de spionaj*. Am *nevoie* să mai consum din adrenalina asta, am zis și am început să înaintez în josul trotuarului.

— January! m-a strigat Gus.

— Da?

— E direcția greșită.

M-am răsucit pe călcâie și am început să merg în direcția

opusă, trecând pe lângă mașina lui Gus. Gura i s-a strâmbat în lumina slabă a consolei.

— Îți dai seama că suntem la unsprezece kilometri depărtare, nu? În ritmul la care mergi tu, ai ajunge... la paștele cailor. O să intri într-un tufiș și e foarte posibil ca acolo să-ți petreci restul vieții.

— E fix cât am nevoie ca să mă trezesc înainte să mă duc la culcare, am replicat eu.

Gus a început să înainteze încet pe șosea alături de mine, iar eu am continuat să vorbesc de parcă mergeam unul lângă altul.

— Nu mă pot trezi mâine cu încă o mahmureală. Mai bine merg pe jos.

— Da, păi mi-e teamă că o să ai parte de amândouă. Acum hai să te ducem acasă.

— O să adorm beată. Nu e bine.

— În regulă, nu o să te duc acasă decât după ce te trezești. Știu cel mai bun leac pentru mahmureală din tot orașul North Bear Shores!

Eu m-am oprit și m-am întors cu fața spre mașina lui. S-a oprit și el, așteptând.

— Ca să fim clari, am zis eu, nu te referi la chestii sexuale, nu?

Zâmbetul i s-a arcuit.

— Nu, January. Nu mă refer la chestii sexuale.

— Nici să nu ne gândești.

Am deschis portiera pasagerului și m-am strecurat pe scaun, lipindu-mi degetele înghețate de ventilatoarele calde.

— Pentru că am un spray cu piper în plasa asta. Și o armă.

— Ce *dracu!* a strigat el, parcând mașina. Ești beată și ai o afurisită de *armă* pe care o fluturi în plasa cu vin?

Eu mi-am pus centura.

— Era o glumă. Partea cu arma, nu partea cu „te ucid dacă încerci ceva”. Cu aia am vorbit serios.

Râsetul lui era mai mult șocat decât amuzat. Chiar și în întunericul mașinii, puteam să-i văd ochii cășcați larg și gura strâmbă tensionată. A scuturat din cap, și-a șters picurii de ploaie de pe frunte cu dosul palmei și a pornit din nou mașina.

#

— Ăsta e trucul? am făcut eu, după ce a tras mașina în parcare.

Nu mai ploua așa tare, însă în băltoacele formate în găurile din asfalt strălucea reflexia firmei luminoase de deasupra clădirii joase și dreptunghiulare.

— Trucul tău împotriva mahnurelii implică... gogoși?

Asta era tot ce scria pe firmă. Din toate punctele de vedere, acela era numele localului.

— La ce te așteptai? a întrebat Gus. Trebuia să mă *prefac* că te arunc de pe o stâncă sau să angajez pe cineva să te răpească în glumă? Sau, stai, comentariul ăla legat de chestiile sexuale era sarcastic? *Vrei* să te seduc?

— Nu, spun doar că următoarea dată când vei mai încerca să mă convingi să mă urc în mașina ta, o să scutești mult timp dacă treci direct la partea cu *gogoși*.

— Sper că nu va trebui să te conving să urci în mașina mea prea des.

— Nu, nu foarte des, am zis. Doar luna.

El a mai schițat un zâmbet, slab și subtil, de parcă ar fi preferat să nu-l lase să se vadă. Capul mi-era încă greu de la vin și îmi făcea bine să cobor din mașină. Clădirea strălucea precum un licurici, separeurile lor portocalii și goale în stilul anilor '70 erau vizibile prin ferestre împreună cu un acvariu plin cu pești koi.

— Știi, ar trebui să te gândești să te faci șofer pentru Uber, am zis.

— Serios?

— Da, îți merge super bine căldura. Pariu că și aerul condiționat e decent. Nu miroși a Axe și n-ai scos nici un cuvânt pe drum încoace. Cinci stele. Șase. Cel mai bun șofer de Uber pe care l-am avut.

— Hmm, a făcut Gus, deschizând ușa murdară pentru mine, clopoței sunând deasupra capetelor noastre. Poate data viitoare când te mai urci într-un Uber ar fi bine să anunți că ai o armă încărcată la tine. Ai putea avea parte de servicii mai bune.

— Adevărat.

— Acum, să nu te sperii, a zis el șoptit când am trecut pragul.

— Poftim? m-am întors să-l întreb.

— Salut! s-a auzit o voce veselă pe deasupra cântecului celor de la BeeGees, care răsuna în local.

M-am întors și am văzut un bărbat în spatele vitrinei luminate. Radioul se afla chiar în fața lui, pe tejghea,

producând cel puțin la fel de mult zgomot de fond cât ritmuri disco.

— Salut, am răspuns eu.

— Ce mai faceți? a făcut bărbatul cu o încuviințare din cap.

Era cel puțin la fel de în vârstă ca părinții mei și slab ca un țâr, cu ochelari cu rame groase fixate pe fața lui palidă cu ajutorul unui elastic galben-neon.

— Salut, am zis eu încă o dată.

Creierul mi-era prins într-o roată de hamster, aceeași realizare repetându-mi-se în cap la nesfârșit: domnul acela în vârstă era în lenjerie de corp.

— Ia te uită, salutaare! a ciripit el, aparent hotărât să nu piardă teren.

Și-a sprijinit coatele pe tejghea. Din fericire, lenjeria lui de corp includea un tricou alb și se îndurase să opteze pentru niște boxeri albi în loc de chiloți normali.

— Salut, am zis pentru ultima oară.

Gus s-a pus între mine, cu gura mea deschisă, și tejghea.

— Vrei să ne dai doisprezece de ieri?

— Cum să nu!

Cofetarul în lenjerie de corp s-a lăsat în jos pe toată lungimea vitrinei și a luat o caserolă de plastic dintr-un vraf de caserole. A dus-o înapoi la casa de marcat vintage și a tastat câteva numere.

— Cinci dolari în cap, omu' meu!

— Și cafea? a întrebat Gus.

— Mă ține conștiința să vă iau banii pe chestia aia, a făcut bărbatul, arătând cu capul înspre carafă. Rahatul ăla fierbe acolo de trei ore bune. Vreți să vă fac proaspătă?

Gus s-a uitat cu subînțeleș la mine.

— Ce? am întrebat eu.

— Pentru tine. Ce preferi? Gratis și proastă? Un dolar și...

Nu a putut să spună „bună”, ceea ce pentru mine a fost tot ce trebuia să știu.

„Rahatul ăla” stătea *mereu* acolo, la fiert.

— Gratis, am zis.

— Atunci cinci în cap, cum ne-am înțeleș, a spus bărbatul.

Pe când Gus își pescuia prin portofel după câteva bancnote de dolari rătăcite, mi-a făcut semn cu capul să iau paharul din polistiren expandat și cutia cu gogoși strivite pe care le ținea bărbatul. Să înghesui doisprezece într-o cutie de șase însemna

că, practic, fuseseră toate compactate într-una singură, o gogoasă uriașă, cu de toate, în formă de cutie. Am umplut paharul cu rahatul care fierbea și m-am trântit într-un separeu.

Gus s-a așezat în fața mea, s-a întins peste masă și a deschis cutia. S-a uitat în jos la măruntaiele de gogoși dintre noi.

— Iisuse, arată dezgustător!

— În sfârșit, ceva în privința căruia suntem amândoi de acord, am zis.

— Pariu că sunt multe altele în privința cărora să fim amândoi de acord, a spus el, decupând o gogoasă cu nucă și sirop de arțar din cutie și lăsându-se pe spate ca s-o examineze în lumina fluorescentă.

— Cum ar fi?

— Toate lucrurile importante, a răspuns Gus. Compoziția chimică a atmosferei pământului, dacă trebuia să existe și al șaselea film din seria *Piraților din Caraibe*, că ar trebui să bei White Russian doar când ești absolut sigur că nu o să-l vomیți.

A reușit cumva să-și îndese toată gogoșa în gură. Apoi, fără nici un pic de ironie, a făcut contact vizual cu mine. Eu am izbucnit în râs.

— Ce-i? a făcut el cu gura plină.

— Pot să te întreb ceva?

El a mestecat și a înghițit suficient cât să răspundă:

— Nu, January, nu o să merg la individul ăla să-i spun să dea muzica mai încet. Acum am eu o întrebare pentru tine, Andrews. De ce te-ai mutat aici?

Mi-am dat ochii peste cap și i-am ignorant întrebarea.

— Dacă aveam de gând să îți cer să-l încurajezi pe tipul ăsta să facă o singură mică schimbare care să-i schimbe practicile comerciale, cu siguranță n-ar fi fost volumul radioului.

Rânjetul lui Gus s-a lățit. Ochii lui negri au țâșnit înspre teighea. Bărbatul în lenjerie de corp se bățâia vesel înainte și înapoi între cuptoarele sale. Gus s-a uitat din nou la mine, și zâmbetul i-a pierit.

— Ai de gând să-mi spui de ce te-ai mutat aici?

Am îndesat încă o bucată de gogoasă în gură și am scuturat din cap.

El a ridicat ușor din umeri.

— Atunci nici eu nu pot răspunde la a ta.

— Nu așa funcționează conversațiile, i-am zis. Nu se face schimb pe schimb.

— Ba exact asta se face, a replicat el. Cel puțin, când nu te ocupi de „treburile” cu piciorul.

Eu mi-am acoperit fața cu mâinile, rușinată, chiar și în timp ce i-am spus:

— Te-ai purtat ca un măgar cu mine, apropo de asta.

El a rămas tăcut un minut. Am tresărit când m-a prins de încheietură și mi-a tras mâna în jos, ca să-mi descopere fața. Zâmbetul lui șmecheresc dispăruse, sprâncenele îi erau acum arcuite și ochii lui negri serioși.

— Știu. Îmi pare rău, fusese o zi proastă.

Preț de o clipă, n-am știut ce să spun. Nu mă așteptasem la o scuză, cu atât mai puțin la una care să sune atât de sincer.

— Citeai și beai bere pe o verandă cu vedere la apus, am făcut eu. Aș fi curioasă să văd cum arată o zi bună pentru tine.

Colțul gurii lui a tremurat nesigur.

— Mă ierți? Mi s-a mai zis că fac o primă impresie proastă.

— Aia nu a fost prima mea impresie, am remarcat eu.

O expresie impenetrabilă i-a apărut pe chip, după care a dispărut înainte să i-o pot descifra.

— Care era întrebarea ta? a reluat el. Dacă răspund la ea, mă ierți?

— Nu așa funcționează treaba cu iertarea, am zis. Când am văzut că începe să-și frece fruntea, am adăugat: Dar da.

— Bine, o singură întrebare, a încuviințat el.

Eu m-am aplecat peste masă:

— Ai crezut că ele vorbesc despre cartea ta, nu?

El a încruntat din sprâncene.

— Care ele?

— Spioanele și plăcintele lichefiate, am zis.

El s-a prefăcut contrariat.

— Vrei să spui Clubul de lectură Roșu, Rusul alb și Albastru? Pentru că porecla pe care doar ce ai folosit-o este un afront adus saloanelor de literatură de pretutindeni, ca să nu mai zic Libertății și Americii.

Am simțit cum îmi înmugurește un zâmbet pe chip. M-am lăsat pe spate, satisfăcută.

— Ba fix asta ai crezut. Ai crezut că îți citeau *Revelațiile*.

— În primul rând, a început Gus, locuiesc aici de cinci ani și Pete nu m-a invitat niciodată la clubul de lectură, deci da, a părut o presupunere destul de rezonabilă la momentul

respectiv. În al doilea rând, și a mai înhățat o gogoasă din cutie, ar trebui să ai grijă, January Andrews. Doar ce mi-ai *revelat* titlul cărții. Cine știe ce alte secrete sunt pe cale să se verse afară din tine?

— De unde știi că n-am căutat-o pe Google? am replicat eu. Nu înseamnă că am mai auzit de ea înainte.

— De unde știi că nu mi se pare și mai amuzant dacă m-ai fi căutat pe Google? a spus Gus.

— De unde știi că nu te-am căutat pe Google pentru că te suspectam ca având cazier?

— De unde știi că nu o să-ți răspund cu întrebări la întrebările tale până murim amândoi?

— De unde știi că-mi pasă?

Gus a scuturat din cap, zâmbind, și a mai luat o mușcătură.

— Vai, e groaznică!

— Gogoșa sau conversația? am întrebat.

— Conversația, clar. Gogoșile sunt în regulă. Și eu te-am căutat pe Google, apropo. Ar trebui să te gândești să-ți schimbi numele în ceva mai rar.

— O să transmit mai departe superiorilor, dar nu pot face nici o promisiune, am zis. Sunt tot felul de proceduri birocratice prin care trebuie să treci.

— *Confort sudist* sună destul de sexy, a spus el. Ți plac băieții din sud? Fără dinți și cu salopetă, care să-ți tureze bine motorul?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Tind să cred că n-ai fost niciodată în sud și că posibil nici să nu știi cum se găsește „sudul” pe o busolă. Plus de asta, de ce încearcă toată lumea să presupună că ceea ce scrie o femeie trebuie să fie semiautobiografic? Oamenii presupun în general că tu ești bărbatul singur, alb...

— Frigid, a intervenit Gus.

— ...frigid din rolul principal?

El a încuviințat gânditor din cap, cu ochii lui negri ațintiți asupra mea.

— Bună întrebare. Hai să vedem rezultatele sondajului. *Tu* presupui că sunt frigid?

Eu m-am prefăcut că mă gândesc, apoi am răspuns:

— Absolut.

— Ce ai, mai exact, împotriva cărților mele, pe care presupun că nu le-ai citit? a întrebat el.

— Dar tu ce ai împotriva cărților mele, pe care *cu siguranță* nu le-ai citit?

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Referința la pirăți, am zis, alegând o gogoasă cu glazură de căpsune, acoperită cu bomboanele colorate. Nu ăla e genul de romane de dragoste pe care le scriu. De fapt, romanele mele nici nu sunt categorisite ca fiind de dragoste, ci, tehnic vorbind, ca literatură pentru femei.

Gus s-a lățit pe banchetă și și-a întins brațele deasupra capului, rotindu-și încheieturile și făcându-le să pocnească.

— Nu înțeleg de ce trebuie să faci un gen în care să fie doar cărți pentru femei, dar, cum nu sunt femeie, nu petrec mult timp citindu-le.

Eu am pufnit.

— Mda, nu ești singurul care nu înțelege asta, am spus. Știu cum să spun o poveste, Gus, și știu și să leg o afurisită de propoziție. Dacă ai înlocui toate personajele mele Jessica cu John, știi ce ai obține? *Ficțiune*. Doar ficțiune. Ficțiune gata să fie citită de oricine, dar, cumva, a *fi o femeie* care *scrie* despre femei în circumstanțe obișnuite, de zi cu zi, ajunge să elimine din start jumătate din populația pământului dintre potențialii mei cititori, și știi ceva? Nu mi-e *rușine* pentru asta. Sunt *furioasă*. Furioasă că oamenii ca tine presupun că romanele mele nu sunt suficient de bune ca să-ți pierzi timpul cu ele dacă au fost scrise pentru cititori de gen feminin, în timp ce tu ai putea să te răhățești în direct la TV și *New York Times* ar scrie despre curajul tău de a-ți afișa umanitatea. Dacă ți-ai scana testiculul stâng și l-ai pune într-o carte, ai fi luat mai în serios decât orice aș scrie eu vreodată.

Gus se uita la mine serios, sprâncenele lui negre niște linii grave și arcuite.

— Acum mă poți duce acasă? am zis. Mă simt bine și trează.

Capitolul 8. Pariul

Gus s-a strecurat afară din separeu, iar eu l-am urmat, luând cutia cu gogoși și paharul cu rahatul aburind. Nu mai ploua, însă parcare era acum învăluită în pâlcuri de ceață densă. Fără nici un cuvânt, ne-am urcat în mașină și am lăsat în urmă magazinul de GOGOȘI, cuvântul strălucind în nuanțe albastre-verzui în oglinda retrovizoare. Gus a ieșit înapoi în strada principală, reglând căldura, în timp ce ne îndreptam spre casele noastre de pe malul lacului.

— Nu e vorba de conceptul de literatură pentru femei, a spus el deodată. Ci de finalurile fericite.

— Poftim?

— Nu cred în finaluri fericite, a spus el. Viața este, mai mult sau mai puțin, o serie de momente bune și rele care se succed până mori – și, îndrăznesc să spun, e una grea. Să închei o carte sugerând că totul va fi *în regulă* – ba nu, *bine* – este iresponsabil. Iar romanele de dragoste sunt cele mai rele dintre toate. Serios, spune-mi o poveste de dragoste din viața reală care s-a sfârșit ca a afurisitei de Bridget Jones.

Și iată-l pe Gus Everett pe care îl cunoșteam prea bine. Cel care credea că sunt o naivă fără speranță. Și chiar dacă aveam oarecare dovezi că avea dreptate, nu eram gata să-l las să-și bată joc de lucrul care îmi fusese cel mai drag odată, genul literar care mă menținuse pe linia de plutire când mama se îmbolnăvisese a doua oară și tot viitorul pe care mi-l imaginasem dispăruse ca fumul în vânt.

— Hmm, în *primul* rând, afurisita de Bridget Jones este o serie de cărți. Este literalmente cel mai prost exemplu pe care-l puteai da ca să-ți susții teoria. Bridget se ridică și coboară, trage țepe, e țepuită, se desparte, se îndrăgostește, își pierde soțul pe parcursul celor trei romane. Este antiteza stereotipului de gen suprasimplificat și imprecis despre care vorbești tu. În al doilea rând, bine, poate nu toată lumea are parte de finalul lui fericit. Dar ce-i așa greșit să vrei să citești despre asta?

— Nu înțeleg ce ar putea fi atât de atrăgător la un roman de dragoste lipsit de sinceritate, a spus el, încruntat, cu ochii lui negri ațintiți când la mine, când la drum, cu o privire gânditoare și pătrunzătoare pe care eu și Shadi încercaserăm atât de mult timp să o transpunem în cuvinte.

— Deci tu nu crezi în dragoste? am zis eu.

Am simțit o ușoară disperare, ca și cum, dacă i-aș fi permis să câștige lupta, ar fi fost ultima picătură: nu m-aș mai fi putut întoarce la mine, la credința mea în dragoste și la felul pur în care vedeam lumea și oamenii, ca pe niște ființe frumoase – la dragostea pentru scris.

Gus s-a încruntat, apoi ochii lui negri s-au mutat de la mine la drum, cu acea privire atentă pe care eu și Shadi ne-am străduit atât de mult s-o explicăm.

— Sigur că există dragoste, a răspuns. Dar e mai bine să nu te bagi în așa ceva, ca să nu-ți explodeze în față. Iar dragostea are mai multe șanse să-ți explodeze în față decât să-ți aducă fericire eternă. Iar dacă nu ești tu rănit, poți răni pe altcineva. Nu cred că relațiile sunt realiste și mai cred că să-ți dorești *în mod intenționat* să intri într-una este vecin cu sadomasochismul. Mai ales când poți obține orice ai avea într-o relație romantică dintr-una de prietenie, cu un risc mai mic de a-ți fi distrusă viața atunci când relația se încheie.

— Orice? Adică sex?

El și-a arcuit o sprânceană.

— N-ai nevoie de prietenie ca să obții sex.

Același lucru l-ar fi spus și Shadi, iar eu știam că, tehnic vorbind, aveau dreptate. Singura dată când am încercat să am o aventură de-o noapte, libidoul mi-a scăzut vertiginos când am ajuns la apartamentul tipului, iar eu a trebuit să inventez o ieșire de urgență din acea situație. Ca să fiu sinceră, tata murise cu trei luni înainte, iar iubitul meu, pe care-l aveam de șase ani, m-a părăsit la o lună după. Nu era ca și cum, la momentul respectiv, viața mea era un butoi cu râsete sexy.

— Și ce, nu devine mai mult pentru tine? am întrebat. Poți să te menții atât de detașat?

— Pentru asta ai nevoie de reguli, a răspuns el. Nu devine mai mult dacă nu se întâmplă decât o dată.

— Vezi? Ești frigid.

El și-a dat ochii peste cap.

— Nu e vorba de mine. E vorba despre conceptul „fericiți până la adânci bătrâneți”. Este nerealist.

— În regulă, doar ca să știi, vorbești exact ca adulții din Charlie Brown. Nu aud decât *bla-bla-bla*.

— Vorbesc serios, January, a zis el, râzând. Chiar dacă vinde cărți, tot e o lume falsă.

— Discutăm despre cărți, Gus. Romane. Știi, ca *Harry Potter*? Toate sunt lumi false. Noi le inventăm *pentru că*

oamenilor le place să citească despre ele.

El m-a privit pieziș, zâmbind.

— Ce-i?

— Ea doua oară când mi-ai spus Gus în seara asta.

Am simțit cum mi se înroșesc obraji. *Ai dreptate, Everett.*

— Așa, și?

— Haide, January.

Și-a întors privirea la drum, cele două sulite gemene ale farurilor întinzându-se înainte pe asfalt, surprinzând crâmpoie din verdeța care trecea pe lângă noi de-o parte și de alta.

— Mi-aduc aminte de tine, a spus, ochii lui întorcându-se asupra mea.

Eram recunoscătoare pentru întunericul din jur care-mi ascundea roșeața fetei.

— De unde?

— Oprește-te! N-a trecut chiar atât de multă vreme. Și a mai fost și noaptea aia.

O, Doamne! Doar nu avea de gând să discutăm despre *noaptea aia*, nu? Singura noapte în care am vorbit în afara cursurilor. Ei bine, nu chiar vorbit. Merseserăm la aceeași petrecere a frăției. Tema fusese o foarte vagă „perioada clasică”.

Gus și prietenul lui, Parker, veniseră îmbrăcați ca Pony Boy și Johnny², iar toată noaptea au fost strigați Danny Zuko³ de către băieții beți din frăție. Bine, de fapt fuseseră strigați „Grease Lightning”⁴ toată noaptea, dar la asta se *refereau* băieții din frăție. Eu și Shadi merseserăm îmbrăcate ca Thelma (ea) și Louise (eu)⁵.

Iubita lui Gus de pe atunci, Tessa, plecase acasă peste weekend. Eu și ea nu eram prietene, dar locuiam în aceeași cameră de cămin, așa că sfârșeam des la aceleași petreceri. Ea a fost singurul motiv pentru care eu și Gus ne mai intersectam și în afara orelor de curs, însă noaptea *aceea* a fost prima noapte în care chiar am vorbit în afara atelierului nostru comun de literatură.

Era începutul anului școlar, dar nu chiar toamnă. Eu și Shadi dansam la subsol, ai cărui pereți din ciment transpirau.

² Personaje din romanul *The Outsiders* scris de S.E. Hinton

³ Personajul principal din filmul *Grease* (1978) interpretat de John Travolta

⁴ Melodie din musicalul *Grease* (1978)

⁵ Personaje principale din filmul omonim (1991)

Toată noaptea îl urmărisem cu privirea pe Gus.

La barul improvizat din camera alăturată. La masa de *beer pong* de la etaj. În bucătărie, la butoiul cu bere. Îl urmărisem și simțisem – sau crezusem (sperasem?) că simțisem – că mă urmărea și el. Și iată-l deodată acolo, printre mulțimea de trupuri care săreau și dansau spasmodic pe melodia „Sandstorm” (Shadi acaparase iPod-ul, așa cum spusese că o s-o facă).

Nici azi nu știu dacă eu îmi croisem drum spre el (la urma urmelor, eram destul de băută), dacă el își croise drum spre mine (el era încă și mai băut) sau dacă ne-am întâlnit la mijloc. Nu-mi amintesc decât că am început să dansăm unul cu (pe) celălalt. Frânturi de amintiri din acea noapte îmi stârnesc și azi furtive: mâinile lui pe șoldurile mele, pe gâtul meu, fața lui pe gâtul meu, mâinile lui în jurul taliei mele.

Frigid? Nu, Gus Everett fusese dintotdeauna tot numai răsuflări fierbinți și atingeri care-ți lasă fiori.

Fusese palpabil cât de mult ne doriserăm unul pe celălalt. Amândoi pe punctul de a lua o decizie cât se poate de proastă.

Shadi a fost cea care a salvat ziua, răzându-și capul cu mașina de tuns pe care o găsisese sub chiuvetă, iar amândouă am fost date afară și ni s-a interzis să mai venim vreodată la vreo petrecere de-a frăției. Deși nici n-am încercat să ne reîntoarcem câțiva ani mai târziu, căci m-am gândit că membrii frăției aveau memoria destul de scurtă. Patru ani, cel mult.

Aparent, memoria mea se întorcea în timp mai mult de atât.

— January?

Mi-am ridicat privirea și am tresărit când am văzut ochii ăia negri de atunci, acum în aceeași mașină cu mine.

— De ce n-ai zis nimic până acum? am întrebat. I-ai spus lui Pete că ne-am întâlnit alaltăseară.

— I-am spus că suntem vecini, a clarificat el.

Cu ochii la drum, cu ochii înapoi la mine. Mă simțeam atacată personal, felul în care mă privea, apoi își lua privirea de la mine după doar o secundă de zăbovire.

— Nu eram sigur că-ți aduceai aminte de mine. Dar nimeni nu-mi spune Gus, în afară de oamenii pe care îi știu dinainte să fie publicat.

— Și asta pentru că? am întrebat eu.

— Pentru că nu-mi place ca fiecare vecin dement să mă

poată căuta pe Google și să-mi lase recenzii proaste pe Amazon, a spus el. Sau să-mi ceară cărți gratis.

— O, eu n-am nevoie de cărți gratis, l-am asigurat eu.

— Serios? m-a tachinat el. Nu vrei să ai cinci niveluri la altarul tău?

— Știu ce încerci să faci, i-am zis.

— Ce anume încerc să fac?

— Să mă distragi, am răspuns. Nu am terminat discuția.

— La naiba! Sincer îți zic că nu am vrut să te ofensez, m-a asigurat el. Încă o dată.

— Nu m-ai ofensat. Poate că mă simțeam puțin ofensată, dar faptul că-și ceruse scuze mă lăsase cu gura căscată. Dar cred că te prostesti.

Am ajuns la casele noastre înainte să-mi dau seama măcar. El a oprit mașina pe alea din dreptul casei mele și și-a întors fața spre mine. Pentru a doua oară am remarcat cât de mică era mașina, cât de apropiați eram, cum întunericul sporea magnetismul din ochii lui negri.

— January, de ce ai venit aici? m-a întrebat.

Eu am râs stânjenită.

— Aici? Adică în mașina ta în care tu m-ai rugat să mă urc?

El a scuturat din cap și mi-a cercetat chipul.

— Ești diferită acum.

Am simțit cum mi se urca sângele în obraji.

— Adică nu mai sunt ca o prințesă din povești.

Pe chipul lui se citea confuzia.

— Așa mi-ai zis mai demult. Vrei să-ți spun că ai avut dreptate. Că viața mi-a dat o palmă după ceafă și că lucrurile nu stau așa ca în cărțile mele, cu finaluri fericite peste tot?

— Nu asta am vrut să spun, a continuat el, cu capul ușor plecat și maxilarul încordat.

— Ba exact asta ai vrut să spui.

A clătinat din cap.

— Nu asta am intenționat. Ce voiam să spun... erai mereu așa de... A oftat. Ce naiba, tu bei vinul ascuns în poșetă. Cred că ai un motiv, nu?

Mi-a închis gura. M-am uitat afară pe fereastră înspre casa de vacanță de parcă aş fi găsit acolo vreun semn roșu și strălucitor de IEȘIRE DE URGENȚĂ, ceva care să mă salveze din această conversație. Auzeam valurile spărgându-se pe țărm în spatele casei, însă ceața era încă prea densă ca să pot vedea ceva.

— Nu-ți cer să-mi spui mie, a continuat Gus încetisor. Mi se pare că te porți ciudat.

M-am întors spre el și mi-am strâns picioarele pe scaun, așteptând să-i observ privirea ironică. Dar ochii lui negri mă priveau atent, avea sprâncenele încruntate și capul aplecat ușor, în poziția aceea care mă făcea să mă simt studiată la microscop. Privirea Sexy și Rea care sugera faptul că îți citea gândurile.

— Nu scriu nimic. Nu-mi venea să cred că urma să spun asta, dar mai bine s-o fac în fața unui străin decât în fața Anyei sau lui Sandy. Am rămas fără bani, editorul meu vrea cu *disperare* să cumpere ceva de la mine – iar eu știi ce am? Câteva pagini proaste, un cont bancar aproape gol și vreo trei luni să termin o carte pe care să o vrea să o cumpere și altcineva în afară de mama.

Dar oare mama ar mai vrea s-o cumpere? După tot ce-i spuseseam ultima oară când ne întâlniserăm, nu eram atât de sigură că ar mai vrea să petreacă trei sute de pagini în capul meu.

— Am mai făcut așa înainte, am continuat eu. De patru ori, fără probleme. Dar de data asta, când nu mai am nici o lețcaie și chiar am nevoie de bani, pur și simplu *nu pot*.

Gus a dat din cap gânditor.

— Este întotdeauna mai greu să scrii când trebuie. E ca și cum... presiunea transformă scrisul într-un job ca oricare altul, ai putea la fel de bine să vinzi asigurări. Povestea își pierde brusc orice interes în a fi spusă.

— Exact, am fost de acord.

— Dar o să-ți dai seama, a spus el rece după o secundă. Sunt sigur că există un milion de finaluri fericite care plutesc în mintea ta.

— Of! În primul rând, nu, nu există, am spus. Și în al doilea rând, nu este atât de ușor pe cât crezi, Gus. Finalurile fericite nu contează dacă drumul până la ele e de rahat.

Sincer, ar putea fi mai ușor pentru mine să pun la păstrare ficțiunea optimistă pentru femei și să mă apuc de scris Romane Literare Întunecate. Cel puțin mi-ar oferi o scuză pentru a descrie țâțele într-un mod nou și îngrozitor. „Ca niște suculente bulboase din carne și grăsime.” Niciodată nu ajung să spun în cărțile mele „suculente bulboase din carne”.

Gus s-a aplecat în spatele ușii laterale a șoferului și a râs, ceea ce m-a făcut să mă simt în același timp rău pentru că l-am

tachinat și, ridicol, ca o învingătoare pentru că l-am făcut să râdă din nou. La facultate, abia îl văzusem zâmbind. În mod clar, nu eram singura care se schimbase.

Gus a dat ochii peste cap.

— Spun doar că asta nu ești tu.

— Nu eram eu, l-am corectat. Dar, după cum ai subliniat chiar tu, acum sunt diferită.

Din nou am simțit o înțepătură inconfortabilă fiindcă el părea să mă radiografieze și scânteia vechii flăcări a competiției cu Gus s-a aprins în mine.

— Ți se întâmplă ceva, a spus el. Dar pun pariu că ești la fel de aproape să scoți la iveală ceva întunecat și plictisitor pe cât sunt eu de a scrie ceva în genul *Când Harry a întâlnit-o pe Sally*.

— Pot scrie orice vreau, am spus. Deși îmi dau seama cum scrierea unui „fericit până la adânci bătrâneți” ar putea fi dificilă pentru cineva ale cărui finaluri fericite se întâmplă de obicei în timpul unei legături de o noapte.

Ochii lui Gus s-au întunecat și a zâmbit strâmb.

— Mă provoci, Andrews?

— Spun doar, l-am copiat eu, că ăsta nu ești tu.

Gus s-a scărpinat în bărbie preț de o secundă, după care și-a lăsat mâna să i se odihnească pe volan.

— În regulă, Andrews, a zis el, am o idee.

— Un al șaptelea film din seria *Pirații din Caraibe*? am făcut eu. E o idee atât de nebunească, încât s-ar putea să meargă.

— De fapt, a spus Gus, m-am gândit că am putea face o înțelegere.

— Ce fel de înțelegere, Augustus?

A tresărit la auzul propriului nume și s-a întins de-a lungul mașinii. O scânteie de anticipare – a ce, nu eram sigură – m-a străbătut atunci, însă el doar a deschis ambalajul din plastic ca să mai ia o gogoasă. Cu cocos.

— Încearcă să scrii ficțiune literară, dacă așa te simți acum, firește – eu mi-am dat ochii peste cap și i-am luat ultima îmbucătură de gogoasă din mână, însă el a continuat – iar eu o să scriu o comedie romantică ușorică cu un final fericit.

Eu mi-am ridicat privirea la el. Marginile luminii de pe verandă începeau de-acum să răzbată prin ceață, pătrunzând prin geamul mașinii din spatele lui și luminându-i un colț ascuțit al feței și onduleurile părului negru.

— Glumești.

— Nu glumesc, a spus el. Cine își vinde primul cartea câștigă.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu a ieșit nici un cuvânt. Am închis-o și am încercat din nou.

— Ce câștigă?

— Păi, în primul rând, a spus Gus, ridicând o sprânceană, ți-ai vândut o carte, deci îți poți plăti facturile și o să ai bani de vin o vreme. Aș zice că asta e un câștig. În al doilea rând... S-a gândit o clipă, apoi: în al doilea rând, cel care pierde va promova cartea câștigătorului, va scrie o recenzie pentru copertă, o va recomanda în interviuri, o va alege să fie comentată când este invitat pe la cluburi de carte și toate cele, garantându-i astfel vânzările. Și, în al treilea rând, dacă o să câștigi, o să-mi scoți ochii cu asta toată viața, deci îmi imaginez că, pentru tine, asta e ceva aproape inestimabil.

N-am putut să-mi ascund zâmbetul care-mi înmugurea pe chip.

— *Adevărat*, am fost eu de acord.

Tot ceea ce spusese avea o *oarecare* logică, iar roțițele începuseră să mi se învârtă în cap – roțițe pe care le crezusem scoase din funcțiune în ultimul an. Chiar credeam că pot scrie genul de cărți pe care le scria Gus, că puteam imita Marele Roman American, chiar dacă nu puneam și suflet. Sau cel puțin puteam satiriza genul.

Era diferit cu romanele de dragoste. Poveștile acelea însemnau atât de mult pentru mine, iar cititorii mei așteptaseră prea mult ca eu să le dau ceva în care nu credeam din tot sufletul.

Gus avea dreptate. Nu puteam scrie ce scriam de obicei, așa că timpul petrecut pentru a scrie altceva nu era *chiar* un sacrificiu. Și chiar dacă nu avea să-mi iasă nimic cu cartea asta, măcar aș fi făcut ceva ce semăna cu productivitatea profesională în timp ce mă concentram să vând și casa de vacanță.

Totul începea să prindă formă. Totul cu excepția unui singur detaliu enervant. L-am privit pe Gus cu ochii mijiți. El a făcut la fel, tachinându-mă.

— Dar *ție* ce-ți iese de aici? am întrebat eu.

— Păi aceleași lucruri, a spus el. Vreau ceva cu care să tronez peste tine. Și bani. Banii nu strică niciodată.

— O, am făcut eu. Probleme în paradisul frigid?

Gus și-a dat ochii peste cap.

— Durează mult să-mi scriu cărțile. Avansurile au fost generoase, dar am multe împrumuturi studențești și niște datorii mai vechi, apoi am investit mult și în casa asta. Dacă pot să vând ceva rapid pe lângă, mă va ajuta, mai ales dacă va fi ceva ce oamenii chiar vor citi.

Am exclamat teatral și mi-am dus mâna la inimă.

— Și te vei înjosi tu să vinzi *un roman de dragoste american sadomasochist*?

— Bine, dacă nu ești de acord cu planul, atunci uită de el.

Doar că acum nu mai puteam uita de el. Acum trebuia să-i dovedesc lui Gus că ceea ce făceam eu era mai greu decât părea și că și eu eram la fel de capabilă ca el. Plus de asta, să-l am pe Augustus Everett care să-mi promoveze o carte mi-ar aduce niște beneficii materiale cărora nu-mi permiteam să le dau cu piciorul.

— Mă bag! am zis înainte să mă răzgândesc.

El s-a uitat la mine preț de o clipă, rânjetul acela strengăresc al lui făcându-i colțurile gurii să i se ridice.

— Ești sigură? Ar putea fi cu adevărat umilitor.

Un râset involuntar a răzbătut din mine. Chiar nu avea habar în ce se băga.

— Mă bazez pe asta, am zis eu. Dar o să-ți ușurez *puțin* munca. O să-ți țin un curs scurt despre romanele de dragoste.

— În regulă, s-a învoit Gus. Atunci o să-ți arăt și eu procesul meu de cercetare. O să te ajut să-ți accesezi nihilismul tău latent, iar tu mă vei învăța cum să cânt ca și cum nimeni nu ascultă și să dansez ca și cum nimeni nu se uită și să iubesc ca și cum nu am fost rănit niciodată.

Rânjetul acela slab al lui era de-a dreptul contagios.

— Chiar crezi că poți face asta? am întrebat eu.

El a ridicat dintr-un umăr.

— Dar *tu*?

I-am susținut privirea preț de o clipă prelungă.

— Și-mi vei promova și cartea? Dacă voi câștiga, desigur, și mi-o vei vinde, vei scrie un citat strălucitor pe care să-l trântesc pe manuscris, oricât de prost ar fi?

Ochii lui făceau din nou chestia aia. Chestia aia sexy și rea când se măreau și se întunecau atunci când se lăsa pierdut în gânduri.

— Mi-aduc aminte cum scriai la douăzeci și doi, a spus el în cele din urmă. N-o să fie prost.

Am încercat să-mi înfrânez îmbujorarea, ceea ce probabil era inutil fiindcă oricum mă înroșeam la față când beam. Nu înțelegeam cum făcea asta, cum putea să treacă de la o condescendență incredibilă la o măgulire dezarmantă.

— Dar da, a adăugat el, aplecându-se înainte, chiar dacă o să-mi dai o continuare romanesă a lui *Gigli*⁶, dacă o vinzi unei edituri, eu ți-o voi promova.

M-am lăsat pe spate ca să pun niște distanță între noi.

— În regulă. Uite cum facem: în timpul săptămânii scriem, iar weekendurile le lăsăm pentru *educație*.

— Educație, a repetat el.

— Vinerea o să vin cu tine să faci orice faci tu în numele cercetării. Ceea ce ar include..., și am făcut un gest din mână, dându-i de înțeles să completeze propoziția.

El a zâmbit șmecherește. Era un zâmbet extrem de rău.

— O, tot felul de lucruri fascinante, a continuat el. Iar apoi sâmbetele vom face ce faci tu de obicei în numele cercetării – călătorii cu balonul cu aer cald, lecții de navigat, plimbări cu motocicletă în doi, cine la lumina lumânărilor în foișoarele restaurantelor, unde se cântă cover-uri proaste și *toate celelalte* porcării.

Gâtul mi s-a înfierbântat și mi-am închis gura când mi-am dat seama că se căscase larg. Uram faptul că avea dreptate, că mă încolțise. Vreau să spun că, într-adevăr, nu făcusem plimbări pe motocicletă în doi (n-aveam nici o dorință de moarte), dar *luasem* lecții de navigat și mă *plimbasem* cu balonul cu aer cald ca să mă pregătesc pentru cel de-al treilea roman al meu, *Luminile nordului*.

Colțul gurii i-a tresărit ușor, aparent încântat de expresia de pe fața mea.

— Deci? Batem palma? a spus el, întinzând mâna spre mine, în vreme ce mintea mi se învârtea în cercuri amețitoare.

Nu era ca și cum aveam *alte* idei. Poate un scriitor deprimat putea scrie doar o carte deprimantă.

— În regulă, am zis eu, dând mâna cu el și prefăcându-mă că nu simt scânteile care săreau din pielea lui drept în venele mele.

— Încă ceva, a spus el pe un ton serios.

— Ce anume?

— Promite-mi că nu te îndrăgostești de mine.

⁶ Comedie romantică din 2003, cu Ben Affleck și Jennifer Lopez în rolurile principale.

— O, Doamne! am exclamat eu, dându-i una în umăr și lăsându-mă înapoi în scaunul meu, râzând. Mi-ai citat cumva din *O iubire de neuitat*⁷?

Gus a zâmbit din nou.

— Un film excelent! Scuze, *peliculă*. O peliculă cinematografică deosebită.

Eu mi-am dat ochii peste cap, încă râzând.

— Mai taci!

A scos și el un hohot de râs scurt.

— Vorbesc serios. Cred că am ajuns la pipăieli în cinematograful când rula filmul ăla.

— Refuz să cred că cineva ar denigra cea mai frumoasă poveste de dragoste spusă vreodată, cu Mandy Moore lăsându-l pe adolescentul Gus Everett să o pipăie cu nerușinare.

— Crezi ce vrei, January Andrews, a spus el. Jack Reacher își riscă în fiecare zi viața să-ți garanteze ție libertatea asta.

⁷ Titlu original *A Walk to Remember* (2002)

Capitolul 9. Manuscrisul

Când m-am trezit, *nu* m-am trezit cu mahmureală, ci cu un mesaj: *Are un raft întreg cu căciuli vintage.*

De la Shadi, evident.

Și de unde știi asta? i-am răspuns.

M-am dat jos de pe canapea și m-am dus în bucătărie. Cu toate că încă nu-mi făcusem curaj să urc la etaj sau măcar să încep să dorm în dormitorul de la parter, începusem să mă descurc destul de bine prin bucătărie. Știam că ibricul cu picățele era deja pe ochi, că nu era pe nicăieri nici un aparat de cafea și că era o cafetieră franțuzească și o râșniță pe măsuța rotativă de la dreapta cuptorului. Presupuneam că toate acestea i se datorau Sonyei, atât pentru că tatei nu-i plăceau lucrurile franțuzești, dar și pentru că nu-l văzusem niciodată bând altceva în afară de cafea Folgers și capsule Starbucks pe care mama le cumpăra în cantități industriale de la Costco.

Eu nu eram pretențioasă la cafea – puteam sări peste siropuri cu arome și frișcă pe deasupra –, dar îmi plăcea să-mi încep dimineța cu ceva suficient de băubil încât s-o pot bea simplă. Am umplut ceainicul și am aprins ochiul de la aragaz, mirosul de pământ cald al gazului trezindu-se la viață odată cu flacăra. Am băgat în priză râșnița, uitându-mă pe fereastră cât a fost gata. Ceața de noaptea trecută se menținuse, învăluind fâșia de pădure dintre casă și plajă în tonuri închise de cenușiu și albastru. Și în casă se răcise. Am tremurat și mi-am strâns halatul mai bine în jurul meu.

Cât am așteptat să stea cafeaua la infuzat, telefonul mi-a vibrat pe blat.

EI BINE, începea Shadi, câțiva dintre noi au ieșit în oraș după muncă și, CA DE OBICEI, mă ignora complet, EXCEPTÂND atunci când nu mă uitam la el, iar atunci simțeam efectiv cum se holbează la mine. În cele din urmă, s-a dus la baie și aveam și eu nevoie să mă duc, așa că eram în capătul holului, așteptând, el a ieșit și a făcut „Hei, Shad“, iar eu am făcut „Uau, sincer, am crezut că ești mut, iar el s-a mulțumit să ridice din umeri. Așa că am zis „ORICUM, mă gândeam să plec“, iar el a făcut „Rahat, deja?“ și se vedea că e dezamăgit. După care am zis „Mă gândeam să plec cu tine“. Era ATÂT de emoționat. Și entuziasmat. A zis „Da? Serios? Sună bine. Când vrei să pleci?“, iar eu am zis „Păi, acum?“ Și,

după cum vezi, restul e istorie.

Uau, i-am răspuns eu. O poveste veche precum însuși timpul.

Într-adevăr, a scris înapoi Shadi. O fată întâlnește un băiat. Băiatul ignoră fata, exceptând dățiile când ea nu se uită la el. Fata se duce acasă cu băiatul și îl vede cum își scoate ochiul de sticlă ca să-l clătească sub chiuvetă.

Temporizatorul a sunat, iar eu am presat cafeaua și mi-am turnat în cana în formă de orcă din desenele animate. Nu avea să-mi fie greu să împachetez lucrurile din bucătărie, dar nu puteam face asta decât după ce vindeam casa și eram gata să mă mut.

Mi-am luat cafeaua și laptopul pe verandă, ceața răcorindu-mi plăcut fiecare centimetru din piele, și m-am ghemuit într-unul dintre scaune. Era momentul să-mi pun în ordine ziua, dacă nu întreaga vară.

În primul și-n primul rând, trebuia să-mi dau seama în ce direcție se îndrepta cartea asta, dacă tot nu era o comedie romantică de vară, ușurică, cu un surfer relaxat. Apoi trebuia să plănuiesc scenariul comediei romantice de sâmbătă pentru Gus.

Stomacul mi s-a strâns la gândul acela. Practic, mă înscrisesem la o vară de întâlniri false cu un bărbat care nu credea în întâlniri, doar ca să-i demonstrez ceva lui, aproape un străin. Dacă avea să iasă o carte din asta, mi-am zis, atunci avea să merite.

Dacă nu, aveam să mă simt precum cea mai stupidă persoană de pe planetă. Și mai rău de-atât, aș dezamăgi-o pe Anya.

În afară de a lucra la carte și a lua un Uber ca să-mi iau mașina de la casa lui Pete, am decis să cuceresc și dormitorul de la etaj astăzi și să împart ce aveam să găsesc acolo în lucruri de aruncat, lucruri de dat și lucruri de vândut.

Mi-am și jurat că-mi voi muta lucrurile în dormitorul de la parter. Dormisem bine pe canapea în primele nopți, însă dimineață mă trezisem cu dureri serioase de ceafă.

Privirea mi-a rătăcit înspre ferestrele din spatele casei lui Gus. Chiar în acel moment, el a intrat în bucătărie, scoțându-și (șocant!) tricoul negru și șifonat peste cap. Eu m-am afundat la loc în scaunul meu.

N-avea cum să mă fi văzut că-l urmăream cu privirea. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convinsă că mă

cam holbasem la el câteva secunde bune. Mi-am amintit cum i se curbau mușchii brațelor când și-a scos tricoul, abdomenul plat continuat cu oasele șoldurilor, ieșite în evidență. Nu mai era chiar atât de slab ca la colegiu (când fusese uscat oricum), dar îi venea bine. Sau îmi plăcea mie.

Chiar că mă holbasem la el.

Am mai aruncat însă o scurtă privire. Stătea acum chiar în dreptul ușilor din sticlă. Și-a ridicat cana ca și cum o închina în cinstea mea. Eu mi-am ridicat-o pe-a mea drept răspuns, după care el s-a depărtat.

Dacă și Gus Everett se apucase deja de lucru, trebuia să mă apuc și eu. Mi-am deschis calculatorul și m-am uitat lung la documentul de care trăgeam de trei zile. O întâlnire drăguță. În romanele lui Augustus Everett nu existau întâlniri drăguțe, de asta eram al naibii de sigură.

Oare ce era în ele? Nu citisem nici unul, nici *Rochambeau*, nici *Revelațiile*, însă citisem suficiente recenzii cât să-mi ajungă o viață.

Oameni făcând lucrul greșit din motivele corecte. Oamenii făcând lucrul bun din motivele greșite.

Familii ciudate și pline de secrete.

Ei bine, n-aveam nici o experiență cu așa ceva! Atunci m-a străpuns durerea. Primele secunde s-au simțit ca o arsură, ca atunci când nu-ți dai seama dacă e prea rece sau prea fierbinte acel ceva care-ți sapă în piele, dar știi că, oricum, nu se va sfârși bine.

Amintirea despre cearta cu mama după înmormântare a crescut ca un val de mare.

Jacques plecase la aeroport în clipa în care s-a terminat slujba de înmormântare, ca să se întoarcă la serviciu, ratând complet confruntarea cu Sonya și, odată ce ea a fugit, nici eu, nici mama nu am mai rămas prea mult.

Ne-am certat tot drumul înapoi spre casă. Nu, nu era adevărat. Eu m-am certat. Ani de sentimente pe care am ales să nu le simt. Ani de trădare care le forțau să iasă la suprafață.

— Cum ai putut să-mi ascunzi asta? îi strigam în timp ce conduceam.

— Nu trebuia să vină aici! spusese mama, apoi își îngropase fața în mâini. Nu pot vorbi despre asta, suspinase ea, clătinând din cap. Nu pot.

De atunci, ori de câte ori am încercat să aduc în discuție subiectul am primit același răspuns: „Nu pot vorbi despre

asta. Nu pot vorbi despre el așa. Nu am de gând să vorbesc despre asta. Nu pot“.

Ar fi trebuit să înțeleg. Ar fi trebuit să-mi pese mai mult de ceea ce simțea mama.

Acesta trebuia să fie momentul în care mă comportam ca un adult, îmbrățișând-o strâns, promițându-i că totul va fi în regulă, luându-i durerea. Așa făceau ficele pentru mamele lor. Dar când am revenit în biserică, m-am frânt și totul s-a revărsat din mine, pentru prima dată, la vedere.

Sute de nopți am ales să nu plâng. Mii de momente în care mi-era teamă să-mi fie teamă. Că, dacă aș face-o, aș înrăutăți lucrurile pentru părinții mei. Că trebuia să fiu puternică. Trebuia să fiu fericită, ca să nu-i amărăsc pe ei.

În toți acei ani în care eram îngrozită că mama mea avea să moară, am ascuns toate lucrurile urâte de la vedere pentru a-mi transforma viața într-o vitrină strălucitoare de care să se bucure ea.

Îi făcusem pe părinții mei să râdă. Erau mândri de mine. Adusesem acasă note bune, mă luptasem cu dinții și cu ghearele pentru a ține pasul cu Gus Everett. Stătusem până târziu citind cu tata și mă trezisem devreme ca să mă prefac că îmi place yoga cu mama. Le povesteam despre viața mea, îi întrebam la nesfârșit despre a lor, așa că nu aș regreta niciodată că am pierdut timpul cu ei. Și mi-am ascuns sentimentele complicate care au venit odată cu încercarea de a memora pe cineva pe care l-ai iubit, pentru orice eventualitate.

M-am îndrăgostit la douăzeci și doi de ani, la fel ca și ei, de un băiat pe nume Jacques, care era cea mai iubită și mai interesantă persoană pe care o cunoscusem și am făcut paradă de fericirea noastră în fața lor cât de des am putut. Am renunțat la postuniversitară pentru a fi aproape de ei, dar am dovedit că nu pierdusem nimic, publicând la douăzeci și cinci de ani.

Uite! Sunt bine! Uite! Am parte de toate lucrurile frumoase pe care le-ai dorit pentru mine!

Uite! Acest lucru nu m-a afectat deloc!

Uite, toți trăiesc fericiți pentru totdeauna. Din nou.

Făcusem tot ce puteam pentru a demonstra că mă simt bine, că nu mă îngrijorez. Am făcut tot ce am putut pentru acea poveste. Cea în care noi trei eram intangibili.

Pe drumul spre casă de la înmormântare, nu am mai vrut

să mă simt bine.

Am vrut să fiu copil. Am vrut să țip, să trântesc ușile, să strig, ca niciodată: „Te urăsc! Îmi strici viața!”

Am vrut ca mama să mă pedepsească, apoi să se strecoare mai târziu în camera mea și să mă sărute pe frunte, șoptind: „Înțeleg cât de speriată ești”.

În schimb, și-a șters lacrimile, a inspirat adânc și a repetat:

— Nu voi vorbi despre asta.

— Bine, am spus eu, învinsă, frântă. Nu vom vorbi despre asta.

Când am zburat înapoi la New York, totul s-a schimbat. Apelurile mamei au devenit rare și, chiar și atunci când mă suna, loveau ca o tornadă. Trecea ca o furtună prin fiecare detaliu al săptămânii ei, apoi mă întreba cum mă descurc și, dacă ezitam prea mult, intra în panică și se scuza spunând că are niște cursuri de gimnastică de care uitase.

Își petrecuse ani întregi pregătindu-și propria moarte fără să aibă timp să se pregătească pentru asta. Pentru ca el să ne părăsească și să ne trezim cu adevărul gol-goluț venind nepoftit la înmormântarea lui și să ne frângem toate amintirile frumoase în două.

Era îndurerată. Știam asta.

Dar și pe mine mă durea, atât de mult, încât pentru prima dată nu am putut să râd sau să dansez ca să gonesc durerea. Nici pentru mine nu mi-aș fi putut scrie un final fericit.

Nu voiam să fac asta. Nu voiam să stau în casa asta plină de secrete și să-mi exorcizez amintirile cu tata din propriul corp, dar, aparent, puteam.

Pentru că deja mă apucasem să tastez.

Prima oară când a întâlnit-o pe marea iubire a tatălui său a fost la înmormântarea acestuia.

#

Povestea mea de dragoste cu romanele romantice începuse în sala de așteptare de la cabinetul radiologului mamei mele. Mamei nu-i plăcea să merg cu ea, insista că o fac să arate senilă, așa că stăteam cu o carte uzată luată de pe raft în față, încercând să-mi distrag atenția de la ticăitul nefast al ceasului fixat peste ghișeu unde se făceau înscrieri.

Mă așteptam să mă uit la o pagină timp de douăzeci de minute, prinsă ca într-o roată de hamster din cauza anxietății.

În schimb, citeam 150 de pagini și apoi băgăm din greșeală cartea în poșetă când era timpul să plec acasă.

A fost primul val de ușurare pe care l-am simțit în decurs de câteva săptămâni și, de atunci încolo, am citit pe nerăsuflă fiecare roman de dragoste pe care am putut pune mâna. După care, fără nici un plan adevărat, am început să scriu unul, iar sentimentul acela de a mă îndrăgosti de o poveste și de personajele ei în timp ce ieșeau din mine nu se putea compara cu nimic altceva.

Primul diagnostic al mamei m-a învățat că dragostea era o funie din cearșafuri pe care să evadezi, dar al doilea diagnostic al ei m-a învățat că dragostea ar putea fi o vestă de salvare când te înecai.

Cu cât lucram mai mult la povestea mea de dragoste, cu atât mă simțeam mai puțin neputincioasă în lumea reală. Poate că fusesem nevoită să renunț la planul meu de a merge la postuniversitară și de a mă face profesoară, dar puteam ajuta oamenii. Puteam să le dau ceva bun, ceva amuzant și plin de speranță.

A funcționat. Ani la rând am avut un scop, ceva bun pe care să mă concentrez. Dar când tata a murit, brusc, scrisul – singurul lucru care mă liniștise întotdeauna, un verb pe care îl simțeam mai degrabă ca pe un loc doar pentru mine, lucrul care mă eliberase de cele mai întunecate momente ale mele și îmi adusese speranța în inimă când îmi fusese cel mai greu – ei bine, scrisul mi se păruse imposibil.

Până acum.

În regulă, suna mai mult ca un jurnal la persoana a treia, dar, pentru moment, avea să meargă. Cuvintele îmi ieșeau de sub degete și trecuse atâta vreme de când nu se mai întâmplase asta, încât m-am bucurat să văd că nu cuvintele MUNCA FĂRĂ DISTRAȚIE ÎL FACE PE OM PLICTISITOR umplu documentul Word de o mie de ori.

Asta trebuia să fie mai bun decât aia (????):

Ea nu știa dacă tatăl ei într-adevăr o iubise pe Cealaltă Femeie. Nu știa dacă într-adevăr o iubise pe mama ei. Singurele trei lucruri pe care le știa, fără nici o urmă de îndoială, erau că iubise cărțile, bărcile și luna ianuarie.

Era ciudat să spună ianuarie în loc de iarnă, dar așa spunea el mereu. Nu era doar o întâmplare că atunci mă născusem eu. Întotdeauna făcuse să pară ca și cum mă

născusem în ianuarie *pentru că* era cea mai bună lună și nu invers.

În Ohio, o consideram în mare măsură a fi cea mai rea lună din an. De multe ori, nici nu prea aveam zăpadă până în februarie, ceea ce însemna că ianuarie era doar o perioadă cenușie, rece și lipsită de lumină, când nu mai aveam nici Crăciunul pe care să-l așteptăm cu nerăbdare.

— În West Michigan e altfel, obișnuia să spună tata.

Acolo era lacul, care îngheța, acoperit de câțiva metri de zăpadă. Aparent, puteai să-l traversezi de parcă ar fi fost vreo tundră marțiană. La facultate, eu și Shadi plănuiserăm să mergem până acolo într-un weekend și să vedem în sfârșit ceea ce ne tot descrisese tata, însă chiar în ziua aceea a primit un telefon de la tatăl ei vitreg cum că le murise câinele ciobănesc, așa că ne-am petrecut weekendul uitându-ne la filme clasice și prăjind bezele la aragaz.

M-am întors la scris.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că s-ar fi dus în orașelul de pe malul lacului iarna, și nu vara, ar fi stat dinaintea peretelui de sticlă, privind la albastrul înmuiat în alb și la verdele înghețat al plajei acoperite de zăpadă.

Se gândise să facă întocmai, însă avusese sentimentul ăsta ciudat, teama asta, că ar da nas în nas cu o fantomă dacă s-ar duce acolo chiar la momentul potrivit.

L-aș fi văzut peste tot, în toate. M-aș fi întrebat cum s-ar fi simțit în legătură cu orice detaliu, cât de mic, mi-am amintit cum descrisese o anumită iarnă pe când era copil și ninsese mult: *Toate acele mici sfere, January, de parcă lumea întreagă ar fi fost făcută din bobîțe de cereale. Zahăr pur.*

Întotdeauna se pricepuse să descrie lucrurile. Când mama mi-a citit prima carte, mi-a spus că îl vedea pe el în mine. În felul în care scriam.

Avea sens. De la el învățasem să-mi placă poveștile.

Obișnuia să fie mândră de toate lucrurile pe care le aveau în comun sau, cel puțin, să privească asemănările cu afecțiune. Erau păsări de noapte. Dezordonați. Întârziau mereu și mereu aveau câte o carte la ei.

Nu le păsa de protecție solară și erau obsedați de cartofi, sub orice formă. Ne simțeam vii când eram pe apă. Cu brațele deschise larg, cu vestele foșnind, cu ochii mijiți în lumina

pătrunzătoare a apusului.

Acum ura acele similitudini. Își făcea griji că trădaseră o nedreptate îngrozitoare care trăia înăuntrul ei. Poate și ea, la fel ca tatăl ei, avea să devină incapabilă de iubirea altruistă, nesfârșită, loială după care tânjise toată viața.

Care iubire era foarte posibil să nu existe.

Capitolul 10. Interviul

Citisem undeva că dura 10000 de ore să devii expert în ceva. Cu scrisul era diferit, era „ceva” prea vag ca 10000 de ore să însemne mare lucru. Poate 10000 de ore de zăcut într-o cadă goală, storcându-ți creierii, însemnau că deveneai un expert în a-ți stoarce creierii într-o cadă goală. Poate 10000 de ore de plimbat câinele, în timp ce încercai să găsești hiba din intrigă, te făceau un expert în a dezlega încrengăturile dintr-o intrigă.

Însă toate acele lucruri erau părți dintr-un întreg.

Probabil că petrecusem mai mult de 10000 de ore *dactilografiind* romane (cele publicate, precum și cele aruncate la gunoi), și tot nu eram expertă în *dactilografiere*, ca să nu mai zic expertă în scris de cărți. Pentru că, deși ai petrecut 10000 de ore scriind o poveste de dragoste ușorică și încă 10000 citind-o, nu ai devenit vreun expert în a scrie vreun alt gen de carte.

Nu știam ce făceam. Nu puteam fi sigură de nimic. Există o mică șansă să-i trimit schița asta Anyei, iar ea să-mi trimită înapoi un email în care să-mi spună: „De ce mi-ai trimis meniul de la Red Lobster?”

Dar fie că mă pricepeam sau nu la cartea asta, o scriam. Venea în fluxuri dureroase și în refluxuri disperate, de parcă ar fi urmat ritmul valurilor care se spărgeau undeva în spatele zidului de ceață.

Nu era întocmai viața mea, dar era pe aproape. Conversația dintre cele trei femei – Ellie, mama ei și dublura Sonyei, Lucy – ar fi putut fi aceeași, cuvânt cu cuvânt, deși știam că nu trebuia să mă încred în propria memorie în ultima vreme.

Dacă-mi aminteam bine, atunci tata n-avea cum să fi fost aici, în casa asta, când cancerul mamei a recidivat. Nu avea cum să fi fost pentru că, până să moară, aveam amintiri cu ei dansând desculți în bucătărie, mângâindu-i părul și sărutând-o pe creștet, ducând-o cu mașina la spital, eu fiind pe bancheta din spate, cu playlistul pe care mă rugase să-l alcătuiesc cântând la radioul mașinii.

Melodia „Always on My Mind” a lui Willie Nelson.

Mâna tatei și mâna mamei strângându-se cu putere pe consola centrală.

Firește că-mi aminteam și „călătoriile de afaceri”. Dar nu

asta era ideea. Îmi aminteam lucrurile așa cum credeam că fuseseră și apoi adevărul. Adevărul, îmi sfâșiasse memoria în două la fel de ușor cum ai rupe o foaie ieșită din imprimantă.

Următoarele trei zile le-am petrecut într-o fervoare de scris, făcut curățenie și cam atât. În afară de o cutie cu hârtie de împachetat, câteva jocuri de societate și o mulțime de prosoape și așternuturi de rezervă, nu prea mai era altceva de natură personală în dormitorul de oaspeți de la etaj. Putea fi orice casă de vacanță din America, ori poate doar o casă model, o promisiune de suprafață că și viața ta ar putea fi atât de generic de drăguță.

Îmi plăcea decorul de la etaj mult mai puțin decât cel cald, cu accente boho de la parter. Nu mă puteam hotărî dacă mă simțeam ușurată sau înșelată din cauza asta. Mă întrebam dacă tata fusese cel care alesese decorul de la etaj. Cel mai probabil, locuiseră aici la fel de mult ca proprietarii dinaintea lor.

Dacă fusese mai mult din *el*, sau din ea, aici, atunci ea deja făcuse o treabă bună din a elimina orice urmă.

Miercuri, am făcut poze la mobilier și le-am postat pe Craigslist. Joi, am împachetat așternuturile de rezervă, jocurile de societate, hârtia de împachetat și le-am pus în cutii pentru donat. Vineri, am strâns toate cearșafurile de pe paturi și toate prosoapele de pe suporturile din a doua baie de la etaj și le-am dus la spălătoria de la parter, aruncându-le în mașină înainte să mă așez să mai scriu puțin.

Ceața se risipise în sfârșit, iar aerul din casă redevenise fierbinte și lipicios, așa că am deschis geamurile și ușile și am pornit toate ventilatoarele.

Mai aruncasem o privire la Gus să văd ce face, dar puțin. Din câte văzusem, se mișca încontinuu în timp ce lucra. Dacă era la masa din bucătărie de dimineață, nu-l mai găseam în același loc până îmi turnam eu a doua cană de cafea. Dacă nu era pe nicăieri toată ziua, apărea brusc pe verandă noaptea, scriind numai la lumina laptopului, cu roiurile de molii care trăgeau la ea.

Ori de care ori îl zăream, îmi pierdeam instantaneu concentrarea. Era prea amuzant să-mi închipui ce anume putea scrie, să mă gândesc la toate posibilitățile. Speram să fie cu vampiri sau cu pirați sau cu vampiri-pirați.

Fereastra prin care încercasem să strig la el în acea primă noapte de sâmbătă dădea drept într-una identică din bucătăria

lui, iar vineri după-amiaza, ne-am sincronizat perfect pentru prima oară.

El stătea la masa din bucătăria lui, cu fața spre casa mea.

Eu stăteam la masa din bucătăria mea, cu fața spre casa lui.

Când ne-am dat seama de asta, el a ridicat sticla de bere în aceeași manieră în care mă toasta în glumă cu cana de cafea. Eu am ridicat paharul cu apă.

Avea s-o ia atât de rău pe coajă.

Ambele ferestre erau deschise. Puteam vorbi, dar asta ar fi însemnat să strigăm.

În schimb, Gus s-a mulțumit să zâmbească și să ia pixul de lângă carnetul său. A mâzgălit ceva în el preț de o clipă, după care a ridicat carnetul ca să citesc:

VIAȚA E LIPSITĂ DE SENS, JANUARY. PRIVEȘTE ÎN ABIS.

Mi-am reținut un hohot de râs, după care mi-am tras și eu carnetul înspre mine, am dat la o pagină goală și, cu litere mari și pătrătoase, am scris:

ASTA-MI ADUCE AMINTE DE VIDEOCLIPUL LUI TAYLOR SWIFT

Zâmbetul i-a înflorit ștrengărește pe față. A râs și a scuturat din cap, după care și-a reluat scrisul. Nici unul nu a mai zis nimic, nici nu ne-am mai pasat bilețele, dar nici nu ne-am mutat. Nu până când nu mi-a bătut la ușa din față pentru prima noastră ieșire în scopuri de cercetare, cu câte un termos în fiecare mână.

I-a aruncat rochiei mele – aceeași rochie strâmtă și neagră pe care o purtasem și la clubul de lectură – o privire lentă de sus până jos, după care a scuturat din cap.

— Asta... n-o să meargă.

— Dar arăt bine! am replicat eu.

— Da, dacă am fi mers la balet, aș fi fost încântat. Dar îți spun, January, asta *nu* o să meargă pentru diseară.

#

— O să fie o noapte lungă, m-a avertizat Gus.

Eram în mașina lui, îndreptându-ne spre nord de-a lungul lacului, soarele coborând leneș la orizont, ultimele lui raze febrile pictând totul de parcă ar fi fost o vată de zahăr

luminată din spate. Când l-am rugat să-mi aleagă el ținuta și să mă scutească de efort, mă așteptam să se simtă jenat. În schimb, m-a urmat în camera de oaspeți de la parter, s-a uitat la cele câteva lucruri care atârnavă în dulap și a ales aceiași pantaloni scurți de blugi pe care îi purtasem la librăria lui Pete și tricoul meu cu Carly Simon.

— Atâta vreme cât nu mă pui să te ascult cântând „Everybody Hurts” de două ori la rând, am zis eu, cred că sunt de acord cu noaptea lungă.

El a afișat un început de zâmbet. Îi făcea pleoapele să pară și mai grele.

— Noaptea în care ne-am întâlnit a fost o ocazie specială. M-a convins un prieten, dar n-o să se mai întâmple. Nu-ți face griji.

Bătea darabana cu degetele pe volan, neliniștit, când am ajuns la un semafor care era roșu. Îi priveam venele de pe brațe, care urcau spre biceps și se pierdeau sub mâneca tricoului. Jacques fusese frumos ca un model masculin, cu corpul perfect tonifiat, cu un zâmbet cuceritor și un păr șaten-auriu care îi cădea pe frunte exact la fel în fiecare zi. Dar imperfecțiunile lui Gus - cicatricele și ascuțiturile, liniile strâmbe și marginile tăioase - și felul în care compuneau întregul mă făceau să nu mă pot opri din a-l privi și din a-mi dori să-l privesc mereu.

El a scuturat din cap, moșmondind ceva la butoane. Apoi m-a privit preț de o clipă, dar eu m-am uitat pe fereastră, încercând să-mi golesc mintea ca să nu se apuce să-mi citească gândurile.

— Vrei să fii surprinsă? a întrebat Gus. În privința locului unde mergem?

— Hmm, surprinsă de ceva suficient de tulburător despre care *tu* ai considerat că merită menționat într-o carte? Nu, mulțumesc.

— Probabil e cel mai înțelept așa, a fost el de acord. Mergem să luăm interviu unei femei a cărei soră a făcut parte dintr-un cult de sinucigași.

— Glumești.

El a scuturat din cap.

— Dumnezeu mare! am exclamat după un hohot de râs forțat, după care am realizat: Gus, scrii o *comedie romantică* despre un cult de sinucigași?

El și-a dat ochii peste cap.

— Am programat interviul ăsta înainte de pariul nostru. Plus de asta, ideea acestei ieșiri este să te ajute pe *tine* să scrii ficțiune literară.

— Ei, oricum, n-ai glumit cu privitul în abis, am făcut eu. Deci scopul acestei lecții este practic: *Totul e nasol, acum treci și scrie despre asta?*

Gus a rânjit.

— Nu, deșteapto. Scopul acestei lecții sunt personajul și detaliile.

Eu m-am prefăcut că rămân cu gura căscată.

— N-o să-ți vină să crezi ce coincidență, dar avem și noi așa ceva în literatura pentru femei!

Gus și-a dat ochii peste cap.

— Știi, tu ești cea care a propus lecțiile ca parte din plan. Dacă ai de gând să râzi de mine pe tot parcursul lor, aș fi fericit să te las la cea mai apropiată seară a amatorilor de la vreun club de comedie și să te iau înapoi când termini.

— Bine, bine, l-am expediat eu cu un gest din mână. Personaje și detalii. Spuneai...

Gus a ridicat din umeri.

— Îmi place să scriu scenarii ciudate. Personaje și evenimente care par prea absurde pentru a fi reale, și totuși care să fie credibile. Așa că, de obicei, iau multe interviuri. Exactitatea te ajută să faci incredibilul credibil. Și este interesant de văzut ce-și amintesc oamenii dintr-o situație. De exemplu, dacă vreau să scriu despre un zelot care conduce un cult și care se crede o conștiință extraterestră reîncarnată, ca toți liderii mondiali din ultimele secole, am nevoie să știu și cât poartă la pantofi, și ce mănâncă la micul dejun.

— *Chiar* ai nevoie de asta? l-am tachinat eu. Cititorii chiar vor să citească despre așa ceva?

El a râs.

— Știi, poate singurul motiv pentru care n-ai fost în stare să-ți termini cartea este pentru că tot întrebi pe unul și pe altul ce vrea să citească în loc de ce vrei tu să scrii.

Eu mi-am încrucișat brațele la piept, burzuluindu-mă și ignorându-i comentariul.

— Și spune-mi, Gus, cum o să introduci o turnură romantică în cartea ta despre un cult sinucigaș?

El și-a sprijinit capul de spătar și s-a scărpinat în bărbie.

— În primul rând, a început el, când am spus că interviul ăsta era pentru comedia mea romantică? Aș putea foarte bine

să pun deoparte toate notițele mele până când voi câștiga pariul și apoi să mă întorc să lucrez la romanul meu *oficial*.

— Și asta faci acum? am întrebat eu.

— Încă nu știu, a recunoscut. Încerc să-mi dau seama dacă pot combina ideile.

— Poate, am zis eu cu o îndoială în glas. Spune-mi mai multe detalii, să văd dacă te pot ajuta.

— Bine. Deci, a continuat, ajustându-și mâinile pe volan, premisa originală a fost practic că jurnalistul află că iubita lui din liceu, o fostă narcomană, a aderat la un cult, așa că el decide să se infiltreze și să-l distrugă din interior. Dar cât e acolo, începe să avanseze pe scara ierarhică, depășind-o cu muuult pe femeia pentru care se dusesse acolo ca s-o *salveze*. Iar pe măsură ce face asta, vede tot felul de lucruri, dovada că liderul avea dreptate. Despre totul. În cele din urmă, fata se va speria și va încerca să se retragă, să-l convingă și pe *el* să plece odată cu ea.

— Așadar, mă gândesc, am zis eu, că pleacă, luna de miere în Paris, se așază într-un sătuc din sudul Franței. Probabil devin viticultori.

— Avea de gând s-o ucidă, a spus Gus pe un ton plat. Ca să-i salveze sufletul. Nu m-am hotărât încă dacă asta va distruge în cele din urmă cultul – ducând la arestarea tuturor liderilor – sau dacă el va deveni noul profet. Mi-a plăcut prima opțiune pentru că pare ca un cerc închis: vrea s-o scoată din cult; reușește. Vrea să distrugă cultul; reușește. Doar că a doua pare mult mai ciclică, pe de altă parte. Ca orice altă persoană rănită care suferă de complexul eroului, și el va sfârși să facă întocmai ce face și liderul inițial al cultului. Nu știu. Poate o să închei cu un tânăr sau cu o tânără dependentă de droguri care să apară fix la final.

— Drăguț, am zis eu.

— Exact răspunsul pe care îl așteptam, a replicat.

— Ai și idei pentru versiunea nu-atât-de-oribilă a acestei cărți?

— Mi-a plăcut ideea cu sudul Franței. Șmecher rău!

— Mă bucur că-mi împărtășești viziunea.

— Oricum, a reluat el, o să-mi dau eu seama. O comedie romantică despre un cult *chiar* sună interesant. Cum rămâne cu tine? Cartea ta despre ce era?

Eu m-am făcut că-mi vomit în poală.

— Drăguț, m-a imitat el, adresându-mi un rânjet.

Că tot vorbeam de șmecher rău, uneori ochii lui păreau să reflecte un foc, cu toate că nu era nici unul în jur. Pentru numele lui Dumnezeu, eram într-o mașină aproape neagră ca smoala! Ochilor lui nu ar trebui să le fie permis, fizic sau moral, să strălucească așa. Cât de lipsit de respect față de legile naturii! Pielea începuse să-mi ardă sub privirea lui.

— N-am idee despre ce era cartea mea, am zis, când, în cele din urmă, și-a întors ochii la drum. Și prea puțin despre ce e asta de-acum. Cred că este despre o fată.

A așteptat câteva secunde ca să continui, după care a spus:

— Uau!

— Știu.

Era mai mult de atât. Era despre tatăl pe care-l adora. Era despre amantă și despre casa de vacanță din orașul în care crescuse și despre programările la ședințele de radioterapie ale soției lui. Însă chiar dacă lucrurile dintre mine și Gus se mai încălziseră (de vină erau ochii lui), nu eram încă pregătită pentru întrebările care să mă facă să vorbesc despre ce ar putea fi cartea.

— De ce te-ai mutat aici? am întrebat eu după o lungă tăcere.

Gus s-a foit în scaun. Era evident că avea și el multe subiecte despre care nu voia să discute cu *mine*.

— Pentru carte, a răspuns el. Am citit despre cultul ăsta care a fost aici prin anii '90. Aveau o așezare imensă în pădure înainte să fie descoperiți. Se petreceau tot felul de lucruri ilegale acolo. Sunt aici de vreo cinci ani, luând interviuri oamenilor și investigând.

— Serios? Lucrezi la asta de cinci ani?

El mi-a aruncat o privire.

— E un subiect de cercetare amplu. Iar o parte din timpul ăsta l-am folosit pentru a-mi termina prima carte, după care am mers în turneu de promovare și restul. Nu e ca și cum au fost cinci ani neîntrerupți dinaintea unei mașini de scris, cu o sticlă goală lângă în care să mă piș.

— Doctorul tău va fi ușurat să audă asta.

Am continuat să mergem în liniște o vreme până când Gus și-a lăsat geamul în jos, ceea ce mi-a oferit permisiunea de a-l lăsa și eu pe al meu. Biciuirea caldă a aerului prin geamul deschis a dizolvat toată tensiunea și disconfortul creat de liniștea în care ne adânciserăm. Am fi putut fi doi străini pe

aceeași plajă, în același autobuz sau feribot.

Pe măsură ce înaintam, soarele dispărea centimetru cu centimetru. În cele din urmă, Gus a început să butoneze radioul, oprindu-se la un post cu muzică veche unde cânta Paul Simon.

— Ador cântecul ăsta, mi-a spus el pe deasupra vântului care se învâртеjea în interiorul mașinii.

— Serios? am făcut eu surprinsă. Mă gândisem că o să mă pui să ascult Elliot Smith sau Johnny Cash interpretând „Hurt” tot drumul.

Gus și-a dat ochii peste cap, însă zâmbea.

— Iar eu am crezut că o să-ți aduci playlistul cu Mariah Carey.

— La naiba, mi-aș fi dorit să mă fi gândit și eu la asta!

Râsetul lui aspru aproape că s-a pierdut în vânt, însă eu am auzit suficient cât să mi se înfierbânte obraji.

A durat două ore până să ieșim de pe autostradă și încă vreo treizeci de minute pe drumuri secundare, avariate de gheață și luminate doar de farurile mașinii și de stelele de deasupra.

În cele din urmă, am ieșit de pe drumul șerpuitor prin pădure și am intrat în parcare cu pietriș a unui bar cu un acoperiș din tablă ruginită și cu o firmă luminoasă pe care scria *Pe malul apei*. În afară de două motociclete și de o rablă de camionetă marca Toyota, parcare era goală, însă ferestrele, luminate de semnele BUDWEISER și MILLER, lăsau să se vadă mulțimea destul de densă dinăuntru.

— Fii sincer, i-am zis, m-ai adus aici ca să mă ucizi?

Gus a oprit motorul și a ridicat geamurile.

— Te rog. Am condus trei ore. Am un loc numai bun de ucis și în North Bear Shores.

— Toate interviurile tale au loc în baruri dubioase din pădure? am întrebat eu.

El a ridicat din umeri.

— Doar alea bune.

Am coborât din mașină. Fără vântul care să bată cu 50 de m/h, afară era cald și lipicios, la fiecare câțiva pași întâlnind un nou nor de țânțari și de licurici. M-am gândit că poate aud „apa” la care făcea referire numele barului undeva prin pădurea din spatele lui. Nu credeam să fie vorba de lac. Probabil era vreun pârâiaș.

Întotdeauna mă simțeam puțin anxioasă când mergeam în

locuri ca astea din cartier atunci când nu făceam parte din cartier, însă Gus părea relaxat și mai nimeni nu și-a ridicat ochii din halba lor de bere, de la masa de beer pong ori de la partenerul alături de care stăteau sprijiniți pe lângă perete în jurul tonomatului vechi. Era un loc plin de pălării de camuflaj, de maiouri și de gecii din denim cu guler îmblănit.

Îi eram extrem de recunoscătoare lui Gus pentru că mă încurajase să-mi schimb ținuta.

— Cu cine trebuie să ne întâlnim? am întrebat, lipindu-mă de el în timp ce scana mulțimea.

A arătat cu bărbia înspre o femeie singură care stătea la bar mai în spate.

Grace avea vreo cincizeci de ani și umerii rotunjiți ai cuiva care își petrecuse mult timp șezând, dar nu și într-o manieră relaxată. Ceea ce avea logică. Era șoferiță pe camion, avea patru fii la liceu și nici un partener romantic pe care să se sprijine.

— Nu că ar conta, a spus ea, luând o gură din berea ei Heineken. Nu sunteți aici ca să vorbim despre asta. Vreți să știți mai multe despre Hope.

Hope, sora ei. Hope și Grace⁸. Gemene din partea de nord a Michiganului, care nu era chiar partea bună a peninsulei, după cum se exprimase chiar ea.

— Vrem să vorbim despre orice consideri că este relevant, i-a spus Gus.

A vrut să se asigure că nu eram reporteri. Gus a scuturat din cap.

— E un roman. Nici unul dintre personaje nu va avea numele sau caracteristicile tale. Cultul nici nu va fi descris identic. Asta mă va ajuta doar să înțeleg personajele. Care e motivația cuiva de a se alătura unui cult, când ai observat prima oară că era ceva în neregulă cu Hope, genul ăsta de lucruri.

A aruncat o privire spre ușă, apoi s-a întors spre noi, cu o expresie de incertitudine pe chip.

M-am simțit vinovată. Știam că venise de bunăvoie, dar n-avea cum să-i fie ușor să-și răscrolească trecutul și să-l ofere pe tavă unui cuplu de străini.

— Nu ești obligată să ne spui nimic, am răbufnit. Apoi am simțit ochii lui Gus care mă priveau ținută, dar eu m-am concentrat asupra lui Grace, asupra ochilor ei înlăcrimați și a

⁸ Speranță și Grație

buzelor strânse. Știu că nu o să poți repara nimic dacă vorbești despre ce s-a întâmplat. Dar nici dacă taci nu o să se întâmple nimic bun. Dacă e ceva ce simți că trebuie să spui, poți. Chiar dacă este doar ceea ce iubeai cel mai mult la ea.

A mijit ochii, până când au mai rămas doar niște fâșii de safir și buzele i s-au strâns într-un nod. Pentru o secundă, a rămas nemișcată și mohorâtă, o Madonă dintr-o Pieta de piatră, cu o amintire sacră înfășurată în poală, ascunsă de privirile noastre.

— Râsul ei, a spus ea în cele din urmă. Pufnea pe nas când râdea. Colțurile gurii mi s-au ridicat în sus, dar pe pieptul meu s-a așezat o nouă greutate.

— Îmi place când oamenii fac asta, am recunoscut. Cea mai bună prietenă a mea râde așa. Mereu simt că se îneacă în viață. Într-un sens bun. De parcă i-ar răbufni pe nas, știi?

Pe buzele subțiri ale lui Grace s-a format un zâmbet blând și strălucitor.

— Într-un sens bun, a spus ea încet.

Apoi zâmbetul i-a tremurat cu tristețe și s-a scărpinat în bărbia arsă de soare. A deschis gura, dar a închis-o la loc. Umerii ei s-au aplecat, iar ea și-a sprijinit coatele pe masă.

— N-am observat, a spus ea cu un ton răgușit. Că era ceva în neregulă. Asta voi știți să știți? Ochii i s-au încetșosat și a scuturat din cap o dată. Habar n-am avut până când ea nu s-a dus.

Gus a înclinat puțin capul.

— Cum a fost posibil?

Lacrimile i-au năvălit în ochi chiar când ridica din umeri.

— Pentru că încă râdea.

#

Am rămas în tăcere în cea mai mare parte a drumului înapoi spre casă. Cu geamurile închise, cu radioul oprit, cu ochii la drum. Îmi închipuiam că Gus procesa informațiile obținute de la Grace.

Eu eram pierdută în gândurile despre tata. Puteam să mă văd evitând întrebările pe care le aveam despre el până când aș fi ajuns de vârsta lui Grace. Până când Sonya n-ar mai fi fost, și nici mama, și n-ar mai fi rămas nimeni care să-mi dea răspunsurile, chiar dacă aș mai fi vrut.

Nu eram pregătită să-mi petrec tot restul vieții evitând gândurile pe care le aveam despre bărbatul care mă crescuse.

Dar eram și extenuată din pricina durerii dintre coaste, din cauza poverii care-mi apăsa claviculele, a transpirației anxioase care ieșea la iveală ori de câte ori mă lăsam să rumeg prea mult adevărul.

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de spătar, în timp ce amintirile au continuat să curgă. Am încercat să le opresc, dar n-am putut. Șalul croșetat, expresia de pe chipul mamei, cheia din palma mea.

Doamne, nu voiam să mă întorc în casa aia!

Mașina s-a oprit și eu am deschis brusc ochii.

— Scuze, a bălmăjit Gus.

Călcase frâna ca să nu intre într-un tractor dintr-o intersecție întunecată.

— Nu eram atent.

Eu am încercat să-mi șterg discret ochii.

— Te-ai pierdut în creierul ăla frumos al tău?

Gluma a ieșit răsuflată, iar dacă Gus a auzit-o, n-a dat nici un semn. Colțul mai animat al gurii lui rămânea cu încăpățănare coborât.

— Ești bine? a întrebat el tensionat, stânjenit.

— Mda.

A rămas tăcut încă o clipă, apoi:

— A fost destul de intens. Dacă vrei să discutăm despre asta...

M-am gândit la povestea lui Grace. Se gândise că Hope o ducea mai bine ca niciodată când se alăturase prima oară noului grup. În primul rând, renunțase la heroină, o provocare aproape insurmontabilă.

— Mi-aduc aminte cum pielea ei arăta mai bine, ne spusese Grace. Și ochii ei. Nu știu cum anume, dar erau diferiți. Am simțit că mi-am recăpătat sora. Patru luni mai târziu, era moartă.

Murise dintr-un accident, o hemoragie internă ca urmare a „pedepselor”. Restul așezării din Noul Eden dispăruse în flăcări atunci când investigația celor de la FBI se apropia din ce în ce.

Tot ceea ce ne spusese Grace era probabil grozav pentru intriga inițială a lui Gus. Nu era loc de prea multe întâlniri drăguțe și de finaluri fericite. Dar cam ăsta era și scopul. Cercetarea din seara aceasta fusese pentru *mine*, să-mi pun creierul pe drumul care duce la personaje și situații ce s-ar potrivi în cartea pe care o scriam.

— Trebuie să ne oprim pentru benzină, a spus Gus și a ieșit de pe autostradă, intrând într-o benzinărie Shell pustie.

De jur împrejur nu se întindeau decât kilometri întregi de câmpuri uscate.

Am coborât din mașină să-mi dezmoțesc puțin mâinile și picioarele cât Gus pune benzină. Noaptea răcorise aerul, dar nu cu mult.

— Țasta e unul dintre locurile în care îți comiți crimele? am întrebat, privindu-l peste mașină.

— Refuz să răspund la întrebare ca să nu încerci să mi-l furi.

— Un motiv bun, am replicat eu, apoi, o clipă mai târziu: Nu te supără? Să trebuiască să trăiești tragedia altcuiva? Vreme de cinci ani? Vreau să spun că e o perioadă destul de lungă în care să te pui singur la colț.

Gus s-a întors și a pus pompa la locul ei. Când s-a rotit cu fața spre mine, și-a concentrat atenția asupra capacului de la rezervor, pe care l-a răsucit până l-a închis.

— Toată lumea trece prin rahaturi, January. Uneori, să te gândești la ale altuia e de-a dreptul o ușurare.

— În regulă, am zis eu. Aștept.

Gus a ridicat din sprâncene, iar gura lui sexy și rea i s-a destins.

— Ce anume?

Eu mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am sprijinit soldul de portiera șoferului. Obosisem să fiu eu mereu cea mai jalnică persoană din încăperea. Fata care se îmbăta cu vinul din poșetă. Fata care plânge pe scaunul din dreapta.

— Aștept să-ți aud rahatul ăsta misterios prin care ai trecut tu. Aș face o pauză de la al meu.

El s-a scărpinat în bărbie, ochii lui negri, lichizi, cercetându-mi chipul.

— Lasă, a făcut el în cele din urmă și s-a îndreptat spre portieră, însă eu stăteam sprijinită de ea. Îmi stai în drum, a zis el încet.

— Serios?

El s-a întins după mâner, iar eu m-am dat într-o parte ca să-l blochez. Mâna lui m-a atins în schimb pe sold, iar o scânteie fierbinte m-a străbătut pe dată.

— Acum îmi stai și mai mult în drum, a făcut el, pe un ton care părea mai degrabă să spună *Te provoc să rămâi acolo*.

Obrajii mă ardeau. Mâna lui întârzia încă lângă soldul

meu, de parcă ar fi uitat că era acolo, însă degetul i-a tresărit, și am știut că, de fapt, nu uitase.

— Doar ce m-ai dus la cea mai deprimantă întâlnire din lume, am zis eu. Ai putea măcar să-mi spui un singur lucru despre tine și motivul pentru care este atât de important subiectul ăsta cu Noul Eden.

El m-a privit lung, sprâncenele arcuindu-i-se a amuzament și ochii scăpărându-i în felul acela injust, de parcă ar fi fost două focuri aprinse.

— N-a fost o întâlnire.

Cumva, reușise să o spună de parcă ar fi fost ceva pervers.

— Corect, tu nu ieși la întâlniri, l-am tachinat eu. Și oare de ce? Din cauza trecutului tău întunecat și misterios?

Zâmbetul sexy și rău i s-a lățit și mai mult.

— Mie ce-mi iese?

S-a apropiat și mai mult, eu am devenit ultra conștientă de fiecare moleculă din spațiul rămas gol dintre noi. Nu mai fusesem atât de aproape de un bărbat de la aventura mea de-o noapte eșuată. Tipul ăla mirosise prea puternic a parfum; Gus mirosea a fum și a ceva dulce, ca bețișoarele parfumate cu aromă de ceva oriental și sărat. Tipul ăla avusese ochii de un albastru-deschis, care erau peste tot pe mine, ca niște limbi băloase de cățeluș – doar că fără nimic frumos și simpatic ca limbile băloase de cățeluș –, în vreme ce privirea întunecată a lui Gus mă sfredelea ca un tirbușon.

— O conversație animată?

Vocea mi-a părut neobișnuit de joasă.

El a scuturat ușor din cap.

— Spune-mi de ce te-ai mutat aici, iar eu o să-ți spun *un* lucru despre trecutul meu întunecat și misterios.

M-am gândit la ofertă, după care m-am calmat:

— Tatăl meu a murit. Mi-a lăsat mie casa de vacanță.

Era adevărul, chiar dacă incomplet.

Pentru a doua oară, o expresie nefamiliară i-a apărut scurt pe chip – simpatie? Poate dezamăgire? – dispărând prea repede pentru ca eu s-o pot desluși.

— Acum e rândul tău, i-am dat eu ghes.

— În regulă, a zis el, cu o voce ușor aspră. *Un singur* lucru.

Eu am încuviințat din cap.

Gus s-a aplecat înspre mine, apropiindu-și gura de urechea mea într-o manieră conspirativă, răsuflarea lui fierbinte făcându-mi pielea de găină pe ceafă. M-a fulgerat cu o privire

piezișă, timp în care cealaltă mână a lui mi-a atins șoldul, atât de ușor, încât am simțit cum blugii îmi ating pielea, dar nu atât de mult încât să-i simt greutatea palmei presându-mă. Fierbințeala din șolduri s-a răspândit înspre centru, răsucindu-se în jurul coapselor mele ca niște liane.

Era o nebunie – o nebunie curată – faptul că-mi amintea atât de viu noaptea aceea din facultate când el mă atinsese întocmai ca acum. Acea primă atingere când ne întâlniserăm în mijlocul ringului de dans, ușoară ca un fulg și fierbinte până la punctul de topire, atentă, și totuși voită.

Mi-am dat seama că-mi țineam respirația, iar când m-am forțat să respir din nou, urcarea și coborârea pieptului meu era exagerată, ridicolă, așa cum găsești prin materialele erotice din perioada regentei.

Doamne, cum de reușea să-mi *facă* una ca asta? Din nou?

După noaptea pe care o avuseserăm, senzația asta, foamea asta din mine nu ar fi trebuit să fie posibile. După *anul* pe care îl avusesem, nu credeam că mai putea fi posibil.

— Am mințit, mi-a șoptit el în ureche. Ți-am citit cărțile.

Mâinile lui m-au strâns de talie și m-au îndepărtat de mașină, iar el a deschis portiera, s-a urcat și m-a lăsat răsufând greu în parcare devenită deodată rece.

Capitolul 11. Non-întâlnirea

Mi-am petrecut mult prea mult din ziua de sâmbătă încercând să-mi dau seama unde să-l duc pe Gus pentru prima lui Aventură pe Tărâmul Literaturii pentru Femei, încât abia dacă am scris ceva.

Am mai scos vreo mie de cuvinte la prima oră a dimineții, însă de atunci n-am făcut decât să măsoar camera cu pașii și să stau pe Google. Când n-am mai putut face asta, am luat mașina până la piața din oraș și m-am plimbat printre tarabele înșorite, în căutarea inspirației. M-am uitat la buchetele de flori, tânjind după zilele când îmi permiteam câte un mănunchi de floarea-soarelui pentru bucătărie ori de cale pentru noptiera din dormitor. Firește, asta se întâmpla pe când eu și Jacques împărțeam un apartament. Când închiriezi de una singură o garsoniera la New York, nu prea-ți mai rămân bani pentru lucrurile care miros bine o săptămână și care apoi mor sub ochii tăi. Și nici acum, când nu aveam chirie de plătit, tot nu aveam bani pentru așa ceva.

De la chioșcul cu produse de la o fermă locală, mi-am umplut punga reutilizabilă de cumpărături cu roșii mari, portocalii și roșii, cu busuioc și mentă, castraveți și o căpățână de salată proaspătă. Dacă mă gândisem la ce să fac cu Gus diseară, acela era să gătesc ceva.

Stomacul mi-a ghiorăit la gândul unei mese bune. Nu eram cine știe ce bucătăreasă – dura prea mult și aproape niciodată nu aveam chef de gătit –, dar era ceva indiscutabil romantic în a turna două pahare de vin roșu și de a te mișca prin bucătărie, tăind și spălând, amestecând și gustând dintr-o lingură de lemn. Urmărisem câteva dintre cuplurile cu care eram prietenă făcând asta la fel de elegant de parcă ar fi fost coregrafia unui dans, cu toate că mie și lui Jacques nu ne ieșise niciodată. De obicei, dacă găteam împreună, însemna că puneam de cină când era deja puțin prea târziu și când ne era amândurora prea foame ca să ne mai putem bucura de moment.

Mi-am plătit legumele și mi-am ridicat ochelarii de soare pe cap pe când am intrat în partea închisă, cu aer condiționat, a pieței, în căutare de niște pui sau o friptură.

Pe când mergeam, am început din nou să mă gândesc.

Personajele se puteau îndrăgosti oriunde – într-un aeroport, la un atelier auto, într-un spital –, dar pentru un anti-

romantic, probabil ar fi nevoie de ceva mai puțin evident pentru a stimula ideile. Ceea ce era greu pentru mine, fiindcă, de obicei, cele mai bune scene ale personajelor mele apăreau pe neașteptate, din greșeli și încurcături. Nu a fost nevoie de inspirație pentru a defini o listă de idei de acțiune, dar pentru a găsi acel moment – momentul perfect care definește o carte, care o face să prindă viață și să devină ceva mai mare decât suma cuvintelor pe care le conține – era nevoie de o alchimie pe care nu o poți falsifica.

Ultimul an din viața mea dovedise asta. Puteam să fac oricâte proiecte de acțiuni toată ziua, dar nu conta dacă nu mă implicam în poveste în primul rând, dacă povestea în sine nu se învârtea ca un ciclon, trăgându-mă cu totul în ea. Asta îmi plăcuse întotdeauna la citit, asta mă făcuse să vreau să scriu în primul rând. Sentimentul că o lume nouă se învârtește ca o pânză de păianjen în jurul tău și nu te poți mișca până când nu și se revelează cu totul.

Deși interviul cu Grace nu-mi oferise idei anume pentru carte, *trezise* în mine o scânteie de inspirație, noțiunea că existau povești ciudate și intense care să fie spuse și un entuziasm la gândul că poate aș putea spune eu una dintre ele, și că mi-ar și *plăcea* s-o fac.

Voiam să-i ofer lui Gus aceeași senzație. Voiam să-l fac să se trezească a doua zi nerăbdător să scrie. Să-i dovedesc că era dificil să scrii o comedie romantică, și aveam încredere că Gus își va da seama de asta în cele din urmă, dar și că îl voi face să înțeleagă că ceea ce-mi plăcuse mie dintotdeauna la genul ăsta avea să fie o provocare absolută și la fel de satisfăcătoare odată îndeplinită.

Cum am fost prea distrasă ca să mai scriu când am ajuns acasă, am decis să fac ceva mai folositor. Mi-am prins părul într-un coc în vârful capului, mi-am îmbrăcat pantalonii scurți și un tricou cu Todd Rundgren și m-am dus în baia de la etaj cu saci de gunoi și cutii.

Tata sau Cealaltă Femeie ținuseră dulapul plin cu prosoape și alte cosmetice de rezervă, pe care le-am pus în cutii de dat și le-am cărat în foaier câte una pe rând. Cu ocazia celui de-al treilea drum, m-am oprit dinaintea ferestrei din bucătărie care dădea spre casa lui Gus. Stătea la masă, ținând ridicat un bilet uriaș ca eu să pot vedea ce scria.

Am sprijinit cutia de masă și mi-am șters broboanele de transpirație de pe frunte cu dosul mâinii, citind:

JANUARY, JANUARY, UNDE EȘTI TU, JANUARY?

Mesajul era ironic. Fluturașii din stomac, nu. Am împins cutia pe masă și mi-am luat carnetul, mângălind ceva în el. Apoi l-am ridicat.

Telefon nou. Cine e?

Gus a râs și și-a îndreptat din nou atenția asupra calculatorului său. Eu am luat cutia și am dus-o la mașină, după care m-am întors după restul care așteptau în foaier. În cele din urmă, umiditatea ultimelor câtorva zile dispăruse, lăsând loc doar căldurii și adierii ușoare a vântului. După ce am terminat de încărcat mașina, mi-am turnat un pahar de rose și am ieșit pe verandă.

Cerul era senin, norii pufoși și risipiți înaintau alene bătuți de vânt, iar lumina puternică a soarelui picta copacii fremătând într-un verde pal. Dacă închideam ochii, izolându-mă de tot ce vedeam, puteam auzi chicotele de râs și vocile de pe malul lacului.

Acasă, curtea mamei și a tatei era spate în spate cu a unei alte familii, care avea trei copii mici. De cum se mutaseră, tata plantase un șir de tuia de-a lungul gardului pentru a crea o oarecare intimidare, însă îi plăcea enorm în acele nopți de vară târzii, când stăteam cu toții în jurul focului, că putea auzi țipetele și chicotelile copiilor jucându-se leapșa, sărind pe trambulină sau mergând cu cortul în spatele curții lor.

Tata își iubea propriul spațiu, dar mereu spunea că îi plăcea să i se reamintească faptul că mai erau și alți oameni acolo, trăindu-și viețile. Oameni care nu-l cunoșteau și cărora nu le păsa.

Știi că unora nu le place să se simtă mici, îmi spusese cândva, dar mie da. Îți anulează presiunea când te gândești că ești doar o altă viață din șase miliarde în orice clipă. Iar când treci printr-o perioadă grea – la momentul acela, mama făcea chimioterapie –, e bine de știut că nu ești nici pe departe singurul.

La momentul respectiv, mă simțisem fix pe dos. Fusesem furioasă. Pe univers, pe toată lumea care nu avea un părinte bolnav, pe corpul mamei fiindcă o trădase pentru a doua oară. Chiar mă simțeam singură, mai ales când îmi urmăream colegii de la facultate pe Facebook mergând la master și în călătorii internaționale (cu fonduri de proveniență

misterioasă). Urmărindu-i cum postează mesajele lor siropoase de Ziua Mamei din ce colț de lume s-or fi aflând. Auzindu-i pe copiii care locuiau în casa de lângă cea a părinților mei cum țipă și chicotesc în timp ce se joacă de-a fantomele în cimitir.

Aveam inima frântă și nu puteam spune nimănui. Mă supărasem fiindcă ni se întâmpla asta din nou și era și mai rău pentru că aveam senzația că, dacă o să vorbesc, asta o să o îmbolnăvească și mai tare pe mama.

Apoi și-a revenit pentru a doua oară și firește că am fost recunoscătoare. Mai ușurată decât ar fi putut să fie oricine. Noi trei eram puternici, viața își relua cursul. Nimic nu ne mai putea dărâma, eram sigură.

Însă tot nu puteam scăpa de senzația că familia noastră pierduse câțiva ani pe vizite la doctori, păr căzut și mama cea energică petrecând nenumărate nopți pe canapea. Îmi înfrânasem sentimentul acela de furie, care nu se potrivea cu viața noastră minunată de după cancer. Însă emoția ieșise la suprafață ca un omuleț pe arcuri zelos când am aflat despre Sonya, de data aceasta îndreptat în totalitate asupra tatei.

— Întrebare.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Gus sprijinit de balustrada terasei lui. Tricoul lui gri era mototolit, la fel ca toate lucrurile pe care le purta. Hainele lui arătau de parcă n-ajungeau niciodată din coșul de rufe pe umeras, asta presupunând că treceau între timp pe la spălat. Însă la cât de ciufulit îi era părul, ar fi putut foarte bine doar să se fi trezit din somn de curând.

M-am dus să mă sprijin și eu de balustradă, numai doi metri fiind acum între noi.

— Sper că e despre sensul vieții. Sau despre care e prima carte din seria cu Bridget Jones.

— Aia e, clar, a făcut el. Și vreau să mai știu și dacă trebuie să port smoching diseară.

Eu m-am abținut să nu zâmbesc.

— Aș da o sută de dolari să văd cum arată un smoching sub regimul tău de îngrijire a rufelor. Iar eu sunt extrem de falită, deci chiar spune multe.

El și-a dat ochii peste cap.

— Mie îmi place s-o consider *democrația* rufelor.

— Știi, dacă o să lași un obiect lipsit de viață să voteze dacă vrea să fie spălat sau nu, n-o să-ți răspundă.

— January, mă duci la o reinterpretare a balului Frumoasei

și Bestiei sau nu? Încerc să mă organizez aici.

Eu l-am studiat, apoi am zis:

— Bine, îți răspund la întrebare cu o condiție. Spune-mi sincer, *ai* un smoching?

El m-a fixat cu privirea. După o tăcere prelungă, a oftat și s-a lăsat înapoi pe balustrade. Soarele începuse să apună. Venele lui încordate și mușchii aruncau umbre de-a lungul pielii lui.

— Bine, da. Am smoching.

Eu am izbucnit în râs.

— Serios? Ești vreun Kennedy secret? Nimeni nu *are* smoching.

— Am fost de acord să răspund la o singură întrebare. Acum spune-mi cum să mă îmbrac.

— Având în vedere că te-am văzut doar în variații aproape imperceptibile ale aceleiași ținute, poți presupune fără teamă că n-aș plănui nimic care să implice un smoching. Dar asta a fost înainte să aflu că ai unul. Acum nu se mai fac pariuri. Dar, pentru diseară, va fi suficient costumul tău de barman morocănos.

El a scuturat din cap și s-a îndreptat de spate.

— Fenomenal! a exclamat el și a intrat în casă.

În acel moment am știu exact unde să-l duc pe Gus Everett.

#

— Uau, a făcut Gus.

„Bâlciul” pe care îl găsisem la zece kilometri de casa noastră se ținea în parcare supermarketului Big Lots și încăpea acolo mai mult decât lejer.

— Am numărat atracțiile, a spus Gus. Șapte.

— Sunt mândră de tine c-ai ajuns atât de departe, l-am tachinat eu. Poate data viitoare poți până la zece.

— Aș fi ajuns și mai departe dacă fumam ceva înainte, a spus Gus.

— E perfect, am replicat eu.

— Pentru ce?

— Pentru îndrăgosteală, fraiere.

Gus a scos un hohot de râs. Aparent, îi descoperisem simțul umorului. M-am simțit puțin prea mândră de mine pentru gusturile mele.

— Haide.

Am simțit junghiul regretului când i-am întins cardul la casierie ca să cumpere două brățări cu intrări nelimitate, însă am fost ușurată când Gus a insistat să și-o cumpere singur pe a lui și încă și mai ușurată când nu a dat să o cumpere și pe a mea.

— Mă gândesc că n-a fost prea romantic, am zis, strecurându-ne prin marea de trupuri adunate în jurul unui joc de aruncat cu mingea în sticlele de lapte.

— Ei bine, norocul tău că *asta* se apropie destul de mult cu ideea mea de romantism.

A arătat înspre șirul verzui de toalete ecologice de la marginea împrejuririi. Un adolescent cu pălărie întoarsă se ținea de stomac și se lăsa de pe un picior pe altul în timp ce aștepta ca una dintre toalete să se elibereze, în vreme ce cuplul cu care părea să fie se pupa nevoie mare chiar lângă el.

— Gus, am spus eu pe un ton plat, cei doi se plac atât de mult, încât se sărută la un metru distanță de o grămadă de rahat, literalmente. Asta e practic lecția de comedie romantică a serii! Nu-ți mișcă nimic din inima ta de gheață?

— Inima? Îmi mișcă puțin stomacul. Adică empatizez cu prietenul lor pe care-l taie diareea. Îți poți închipui cât de prost să te simți alături de prietenii tăi, încât o toaletă ecologică să devină un far al speranței? O piatră de temelie? Un loc unde să-ți odihnești capul obosit? Ce avem noi aici este un viitor existențialist deziluzionat. Poate chiar un scriitor frigid.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Cam așa a fost mai toată perioada mea din liceu, ca seara tipului ăluia – și mare parte din perioada facultății – și totuși, cumva, am supraviețuit, cu biata inimă fragilă intactă.

— Ei, rahat! a strigat Gus.

— Adică?

— Știu cum erai în facultate, January.

— Asta e cea mai mare exagerare dintre toate pe seara asta.

— Bine, știu puțin despre cum erai, a rectificat el. Faza e că nu erai tocmai a cincea roată la căruță cu diaree. Ai ieșit cu o grămadă. Marco, parcă? Tipul ăla de la atelierul de Ficțiune 400. Și apoi ai fost cu tipul ăla grozav. Studentul care voia să dea la Medicină și care ținea morțiș să studieze în străinătate și să facă meditații cu copii săraci și să se cațăre pe stânci fără cămașă?

Am pufnit.

— Se pare că tu erai mai îndrăgostit de el decât mine.

O sclipire ascutită și apreciativă a străbătut ochii lui Gus.

— Dar erai îndrăgostită de el.

Desigur că eram. L-am întâlnit în timpul unei băătăi cu bulgări de zăpadă improvizate în campus. Nu mi-aș putea imagina nimic mai romantic decât acel moment, când mă scosese din zăpada în care căzusem, când ochii lui albaștri scânteiau și îmi oferise căciula lui uscată pentru a o înlocui pe a mea, care era udă de zăpadă.

Nu mi-a luat mai mult decât cele zece minute cât m-a dus acasă, pentru a-mi da seama că el era cea mai interesantă persoană pe care o întâlnisem vreodată. El învăța ca să obțină permisul de pilot și dorea să lucreze la Urgențe de când, în copilărie, pierduse un văr într-un accident de mașină.

Făcuse semestre de școală în Brazilia, Maroc și Franța (Paris, unde trăiau bunicii săi paterni) și, de asemenea, mersese singur cu rucsacul în spinare o porțiune semnificativă din Camino de Santiago.

Când i-am spus că nu am ieșit niciodată din țară, el a sugerat imediat o călătorie spontană în Canada. M-aș fi gândit că era o farsă, dar glumea practic până când am ajuns la un duty-free la graniță la miezul nopții.

— Uite, a spus el cu rânjetul lui de model masculin, strălucitor și nevinovat. În continuare trebuie să ajungem undeva unde îți vor ștampila pașaportul.

Întreaga noapte a căpătat o tentă tulbure, cețoasă, de parcă am fi visat-o doar. Privind în urmă, am crezut că fusese un vis: el prefăcându-se că era nesfârșit de interesant; eu pretinzând că eram spontană și fără griji, ca de obicei. În exterior eram atât de diferiți, dar când se ajungea la asta, amândoi voiam același lucru. O viață aruncată într-o strălucire magică, cu fiecare moment mai amplu, mai strălucitor și mai gustos decât precedentul.

În următorii șase ani, ne-am străduit să strălucim unul pentru celălalt.

— Cu Marco n-am fost niciodată împreună, i-am răspuns lui Gus. Am fost la o *singură* petrecere cu el și a plecat cu altcineva. Mersi că mi-ai amintit.

Râsetul lui Gus s-a transformat într-un „Ooo” plin de milă exagerată.

— E în regulă, am trecut peste.

Gus a încuviințat din cap. Expresia de pe chipul lui a rămas însă impasibilă.

— Și Băiatul Minunat?

— Cu el am fost, am recunoscut eu.

Crezusem că aveam să ne căsătorim. Și pe urmă a murit tata și totul s-a schimbat. Am supraviețuit împreună perioada cu boala mamei, dar întotdeauna eu am fost cea care a păstrat relația vie, care a reușit să-și înfrâneze sentimentele ca să se distreze cu el, dar acum era altă poveste.

Jacques nu știa cum să se comporte cu această versiune a mea care zăcea în pat toată ziua și nu putea să scrie sau să citească ceva fără să se prăbușească, femeia care lăsa maldărele de rufe murdare să se adune și urâtenia să pătrundă în frumosul nostru apartament, care nu mai voia să organizeze petreceri sau să se plimbe pe podul Brooklyn la apus sau să plece pe nepusă masă la Joshua Tree.

Îmi repeta mereu că nu mai sunt eu. Dar greșea. Eram tot eu, așa cum fusesem tot timpul. Doar că încetasem să mai strălucesc pe întuneric pentru el, sau pentru oricine altcineva.

Viața noastră frumoasă împreună, vacanțele minunate și gesturile mari, florile proaspete în vase artizanale, acestea ne ținuseră împreună atât de mult timp.

Nu era ca și cum nu mă mai săturam de el. Și nici nu-l simțeam ca pe cel mai bun bărbat pe care-l cunoscusem vreodată. (Asta crezusem despre tata, însă acum se transformase în tatăl din serialul meu preferat cu adolescenți de prin anii 2000, *Veronica Mars*.) Și nici nu era persoana mea favorită. (Acea era Shadi.) Și nici pentru că uneori m-ar fi făcut atât de tare să râd, încât îmi venea să mă scap pe mine. (Căci nu o făcea; avea un simț al umorului sec, care consta de cele mai multe ori în jocuri de cuvinte inteligente și doar prea rar în eufemisme grosolane la care eu excelam.) Și nici pentru că, dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, el ar fi fost prima persoană pe care aș fi sunat-o. (Pentru că nu era.)

Ne-am întâlnit la aceeași vârstă pe care o avuseseră părinții mei când se întâlniseră, lupta cu bulgări de zăpadă și călătoria improvizată părăuseră mâna destinului, mama îl adora. S-a încadrat atât de perfect în povestea de dragoste pe care mi-o imaginasem, încât l-am confundat cu dragostea vieții mele.

Despărțirea încă mă deranja în toate modurile imaginabile, dar odată ce durerea inițială a dispărut, amintirile din relația

noastră au început să pară doar o altă poveste pe care am citit-o. Uram să mă gândesc la asta. Nu pentru că mi-era dor de el, ci pentru că îmi părea rău pentru că am pierdut atât de mult din timpul lui - și al meu - încercând să fiu fata lui din vis.

— Am fost împreună, am repetat eu. Până anul trecut.

— Uau, a făcut Gus, râzând stânjenit. E ceva. Chiar... Îmi pare rău că am pomenit de cățărutul pe stânci fără cămașă.

Nu mi-am putut înfrâna un zâmbet.

— Mă bucur că ai spus-o. Mi-a dat papucii într-un jacuzzi.

În curtea unei cabane din Catskills, cu trei zile înainte să se termine călătoria noastră cu familia lui. Spontaneitatea nu e întotdeauna atât de sexy pe cât se zice.

— Doar nu mai ești tu însăși, îmi spusese el. Nu mai merge așa, January.

Am plecat a doua zi dimineată și, în drum spre New York, Jacques mi-a spus că își va suna părinții când ne vom întoarce ca să le de vestea.

— Mama o să plângă, a spus. La fel și Brigitte.

Chiar și în acel moment, îmi părea mai rău că aveam să-i pierd pe părinții și pe sora lui Jacques - o liceană cu un stil impecabil din anii 1970 - decât pe Jacques însuși.

— Un jacuzzi, a repetat Gus cu un rânjel larg pe față. Sincer să fiu, cred că individul era așa de preocupat de propria strălucire că nici nu te mai vedea.

— Sunt sigură că asta a fost, am convenit eu.

— Hei! a exclamat Gus.

— Hei, ce?

El a arătat cu bărbia înspre standul cu vată de zahăr.

— Cred că ar trebui să mâncăm niște din aia.

— Și iată-ne aici, încă o dată, am zis eu.

— Poftim? a întrebat Gus.

— A doua oară când ne punem de acord asupra unui lucru.

Gus a plătit vata de zahăr, iar eu nu m-am opus.

— Nu, e în regulă, m-a tachinat el când eu nu am zis nimic. Poți să-mi rămâi datoare. Îmi plătești când ai.

— Cât a costat? am întrebat eu, rupând o bucată uriașă și îndesându-mi-o teatral în gură.

— Trei dolari, dar e în regulă. Poți să-mi transferi mai târziu un dolar jumate.

— Ești sigur că nu e o problemă pentru tine? am făcut eu. Aș putea să-i scriu un cec vânzătorului.

— Știi unde e cel mai apropiat Western Union? Ai putea să mi-i trimiți așa.

— La ce dobândă te-ai gândit?

— Poți să-mi înapoiezi cei trei dolari după ce te las acasă, apoi, dacă voi afla vreodată că am nevoie de vreun organ, putem să mai negociem.

— Sigur, sigur. Hai să ținem minte discuția asta.

— Da, probabil ar trebui să ne contactăm și avocații.

— Bună idee, am zis. Până atunci, vrei să te dai în ceva?

— Să mă dau în ceva? a repetat Gus. Nu e nimic aici.

— Bine, am zis. Atunci în ce vrei să te dai?

Merseserăm, vorbiserăm și mâncaserăm într-un ritm amețitor. Deodată, Gus s-a oprit brusc, oferindu-mi ultimul smoc de vată de zahăr.

— În aia, a spus el cât eu mâncam, arătând către un carusel care părea întruchiparea deplorabilului. Ăla arată de parcă s-ar *chinui* ceva să mă omoare.

— Cât cântărești, Gus, douăzeci de kile? Animalele alea desenate ți-ar veni de hac și cu un strănut.

— Uau, a făcut el. În primul rând, ultimul tău iubit avea întocmai constituția lui Gumby. Eu am pe puțin de două ori mai multe kilograme decât el. În al doilea rând, uite cine vorbește: tu ai, cât, un metru treizeci?

— Sunt o persoană foarte înaltă de un metru șaiszeci, am zis eu.

El și-a mijit ochii și a scuturat din cap la mine.

— Ești pe cât de mică, pe atât de ridicolă.

— Deci nu foarte?

— Carusel, ultima ofertă, a spus Gus.

— E locul perfect pentru montajul nostru, am zis.

— Pentru ce al nostru?

— Tânăra - extrem de frumoasă și foarte înaltă pentru vârsta ei - nonconformistă îl învață pe mocofanul temător cum să lase trecutul în urmă și să se bucure de viață. O să fie mult dat din cap. Multă muncă de convingere din partea mea dinaintea fiecărei atracții. Tu mă tragi în spatele liniei. Eu te trag înapoi în fața ei. Va fi adorabil și, mai important de atât, te va ajuta cu romanul tău superromantic despre cultul sinucigaș. Este promisiunea premisei romanului, în care cititorii ar trebui să rânjească cu gura până la urechi. *Avem* un montaj!

Gus și-a încrucișat mâinile la piept și m-a studiat cu ochi

mijiți.

— O, haide, Gus! am zis, dându-i una în braț. Poți s-o faci. Fii adorabil!

Mi-a aruncat o privire încruntată, uitându-se când la mine, când la locul unde îl lovisem.

— Cred că nu m-ai înțeles bine. Am zis *adorabil*.

Expresia serioasă de pe chipul lui s-a risipit.

— Bine, January. Dar nu o să fie nici un montaj. Alege-ți capcana morții. Dacă supraviețuiești, poți dormi diseară știind că m-ai adus cu un pas mai aproape de a crede în finaluri fericite.

— O, Doamne, dacă ai scrie tu scena asta, am muri? am vrut eu să știu.

— Dacă aș scrie eu scena asta, n-ar fi despre noi.

— Uau. Unu, sunt ofensată. Doi, despre ce ar fi atunci?

El a cercetat mulțimea, iar eu i-am urmărit privirea.

— Despre ea, a zis el în cele din urmă.

— Care ea?

El a făcut un pas spre mine, capul lui venind deasupra umărului meu drept.

— Acolo. Cea de la baza roții.

— Fata cu tricoul pe care scrie „Trage-mi-o, sunt irlandeză”?

I-am auzit râsetul cald și răgușit în urechea mea. Să stau atât de aproape de el îmi retrezea amintirile de la petrecerea frăției pe care nu doream să le retrăiesc chiar acum.

— Femeia care operează mașina, mi-a șoptit el la ureche. Poate o să facă o greșală și cineva o să fie rănit din cauza asta. Poate că slujba asta e ultima ei șansă, ultimul loc unde ar fi fost angajată după ce a comis o greșală încă și mai mare. Poate într-o fabrică. Sau poate a încălcat legea pentru a proteja pe cineva la care ținea. Genul acela de greșală aproape inocentă care poate duce la altele mai puțin inocente.

Eu m-am întors cu fața spre el.

— Sau poate va avea șansa să fie o eroină. Slujba asta e ultima ei șansă, dar îi place ce face și se pricepe. Are ocazia să călătorească și, chiar dacă vede în principal doar parcări, ajunge să cunoască o mulțime de oameni. Iar ei îi plac oamenii. Greșala nu este a ei - o defectiune la aparat, însă ia o decizie de ultim moment și salvează viața unei fete. Fata ajunge senatoare sau chirurg cardiolog. Drumurile celor două se vor mai întâlni. Operatoarea roții e prea bătrână să mai

poată călători cu bâlciul. Și-a dus viața singură și simte că și-a irosit-o. Apoi, într-o zi, e de una singură. Suferă un atac de cord. Aproape că moare, dar reușește cumva să sune la 911. Ambulanța se grăbește să vină, iar doctorul ei e nimeni alta decât fetița pe care a salvat-o.

— Dar, desigur, femeia nu o mai recunoaște acum - fetița a crescut. Însă doctorul nu ar fi putut uita nicicând chipul femeii. Între cele două se leagă o prietenie strânsă. Femeia tot nu mai poate călători, însă doctorița vine de două ori pe lună să o viziteze și să se uite împreună la filme. Fiecare film are loc în altă țară. Se uită la *Casablanca* și comandă mâncare mexicană. Se uită la *Eu și regele* și comandă mâncare siameză, orice ar însemna asta. Ba chiar se uită și la *Jurnalul lui Bridget Jones*, în timp ce se îndoapă cu pește și cartofi prăjiți. Au călătorit în peste douăzeci de țări până să moară femeia, iar, când o face, doctorița își dă seama că viața este un dar pe care aproape că nu l-a trăit. La cenușa femeii - măgarul nerecunoscător de fiu-său nu vine să o colecteze - și pornește într-o călătorie în jurul lumii. Se bucură că este în viață. Sfârșit.

Gus m-a privit lung, un singur colț al gurii lui strâmbe arătând o oarecare emoție. Eram destul de singură că zâmbea în ciuda încruntăturii adânci a sprâncenelor lui care păreau să nu fie de acord.

— Atunci scrie asta, a spus el în cele din urmă.

— Poate o s-o fac, am răspuns.

El a privit înapoi înspre femeia cu păr grizonant care opera mașinăria.

— Hai să ne dăm în roată. Dar numai pentru că am atâta încredere în femeia aceea!

Capitolul 12. Olive Garden

Nu era nici un montaj. Era o noapte liniștită, împărțită între ore pe asfaltul cald, sub strălucirea neoanelor, și scârțâitul metalic al atracțiilor ieftine. În ore de mâncat prăjeli și de băut doze de bere cu aromă de lămâie și între vizitele la fiecare dintre cele șapte atracții. Nu a tras nimeni de nimeni. Doar ne-am plimbat. Și ne-am spus povești.

Gus a arătat cu degetul înspre o fată însărcinată cu un tatuaj cu sârmă ghimpată.

— Ea se alătura grupului.

— Ba nu, l-am contrazis eu.

— Ba da. Pierde copilul. E de-a dreptul îngrozitor. Singurul lucru care o mai menține pe linia de plutire este ascensiunea youtuber-ului pe care îl urmărește. De la el află de Noul Eden, unde se duce pentru un seminar de un weekend și de unde nu mai pleacă niciodată.

— Rămâne acolo doi ani, am intervenit eu. Dar apoi fratele ei mai mic vine după ea. Ea nu vrea să-l vadă, iar paza încearcă să-l dea afară de acolo, dar el atunci scoate ecografia. Iubita lui, May, este însărcinată. O să aibă un băiat. Într-o lună. Nu pleacă imediat cu el în noaptea aceea, dar...

— Încearcă să plece, continuă Gus, dar nu e lăsată. Este încuiată într-o cameră albă de decontaminare. Expunerea la energia fratelui ei i-a alterat temporar chimia creierului, i se spune. Acum trebuie să parcurgă cei cinci pași de purificare. Dacă va mai vrea încă să plece după aceea, o vor lăsa.

— Îi parcurge, am reluat eu. Cititorul crede că au pierdut-o. Că a rămas blocată. Doar că ultimul rând din carte este un indiciu. Ceva ce fratele ei obișnuia să-i spună. Un semn că a reușit să păstreze ascunsă o parte din ea și că singurul motiv pentru care nu pleacă încă este pentru că sunt oameni ținuți prizonieri acolo pe care vrea să îi ajute.

Am mers de colo-colo toată noaptea și când în cele din urmă ne-am oprit a fost doar pentru că datul în Ciocan mă amețise atât de rău, încât am dat fuga la cel mai apropiat coș de gunoi și am vomitat din tot sufletul.

Chiar dacă recent mâncatul hotdog cu chili îmi venea înapoi, trebuia să recunosc că seara asta fusese oarecum un succes. La urma urmelor, Gus îmi strânsese părul de pe față cât mi-am vărsat mațele.

Sau a fost un succes până când a mormăit în barbă:

— La dracu', urăsc voma, și a fugit îngrețoșat.

Urăsc, după cum aveam să aflu în drum spre casă, era o modalitate mai puțin stânjenitoare de a spune *mă tem*.

Augustus Everett, distins autor, nominalizat la National Book Award, era vomofobic și fusese astfel de când o fată pe nume Ashley îi vomitase în ceafă în clasa a patra.

— N-am vomitat de cincisprezece ani, literalmente, mi-a spus el. Și am avut gastroenterită de două ori în timpul ăsta.

Mă luptam din răspuțeri să nu chicotesc în timp ce conduceam. Nu mi se păreau fobiile comice, în general, dar Gus era un fost gropar care investiga sinucideri ale unor foști membri de cult. N-a clipit la nimic din ce i-a povestit Grace, dar tiribombele și voma l-au dat gata.

— Doamne, îmi pare rău, am spus, recăpătându-mi controlul. L-am privit cum stătea lăsat pe spate, cu un braț sub cap. Nu-mi vine să cred că prima lecție de povești de dragoste pe care ți-am ținut-o s-a lăsat cu traume pentru tine. Cel puțin n-ai... știi-tu-ce.

N-am zis cuvântul, ca să nu avem probleme.

El m-a fulgerat cu o privire, colțul gurii lui curbându-se ușor.

— Crede-mă, m-am retras la timp. Încă o secundă și ai fi primit tratația a la Ashley Phillips.

— Uau, am făcut eu. Și totuși, mi-ai ținut părul. Atât de nobil, de curajos și de altruist.

Îl tachinam, dar de fapt mi se părea foarte drăguț.

— Mda, ei bine, dacă n-ai fi avut un păr atât de frumos, nu m-aș fi deranjat, a spus Gus, întorcându-și privirea la drum. Dar mi-am învățat lecția. N-o să mai fac niciodată pe eroul.

— Părinții mei s-au cunoscut la un bălci.

Nu voisem să menționez, însă îmi scăpase. Gus s-a uitat la mine, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Serious?

Eu am încuviințat din cap. Chiar intenționez să schimb subiectul, când m-am auzit spunând:

— Erau în primul an la Universitatea de Stat din Ohio.

— O, nu, nu *Universitatea de Stat din Ohio*, m-a tachinat el.

Cei de la Universitatea Michigan erau rivalii declarați ai celor de la Universitatea Ohio, lucru de care am uitat complet fiindcă eram atât de ignorantă în ceea ce privea sporturile. Frații tatei îl porecliseră cu dragoste Marele Dezertor, iar el mă necăjise dându-mi aceeași poreclă când alesesem să merg

la U.M.

— Exact, aceea, i-am cântat eu în strună.

Am rămas tăcuți câteva secunde.

— Și, a continuat Gus, povestește-mi mai multe.

— Nu, am zis, adresându-i un zâmbet suspicios. Nu vrei să auzi povestea aia.

— Sunt, din punct de vedere legal, obligat s-o aud. Altfel, cum o să învăț despre dragoste?

Un junghi dureros m-a împuns în piept.

— Poate nu vrei să înveți tocmai de la ei. El a înșelat-o. La greu. Când ea avea cancer.

— La naiba! a exclamat Gus. Asta-i de rahat.

— Spune bărbatul care nu crede în întâlniri romantice.

El și-a trecut o mână prin părul deja ciufulit, răvășindu-l și mai mult. Ochii lui mi-au aruncat o privire, după care au rămas ațintiți asupra drumului.

— Eu n-am avut niciodată probleme cu fidelitatea.

— Hmm, eu îmi amintesc o noapte sordidă de la o petrecere de-a frăției care ar sugera fix opusul.

A părut surprins.

— Tessa? a zis și a scuturat din cap. Mă despărțisem de ea.

— Asta e o minciună sfruntată, Gus Everett! Te văzusem cu ea în aceeași dimineață.

El și-a ciufulit din nou părul.

— Ba nu e, a spus el serios. M-am despărțit de ea la petrecere.

— Dar nu a venit la petrecere.

— Nu. Dar nu eram în secolul șaptesprezece, aveam telefon.

— Ți-ai sunat iubita de la o petrecere și te-ai despărțit de ea? am strigat eu. De ce ai face așa ceva?

El m-a privit cu ochi mijiți.

— Tu de ce crezi, January?

Eram recunoscătoare întunericului. Fața parcă-mi luase brusc foc. Îmi simțeam stomacul de parcă mi-ar fi picurat în el lavă lichidă. Înțelesesem prost? Să întreb? Mai *conta*? Trecuse aproape un deceniu de atunci și chiar dacă lucrurile ar fi stat altfel atunci, tot n-ar fi ieșit mare lucru pe termen lung.

Și totuși, simțeam că luasem foc.

— Rahat! am zis, negăsind altceva mai bun.

El a râs.

— Oricum, în legătură cu părinții tăi, a reluat el. N-are cum să fi fost totul atât de rău.

Mi-am dres vocea. N-ar fi putut suna nicicum mai puțin natural. Aș fi putut la fel de bine să fi țipat NU VREAU SĂ VORBESC DESPRE PĂRINȚII MEI TRIȘTI ÎN TIMP CE AM GÂNDURI MURDARE CU TINE și să scap odată.

— Nu totul, am zis. Nu cred.

— Cum rămâne cu noaptea în care s-au cunoscut? a insistat el.

Încă o dată, cuvintele s-au vărsat afară din mine de parcă mi-ar fi stat pe limba tot anul sau de parcă ar fi fost tocmai diversiunea potrivită de la cealaltă conversație pe care o aveam.

— S-au dus la un bâlci organizat de biserica catolică locală, am început eu. Nu împreună. Adică s-au dus separat la bâlci. Au sfârșit prin a se așeza unul lângă altul la coadă pentru chestia aia cu Esmeralda? Știi tu, de-ți ghicește viitorul?

— O, da, o știu prea bine, a spus Gus. A fost una dintre primele mele pasiuni.

Nu era nici un motiv pentru care asta să-mi aprindă artificii în obraji, și totuși s-a întâmplat.

— Oricum, am continuat eu, mama era a cincea roată la căruță la această evidentă, categorică dublă-întâlnire care se voise a se deghiza într-o ieșire obișnuită. Așa că atunci când ceilalți s-au dus în Tunelul Dragostei, ea s-a dus să i se citească viitorul. Tata a spune că și-a lăsat grupul când a văzut-o pe frumoasa roșcată în rochia ei cu picățele albastre.

— Un fel de Betty Crocker? a încercat Gus să ghicească.

— E brunetă. Du-te la oftalmolog, am zis. E vorba de mama mea.

Gus a oftat teatral.

— Știu, am convenit eu. În fine, tot timpul cât a stat la coadă a încercat să se bage în vorbă cu ea...

— Pot să înțeleg, m-a întrerupt Gus.

— ...iar în cele din urmă, după ce ea și-a plătit citirea, a început să înjure ca un marinar.

— O, ce drăguț, a făcut Gus. Îmi place să aflu de unde ai aceste calități demne de admirat.

Eu i-am arătat degetul din mijloc și am continuat:

— Citirea ei s-a blocat pe la jumătate în mașinărie. Așa că tata intervine să salveze ziua. Sau încearcă, în orice caz.

Reușește să rupă partea de sus a biletului, doar că restul rămâne blocat în mașinărie, așa că mama nu reușește să pună cap la cap ce îi era scris. Așa că el i-a spus atunci să-i rămână prin preajmă și să afle împreună ce le rezervă viitorul.

— Ah, vechea replică de agățat, a făcut Gus.

— Funcționează de fiecare dată, am zis. Oricum, el a introdus moneda pe care o avea și au ieșit ambele bilete. Pe al ei scria *Vei întâlni un străin chipeș*, iar pe al lui *Povestea ta e pe cale să înceapă*. Și acum sunt înrămate în camera de zi. Sau cel puțin erau încă atunci când m-am dus acasă pentru înmormântare.

Durerea aceea înțepătoare m-a străbătut din nou. Se simțea ca o răzătoare metalică trasă fix prin miezul meu și lăsată acolo, în mijloc. Crezusem că cel mai rău avea să doară lipsa tatei.

Însă cel mai rău, cel mai greu lucru, se dovedise a fi furia pe cineva cu care nu te mai puteai certa.

Cineva pe care l-ai iubit suficient cât să-ți *dorești* cu disperare să te cerți, să treci prin tot rahatul ăla cu el și să o scoateți la capăt. Eu nu aveam să obțin niciodată o explicație de la tata. Mamei nu avea să i se ceară niciodată iertare. Nu vom putea niciodată să privim lucrurile din „perspectiva lui” ori să alegem să nu o facem. El nu mai era, iar tot ce ținea de el pe care noi voisem să păstrăm fusese șters de pe fața pământului.

— Trei luni mai târziu, erau căsătoriți, i-am zis lui Gus. Și vreo douăzeci și cinci de ani mai târziu, cartea unicei lor fiice, *Kiss Kiss, Wish Wish*, a fost tipărită la editura Sandy Lowe cu o dedicație care spunea...

— „Pentru părinții mei”, m-a întrerupt Gus, „care sunt dovada că mâna destinului e puternică, dacă nu chiar animatronică.”

Am rămas cu gura căscată. Aproape uitasem ce-mi spusese în noaptea aceea la benzinărie, că de fapt îmi citise cărțile. Sau poate nu m-am lăsat să mă gândesc la asta, pentru că m-aș fi îngrijorat că îi displăcuseră și, cumva, încă eram în competiție cu el, aveam nevoie ca el să mă recunoască drept rivalul și egalul său.

— Ai ținut minte? am întrebat eu șoptit.

Ochii lui s-au îndreptat spre mine, iar eu mi-am simțit inima în gât.

— De-asta am întrebat, a răspuns el. Mi s-a părut cea mai

drăguță dedicație pe care am citit-o.

Mie mi-a picat fața. Venind de la el, ar fi putut chiar să nici nu fie un compliment.

— Cea mai drăguță.

— Bine, January, a spus el pe o voce joasă. Mi s-a părut frumoasă. Asta vrei să auzi?

Din nou, mi-am simțit inima bătându-mi în capul pieptului.

— Da.

— Mi s-a părut frumoasă, a repetat neîntârziat și sincer.

Eu mi-am întors fața spre geam.

— Mda, ei bine, s-a dovedit a fi o minciună. Dar îmi închipui că mamei i s-a părut una bună. Pentru că a știut că o înșală și totuși i-a rămas alături.

— Îmi pare rău.

Preț de câteva minute, nici unul dintre noi nu a zis nimic. În cele din urmă, Gus și-a dres glasul. O făcea să pară atât de natural.

— Ai întrebat de ce *Noul Eden*. Care a fost motivul pentru care am vrut să scriu despre asta.

Eu am încuviințat din cap, bucuroasă că a schimbat subiectul, deși surprinsă de alegerea continuării.

— Mă gândesc că din cauza... S-a tras ușor de păr, anxios. Ei bine, mama a murit când eram mic. Nu cred că știai asta.

Nu eram sigură că știam, dar chiar dacă nu, cumva se potrivea imaginii pe care o avusesem despre el în facultate.

— Nu cred.

— Mda, a continuat el. Tata a fost un gunoi, dar mama... ea a fost cea mai tare. Și când eram mic, mă gândeam că suntem noi doi împotriva lumii. Suntem prinși în situația asta, dar n-o să fie mereu așa. Și am tot așteptat să-l părăsească. Adică țineam o sacoșă cu o grămadă de cărți de benzi desenate și câteva șosete și granola. Am avut această viziune cu noi care ne urcam într-un tren, ca să mergem până la capătul liniei, știi?

Când ochii i-au fulgerat spre mine, colțul gurii i s-a ridicat, dar zâmbetul nu era unul din suflet.

Era un zâmbet care spunea: *Nu este ridicol? Nu am fost ridicol?* Și știam să-l citesc pentru că era un zâmbet pe care îl afixam și eu de un an: Vă vine să credeți că sunt atât de proastă? Nu vă faceți griji. M-am deșteptat acum.

O greutate mi s-a pus de-a curmezișul în stomac gândindu-mă la imagine: Gus, înainte să fie Gus pe care îl știam. Un Gus

care visa cu ochii deschiși despre evadare, care credea că cineva îl va salva.

— Unde aveai de gând să mergi? am întrebat, mai mult în șoaptă.

Și-a îndreptat brusc privirea spre drum și mușchiul din maxilar i-a pulsă, apoi s-a relaxat, cu fața din nou senină.

— În pădurea de sequoia, a spus el. Sunt destul de sigur că am crezut că îmi puteam construi o casă în copac acolo.

— O casă într-un sequoia, am repetat cu voce slabă, de parcă ar fi fost o rugăciune, un secret. Într-un fel, era. Era o bucățică dintr-un Gus pe care nu mi l-aș fi imaginat niciodată, unul cu noțiuni romantice și speranță că se vor întâmpla lucruri improbabile. Dar ce legătură are asta cu Noul Eden?

A tușit, și-a verificat oglinda retrovizoare și și-a întors privirea fixă la drum.

— Cred... acum câțiva ani, mi-am dat seama că mama nu era un copil. El a ridicat din umeri. Am crezut că așteptam momentul perfect pentru a pleca, dar ea nu avea de gând să o facă niciodată. Nu spusese niciodată că da. Ar fi putut să ne scoată de acolo și nu a făcut-o.

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc că a fost atât de simplu.

— Tocmai de aceea, a murmurat el. Știu că nu a fost simplu și, când vorbesc despre această carte, le spun oamenilor că vreau să „explorez motivele pentru care oamenii rămân, indiferent de costuri”, dar adevărul este că vreau doar să înțeleg motivele ei. Știu că asta nu are sens. Acest cult nu are nici o legătură cu ea.

Indiferent de costuri. Ce o costase pe mama lui să rămână? Ce îl costase pe Gus? Greutatea din stomac se răspândise, mă apăsa în piept și în palme. Începusem să public cărți romantice pentru că voiam să păstrez cele mai fericite momente ale mele, să mă bucur de locul sigur care fusese dintotdeauna dragostea părinților mei. Fusesem atât de mângâiată de cărți cu promisiunea unui final fericit, încât îmi doream să ofer și altcuiva același cadou.

Gus scria pentru a încerca să înțeleagă ceva oribil care i se întâmplase. Nu e de mirare că stilurile noastre de scris erau atât de diferite.

— Ba are, am zis eu. Nimeni nu *caută răspunsuri post-mortem de la părinți* mai avid ca mine. Dacă m-aș uita acum la filmul *300*, probabil că aș găsi o modalitate să-l fac să fie

despre tata.

El trebuie să-mi fi adresat un zâmbet slab.

— Grozav film!

În mod evident îmi spunea *mulțumesc* și *hai să schimbăm subiectul*. Deși eram diferiți, eu și Gus păream ca doi extraterestri aterizați pe Pământ, care descoperă că vorbesc aceeași limbă.

— Ar trebui să facem un club de film, am zis. Suntem mereu pe aceeași lungime de undă când vine vorba de asta.

— Chiar a fost o dedicație frumoasă, a spus el, gânditor. N-am simțit-o ca pe o minciună. Poate ca pe un adevăr complicat, dar nu o minciună.

Un val de căldură m-a umplut atunci, încât m-am simțit ca un ibric de ceai pe foc pe punctul de a da în clocot.

Când am ajuns acasă, mi-am deschis calculatorul și am comandat un exemplar din *Revelații*.

#

Apoi am avut parte și de adevăratul montaj.

Am efectuat operația pe carte. Am făcut-o bucăți și am stocat părțile în fișiere diferite. Ellie a devenit Eleanor. A devenit dintr-o agentă imobiliară lipsită de noroc o echilibristă pe sârmă fără noroc, cu un semn din naștere pe obraz în formă de fluture, pentru că *Detalii Absurde*. Tatăl ei a devenit înghițitor de săbii, mama ei, femeia cu barbă.

S-au mutat din secolul douăzeci și unu la începutul secolului douăzeci. Familia lor călătorea cu circul, iar circul era familia lor. O comunitate strâns unită care încheia fiecare seară fumând țigări date din mână în mână în jurul focului. Se născuse în lumea aceea și era singura pe care o cunoștea.

Își petreceau fiecare moment împreună, și totuși își spuneau unul altuia foarte puțin.

În meseria lor nu prea era timp de vorbă.

Am redenumit fișierul din CARTEA_DE_VACANȚĂ.docx în SECRETUL_DE_FAMILIE.docx.

Voiam să aflu dacă poți cunoaște cu adevărat pe cineva. Dacă știind cum au *fost* – cum se mișcau și vorbeau și fețele pe care le făceau și lucrurile la care încercau să nu se uite – contribuia la cunoașterea lor generală. Ori dacă știind lucruri despre ei – unde s-au născut, toți oamenii care au fost și pe care i-au iubit, lumile din care proveneau – contribuia la ceva.

Le-am dat fiecăruia câte un secret de păstrat. Partea asta a fost cea mai ușoară.

Mama lui Eleanor era pe moarte, dar nu voia să știe nimeni. Clovnii despre care toată lumea credea că sunt frați erau, de fapt, iubiți, înghițitorul de săbii încă trimitea cecuri la o familie din Oklahoma.

Au devenit din ce în ce mai puțin asemănători cu oamenii pe care îi știam eu, dar asta i-a făcut cumva să fie ei, iar problemele și secretele lor au devenit mai reale. N-aș fi putut niciodată să scriu despre mama și tata. Nu mi-ar fi ieșit niciodată.

Însă personajele acestea duceau în spate adevărul oamenilor pe care îi iubeam, al oamenilor care m-au dezamăgit.

Mi-a plăcut în special să scriu despre mecanicul pe nume Nick. Îmi plăcea mult ideea că nimeni în afară de mine nu avea să recunoască scheletul lui Augustus Everett în jurul căruia construisem personajul.

Eu și Gus ne făcuserăm obiceiul de a scrie fiecare la masa din bucătăria lui pe la prânz, făcând cu rândul la transmis mesaje, care erau din ce în ce mai elaborate. Era evident că unele erau spontane, iar altele plănuite – scrise mai devreme în aceeași zi sau poate chiar cu o noapte înainte. Oricând lovea inspirația. Cele spontane deveneau cu atât mai lipsite de sens când eram cuprinși de febra scrisului. Uneori râdeam atât de tare, încât nu mai puteam strânge mâna dreaptă pumn și nu mai puteam scrie nici un bilet. Râdeam amândoi până când ajungeam fiecare cu capul pe masa lui. El se mai îneca cu bere, eu cu câte o gură de vin.

Începusem cu platitudini ca E MAI BINE SĂ FI IUBIT ȘI SĂ FI PIERDUT DECÂT SĂ NU FI IUBIT NICIODATĂ (eu) și UNIVERSUL NU ESTE NICI BENIGN, NICI OSTIL, CI DOAR INDIFERENT (el), dar, de obicei, sfârșeam cu CEALALTĂ MAȘINĂ A MEA E... LA NAIBA CU SCRISUL (eu) și AȘ PREFERA SĂ-L IA NAIBA DE SCRIS (el).

Odată mi-a scris VIAȚA E CA O CUTIE CU BOMBOANE DE CIOCOLATĂ. NU ȘTII CE MĂNÂNCI, IAR INSTRUCȚIUNILE DE PE CAPAC SUNT MEREU GREȘITE.

Iar eu i-am scris DACĂ EȘTI O PASĂRE, ȘI EU SUNT O PASĂRE.

El mi-a transmis că ÎN SPAȚIU, NIMENI NU TE AUDE ȚIPÂND, iar eu i-am răspuns că NU TOȚI CEI CARE RĂTĂCESC SUNT PIERDUȚI.

Să sortez lucrurile tatei căzuse pe locul doi, însă nu mă

deranja să mă lungesc cu asta. Pentru prima oară în ultimele luni, nu mai tresăream când îmi auzeam telefonul sau laptopul zbârnâind. Făceam progrese. Firește, o bună parte din progresul ăla o constituia cercetarea, dar pentru fiecare chestie interesantă pe care o descopeream despre cultura circului din secolul douăzeci un nou becuț mi se aprindea în cap cu privire la intrigă.

Noaptea, eu și Gus stăteam fiecare pe veranda lui, cu câte ceva de băut, privind soarele cum dispare în lac. În cele mai multe nopți, vorbeam de la distanță, de obicei despre cât de productivi sau nu fuseserăm în ziua respectivă, despre oamenii pe care îi observam de pe verandele noastre și despre poveștile pe care ni le imaginam despre ei. Vorbeam despre cărțile (și filmele) care ne-au plăcut (sau nu), despre oamenii cu care am fost la școală (atât la Universitatea din Michigan, cât și de dinainte de asta: Sara Tulane, care mă trăgea de păr la grădiniță; Mariah Sjogren, care s-a despărțit de Gus la șaisprezece ani pentru că a fumat o țigară în mașină cu ea și „să săruți un fumător e ca și cum ai linge o scrumieră”).

Am vorbit despre slujbele noastre îngrozitoare (jobul meu cu jumătate de normă din liceu la o spălătorie auto, unde eram regulat agresată sexual de către clienți și unde trebuia să curăț mecanismul înainte să mă pot duce noaptea acasă; și despre jobul lui la un call-center pentru un producător de uniforme, unde se țipa la el pentru broderii greșite și livrări întârziate). Am vorbit despre cele mai stânjenitoare albume pe care le-am avut și despre concertele la care am fost (cenzurate în numele demnității).

Alteori, stăteam în tăcere, nu chiar împreună, dar cu siguranță nu de unii singuri.

— Și, ce crezi? l-am întrebat eu într-o seară. Sunt dragostea și fericirea mai complicate decât par în realitate?

— N-am susținut niciodată că ar fi simple, a zis el după o scurtă pauză.

— Asta ai dat de înțeles.

— Am dat de înțeles că e simplu pentru tine să scrii despre ele. Pentru mine e complicat, precum ți-ai imaginat.

Posibilitatea plutea în aer: faptul că oricând, unul dintre noi l-ar fi putut invita pe celălalt la el, iar eu știam că nici unul nu ar fi refuzat. Dar, cum nimeni nu a invitat pe nimeni, lucrurile au continuat ca până atunci.

Vineri, am plecat în excursia noastră de cercetare puțin

mai devreme decât cu o săptămână în urmă și ne-am îndreptat spre est.

— Cu cine ne întâlnim de data asta? am întrebat.

— Cu Dave, s-a mulțumit Gus să răspundă.

— A, da, Dave. Sunt fană înfocată a restaurantului lui, Wendy's.

— Mă crezi sau nu, e vorba de alt Dave, a replicat Gus.

Era pierdut în gânduri, abia dacă se deda joculețului nostru obișnuit de tachinări.

Am așteptat să continue, dar nu a făcut-o.

— Gus?

El și-a întors privirea brusc spre mine de parcă ar fi uitat de prezența mea acolo și s-ar fi speriat. A strâns din dinți. Umbra lui de la ora cinci se întinsese înspre apusul de la ora șapte.

— E totul în regulă? am întrebat.

Ochii i-au fugit când la mine, când la drum de trei ori înainte să încuviințeze din cap. Îl și vedeam: înghițind acel ceva ce se gândea să spună.

— Dave a făcut parte din Noul Eden, a zis în schimb. Era doar un copil pe atunci. Mama lui l-a scos de acolo cu trei luni înainte de incendiu. Tatăl său a rămas în urmă. Era prea adâncit în toată treaba.

— Și a...

— A murit în incendiu, a încuviințat Gus.

L-am întâlnit pe Dave la Olive Garden. Înainte să intrăm, Gus m-a avertizat că Dave era un alcoolic în recuperare.

— Trei luni de când nu a mai pus gura pe alcool, mi-a spus Gus cât am așteptat să fim conduși la masă. I-am spus că nu vom bea nimic.

Ajunseserăm înaintea lui Dave, așa că ne-am așezat la masă și ne-am comandat câte o apă minerală. Nu avuseserăm nici o problemă să vorbim în mașină, însă statul față în față la o masă de la Olive Garden era o altă poveste.

— Nu te simți ca și cum doar ce ne-a lăsat mama ta aici înainte de bal? am întrebat.

— Eu nu m-am dus la bal, a răspuns.

Am pretins că aș fi cântat la vioară, moment în care mi-am dat seama că nu știam cum se ține o vioară.

— Ce-i aia? a făcut Gus inflexibil. Ce faci?

— Cred că țin o vioară, am răspuns.

— Ba nu, îți zic eu sigur că nu.

— Serios?

— Da, serios. De ce ai brațul stâng întins așa? Se presupune că vioara stă în aer? Ai nevoie de mâna aia ca să ții gâtul viorii.

— Încerci doar să mă distragi de la tragica ta absență de la bal.

El a râs, și-a dat ochii peste cap și s-a tras mai în față pe scaun.

— Cumva, am supraviețuit, cu biata inimă fragilă intactă, a răspuns el, repetând ce-i spusese la bâlci.

Era rândul meu să-mi dau ochii peste cap. Gus a zâmbit și mi-a dat una în genunchi pe sub masă. I-am dat și eu una înapoi. Am stat așa un minut, rânjind unul la celălalt peste coșul cu pâine de la Olive Garden. Simțeam de parcă aș fi avut apă clocotindu-mi în piept. I-am simțit atunci mâinile lui aspre (de gropar) adunându-mi părul de pe ceafă în timp ce vomitam în coșul de gunoi de la bâlci. Le și simțeam pe solduri, în jurul taliei, trăgându-mă mai aproape în timp ce dansam în subsolul înăbușitor de la petrecerea frăției. Îi simțeam bărbia sprijinită de tâmpla mea.

El a fost cel care a întrerupt contactul vizual, ca să-și verifice telefonul.

— Întârzie douăzeci de minute, a spus fără să se uite la mine. Îi mai dau zece înainte să-l sun.

Însă Dave nu a răspuns apelului lui Gus. Și nu a răspuns nici mesajelor lui, iar după o oră și douăzeci de minute, dădusem gata chiflele, iar Vanessa, ospătărița noastră, începuse să ne ocolească masa.

— Se mai întâmplă așa, uneori, a spus Gus. Se sperie. Se răzgândesc. Consideră că sunt pregătiți să vorbească despre ceva, dar de fapt nu sunt.

— Și ce facem? Mai așteptăm?

Gus a deschis un meniu de pe masă. L-a răsfoit un minut, după care a arătat cu degetul poza unei băuturi albastre cu gheață și cu o umbreluță roz ieșind din ea.

— Asta, a spus el. Asta facem.

— Rahat, am zis eu. Dacă bem chestiile albastre cu gheață acum, va trebui să-mi schimb complet planul pentru mâine-seară.

Gus a ridicat o sprânceană.

— Uau, am trăit ca un scriitor de cărți de dragoste în tot timpul ăsta și nici n-am știut-o.

— Vezi, te-ai născut pentru asta, Augustus Everett.

El s-a cutremurat.

— De ce faci asta?

— Ce fac? a făcut el.

Eu am repetat:

— Augustus Everett.

Umerii i s-au ridicat puțin mai discret de data aceasta.

— Asta.

Gus a luat meniul tocmai când Vanessa încerca să treacă pe lângă noi, oprindu-se în loc ca Wile E. Coyote pe marginea prăpastiei.

— Am vrea două chestii dintr-acestea albastre, a cerut el.

Ochii lui făceau din nou lucrul ăla. Ei i s-au îmbujorat obraji. Sau am proiectat asupra ei ce mi se întâmpla, de fapt, mie.

— Desigur.

S-a îndepărtat grăbită, iar Gus a continuat să se uite pe meniu.

— Augustus, am spus eu.

— Rahat, a zis el, tresărind din nou.

— Chiar nu-ți place să împărtășești altora lucruri despre tine, nu?

— Nu neapărat, a răspuns. Deja știi despre vomofobia mea. Ceva mai mult de atât și ar trebui să te pun să semnezi un acord de confidențialitate.

— L-aș semna cu plăcere.

Gus a oftat și s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe masă. Genunchiul lui l-a atins pe al meu pe sub masă și nici unul dintre ei nu s-a mișcat din loc. Toată căldura din corpul meu a părut să se concentreze acolo.

— Singura persoană care îmi spunea așa era tata, a zis, ridicând din umeri. De obicei, îmi spunea pe nume pe un ton dezaprobat. Sau urlând.

Mi s-a strâns stomacul și mi-a venit un gust acru în gură. Încercam să spun ceva, dar nu-mi ieșea. Am încercat să-i caut în ochi urme ale poveștii pe care o țesea în ultimele zile. Mama lui rămăsese alături de tatăl lui, *indiferent de costuri*, iar o parte din problemă era că fiul ei își ura numele.

Gus și-a ridicat privirea din meniu. Arăta calm, serios. Neînfricat. Doar că era o expresie exersată, spre deosebire de transparența ademenitoare care-i apărea uneori pe chip când rămânea pierdut pe gânduri.

— A fost cam nemernic, a spus el.

— Îmi pare rău, am recunoscut neajutorată.

Gus a râs scurt.

— De ce spun oamenii mereu că le pare rău? N-am nevoie să-ți pară rău. A trecut. Nu ți-am zis ca să-ți pară rău.

— Știu. Mi-ai spus pentru că te-am întrebat. De-asta îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

— E în regulă.

— Gus, am spus eu.

El m-a privit din nou în ochi. Am simțit valul de căldură cum mă cuprinde, din vârful picioarelor până în creștetul capului. Expresia lui era una de curiozitate.

— Tu cum erai?

— Adică?

— Ai aflat destule despre copilăria mea. Vreau să știu cum era January copila.

— O, Doamne! Era de groază!

Râsul lui vibra prin masă, iar în suflet mi s-au urcat bule de șampanie.

— O să încerc să ghicesc. Puternică. Precocă. Cameră plină de cărți, organizată într-un mod pe care doar tu l-ai înțeles. Apropiată de familie și de câțiva prieteni, cu care probabil că tot vorbești în mod regulat, dar lega prietenii ușor cu oricine altcineva care avea puls. Voia cu tot dinadinsul să reușească în secret, trebuia să fie cea mai bună la ceva, chiar dacă nimeni altcineva nu știa. A, și gata să facă jonglerii sau să danseze step pentru a atrage atenția în mulțime.

— Uau, am spus puțin uimită. M-ai prins asupra faptului, deși orele de step au fost ideea mamei. Voiam doar pantofii. Oricum, ți-a scăpat că am avut pentru scurt timp un altar pentru Sinead O'Connor, pentru că am crezut că mă face să par interesantă.

A râs și a clătinat din cap.

— Pun pariu că ai fost o ciudățică adorabilă.

— Eram ciudată, am spus. Cred că din cauză că eram copil unic. Părinții mei m-au tratat ca pe un televizor viu. De parcă aș fi fost un geniu hilar, interesant. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții având o încredere înșelătoare în mine și în viitorul meu.

Și în faptul că, indiferent ce altceva s-ar fi întâmplat, acasă

era întotdeauna un loc sigur, căruia îi aparțineam toți trei. Am simțit o arsură în piept. Când am ridicat ochii și am întâlnit privirea lui Gus, mi-am amintit unde mă aflu, cu cine vorbeam și mă așteptam pe jumătate să se bucure. Ingenua cu ochi strălucitori, cu toate finalurile fericite, a fost în cele din urmă mâncată, cu ochelarii ei roz măcinați.

În schimb, el a spus doar atât:

— Există lucruri mai rele decât să fii înșelător de încrezător.

I-am studiat ochii întunecați, concentrați și zâmbetul strâmb: arăta complet sincer. Eram mai convinsă ca niciodată că nu eram singura care se schimbase de la facultate și nu eram sigură ce să-i spun acestui nou Gus Everett.

La un moment dat, au apărut pe masă și cocktailurile albastre cu gheață, ca prin magie. Am luat paharul meu și l-am ridicat:

— Pentru Dave!

— Pentru Dave! a fost Gus de acord, ciocnindu-și paharul de al meu.

— Până acum, cea mai mare dezamăgire a serii este că nu au pus și umbreluțele de hârtie.

— De acord, a făcut Gus. Vezi, rahaturi ca astea mă împiedică pe mine să cred în finaluri fericite. Nu primești nici măcar umbreluțele de hârtie care ți-au fost promise pe lumea asta.

— Gus, tu trebuie să *fii* umbreluța de hârtie pe care ți-o dorești s-o vezi în lumea asta.

— Ghandi a fost un om înțelept.

— De fapt, citatul aparține poetului meu preferat, Jewel.

Genunchii lui s-au lipit și mai mult de ai mei, fierbințeala cuprinzându-mi zona dintre picioare. M-am lipit și eu de el. Mâna lui mi-a atins genunchiul, urcând până când mi-a întâlnit degetele. Încet, mi-am întors palma în mâna lui, iar degetul lui mare mi-a desenat cercuri pe ea.

M-am tras mai în față, iar el și-a împletit degetele printre ale mele, și am stat acolo, mână în mână, pe sub masă, prefăcându-ne că nu ne țineam, de fapt, de mână. Prefăcându-ne că nu aveam cu șaisprezece ani mai mult și că nu eram puțin obsedați unul de celălalt.

Doamne, ce se întâmpla? Ce făceam și de ce nu mă puteam opri?

Când a venit nota, Gus s-a tras brusc în spate, scoțându-și

portofelul.

— Mă ocup eu, a zis, fără să se uite la mine.

Capitolul 13 Visul

L-am visat pe Gus Everett și am avut nevoie de un duș când m-am trezit.

Capitolul 14 Regula

Planificasem sâmbăta de trei zile, ceea ce îmi eliberase diminețile pentru a lucra la carte. Mergea greu, nu pentru că nu aveam idei, ci pentru că necesitau o cercetare amănunțită pentru a confirma că fiecare scenă era, de fapt, veridică din punct de vedere istoric.

Începusem să lucrez pe la opt și deja scrisesem vreo 500 de cuvinte când Gus s-a așezat la masa lui din bucătărie, cu fața spre mine. Și-a scris prima notiță din acea zi și a ridicat carnetul. M-am căznit s-o citesc.

SCUZE CĂ AM FOST CIUDAT ASEARĂ.

Carnetul și pixul meu erau deja pe poziții, ca întotdeauna. Nu știam sigur la ce se referea, dar îmi imaginam că avea de-a face cu faptul că eram doi adulți care nu ieșeau la întâlniri, dar care s-au ținut de mână pe sub masă la Olive Garden. M-am luptat cu golul din stomac. Da, fusese ciudat.

Dar îmi și plăcuse.

Din ce văzusem la viața amoroasă a lui Shadi, știam că celor care le e teamă de relații, precum Gus Everett, reacționează atunci când limitele sunt încălcate, atunci când gesturile se transformă din prietenoase în intime, sexuale sau romantice. Tipii ca Gus nu acționau *niciodată* frâna atunci când trenul încărcăturilor emoționale începea să se pună în mișcare, însă erau *mereu* cei care săreau din tren și se rostogoleau departe de șine atunci când își dădeau seama că atinseseră viteza maximă.

A fost nevoie să-mi amintesc că era treaba mea să mențin lucrurile cât mai puțin complicate. De îndată ce s-ar fi complicat, Gus ar fi dispărut din peisaj, iar în momentul acesta îmi dădeam seama cât de puțin pregătită eram ca asta să se întâmple. Era singurul prieten pe care îl aveam aici. Trebuia să protejez asta. Ba mai mult, mai era și pariul de pe urma căruia nu aș fi putut beneficia din plin dacă și-ar fi luat tălpășița înainte să-l câștig.

Așa că i-am scris înapoi:

NU FI RIDICOL, GUS, TU MEREU EȘTI CIUDAT.

Colțul gurii lui s-a ridicat într-un început de zâmbet. Mi-a

susținut privirea o secundă prea mult, după care și-a întors atenția asupra carnetului. Când l-a ridicat, am putut citi o serie de cifre. Pe primele trei, 616, le-am recunoscut ca fiind codul de zonă.

Am notat cifrele în susul paginii, după care mi-am trecut și eu numărul de telefon, mare, urmat de: TOT O SĂ SCRUI ȘI BILEȚELE.

Gus a răspuns: BUN.

Am mai scris încă 500 de cuvinte până la 3 jumate după-amiaza, după care am luat mașina până la centrul de caritate ca să las cutiile pe care le umplusem cu lucrurile găsite în baie și camera de oaspeți de la etaj. Când m-am întors, am curățat baia de la etaj, după care am făcut un duș în baie de la parter pe care o folosisem în ultimele două săptămâni. Fotografia tatei cu Sonya încă atârna pe perete, întoarsă cu spatele.

Mă simțisem prea vinovată că s-o distrug, dar mă gândeam că e doar o chestiune de timp până când aveam să-mi fac curaj. Pentru moment, era amintirea tristă că greul abia de-acum începea. Subsolul în care nu aruncasem încă nici o privire și dormitorul principal pe care îl evitasem complet.

Încă nu coborâsem nici până pe plajă, ceea ce era păcat, așa că după ce am făcut o oală de macaroane cu brânză care să-mi ajungă până diseară, mi-am croit drum în josul potecii străjuite de copaci până la apă. Lumina care se reflecta dinspre valuri de la soarele care apunea era aprinsă, numai roșu și auriu pe toată suprafața lacului. Mi-am scos pantofii și m-am dus cu ei în mână până la marginea apei. Mi-a scăpat o înjurătură atunci când un val rece ca gheața mi-a ajuns la picioare și m-am îndepărtat de marginea apei, râzând până am rămas fără suflare de uimire.

Aerul era cald încă, dar nu suficient de fierbinte cât să facă răcoarea plăcută. Majoritatea oamenilor rămași pe plajă își puseseră câte un bluzon peste ținuta lor de zi ori se înfobiliseră în prosoapele sau paturile pe care le aduseseră ca să stea pe ele. Toată lumea, toți cei bătuți de vânt și cu fețe arse de soare, cu păr încâlcit, cu ochi mijiți în soarele puternic, cu toții se uitau la același apus.

Din nu știu ce motiv, m-a străbătut un junghi dureros. M-am simțit mai singură că niciodată. Sau poate abia atunci mi-am dat seama cât de singură fusesem. Jacques cel romantic și cu bretonul pe frunte nu mă mai aștepta în Queens – nu mai era nimeni care să gătească pentru mine sau să mă ia de la

computer. Nu aveam nici apeluri ratate sau mesaje de *M-am gândit la Karyn și Sharyn și era cât pe ce să fac pe mine de râs* de la mama și nu aveam cum să-i trimit o poză cu soarele care licărea pe apa lacului fără să redeschid rana pricinuită de casa aceasta.

Pe Shadi nu o mai văzusem de la înmormântare, iar cu programul ei de lucru majoritatea mesajelor de la ea veneau după ce eu mă băgasem de mult în pat, răspunsurile mele ajungând cu mult după ce ea se trezise.

Prietenii mei scriitori încetaseră și ei să mai dea vreun semn, parcă simțind (destul de precis, de altfel) că fiecare observație de la ei, fiecare apel sau mesaj era doar ca să-mi amintească cât de îngrozitor de în urmă rămăsesem. Și încă rămâneam. În fiecare moment al fiecărei zile, eu dădeam înapoi în vreme ce restul lumii continua să înainteze.

Sincer, mi-era dor și de Sharyn și de Karyn, care ședeau pe covorul lor colorat, din petice, și beau un alcool de casă groaznic de care erau tare mândre, în timp ce ardeau uleiuri esențiale care miroseau minunat, chiar dacă nu vindeau cancerul.

Lumea mea părea goală. Ca și cum nu era nimeni în ea, cu excepția lui Gus, uneori, a cărții și a pariului. Și chiar dacă această nouă carte mă făcea să mă simt mai bine decât orice altă versiune a ei din ultimele unsprezece luni, nu era suficient. Mă aflam pe o plajă frumoasă dintr-un loc frumos și eram singură.

Ba mai rău de-atât, nu eram sigură că nu aveam să rămân singură pe veci. Mi-era dor de mama, ba chiar și de mincinosul de tata.

M-am așezat în nisip, cu genunchii la piept și cu fruntea sprijinită de ei, și am plâns. Am plâns până când fața mi-a devenit fierbinte, și roșie, și udă și aș fi continuat să plâng dacă un pescăruș nu s-ar fi răhățit în capul meu, dar firește că asta s-a întâmplat.

Așa că m-am ridicat în picioare și m-am întors pe potecă, doar ca să văd că era cineva așteptând la capătul ei, privindu-mă cum plâng urât ca Tom Hanks în *Naufragiatul*.

Era o scenă scoasă din filme, felul cum Gus stătea acolo, doar că nu era nimic romantic ori magic la ea. Și chiar dacă plânsesem pentru că mă simțeam singură, el ar fi fost ultimul om pe care l-aș fi ales să mă vadă așa. Uitând pentru o clipă de grămada de excremente de pe capul meu, mi-am șters fața și

ochii, încercând să mă fac să arăt mai... cumva.

— Scuze, a spus Gus vizibil stânjenit, privind înspre plajă. Te-am văzut coborând aici și am...

— O pasăre s-a căcat în capul meu, am zis eu printre lacrimi.

Aparent, nu mai aveam altceva de spus în afară de *asta*.

Expresia lui de empatie dureroasă s-a transformat într-un râset mut. A anulat distanța dintre noi, strângându-mă stângaci într-o îmbrățișare. Gestul a părut inconfortabil, dacă nu dureros, pentru el la început, dar chiar și așa pentru mine era o ușurare să fiu ținută astfel.

— Nu trebuie să vorbești, a zis el, dar ca să știi... o *poți* face.

Mi-am îngropat fața în umărul lui, bătaia ușoară și stângace a mâinilor lui transformându-se în cercuri lente, tandre, ca apoi să se oprească și să rămână lipite de coloana mea, trăgându-mă mai aproape de el. M-am lăsat să mă scufund în el. Plânsul s-a oprit după cum a și început. Nu mă mai gândeam decât la abdomenul și la pieptul lui lipite de mine și la mirosul lui de fum. La căldura trupului și la respirației lui.

Era o idee proastă să stau așa cum stăteam cu el, dar era și îmbătător. Am decis să număr până la trei, apoi să-i dau drumul.

Am ajuns la doi când mâna lui s-a strecurat în părul meu, mângâindu-mă pe ceafă, ca apoi să facă brusc un salt înapoi.

— La dracu'! Cât rahat!

Se holba la mâna lui din care picura găinaț.

— Da, am spus „pasăre”, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost un dinozaur.

— Nu glumesc. Ar trebui să ne curățăm înainte să ne luăm zborul diseară.

Am pufnit, ștergându-mi și ultimele lacrimi din colțul ochilor.

— Ai făcut dinadins jocul de cuvinte sau...?

— Nu, ce naiba! a răspuns Gus, întorcându-se cu mine pe potecă. Am zis asta pentru că am presupus că o să facem o tură de lac cu elicopterul.

— Asta e presupunerea ta finală?

El m-a scanat cu privirea de sus până jos ca și cum îmi cântărea ținuta dacă se potrivea cumva cu vreo uniformă recunoscută de pilot.

— Da, așa cred.

— Atâââât de aproape.

— Serios? a făcut el. Și ce e atunci? Un planor pe deasupra lacului? Un mic submarin pe *sub* lac?

— Va trebui să aștepți și o să afli.

Ne-am despărțit în dreptul caselor noastre, convenind să ne întâlnim la mașina mea în douăzeci de minute. După ce mi-am spălat părul a doua oară în aceeași zi, mi l-am strâns într-un coc deasupra capului și m-am îmbrăcat la loc cu aceleași haine (fără rahat) de mai devreme, împachetasem deja dinainte majoritatea lucrurilor pentru excursia de azi, așa că nu-mi rămânea de făcut decât să iau restul din frigider și să le pun în răcitorul pe care îl găsisem pe unul dintre rafturile de jos din bucătărie.

Era 7.30 când eu și Gus am plecat și 8.40 când am oprit în parcare cinematografului în aer liber Big Boy Bobby, unde era seara filmelor cu Meg Ryan.

— O, Doamne, a făcut Gus când ne-am dus la ghișeul de unde trebuia să ridicăm biletele pe care le achiziționasem online. Se difuzează trei filme, a remarcat, citind afișul luminos din dreapta noastră: *Când Harry a cunoscut-o pe Sally, Noaptea albe în Seattle* și *Mesaj pentru tine*. Nu sunt jumătate dintre ele filme de Crăciun?

Vânzătorul a ridicat bariera, iar eu am trecut dincolo de ea.

— Jumătatea lui trei este unu și jumătate, așa că nu, jumătate dintre filmele astea nu sunt filme de Crăciun.

— Ți-am spus că mă enervează fața lui Meg Ryan?

Eu am pufnit.

— Unu, nu. Doi, e imposibil. Are o față adorabilă și perfectă.

— Așa o fi, a spus Gus. N-aș ști să-ți zic de ce și știu că nu e logic, dar... pur și simplu n-o suport.

— În seara aceasta, totul se va schimba, l-am asigurat eu. Ai încredere în mine. Trebuie doar să-ți deschizi inima, iar dacă poți face asta, lumea va fi un loc mult mai luminos de acum înainte. Și *poate* vei avea și o șansă în a scrie o comedie romantică care chiar să se vândă.

— January, a zis el solemn în timp ce dădeam cu spatele înspre un loc liber de parcare. *Închipuie-ți* numai ce mi-ai face dacă m-ai duce la o lectură publică lungă de șase ore de-a lui Jonathan Franzen.

— Nu pot și nici nu voi face asta, am zis. Dar dacă vei dori să facem asta în vreuna dintre serile noastre de vineri, eu nu te voi opri. Acum, ajută-mă să-mi dau seama de unde pot cumpăra înghețata cu surprize a lui Big Bobby despre care am citit online. Potrivit site-ului, e ceva ce MERITĂ DIN PLIN.

— Ar face bine, a oftat Gus, coborând din Kia să mi se alăture.

În timp ce pe ecran erau rulate scene aleatorii din filme, noi ne-am croit drum înspre standurile cu mâncare. M-am pus la coada dinaintea semnului din lemn în formă de înghețată, însă Gus m-a atins pe braț, împiedicându-mă să mă așez la coadă imediat.

— Îmi promiți un lucru?

— Gus, n-o să mă îndrăgostesc de tine.

— Altceva. Te rog, încearcă să nu vomți.

— Dacă o să-mi vină, o să înghit, în schimb.

El și-a dus mâna căuș la gură, venindu-i greață.

— Am glumit! N-o să vomit. Cel puțin, nu până nu mă duci la lectura publică de șase ore. Haide, acum. Mi-am petrecut toată săptămâna abia așteptând să mănânc și altceva în afară de tarte crude.

— Nu cred că o să fie festinul plin de vitamine și nutrienți la care pare că te aștepți.

— Nu am nevoie de vitamine. Am nevoie de nachos cu brânză și sos de ciocolată.

— A, păi în cazul ăsta, ai plănuit seara perfectă.

Pentru că eu cumpărasem biletele, Gus a plătit popcornul și înghețatele cu surpriză (6 dolari fiecare, clar nu meritau) și a încercat să mai cumpere și sucuri înainte ca eu să-l opresc, deloc subtilă, încercând să-l fac să înțeleagă că avem opțiuni mai bune la mașină.

După ce ne-am întors, am deschis hayonul și am lăsat pe spate scaunele din mijloc, lăsând la iveală aranjamentul de perne și păaturi pe care le împachetasem mai devreme, împreună cu răcitorul plin de bere.

— Impresionat? l-am întrebat eu.

— De capacitatea portbagajului tău? Absolut!

— Ha-ha-ha, am făcut eu.

— Ha-ha-ha, m-a imitat el.

Ne-am urcat prin portbagajul deschis, iar eu am pornit mașina și am dat radioul pe canalul care difuza sonorul filmului înainte să mă așez lângă Gus, tocmai când începea

genericul. În ciuda a ceea ce spusese despre portbagaj, mașina nu era chiar mare. Stăteam întinși pe burtă, cu bărbia sprijinită în mâini, aproape atingându-ne în mai multe locuri și cu coatele lipite unul de celălalt. Poziția asta nu avea să fie comodă pe termen lung, iar schimbarea ei cu amândoi în mașină avea să constituie o provocare. Însuși faptul că eram atât de aproape de el constituia o provocare.

De îndată ce Meg Ryan a apărut pe ecran, el s-a aplecat înspre mine și mi-a șoptit:

— Chiar nu te deranjează fața ei?

— Cred că ar trebui să te consulte un doctor, am șuiert printre dinți. Asta nu e o reacție normală.

Când mi-am încasat avansul pentru carte am cumpărat și pentru mine și pentru Shadi câte douăzeci de filme ale lui Meg Ryan pe care să le putem privi împreună, deși la depărtare una de alta, pornindu-le în același moment ca să putem să ne scriem mesaje despre ce se întâmpla în film și punând pauză când trebuia să facem pipi.

— Stai să vezi cum pronunță Meg Ryan cuvintele și cum cântă „Sleigh Ride“, i-am șoptit lui Gus. O să-ți schimbe viața cu totul.

— Dar arată atât de *încrezută*! a zis el, aruncându-mi o privire care spunea că nu era convins.

— Mulți oameni mi-au spus că arăt exact ca ea, i-am șoptit înapoi.

— N-are cum să fie adevărat.

— Bine, n-au făcut-o, dar ar fi *trebuit*.

— E ridicol, a spus el, nu semeni deloc cu ea!

— Pe de-o parte, mă simt ofensată. Pe de alta, ușurată că probabil nu-ți displace fața mea.

— Nu e nimic de plăcut la fața ta, a spus el cu lejeritate.

— Nici la fața lui Meg Ryan nu e nimic de plăcut.

— Bine, îmi retrag cuvintele. Îi ador fața. Ești fericită acum?

Eu m-am întors spre el. Avea capul sprijinit în mâini, corpul îndreptat spre mine, iar lumina ecranului i se reflecta puțin în ochi, trasând fâșii lichide de culoare de-a lungul lor. Părul lui negru era mai ciufulit ca oricând, însă părul facial îi era sub control, iar mirosul acela de fum încă plutea în jurul lui. Mi-am amintit, brusc și cât se poate de limpede, că și casa lui mirosea la fel în noaptea când îmi băgasem capul pe ușă, în toiul petrecerii sale.

— January? a murmurat el.

M-am întors pe o parte, cu fața spre el, și am încuviințat din cap.

— Asta mă face fericită.

El m-a atins ușor cu genunchiul, iar eu i-am răspuns.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe chipul serios, dispărând atât de repede, încât am crezut că mi-am închipuit doar.

— Bun, a zis el.

Am rămas așa multă vreme, pretinzând că ne uităm la film dintr-un unghi din care nici unul nu ar fi putut vedea mai mult de jumătate de ecran, cu genunchii lipiți.

Atunci când unul dintre noi se mișca, celălalt îl urma. De fiecare dată când vreunul nu mai putea îndura disconfortul unei poziții, ne schimbam amândoi. Dar nu întrerupeam contactul tactil.

Ne aflam pe un teritoriu periculos.

Nu mă mai simțisem așa de ani buni – acea greutate aproape dureroasă a *dorinței*, acea frică paralizantă că orice mișcare greșită ar putea strica totul.

M-am uitat la el când i-am simțit privirea asupra mea, iar el nu și-a întors-o. Îmi venea să zic ceva, să întrerup tensiunea, însă mintea îmi rămânea necruțător de goală. Și nu cum ar fi fost un ecran alb pe care clipea un cursor în încercarea de a concepe un roman din nimic, ci a unuia pe care culoarea apărea violent pe un fundal negru, făcându-te să-ți închizi ochii. Ca atunci când te uiți prea mult în flăcări. Sau direct în soare.

Pulsația senzației de a *simți* prea mult, încât nu te mai poți *gândi* la nimic.

Concursul de privit s-a întins pe o durată inconfortabilă de timp fără ca vreunul dintre ei să-l întrerupă. Ochii lui păreau aproape negri când lumina ecranului s-a reflectat în ei, iluzia flăcărilor scăpărând ca niște artificii în mijlocul lor, dispărând mai apoi.

Undeva într-un cotlon al minții mele, instinctul de conservare îmi țipa ACEIA SUNT OCHII UNUI PRĂDĂTOR, însă tocmai de aceea îi înzestra natura pe prădători cu asemenea ochi. Ca iepurașii prostuți să nu aibă nici o șansă în fața lor.

Nu fi un iepuraș prostuț, January!

— Trebuie să merg la toaletă, am zis deodată.

Gus a zâmbit.

— Doar ce-ai fost.
— Am vezica mică.
— Vin cu tine.
— E în regulă! am chițait, uitând că sunt într-o mașină și dându-mă astfel cu capul de tavanul ei.

— Rahat! am spus amândoi în același timp, iar eu am scos un „CE?” confuz.

El s-a ridicat în capul oaselor, venind în genunchi spre mine și luându-mi capul în mâini:

— Lasă-mă să văd.

Palmele lui mi-au cuprins fața, împingându-mi capul în jos, așa încât să-mi poată vedea creștetul craniului.

— Nu sângerează, mi-a spus el, îndreptându-mi apoi fața înspre a lui, în timp ce degetele i-au alunecat prin părul meu.

Privirea i-a coborât asupra gurii mele, buzele lui strâmbe depărtându-se ușor.

La naiba!

Eram un iepuraș.

M-am aplecat spre el, iar mâinile i-au coborât în jurul taliei mele, trăgându-mă în poala lui, așa încât am venit deasupra lui în locul unde stătea îngenuncheat. Nasul lui îl atinge ușor pe al meu, iar eu mi-am ridicat gura înspre a lui, încercând să anulez distanța dintre noi. Răsuflările noastre lente se loveau una de cealaltă în timp ce mâinile lui mă strâneau de mijloc, făcându-mi coapsele să se strângă în jurul lui drept răspuns.

O dată O dată O dată, numai la asta mă gândeam. Așa erau regulile. Ar fi fost atât de rău dacă s-ar fi întâmplat ceva între noi, doar o dată? Am fi putut fi din nou prieteni sau vecini care își vorbesc zilnic, nu? Aș putea rămâne detașată față de pasiunea mea din liceu, șase ani mai târziu? Habar n-aveam. Nu puteam gândi suficient de limpede ca să-mi dau seama.

Am șovăit așa un minut, nici unul dintre noi nevrând să-și asume vina.

Tu m-ai atins primul! aș fi zis eu.

Tu te-ai aplecat spre mine! ar fi ripostat el.

Dar tu m-ai tras apoi în poala ta!

Și tu ți-ai ridicat gura spre a mea!

Și tu...

Gura lui răspândește o căldură pe tot maxilarul meu și pe buze. Dinții lui mi-au atins buza de jos, iar când am tras aer în piept, gura lui fierbinte și ușoară a venit peste a mea, făcând-o să se deschidă. Avea gust de vanilie și scorțișoară,

reminiscente de la înghețata cu surprize, doar că și mai bun decât desertul pe care îl mâncasem. Căldura lui a dat năvală în gura mea, în mine, până când m-a umplut cu totul, inundându-mă ca un râu înfierbântat de lumina soarelui. Dorința se scurgea prin mine, adunându-se în băltoace prin toate ungherele ce se formau între trupurile noastre.

I-am apucat cu o mână tricoul, simțindu-i căldura pielii prin materialul subțire. Îl voiam mai aproape, voiam să-mi amintesc cum se simțea atunci când eram lipită de el, când mă încolăceam în jurul lui. Cu una dintre mâini m-a cuprins de ceafă, degetele lui strângându-se în părul meu. Am răsuflat în gura lui, iar el m-a sărutat din nou, mai încet, mai apăsător, mai dur. Mi-a ridicat gura înspre a lui, iar eu l-am apucat de mijloc, încercând să-l aduc mai aproape. A venit înspre mine până când am simțit că spatele mi se lipește de interiorul mașinii, până când i-am simțit greutatea apăsându-mă. Un geamăt prostesc mi-a scăpat în clipa când i-am simțit pieptul tare peste al meu, iar eu mi-am ondulat bazinul peste al lui. Cu o mână s-a sprijinit de geamul din spatele meu, dinții lui mușcându-mi buza de jos, puțin mai tare de data asta. Eu respiram sacadat în timp ce mâna lui a coborât de pe geamul mașinii pe pieptul meu, pipăindu-mă prin tricou.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, arcuindu-mă sub atingerea mâinii sale, un geamăt grav și involuntar scăpându-i din gât. S-a lăsat pe spate și m-a tras și pe mine, eu trăgându-l lacom deasupra mea. Un fior m-a străbătut când l-am simțit tare peste mine. Mă zvârcoleam sub el, încercând să-l trag mai aproape decât ne permiteau hainele, iar același sunet a ieșit încă o dată din el.

Nu-mi aminteam ultima oară când fusesem atât de excitată.

De fapt, îmi aminteam. Se întâmplase în subsolul casei frăției, pe când eram încolăcită în jurul lui, acum mai bine de șapte ani.

I-am simțit gura fierbinte și umedă în josul gâtului meu, de-a lungul claviculei, înspre decolteul tricoului meu. Întreg trupul meu îl implora acum fără nici o altă subtilitate, se ridica înspre el ca un magnet. Aveam din nou șaisprezece ani și era minunat și oribil în același timp și...

S-a încordat deasupra mea când o lumină s-a revărsat peste noi, rece și dezmeticindu-ne de parcă cineva ar fi aruncat peste noi o găleată cu apă înghețată. Am sărit ca arși

la vederea femeii arțăgoase, de vârstă mijlocie, a cărei lanternă era îndreptată asupra noastră. Avea o claie de păr cenușiu și creț și o jachetă de fâș de un albastru aprins pe care era imprimat mare logoul BIG BOY BOBBY.

Ea și-a dres vocea.

Gus era încă deasupra mea, cu mâna încă strângându-mi marginea tricoului.

— Aceasta este o afacere de familie, a șuierat femeia printre dinți.

— Faceți o treabă grozavă. Vocea lui Gus era groasă și aspră. Și-a dres-o înainte să-i adreseze femeii cel mai bun zâmbet Rău care să-ți înmoaie garantat chiloții. Chiar îi ziceam soției mele că ar trebui să aducem și copiii cândva.

Ea și-a încrucișat brațele la piept, aparent imună la farmecele gurii lui. Trebuia să fie super.

Gus s-a lăsat pe călcâie, iar eu mi-am tras tricoul în jos.

— Scuze pentru asta, am zis eu, îngrozită.

Femeia ne-a făcut un semn cu degetul mare înspre culoarul întunecat cu iarbă dintre mașini.

— Afară! a lătrat ea.

— Desigur, a spus Gus numaidecât, închizând hayonul și astfel ascunzându-ne de privirea ei.

Eu am izbucnit într-un râset nebun și rușinat, iar Gus s-a întors spre mine, zâmbind slab cu buze vineții și umflate și cu părul vâlvoi.

— A fost o idee atât de rea, am șoptit neajutorată.

— Mda.

Vocea lui Gus a redevenit periculos de răgușită. S-a aplecat înainte prin întuneric și m-a prins într-un ultim sărut vicios de lent și demential de fierbinte, degetele lui mângâindu-mi fața.

— Nu se va mai întâmpla, m-a asigurat el, iar toate scânteile din sânge s-au trezit la viață, sfârâind puțin.

O dată. Asta era regula. Dar data *asta* se pune? Stomacul mi s-a strâns a dezamăgire. Nu avea cum. Nu mă satisfăcuse. Dimpotrivă, mă lăsase și mai rău de cum eram înainte și, judecând după felul în care mă privea Gus, aș fi zis același lucru și despre el.

Femeia ne-a bătut în geam și amândoi am sărit speriați.

— Ar trebui să plecăm, a spus Gus.

Eu m-am chinuit să ajung din spate pe locul din față. Gus a ieșit prin spate și s-a urcat pe locul din dreapta.

Am condus spre casă, simțindu-mi trupul ca o hartă fierbinte, iar toate locurile pe care le atinsese el, toate locurile pe care le privea de unde stătea acum, străluceau aprins.

#

Gus nu a apărut la masa din bucătărie duminică la prânz. M-am gândit că asta trebuie să fie un semn rău – și anume că ceea ce se întâmplase distrusese singura relație de prietenie pe care o aveam în orașul ăsta. De fapt, una dintre puținele relații de prietenie din toată lumea, de vreme ce Jacques și cei doi prieteni ai mei, după cum se dovedise, nu aveau nevoie DOAR DE MINE.

Am încercat să mi-l alung pe Gus din minte și să lucrez la carte concentrându-mă numai asupra ei, dar am reluat tresăritul la auzul telefonului meu bâzâind.

Un mesaj de la Anya: Hei, scumpo! Voiam doar să văd cum mai ești. Editura chiar ar vrea să vadă câteva pagini de început, ca să-și facă o părere.

Un e-mail de la Pete: Salut! Vești bune! Cărțile tale vor fi pe stoc de mâine. În ce zi din săptămâna asta ai putea să vii pe aici pentru autografe?

Un e-mail de la Sonya, pe care nu l-am deschis, dar a cărui primă propoziție o puteam vedea: Te rog, te rog, nu vreau să te gonesc de la clubul de lectură. Sunt perfect fericită să stau acasă luni seara dacă ți-ar face plăcere să...

Un mesaj de la Shadi: January. Ajutor. Nu mă SATUR de Fesul Bântuit. A venit la mine în ultimele TREI seri, iar aseară l-am lăsat să RĂMÂNĂ.

Eu i-am scris înapoi: Știi exact încotro se îndreaptă asta. Îl PLACI!!

Ea mi-a răspuns neîntârziat: URĂSC să mă îndrăgostesc!! Îmi strică de fiecare dată reputația de băiat rău!!

I-am trimis un emoticon trist. Știu, dar trebuie să perseverezi. Pentru binele Fesului Bântuit și pentru ca eu să pot trăi prin tine.

Amintirea nopții trecute mi-a fulgerat dinaintea ochilor, aprigă și fierbinte precum un vătrai. Dorința și rușinea m-au cuprins, împletindu-se într-o singură senzație.

Dumnezeule, ce făcusem? Ar fi trebuit să știu mai bine de atât. Și totuși, o parte din mine nu se putea abține să nu se gândească dacă nu va mai avea șansa s-o facă din nou.

Nu *trebuia* să însemne nimic. Poate că asta era: aveam să învăț în sfârșit cum e să ai o relație fără obligații.

Sau poate că înțelegerea căzuse și nu aveam să mai aud literalmente niciodată de Gus Everett.

Mi se terminaseră și cerealele, și supa instant, așa că, după ce am scris chinuit 300 de cuvinte, am decis să iau o pauză și să mă duc la cumpărături. Mașina lui Gus nu era la locul ei obișnuit, pe stradă, în fața caselor noastre, când am plecat și nici când m-am întors. Mi-am alungat gândul din minte. Nu trebuia să-i dau mare importanță.

La magazinul alimentar, mi-am verificat din nou contul bancar, apoi am cutreierat culoarele cu calculatorul meu deschis, adăugând prețul cerealelor și al conservei de supă. Am reușit să adun un coș decent pentru șaisprezece dolari, dar când am dat colțul ca să mă îndrept spre casa de marcat am văzut-o acolo.

Păr alb și ondulat, siluetă slăbuță, același șal croșetat.

Panica m-a străbătut atât de repede încât am simțit că am primit o injecție de adrenalină în inimă. Mi-am abandonat coșul chiar acolo, pe culoar și, cu capul în jos, am trecut pe lângă ea, spre uși. Dacă m-a văzut, nu mi-a spus nimic. Sau dacă a făcut-o, inima îmi bătea prea tare ca să o aud. Am sărit înapoi în mașină, simțindu-mă de parcă aș fi jefuit o bancă și am condus douăzeci de minute până la o altă băcănie, unde am fost atât de zguduită și de paranoică în legătură cu o altă întâlnire, încât abia am reușit să cumpăr ceva.

Când am ajuns acasă, încă tremuram și nu m-a ajutat deloc faptul că mașina lui Gus nu reapăruse. Una era să trebuiască să mă feresc de Sonya în călătoriile mele bilunare la băcănie. Dacă ar fi trebuit să-mi evit vecinul de alături, eram destul de sigură că *Planul B: Mutare la Duluth* trebuia să intre pe rol.

În noaptea aceea, înainte să mă duc la culcare, am tras cu ochiul la ferestrele care dădeau spre față, dar mașina lui tot nu apăruse acolo. Frica mi s-a umflat în piept ca balonul cel mai puțin distractiv din lume. În sfârșit, găsisem un prieten, cineva cu care aș putea vorbi, care părea să fi vrut să fie în preajma mea, așa cum și eu voiam să fiu în preajma lui, iar acum tocmai plecase. Pentru că ne-am sărutat. M-au apucat nervii, forțându-mi umilința și singurătatea să se afunde doar pentru o vreme, înainte de a răzbate din nou la suprafață. M-am gândit să-i dau un mesaj, dar nu era chiar cel mai bun moment să încep o conversație, așa că, în schimb, m-am culcat, cu o senzație de anxietate și de rău în stomac.

Mașina lui nu se întorsese nici luni dimineața. *Diseară*, mi-

am zis. Dacă nu aveam să văd mașina la locul ei până diseară, aveam să-i trimit un mesaj. Așa, n-ar fi ciudat deloc.

Mi l-am scos din minte, apoi am mai scris vreo două mii de cuvinte nou-nouțe. După care i-am răspuns Anyei: *Îmi merge bine (chiar da (serios (vorbesc serios de data asta!))), dar aș vrea să mai scriu câte ceva înainte să citească cineva prima mână. Nu cred că și-ar da nimeni seama unde vreau să ajung fără o imagine de ansamblu și mi-e teamă că dacă sar direct la asta va strica suspansul pe care în sfârșit l-am construit.*

Am răspuns apoi și la emailul lui Pete: *Super! Ce spui de miercuri?* Adevărul era că m-aș fi putut duce și duminică, când promisem e-mailul, sau chiar luni dimineața când am trimis răspunsul. Doar că nu-mi doream încă o invitație la Clubul de lectură Roșu ca sângele, Rusul alb și Albastru denim. Dacă-mi amânam vizita la librărie până miercuri, aș fi eliminat din schemă încă o săptămână de experiențe posibil similare fără să trebuiască să refuz invitația.

Se făcuse unsprezece noaptea, iar mașina lui Gus tot nu se întorsese, iar eu m-am gândit și m-am răzgândit de cinci ori dacă să-i dau mesaj sau nu. În cele din urmă, mi-am pus telefonul în sertarul noptierei, am stins lampa și m-am culcat.

Marți m-am trezit scaldată în sudoare. Uitasem să-mi pun alarma, iar soarele bătea cu putere prin jaluzelele trase, scaldându-mă în lumina lui palidă. Trebuia să fie aproape unsprezece. M-am strecurat afară de sub pilota groasă și cearșafuri și am rămas așa încă vreun minut.

Mi s-a făcut puțin rău. Și apoi m-am înfuriat că mi se făcuse rău. Era așa stupid. Eram femeie în toată firea. Gus îmi spusese întocmai cum acționează, îmi spusese întocmai ce părere are despre dragoste și nu spusese și nu făcuse nimic care să sugereze că se răzgândise în această privință. Știam că oricât de atrasă mă simțeam uneori de el, singurul loc unde putea să ducă asta era printr-o ușă turnantă înăuntrul și în afara dormitorului lui.

Sau în spatele mașinii mele extrem de nasoale.

Și chiar dacă lucrurile merseseră mai departe în noaptea aceea, asta nu-l împiedicase să dispară cu zilele. Nu exista decât o singură modalitate prin care aș fi putut, teoretic, să-l am pe Gus, iar asta ar fi implicat să-mi fie rău de fiecare dată când nu eram împreună.

Trebuia să mi-l scot din minte.

Am făcut un duș rece. Sau, cel puțin, am făcut un duș rece

de o secundă, timp în care am strigat o înjurătură și aproape că mi-am rupt glezna încercând să mă îndepărtez de jetul de apă, ca apoi să mă întreb cum de oamenii din cărți făceau mereu dușuri reci. Am dat drumul la apa caldă, care a fumegat cât mi-am spălat părul.

Firește că nu eram furioasă pe *el*. N-aveam cum. Eram furioasă pe mine însămi, pentru că-mi lăsasem mintea să rățească pe drumul ăsta. Știam mai bine de-atât. Țăsta era și motivul pentru care preferam tipi ca de-alde Jacques în loc de tipi ca Gus. Tipii ca Jacques voiau căsătorie și copii și vacanțe de vară în ținuturi viticole, felicitări siropoase cu ocazia aniversărilor și selfie-uri de cuplu drăguțe. Tipii ca Jacques voiau fotografii de familie profesionale atârinate pe perete și Crăciunuri cu întreaga familie adunată în jurul bradului. Cei ca Gus voiau replici sarcastice și sex fără obligații pe mormanul de rufe spălate și neîmpăturate.

În spatele mașinii tale extrem de nasoale într-un loc public destinat familiilor.

Deși nu puteam fi sigură că aia nu fusese, de fapt, ideea mea.

Era de înțeles că mă aruncasem în brațele lui. N-ar fi fost prima oară când vedeam ceva prin ochelari cu lentile roz, dând un înțeles acolo unde nu era nici unul.

Am fost așa stupidă. După tot ce se întâmplase cu tata, ar fi trebuit să știu mai bine. Abia începusem să mă vindec, iar eu fugisem numaidecât și mă infatuasem de singura persoană care era *garantată* să-mi confirme fiecare teamă pe care o aveam acum în privința relațiilor.

Trebuia să renunț la asta.

Scrisul, am hotărât, avea să-mi fie singura alinare. A mers greu la început, fiecare cuvânt fiind o decizie hotărâtă de a nu mă gândi la dispariția lui Gus, însă după o vreme mi-am găsit ritmul, unul aproape la fel de bun precum cel de ieri.

Familia de circari a ajuns în Oklahoma, în apropiere de unde locuia cea de-a doua familie secretă a tatălui lui Eleanor. O săptămână, am hotărât. Cea mai mare parte din acțiunea cărții ăsteia avea să se petreacă în săptămâna când circul rămânea în orașul X (Tulsa) din Oklahoma.

Toate secretele aveau să iasă la iveală, aproape victorioase, după care aveau să fie împachetate frumușel înapoi. Așa s-ar fi desfășurat un roman a la Augustus Everett, nu? Ar zice că avea o doză bună de cinism când aveam să-i

spun.

(Dacă mai aveam ocazia să-i spun.)

Voiam să se bucure cititorii, să implore nou-găsită familie a lui Eleanor să spună adevărul până la final, totodată rămânând cu sufletul la gură, temători că întreaga situație ar putea face implozie. Cineva avea nevoie de o armă, mi-am dat seama, și de un motiv pentru o reacție declanșatoare. Frică, desigur. Trebuia să fierb situația la foc mic.

Acumulam suspansul iar și iar și iar, doar ca să-l reduc din nou, exact la timp pentru ca personajele să se mute în următorul oraș.

Tatăl lui Eleanor avea să datoreze bani unor oameni periculoși din orașul natal – aparent, motivul pentru care plecase de-acolo și pentru care își abandonase familia.

Mama lui Eleanor avea să aibă o armă la ea. Părea corect să-i dau ceva cu care să se lupte. Dar, odată cu arma, trebuia să poarte pe umeri și povara unui sindrom posttraumatic, sechele rămase de la un vechi patron căruia îi făcea plăcere să fie violent cu fetele care lucrau pentru el. Trebuia să se țină bine, să fie gata să răbufnească, așa cum mă simțeam eu de un an încoace.

Așa cum aș fi vrut să fie mama după ce aventura tatei a ieșit în întregime la lumină.

Eleanor, pe de-o parte, avea să se îndrăgostească de un localnic. Sau cel puțin se vedea făcând asta, în noaptea primului lor spectacol din Tulsa. Avea să-și petreacă săptămâna cochetând din ce în ce mai mult cu ideea că ar putea lăsa viața în care crescuse în urmă doar ca să aibă o îngrozitoare revelație pe ultima sută de metri, și anume că oricât de mult ar fi încercat în răstimpuri să urască această lume, rămânea totuși cea careia îi aparținea.

Sau poate că avea să-și dea seama că lumea după care tânjea, pe care o privea din spatele cortului de circ ori din capătul frânghiilor de la înălțime, cea care avea trecutul filtrat în vreme ce ea muncise din greu, era mai degrabă o iluzie față de lumea pe care o cunoștea cu adevărat.

Băiatul avea să se îndrăgostească de altcineva, la fel de repede cum o avusese pe ea.

Băiatul avea să plece la facultate, apoi în armată.

Părinții băiatului aveau să afle despre Eleanor și să-l încerce să-l întoarcă din nesăbuinta lui.

Avea să fie un antiroman de dragoste. Iar ea era perfect

capabilă să-l scrie.

Capitolul 15. Trecutul

— Și iat-o pe însăși autoarea! a strigat Pete când am intrat în cafenea. Îți fac un ochi roz, scumpo?

Probabil voia să spună ochi roșu⁹, dar, oricum, am dat din cap că nu.

— Ce altceva îmi recomanzi?

— Ceaiul verde e bun pentru tine, s-a gândit Pete.

— Atunci vreau unul. Corpului meu i-ar prinde bine niște antioxidanți. Sau ce are ceaiul verde în el de îl face „bun pentru mine“.

Pete mi-a înmănat paharul din plastic, iar de data asta m-a lăsat să plătesc. Mi-am ignorant golul din stomac. Câți bani mai aveam în cont la momentul ăsta? Cât avea să mai dureze până când m-aș fi târât înapoi la mama cu coada între picioare?

Apoi mi-am adus aminte că SECRETE_DE_FAMILIE.docx creștea rapid în ceva ce avea formă de carte. Ba chiar într-una pe care aș fi fost curioasă să o citesc. Sandy Lowe nu o va vrea, dar cu siguranță *cineva* o va aprecia.

Nu cu siguranță, dar cu speranță.

Pete și-a dat jos șorțul și m-a condus în librărie.

— Poate ar trebui să-ți iei un pardesiu ca al lui Clark Kent, am zis. Ar fi mai puține bătaii de cap decât cu atâtea funde și noduri.

— Da, și cine n-ar vrea să-și cumpere cafeaua de la o tipă într-un pardesiu, a făcut Pete.

— *Touche*.

— Ta-daa!

Pete s-a oprit dinaintea piramidei de *Revelații*, acum alcătuită doar pe jumătate din *Revelații*. Cealaltă jumătate era făcută din cărți roz-bombon, galben aprins și albastru precum cerul. Pete radia.

— M-am gândit că ar fi frumos să fac prezentarea asta a autorilor locali. Să arăt întreg spectrul a ceea ce se întâmplă aici, în North Bear. Ce crezi? Apropo, ia și tu un vraf.

Pete ducea deja un braț de cărți la teighea, unde așteptau o rolă cu stickere „CU AUTOGRAF” și două markere.

— E super, am zis eu, urmând-o cu încă un teanc.

⁹ În original, se face confuzia între Pink eye - conjunctivită și Red Eye - denumirea unei cafele făcute din cafea la filtru și un shot de espresso, menită să te țină treaz toată noaptea, de unde și roșeața ochilor.

— Și Everett? a întrebat ea.

— Super, am răspuns, primind un marker fără capac pe care ea mi l-a îndesat în palmă.

Începuse deja să dea cărțile la pagina de titlu și să mi le dea, una câte una, la semnat.

— Pare că petreceți mult timp împreună.

— Așa pare? am obiectat eu. Atât de tare vorbim?

Pete și-a dat capul pe spate în stilul ei tipic de râs.

— Știi, la cât de discret e băiatul ăla, a trebuit să extrag mult din context din conversațiile noastre, dar da, am tras concluzia că voi doi ați format o prietenie.

Am încercat să-mi ascund surpriza, concentrându-mă asupra semnăturii mele.

— Vorbiți des?

— Probabil îmi răspunde cam la o treime dintre apeluri. Sigur îl scot din sărite cu telefoanele mele, la cât îl sun, dar îmi fac griji. Suntem o familie și nu ne avem decât unul pe altul aici.

— Familie?

Mi-am ridicat privirea la ea, nemaîncercând să-mi ascund confuzia.

Și trăsăturile ei au părut să i se schimbe, transformându-se într-o expresie a surprizei. S-a scărpinat în creștetul capului și a spus:

— Scuze, am crezut că știi. Nu știu niciodată ce consideră că e personal și ce nu e. La câte apar în cărțile lui, ai zice că nu l-ar deranja să se dezbrace până la piele și să umble gol prin Times Square. Dar firește, asta ar putea fi doar o proiecție de-ale mele. Știu cum sunteți voi, artiștii. El insistă că e ficțiune, așa că o tratez ca atare.

Eu abia o urmăream. Probabil mi se citea pe față, fiindcă Pete m-a lămurit:

— Sunt mătușa lui. Sora mamei lui.

Am simțit iarăși că mi se face rău cum mi se făcuse după ce citisem mesajele de la Shadi. Două săptămâni și jumătate de comunicare aproape constantă (chiar dacă netradițională), iar el nu-mi împărtășise nici cele mai de bază aspecte ale vieții lui.

— Dar îi spui Everett, am zis. Ești mătușa lui și nu i te adresezi pe numele mic.

Ea s-a uitat lung la mine o clipă, confuză.

— A, e doar un vechi obicei de-al meu. Când era mic, i-am

antrenat echipa de fotbal. Nu puteam să-l favorizez, așa că îl strigam după numele de familie ca pe oricare alt jucător. De cele mai multe ori uit că are și un nume mic. La naiba, l-am prezentat ca Everett la jumătate din oraș până acum.

Mă simțeam de parcă doar ce aș fi scăpat pe jos o păpușă din lemn, doar ca să aflu că era, de fapt, o matrioșca. Pe de-o parte, era Gus pe care îl știam: amuzant, șleampăt și sexy. Pe de alta, era celălalt Gus, care tresărea când își auzea numele mic, care conducea până la Chicago ca să meargă la un bar și la o femeie despre care nu știam nimic, căruia îi murise mama, care jucase fotbal când era mic și locuia în același oraș cu mătușa lui.

Mi-am lăsat capul mai jos și am continuat să semnez în tăcere. Pete îmi întindea cărțile peste tejghea, iar eu le așezam frumos una peste alta lângă mine. După câteva secunde de tăcere, a spus:

— Ai răbdare cu el, January. Chiar te place.

Eu am continuat să semnez.

— Cred că ai înțeles greșit...

— Ba nu, a spus ea ferm.

Eu m-am uitat în ochii aceia albaștri și hotărâți și i-am susținut privirea.

— Mi-a povestit de ziua când te-ai mutat. N-a făcut o primă impresie prea bună, e o problemă de-a lui.

— Așa am auzit.

— Dar trebuie să-l scuzi, a spus ea. Îi e foarte greu de ziua lui, după despărțire.

— Ziua lui? am repetat eu, ridicând privirea.

Despărțire? mi-am spus.

Pete s-a arătat surprinsă, apoi nesigură.

— Atunci l-a părăsit, de ziua lui. Și în fiecare an de atunci, prietenul lui, Markham, dă o petrecere monstru ca să-l ajute să nu se mai gândească la asta. Iar Gus urăște petrecerile, dar nu vrea să-i spună lui Markham că e supărat, așa că acceptă.

— Poftim? am îngăimat eu.

Era un soi de glumă? Se trezise oare Pete de dimineață și gândise: *Hmm, poate azi o să-i dezvălui lui January o serie de informații șocante despre Gus într-o ordine aleatorie, și totuși criptică?*

— L-a părăsit de ziua lui? am repetat.

— Nu ți-a zis că de-aia era cu capsă pusă în prima seară când te-ai mutat? a spus ea. Ei, dar nu mă surprinde deloc.

Dacă ți-ar fi spus, normal că ar fi fost o explicație pentru cât de urât s-a purtat cu tine.

— Divorț, am spus eu, simțind că mă trecea un fior. Despre divorț era vorba.

Gus era divorțat. Adică fusese însurat.

Pete s-a foinț, stânjenită.

— Mă surprinde că nu ți-a zis. Îi părea așa de rău că a fost nepoliticos cu tine!

Mintea mea se răsuca ca un titirez. Nu avea sens. Cum să fi fost Gus însurat? El nici măcar nu mergea la întâlniri. Magazinul se învârtea cu mine.

— Nu am vrut nicidecum să te supăr, a spus Pete. Am crezut doar că e o explicație...

— Nu, e în regulă, am spus, după care am simțit din nou: vărsarea de cuvinte. Senzația că ținusem totul în mine cu o secundă prea mult, iar acum nu mai aveam de ales decât să le las afară. Probabil reacționez eu exagerat, am reluat. Doar că eu... Nu știu. Am avut un an tare ciudat. Adică, în mintea mea, căsătoria e un lucru sacru, știi? Un fel de întruchipare a dragostei, cel mai important lucru pe care îl poate face cineva. Sau, cel puțin, cineva ca mine. Care vrea tot ce presupune asta. Și urăsc când mă gândesc că niște exemple proaste îi fac pe oameni să facă ceva pe tot conceptul.

Gus era cel care făcea ceva pe tot conceptul. Care spunea că relațiile sunt sadomasochiste. Gus era cel care nu-mi spusese că fusese căsătorit. Gus insista că dragostea pe care mi-o doream eu dintotdeauna era imposibil de găsit, o fantezie. Aproape că mă făcuse să mă simt proastă doar pentru că încercarea lui dăduse greș.

Dar, chiar și așa, de ce trebuia să-mi pese mie de ce credea el? Eu nu aveam nevoie ca toată lumea să creadă că își dorește lucrurile în care credeam eu și pe care mi le doream.

La o adică, disprețuiam faptul că o parte din el trebuie să mă fi considerat proastă pentru că încă credeam în ceva despre care propriul meu tată îmi dovedise contrariul. Mai mult decât atât, mă disprețuiam pe mine însămi pentru că nu lăsasem în urmă chestiunea. Pentru că încă îmi doream să văd romantism și să găsesc un înțeles în orice flecușeț.

— Nu știu, am zis eu, scuturând din cap. Are vreo logică?

— Firește că are! m-a aprobat Pete, strângându-mă ușor de braț.

Aveam senzația că ar fi spus același lucru și dacă n-ar fi

fost adevărat, dar nu m-a deranjat. Era întocmai ce voiam să aud în acele momente.

Capitolul 16 Mobila de pe verandă

Joi la prânz, Gus a apărut la masa din bucătărie, arătând nu atât „ciufulit, dar sexy“, cât mai degrabă de parcă ar fi fost târât în urma unei mașini de gunoi cu hayonul lăsat. A zâmbit și a făcut cu mâna, iar eu m-am silit să-i întorc gestul, în ciuda senzației de rău de la stomac.

A mâzgălit un mesaj: SCUZE CĂ AM LIPSIT SĂPTĂMÂNA ASTA.

Îmi doream ca greața să nu fi fost înlocuită de senzația de cădere în gol după o cursă într-un carusel. M-am uitat în jur: nu-mi adusesem carnetul cu mine. M-am dus în dormitor și l-am luat, după care am scris NU AI PENTRU CE SĂ-ȚI CERI SCUZE când m-am întors în încăpere. Am ridicat notița. Zâmbetul slab al lui Gus a pălit. A dat din cap și și-a îndreptat atenția asupra calculatorului său.

Îmi era mai greu să mă concentrez acum că se întorsese, dar m-am străduit din răspuțeri. Scrisesem cam un sfert de carte de-acum și trebuia să mențin suspansul.

Pe la cinci, i-am aruncat o privire (discretă, sper) lui Gus, care s-a ridicat și a început să umble prin bucătărie, pregătind ceva ce semăna a mâncare. După ce a terminat, s-a așezat înapoi dinaintea calculatorului. Pe la 8.30, a ridicat ochii spre mine și mi-a făcut semn cu capul spre verandă. Acesta era semnalul nostru, un fel de invitație înainte să ieșim fiecare pe veranda lui și să ne petrecem noaptea ne-împreună.

Acum părea însă o metaforă extrem de evidentă – el păstrând literalmente o distanță între noi, iar eu întâmpinându-l bucuroasă de fiecare dată. Normal că ajunsesem atât de confuză. El își menținuse cu grijă limitele, iar eu le ignorasem. Nu mă pricepeam deloc la asta, eram atât de nepregătită să mă simt atrasă de cineva care nu era disponibil emoțional.

Am scuturat din cap la invitația lui Gus, după care am adăugat o notiță în carnetul meu: SCUZE – PREA MULTE DE FĂCUT. ANYA ÎMI STĂ PE CAP.

Gus a încuviințat din cap înțelegător. S-a ridicat în picioare, a mimat un fel de „dacă te răzgândești...“, după care a dispărut din vedere pentru o clipă, ca să reapară pe terasa lui.

S-a dus până în cel mai îndepărtat colț al ei și s-a sprijinit de balustradă. Tricoul îi flutura în vânt, mâneca stângă

ridicându-i-se în susul brațului. La început, m-am gândit că își făcuse un tatuaj nou - un cerc mare și negru, plin -, după care mi-am dat seama că era în același loc în care fusese și Banda lui Mobius, doar că fusese umplută în întregime cu cerneală neagră față de ultima oară când o văzusem. A rămas așa acolo până când a apus soarele, iar noaptea a început să învăluie totul în jur în albastrul ei închis, licuricii trezindu-se la viață în jurul lui, un milion de luminițe aprinse parcă de o mână cosmică.

El a privit peste umăr înspre ușa de la veranda mea, iar eu mi-am întors iute privirea asupra calculatorului, tastând cuvintele „MĂ PREFAC CĂ SUNT OCUPATĂ, FOARTE OCUPATĂ ȘI CONCENTRATĂ” ca să completez iluzia.

De fapt, stăteam la calculator de aproape douăsprezece ore și nu scrisesem decât vreo mie de cuvinte noi. Deși reușisem să deschid aproape paisprezece taburi în browserul web, inclusiv două separate de Facebook.

Trebuia să ies din casă un minut. Când Gus și-a întors privirea, eu m-am furișat de la masă și am ieșit pe veranda din față. Aerul era dens de la umiditate, dar nu inconfortabil de fierbinte. M-am așezat pe bancheta din răchită și am scanat casele de peste strada mea. Nu petrecusem mult timp aici, de vreme ce apa era în *spatele* casei lui Gus și pe partea mea de stradă, însă vilele și casele de păpuși de vizavi erau drăguțe și colorate, fiecare verandă având propria variație tematică de mobilier. Nici una nu era atât de primitoare sau eclectică după cum alesese Sonya să decoreze.

Dacă nu aș fi avut asocieri proaste cu mobila asta, aș fi fost tristă s-o vând, dar m-am gândit că acum e la fel de bine ca oricând altcândva. Ar fi fost un lucru în minus de care să mă îngrijorez. M-am ridicat în picioare și am aprins lumina de pe verandă, făcând poze la fiecare obiect de mobilier în parte, dar și ca set, după care am intrat pe Craigslist de pe telefon.

M-am holbat la el o secundă, după care am închis pagina și am deschis aplicația de e-mail. Încă vedeam cuvintele bolduite din ultimul e-mail al Sonyei. Nu-l ștersesem. Nu ștersesem nici unul dintre ele, dar nici nu voiam să le citesc. Am început un e-mail nou, adresat ei.

SUBIECT: mobila de pe verandă.

Bună,

Încep să sortez lucrurile de prin casă. Vrei mobila de pe verandă sau o vând?

Trei semnături diferite și nici una nu părea potrivită. Am hotărât să las doar J și am apăsat TRIMITE.

Asta fusese tot. Tot travaliul emoțional din ziua aceea. Așa că m-am spălat pe față, pe dinți și m-am urcat în pat, unde m-am uitat la *Veronica Mars* până când a răsărit soarele.

#

Vineri, bătaia din ușa s-a auzit mai devreme decât mă așteptam. Era doar două și jumătate după-amiaza, iar eu nu adormisem decât abia la șase dimineața. Nu eram trează decât de vreo două ore.

Mi-am luat halatul de pe canapea și l-am pus peste ținuta mea (o pereche de boxeri șterpeliți de la Jacques și tricoul meu uzat cu David Bowie, minus sutienul). Am tras perdeaua din pânză care acoperea geamurile ușii și l-am văzut pe Gus măsurând veranda cu pașii, cu mâinile strânse la ceafă, trăgând de ea în jos de parcă ar fi vrut să-și întindă gâtul.

S-a oprit, cu ochi mari, și s-a întors spre mine când am deschis ușa.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

În clipa aceea, am văzut asemănarea dintre el și Pete în felul cum expresia lui s-a schimbat de la confuzie la surpriză.

A scuturat numaidecât din cap.

— Dave e aici.

— Dave? am repetat. Acel *Dave*? De la Olive Garden?

— În nici un caz Dave de la Wendy's, a confirmat Gus. M-a sunat. Știa că locuiesc aici, așa că a venit până la mine cu mașina - e chiar acum în casă. Poți veni?

— Acum? am făcut eu prostește.

— Da, January! Acum! Pentru că e în casa mea! Acum!

— Bine, am zis. Stai numai să mă îmbrac.

Am închis ușa și am dat fuga în dormitor. Rămăsesem în urmă cu spălatul săptămâna asta. Singurul lucru pe care-l mai aveam curat era stupida de rochie neagră. Așa că, firește, am îmbrăcat un tricou murdar și o pereche de blugi.

Ușa lui Gus era deschisă, iar eu am intrat fără să mai stau pe gânduri. Pășind înăuntru, mi-am dat seama că eram prieteni de aproape o lună, iar eu abia acum ajunsesem în casa lui în care trăsesem cu ochiul plină de curiozitate în acea primă noapte. Eram prinsă între rafturile acelea întunecate,

doldora de cărți, și mirosul înecăcios de tămâie din aer. Se vedea că era un spațiu locuit – cărți deschise pe masă, vrafuri de scrisori deasupra antologiilor și jurnalelor literare, câte o cană pe ici, pe colo pe câte un suport de pahare – însă, în comparație cu nivelul lui obișnuit de neglijență, camera de zi era meticolos de ordonată.

— January?

Holul îngust care ducea drept înspre bucătăria lui părea să-i înghită vocea.

— Suntem aici.

Am urmat-o de parcă ar fi fost niște firimituri care mă duceau într-un loc magic. Asta sau direct într-o capcană.

Am ajuns în bucătărie, o versiune în oglindă a bucătăriei mele: un colț de luat micul dejun la stânga, unde masa în spatele căreia îl văzusem de atâtea ori pe Gus era împinsă aproape de fereastră, cu dulapurile și blatul la dreapta. Gus mi-a făcut cu mâna dintr-o încăpere alăturată, un mic birou.

Aș fi vrut să îi analizez casa pe îndelete, fiecare centimetru plin de secrete, însă Gus mă privea în felul acela concentrat care mă făcea să cred că ar putea să-mi citească gândurile.

M-am grăbit să intru în cabinetul strâmt. Un birou minimalist, de influență scandinavă, elegantă și simplă, se afla în fața geamului din capăt. La cum era orientată casa lui Gus, veranda lui dădea înspre pădure, însă șirul de copaci se termina înainte să ajungă până la aripa dreaptă a clădirii, așa că acolo privelește înspre plajă nu era obstrucționată, lumina argintie răzbătând printre nori, lunecând pe crestele valurilor ca niște pietre aruncate de-a curmezișul lor.

Dave purta un tricou roșu și o șapcă pe jumătate din plasă. Cu cearcăne la ochi, arăta ca un Saint Bernard adormit. Și-a dat jos șapca și s-a ridicat în picioare când am intrat în încăpere, dar nu mi-a întins mâna, ceea ce m-a făcut să mă simt dezorientată, de parcă aș fi intrat într-un roman de-al lui Jane Austen.

— Bună, am zis, eu sunt January.

— Încântat, a spus Dave, dând din cap.

Erau acolo un scaun de birou (întors de la birou, așa încât Gus să stea cu fața spre foarte mica încăpere), un fotoliu înghesuit într-un colț (pe care Dave l-a eliberat când s-a ridicat în picioare) și un scaun de bucătărie pe care Gus evident că-l adusese în cameră special pentru această ocazie. Dave s-a așezat înapoi în acela, făcându-mi semn să ocup fotoliul.

— Mulțumesc. M-am așezat, strecurându-mă prin triunghiul de scaune și genunchi. Și mulțumesc mult că ai venit să vorbești cu noi.

Dave și-a pus șapca înapoi pe cap, răsucindu-se neliniștit în scaun.

— Nu eram pregătit înainte. Scuze. V-am irosit atâta timp conducând până acolo. Îmi pare foarte rău.

— Stai liniștit, l-a încurajat Gus. Știm cât de sensibil e subiectul pentru tine.

Gus a încuviințat din cap.

— Și mai era și abstenența mea - voiam să fiu sigur că aveam să rezist. Am mers la o întâlnire în seara aceea - când trebuia să mă întâlnesc cu voi la Olive Garden, acolo am fost.

— Înțeleg perfect, a spus Gus. Asta e doar o carte. Tu ești o persoană adevărată.

Doar o carte. Propoziția m-a prins pe nepregătite auzind-o din gura lui Gus. Gus supranumit și „Cărțile cu Final Fericit sunt Lipsite de Sinceritate” Everett. Gus supranumit și „Este de Datoria noastră Solemnă în calitate de Creatori de a Scoate la înaintare o Reprezentare Precisă a Lumii Noastre” Everett.

Gus supranumit și „Afurisitul care Bea Energizante Literare” Everett doar ce a spus că o carte e „doar o carte” și, din nu știu ce motiv, m-a surprins. *Gus a fost însurat*. M-a prins că mă holbam la el, așa că mi-am întors privirea.

— Așa e, a spus Dave în cele din urmă. E o carte. O șansă să spui o poveste, una care ar putea ajuta oamenii ca mine.

Colțul gurii lui Gus a tresărit ușor enervat. El nu scria „doar cărți” pentru a salva vieți. Nu citisem încă *Revelațiile* - mi-era prea frică de cum ar fi putut asta să-mi diminueze sau să-mi amplifice atracția mea pentru el -, dar, din tot ce spusese Gus, știam că nu scria ca să salveze vieți, ci ca să înțeleagă ce anume le distrusese.

Comedia romantică a lui Gus se presupunea că avea să fie diferită, însă nu mi-l puteam imagina folosind orice o fi având Dave de spus pentru a scrie o povestea drăguță cu final fericit dintre doi oameni. Conținutul acestui interviu și-ar fi găsit mult mai firesc locul în următoarea lui capodoperă literară cu pretenții.

Dar, pe de altă parte, Gus era Gus. Când o apucasem pe drumul acesta, crezusem că aveam să scriu o porcărie, imitând doar ce văzusem la alții că făceau, însă, în realitate, noul meu proiect mă reprezenta în chintesență pe *mine* așa cum nu mai

scrisesem niciodată; poate și comedia romantică a lui Gus avea să se plaseze în Noul Eden, între săruturi și manifestări ale dragostei întâmplându-se tot felul de lucruri oribile și dureroase.

Poate că, în cele din urmă, avea să ofere cuiva finalul fericit pe care îl merita, într-o carte despre un cult. Sau poate că Dave lătra la copacul greșit.

— Va fi sinceră, i-a spus Gus, dar nu o să fie Noul Eden, nu o să fii tu. Va fi - sper - un loc pe care să ți-l poți închipui existând, iar personajele să crezi că sunt adevărate. A rămas pe gânduri o clipă prelungă, după care a reluat: Iar dacă suntem norocoși, poate că vom și ajuta pe cineva. Să se simtă apreciat, văzut și înțeles.

Gus mi-a aruncat o privire atât de scurtă, încât aproape că am ratat-o. Gus mă cita pe mine, aceeași frază, pentru a doua oară. Însă de data asta nu cred că mă tachina. Cred că vorbea serios.

— Și chiar dacă nu, a continuat el, adresându-i-se tot lui Dave, doar faptul că ai spus mai departe ar putea să-ți fie de folos.

Dave a început să tragă de o ață care ieșea din gaura din genunchi a blugilor.

— Știu asta. Trebuia doar să mă asigur că și mama înțelege. Încă se simte rău. De parcă ar fi putut să-l convingă pe tata să plece, să-l facă să vină cu noi. Crede că așa ar mai fi fost încă în viață.

— Dar tu? a întrebat Gus.

Dave și-a mușcat buzele.

— Crezi în destin, Augustus?

Gus a făcut o grimasă la auzul numelui.

— Într-un fel. Consider că unele lucruri... sunt inevitabile.

Dave s-a lăsat pe spătarul scaunului, trăgându-și șapca pe ochi.

— Obişnuiam să fiu somnambul când eram mic. Un obicei foarte prost, înfricoșător. Odată, înainte să plecăm la Noul Eden, mama m-a găsit stând pe marginea piscinei apartamentului nostru cu un cuțit de unt în mână. Dezbrăcat. Eu nici nu dormeam dezbrăcat.

Cu două săptămâni înainte să mergem la Noul Eden, eram în parc, doar eu și mama, când s-a pornit o furtună. Ei îi plăcea ploaia, așa că am mai rămas afară. A început să fulgere. Erau

niște fulgere mari, puternice. Am luat-o la fugă spre casă. Parcul era înconjurat de un gard de sârmă, iar când am ajuns în dreptul lui, mi-a strigat să aștept. Nu era sigură care era treaba cu fulgerele, dar s-a gândit că era o idee proastă ca un copil de șase ani să pună mâna pe o bară din metal. Și-a înfășurat mâna în cămașă și mi-a deschis ea poarta.

Am mers spre casă. Tocmai pășeam pe treptele din față când s-a întâmplat. S-a auzit un zgomot de parcă un topor uriaș ar fi despicat lumea în două. Jur pe Dumnezeu, am crezut că s-a prăbușit Soarele pe Pământ. Atât de puternică a fost lumina.

— Ce lumină? a întrebat Gus.

— A fulgerului care m-a trăsnet, a spus Dave. Nu eram oameni religioși, Augustus, în special tata, dar asta a speriat-o pe mama. A decis să facem o schimbare. Am mers la biserică în săptămâna următoare - la cea mai strictă pe care a găsit-o -, iar când am ieșit, cineva i-a dat un pliant pe care scria „*NOUL EDEN. Dumnezeu te invită să iei parte la un nou început. Răspunzi chemării lui?*”

Gus scria repede, încuviințând din cap pe alocuri.

— Și a luat asta drept un semn?

— A crezut că Dumnezeu îmi salvase viața, a continuat Dave. Ca să-i atragă atenția. O săptămână mai târziu, ne mutam în comunitate, iar tata a venit cu noi. El nu credea, dar oricum considera că *educația spirituală* a copilului este treaba mamei. Nu știu ce-l apucase. Ce-l făcuse să se răzgândească. Dar în următorii doi ani s-a afundat mai mult decât mama. Apoi, într-o noapte, eram în rulota noastră, iar ea s-a trezit având un presentiment. Afară era furtună. A băgat capul în camera de zi unde dormeam eu și a văzut că patul era gol, doar un morman de păături răscolite în el. A încercat să-l trezească pe tata, dar dormea buștean. Așa că a ieșit de una singură în furtună. M-a găsit acolo, dezbrăcat până la piele, în mijlocul pădurii, fulgerele căzând în jurul meu ca niște artificii. Și știți ce s-a întâmplat atunci?

Dave s-a uitat la mine, făcând o pauză, probabil pentru a spori efectul dramatic.

— Fulgerul a lovit rulota, care a izbucnit în flăcări. Acela a fost primul incendiu din Noul Eden și încă nu a fost unul rău. A fost stins înainte să apuce să facă mari pagube. Dar mama m-a luat de acolo a doua zi.

— L-a luat ca pe încă un semn? a întrebat Gus.

— Vedeți voi, a răspuns Dave, mama crede în soartă, în destin – în mâna divină a lui Dumnezeu. Dar nu atât de mult încât să nu se mai învinuiască pentru ceea ce i s-a întâmplat tatei. Ea a fost cea care ne-a dus acolo. Și tot ea cea care m-a scos. Lui nu i-a spus pentru că știa că se afundase prea mult. Nu numai că ar fi refuzat să plece, dar s-ar fi ispășit pentru noi.

— Ispășit? am repetat eu.

— Jargon, a explicat Dave. E un fel de confesiune în numele altcuiva. Nu voiau să credem că am fi dat raportul, că am fi stat cu ochii pe vecinii noștri. Era *ispășire*. Era sacrificiul de sine pe care îl făceai de a pune o barieră între tine și o altă persoană cu scopul de a o salva de la păcat. În adâncul meu, mama știa că dacă i-ar fi spus tatei că voia să plecăm, amândoi am fi fost pedepsiți. Ar fi primit pe puțin două săptămâni în izolare. Eu aș fi fost bătut, apoi dat unei alte familii până când *credința ei ar fi fost refăcută*. Ei spuneau că nu sunt adepții violenței. Că se sacrificau pentru noi ca să ne disciplineze. Dar îți dădeai seama de fiecare dată cine o făcea.

Iar ea știa toate acestea. Predestinat sau nu, mama ne-a văzut viitorul. Pe el nu mai putea să-l salveze. Dar a făcut ce a fost nevoie ca să mă salveze pe mine.

Gus a rămas tăcut, pe gânduri. Mi-aduc aminte ce spusese despre părinții lui și am simțit un val de furie întorcându-mi stomacul. *Pe tine de ce nu te-a salvat nimeni?* m-am gândit. *De ce nu te-a luat nimeni să fugă cu tine în toiul nopții?*

Știam că era complicat. Știam că trebuie să fi fost niște motive la mijloc, dar tot am simțit o durere străbătându-mi trupul.

#

Gus a închis ușor ușa în urma lui Dave și s-a întors cu fața spre mine. Preț de o clipă, nici unul nu a spus nimic, amândoi extenuați după interviul de patru ore. Nu făceam decât să ne uităm unul la celălalt.

El s-a sprijinit de ușă.

— Hei, a spus, în cele din urmă.

— Hei, am răspuns.

Un început de zâmbet i-a încolțit în colțul gurii.

— Mă bucur să te văd.

— Da, am zis eu, mutându-mă de pe un picior pe altul. Și eu.

El s-a îndreptat de spate și s-a dus la cabinetul din lemn de nuc din colț, de unde a scos două pahare de cristal înalte, pe care le-a pus apoi lângă aranjamentul de sticle de băutură.

— Vrei ceva de băut?

Normal că voiam ceva de băut. Doar ce ascultasem cumplita poveste a unui copil bătut pentru comiterea unor fărădelegi închipuite, plus de asta, eram singură cu Gus pentru prima oară de la sărutul acela. Chiar și aflat în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la mine, căldura din casă părea un înlocuitor pentru tensiunea dintre noi. Pentru amalgamul de sentimente care mă copleșeau. Furia la adresa tuturor părinților nefuncționali, jale fiindcă probabil că și ei se simțeau la fel ca și copiii lor – neajutorați, nesiguri de deciziile luate, îngroziți să nu facă ceva greșit. Mi-a fost milă de Dave și de ce i s-a întâmplat, am fost tristă pentru mama și cât de pierdută probabil că se simțise fără tata, și totuși, faptul că mă aflu în aceeași încăpere cu Gus mă încălzea și mă apăsa de parcă ar fi fost lipit de mine, deși era în colțul opus.

Am auzit clinchetul slab al gheții din pahare. (Ținea gheața într-o găleată pe o tavă cu băuturi? Ce obicei de bani gata a adus cu el din Connecticut?)

Voiam răspunsuri cu privire la Pete, la părinții lui Gus și mariajul lui, însă acelea erau genul de informații pe care cineva trebuia să le ofere de bunăvoie, iar Gus nu o făcuse. Nu mă invitase nici măcar în casa lui până când unul dintre subiecții cercetării lui nu apăruse acolo pe neașteptate. Nici el nu fusese la mine în casă, dar casa mea nu făcea parte din mine. Nici nu era a mea, de fapt, era doar un fel de bagaj. Casa lui Gus era *căminul* lui.

Dave fusese înăuntru înaintea mea.

Gus s-a întors și s-a uitat la mine, cu sprâncenele încruntate.

— Ți-ai făcut un tatuaj.

A fost primul lucru la care m-am putut gândi când mi-am dat seama că stătusem acolo în tăcere de prea mult timp.

Privirea i-a fugit asupra propriului braț.

— Așa e.

Și asta fusese tot. Nici o explicație cu privire la unde fusese. Eram binevenită să stau acolo, să beau ceva cu el și să vorbim despre cărți și amintiri neimportante despre fete care ne vomită în ceafă, dar nimic mai mult.

— Scotch? a întrebat Gus.

— Nu am făcut mare lucru azi. Ar trebui să mă întorc.

— Mda, a făcut el, încuviințând ușor din cap, distras. Mda, în regulă. Pe mâine atunci.

— Pe mâine, am spus și eu.

Pentru prima oară, mi-era groază să plănuiesc seara noastră de sâmbătă. Își lăsase ochelarii pe bufet, așa că a venit să-mi deschidă ușa. Am ieșit pe verandă, dar m-am oprit când mi-am auzit propriul nume. M-am întors și l-am văzut cu tâmpla dreaptă sprijinită de cadrul ușii.

Mereu se sprijinea de câte ceva, de parcă nu putea să-și suporte greutatea corpului la verticală pentru mai mult de o secundă sau două. Era ori întins, ori tolănit, ori aplecat sau rezemat. Nu stătea niciodată pur și simplu în picioare sau așezat. La colegiu, mă gândeam că era leneș în toate privințele, în afara scrisului. Acum mă întrebam dacă nu era pur și simplu obosit, dacă viața nu-l oropsise în așa hal încât să-l facă să vrea să se sprijine mereu, aplecat ca să nu-l atingă cineva în punctul sensibil, băiatul care visa să fugă cu trenul sau să trăiască printre ramurile de sequoia.

— Da? am spus eu.

— Mă bucur să te revăd, a zis.

— Ai mai spus asta.

— Da, a făcut el, așa e.

Mi-am înăbușit un zâmbet și fluturașii din stomac. Un zâmbet și o fluturare nu erau destul pentru mine. Mi se luase de secrete și de minciuni, indiferent cât de frumos sunau.

— Noapte bună, Gus.

Capitolul 17. Dansul

SMOCHING DISEARĂ? a scris Gus sâmbătă la prânz.

Mă simțeam anxioasă de fiecare dată când mă gândeam să fiu singură în mașină cu el, dar seara asta fusese plănuită înainte de ceea ce se întâmplase sâmbăta trecută și nu eram dispusă să renunț la înțelegere, nu acum când tocmai reîncepusem să scriu, după câteva luni.

ABSOLUT, am scris eu înapoi.

SERIOS? a întrebat el.

NU. AI CIZME DE COWBOY?

CE CREZI? DIN TOT CE ȘTII DESPRE MINE, GHICEȘTE DACĂ AM CIZME DE COWBOY SAU NU.

M-am holbat la pagina goală de hârtie care aștepta dinaintea mea, apoi am îndrăznit. EȘTI UN BĂRBAT PLIN DE SECRETE. AI PUTEA AVEA ȘIFONIERUL PLIN DE PĂLĂRII DE COWBOY. DACĂ AI, POARTĂ UNA. 6 P.M.

Când Gus a apărut la ușa mea în acea seară, era îmbrăcat cu uniforma lui obișnuită, plus o cămașă șifonată și neagră pe deasupra. Părul îi era dat de pe frunte într-o manieră care sugera că fusese forțat să stea așa la cât de des își trecuse mâna prin păr în timp ce scrisese.

— Fără pălărie? am întrebat eu.

— Fără.

Și-a scos și cealaltă mână de la spate. Ținea în ea două sticle de buzunar din acelea subțiri, plate pe care le poți dosi sub haine. Dacă erai bătut pe umeri, s-ar fi simțit ca o pungă de perfuzie.

— Dar le-am adus pe astea în caz că mă duci la vreo slujbă în stil texan.

Eu m-am aplecat, încălțându-mă cu botinele mele cu broderie.

— Încă o dată lași să se vadă cât de multe știi despre dragoste.

Stomacul mi s-a strâns chiar în timp ce rosteam aceste vorbe.

Gus a fost însurat.

Gus e divorțat.

De aceea era atât de sigur că dragostea nu rezistă în timp și nu-mi spusese nici unul dintre aceste detalii-cheie, fiindcă nu-și deschisese cu adevărat sufletul față de mine.

Dacă prin comentariul meu îi adusesem aminte de vreunul dintre ele, nu o lăsase să se vadă.

— Ca să știi, a zis el, dacă trebuie să port pe bune o pălărie de cowboy în seara asta, probabil c-aș muri.

— Alergie la pălăriile de cowboy, am făcut eu, luându-mi cheile de pe masa de lângă canapea. Am înțeles. Să mergem.

Întâlnirea ar fi fost una perfectă, dacă ar fi fost o întâlnire.

Parcarea de la Black Cat Saloon era plină până la refuz și interiorul de prost gust la fel.

— Cam mult flanel, a comentat Gus când am intrat.

— La ce te aștepti de la o seară dansantă, Gus?

— Glumești, nu? a făcut Gus, scuturând din cap. Fix asta a fost un coșmar de-al meu recurent, doar că acum îmi dau seama că a fost, de fapt, o premoniție.

Pe scena joasă din fața încăperii care semăna cu un hambar, formația a început din nou să cânte, iar o mulțime de trupuri au trecut la stânga noastră, împingându-mă în el. El m-a prins de mijloc și m-a pus pe picioare, în vreme ce grupul s-a grăbit să ajungă pe ringul de dans.

— Ești bine? a strigat el pe deasupra muzicii, cu mâinile încă pe talia mea.

Fața mi-era fierbinte, iar stomacul mi se strângea ca un trădător.

— Da.

S-a aplecat așa încât să-l pot auzi:

— Pare un mediu periculos pentru cineva de dimensiunile tale. Poate ar trebui să plecăm și să mergem... oriunde în altă parte.

Dându-se în spate ca să mă poată privi în ochi, eu am rânjit și am scuturat din cap.

— În nici un caz. Lecția *începe* abia peste zece minute.

El și-a luat mâinile de pe mine, lăsând în locul lor niște puncte pulsânde.

— Mă gândesc că dacă i-am supraviețuit lui Meg Ryan...

— Cu greu, l-am tachinat, apoi m-am înroșit, în timp ce frânturi de amintiri au început să-mi treacă prin minte, gura lui Gus deschizând-o încet pe a mea, dinții lui Gus pe clavicula mea, mâinile lui Gus pe șoldurile mele.

Clipa se prelungea între noi. Sau, mai degrabă, părea să se strângă între noi, de vreme ce nici unul dintre noi nu se mișca, atmosfera devenind din ce în ce mai tensionată. Melodia s-a diminuat, iar un bărbat zvelt cu o față de cal s-a îndreptat spre

scenă cu un microfon, chemându-i pe începători pe ring pentru următorul cântec.

Eu l-am apucat pe Gus de încheietură și mi-am croit calea prin mulțime către ringul de dans. Pentru prima oară, obrații i se îmbujoraseră, iar fruntea îi era brăzdată de îngrijorare.

— Îți spun sincer că va trebui să mă treci în testament pentru asta, a zis el.

— Nu cred că vrei să vorbești peste instrucțiuni, i-am replicat eu, arătând cu capul înspre amfitrionul cu față de cal, care se folosea de un voluntar din mulțime pentru a demonstra câteva mișcări de bază, totodată vorbind cu viteza unui judecător. Am impresia că tipul ăsta nu o să repete de două ori.

— Mă treci în testament, January, a șoptit Gus înciudat.

— Și lui Gus Everett, i-am șoptit înapoi, îi las un șifonier plin cu pălării de cowboy!

Râsetul lui a pocnit ca uleiul încins. M-am gândit la sunetul ăsta pe care l-am mai auzit o dată în noaptea petrecerii. Nu spusese nimic în timp ce dansam în subsolul acela sordid, nici măcar un cuvânt, însă îmi răsese în ureche, iar eu știusem, sau cel puțin bănuisem, că devenise conștient că ar fi trebuit să ne rușinăm la cum eram unul peste celălalt în halul ăla. Ar fi trebuit, însă în noaptea aceea dispăruse orice presiune. La fel cum fusese și la cinematograful în aer liber.

Mi-am alungat gândul din minte, pe măsură ce o fierbințeală îmi cuprindea abdomenul și ceva îmi pulsa între picioare.

Pe scenă, vioara a dat tonul, urmată curând de întreaga formație. Experții au inundat ringul, umplând golurile dintre începătorii care așteptau emoționați, noi doi fiind vreo 20% dintre ei. Gus s-a apropiat de mine, nevrând să fie separat de plasa de siguranță ascultătoare care devenisem de cum intrasem pe ușile duble de metal. Tot atunci, gazda a strigat în microfon:

— În regulă! Sunteți gata? Începem!

La primul lui semnal, mulțimea s-a hurducăit la dreapta, luându-ne și pe noi odată cu ea. El m-a înșfăcat de mână pe când masa de cizme și tocuri a schimbat direcția. Am scos un scâncet când Gus m-a tras din calea unui bărbat care voia să-și facă numărul indiferent dacă asta însemna să mă calce pe picior sau nu.

Cântecul nu avea versuri, doar instrucțiunile gazdei se

auzeau în ritmul acela ciudat, ca la licitație și tropotul pașilor pe podeaua tocită. Am izbucnit în râs când Gus s-a dus înainte în loc de înapoi, stârnind astfel o privire urâtă din partea blondei cu fixativ de care s-a ciocnit.

— Scuze! a strigat el pe deasupra muzicii, ridicându-și mâinile de parcă s-ar fi predat, doar ca să se izbească din nou de pieptul ei acoperit de dantelă roz pe când mulțimea și-a schimbat încă o dată sensul de dans.

— O, Dumnezeule! a făcut el, împleticindu-se înapoi. Îmi pare rău, eu...

— Dumnezeu n-are nimic de-a face cu asta! s-a răstit femeia, înfigându-și mâinile în sold.

— Scuze, am intervenit eu, trăgându-l pe Gus de mână. Nu pot să merg nicăieri cu el.

— Cu mine? a strigat el, pe jumătate râzând. Tu m-ai izbit de...

L-am tras afară din mulțime în colțul din spate al ringului de dans. Când m-am uitat peste umăr, femeia își reluase datul din picior în pași de dans, cu fața la fel de împietrită ca a unui sarcofag.

— Să-i dau numărul meu? m-a tachinat Gus, cu gura aproape de urechea mea.

— Cred că mai degrabă îți vrea numărul de asigurat.

— Sau un portret-robot bun.

— Sau o rangă, am replicat eu.

— Gata, a spus Gus, zâmbetul lățindu-i-se pe chip suficient cât să lase afară un hohot de râs. Îți ajunge. Nu faci decât să-ți cauți scuze ca să nu dansezi.

— *Eu* îmi caut scuze? Tu ești ăla care a apucat o femeie de sâni doar ca să fii dat afară de-aici!

— Nici vorbă, a scuturat vehement din cap, după care m-a apucat de braț și m-a tras după el pe când încerca să intre înapoi în ritm. M-am implicat în asta pe termen lung acum. Ai face bine să-ți eliberezi toate sâmbetele începând de-acum și până în vecii vecilor.

Am râs și m-am dus după el, însă stomacul meu se lupta cu o serie de suișuri și coborâșuri concomitente. Nu voiam să simt ce simțeam. Nu mai era amuzant, acum că puteam gândi limpede, cum aveau să se sfârșească toate astea: cu mine atașată de el și geloasă și cu el care îmi împărtășise la fel de multe informații despre viața lui cum ai face, de exemplu, cu o coafeză.

Ca apoi să zică ceva în genul *Eliberează-ți toate sâmbetele începând de-acum și până în vecii vecilor*, să mă apuce de talie ca să nu mă izbesc de grinda pe care nu o observasem în starea mea de fugă dansantă, râzând, să mă răsucescă într-o piruetă spre el și să mă învârtă prin jur, în timp ce restul mulțimii își trăgea picioarele spre corp și înapoi, cât mai departe de șolduri, cu degetele mari înfipite în ochiuri de curele reale sau imagine.

Ăsta era un Gus diferit de cel pe care-l văzusem până acum (Oare era cel care juca fotbal? Gus care răspundea doar unui apel din trei mătușii lui? Gus care dădea petrecere în cinstea divorțului său?) și nu eram sigură ce să cred în privința lui sau a bruștei lui apariții.

Ceva se schimbase la el, iar el lăsa (intenționat sau nu) să se vadă acest lucru.

— Trebuie să bem un shot, a spus.

— Bine, am convenit eu.

Poate un shot ar fi alungat senzația asta ciudată pe care o aveam. Ne-am croit drum până în spate, la bar, iar el a dat deoparte un castron cu arahide în coajă ca să comande două shoturi duble de whisky.

— Noroc! a spus, ridicându-l pe al lui.

— Pentru ce bem? am întrebat.

— Pentru finalurile tale fericite, a răspuns el, rânjind.

Credeam că suntem prieteni, că mă respecta, iar acum aveam din nou impresia că mă considera o prințesă din povești și că râdea în sinea lui de cât de naivă și de prostească era viziunea mea asupra vieții, că păstra mariajul lui eșuat ca pe un as în mânecă dovedindu-mi, încă o dată, că știa mai multe decât mine.

Mi s-a aprins un soi de fitil în stomac și am dat băutura pe gât fără să ciocnesc cu el. Gus a părut să o ia drept o omisiune din partea mea. El încă bea când eu m-am îndreptat înapoi spre ringul de dans.

Trebuia să recunosc că era ceva deosebit de amuzant în a dansa furios, dar asta nu m-a oprit. Am mai terminat două cântece și am mai dat pe gât două shoturi.

Când ne-am întors pentru cel de-al patrulea cântec – un dans mai complex ca să se bucure și cei mai pricepuți, timp în care gazda s-a dus la toaletă și și-a odihnit corzile vocale –, nu aveam nici o șansă să ținem pasul cu adevărata coregrafie, chiar și neamețiți dacă am fi fost. În timpul unei piruete duble

la dreapta, pantoful mi s-a prins într-o scândură ridicată, iar Gus m-a prins de talie, împiedicându-mă astfel să cad. Râsetul i-a pierit când mi-a văzut fața, apoi s-a sprijinit (desigur) de bârna din spate, nemesisul meu de mai devreme, trăgându-mă de șolduri înspre el. Mâna lui parcă îmi ardea hainele de piele și mă luptam să-mi mențin mintea limpede în vreme ce el mă ținea cum mă ținea.

— Hei, a murmurat el, ducându-și gura la urechea mea ca să-l aud pe deasupra muzicii. Ce s-a întâmplat?

Se întâmpla că degetele lui mari desenau cercuri pe șoldurile mele, că îi simțeam răsuflarea mirosind a whisky în colțul gurii și mi-am dat seama ce proastă eram pentru efectul pe care-l avea asupra mea. Chiar că eram naivă.

Avusesem mereu încredere în părinții mei, niciodată nu simțisem piesele lipsă din relația mea cu Jacques, iar acum mă atașasem emoțional de cineva care făcea tot ce-i stătea în putință să mă convingă că nu era cazul.

M-am depărtat de el și aș fi vrut să îi zic *Trebuie să plec acasă* sau poate *Nu mă simt prea bine*.

Dar nu m-am priceput niciodată la a ascunde ce simt, mai ales în ultimul an.

Așa că nu am spus nimic. Doar am luat-o la fugă spre ușă.

Am ieșit în aerul rece din parcare și m-am dus glonț spre Kia, întrebându-mă dacă m-aș putea forța să vomit sau măcar să nu izbucnesc într-un plâns nervos, așa încât să fiu convingătoare când aveam să-i spun lui Gus că mi-era rău și trebuia să plec acasă. Îl auzeam strigându-mă pe nume și venind după mine și m-am silit să-mi opresc lacrimile care-mi curgeau din ochi. Nu eram tristă – eram *stânjenită*, frustrată și nu mai știu ce altceva – așa că de ce nu se puteau conforma și canalele mele lacrimale?

— January, a spus din nou Gus, alergând spre mine.

— Sunt bine, am zis, scotocindu-mi prin buzunar după chei. Doar că... trebuie să mă duc acasă. Nu sunt... Nu...

— Nu putem să plecăm de aici până nu ne trezim din beție, a spus el.

— Atunci o să stau în mașină.

Îmi tremurau mâinile, în timp ce încercam să nimeresc încuietoarea cu cheia.

— Stai, lasă-mă pe mine.

Gus mi-a luat cheia din mâini și a introdus-o în locașul ei, descuind portiera șoferului, însă nu s-a dat din drum ca s-o pot

și deschide.

— Mulțumesc, am zis, fără să ridic privirea înspre el.

Am tresărit când mâna lui mi-a atins ușor fața, dându-mi la o parte părul de pe obrajii umezi. Mi l-a dat după ureche și a zis:

— Indiferent despre ce e vorba, poți să-mi spui.

Acum mi-am ridicat privirea la el, ignorând uriașa *tresărire* a stomacului atunci când ochii mei i-au întâlnit pe ai lui.

— De ce?

El a ridicat din sprâncene.

— De ce ce?

— De ce să-ți spun? am vrut eu să știu. De ce ți-aș spune orice?

A închis gura, bărbia tensionându-i-se ușor.

— Ce înseamnă asta? Ce am făcut?

— Nimic, am zis, întorcându-mă spre mașină, însă corpul lui Gus bloca încă ușa. Dă-te la o parte, Gus!

— Nu e drept, a zis el. Ești supărată pe mine și nici nu pot încerca să repar lucrurile? Ce-aș fi putut face încât...

— Nu sunt supărată pe tine!

— Ba ești, m-a contrazis.

Am încercat încă o dată să deschid ușa. El m-a prins și a închis-o la loc.

— Te rog, January, spune-mi.

— Nu sunt, am insistat printre lacrimi. Nu sunt supărată pe tine. Nu suntem nici măcar suficient de apropiați cât să purtăm o ceartă. Sunt doar o cunoștință. Nu contează că am petrecut o afurisită de lună împreună. Nu e ca și cum suntem prieteni.

Am încercat încă o dată să deschid cu forța ușa, însă Gus s-a pus între mine și ea. Două șanțuri identice s-au format atunci între sprâncenele lui, iar gura lui strâmbă s-a ridicat și mai mult într-o parte.

— *Te rog*, a spus el, aproape vlăguit. Nu face asta.

— Asta ce? am vrut eu să știu.

El și-a ridicat mâinile în lateral.

— Să fiu al naibii dacă știu! a strigat. Ce faci acum!

— Cât de proastă mă crezi? l-am întrebat.

— Despre ce *vorbești*?

— Presupun că n-ar trebui să fiu surprinsă că nu-mi zici *nimic*, am spus. Nu e ca și cum ai putea să mă respecti pe

mine sau opiniile mele.

— Ba normal că te respect.

— Știu că ai fost căsătorit, i-am trântit-o. Știu că ai fost căsătorit și că te-ai despărțit de ziua ta și că nu numai că nu mi-ai spus nimic din toate astea, dar m-ai mai și ascultat îndrugând verzi și uscate despre de ce fac ce fac și cum asta înseamnă totul pentru mine – ți-am povestit despre tata și despre ce a făcut –, iar tu ai stat acolo și m-ai privit de sus, de pe calul tău îngâmfat...

— Calul meu îngâmfat? a râs Gus.

— ...crezându-mă proastă sau naivă...

— Normal că nu am...

— Ținându-ți secret mariajul eşuat, la fel cum faci cu tot ce se întâmplă în viața ta, ca să poți să-i privești de sus pe oamenii *simpli* ca mine care încă mai cred...

— Oprește-te! s-a răstit el.

— În timp ce tu dai petreceri ca să...

— Oprește-te! a repetat, smucindu-se de lângă mine și dând ocol mașinii, ca apoi să se întoarcă cu fața spre mine, furios: Nu mă cunoști, January.

— Sunt conștientă de asta, am râs neamuzată.

— Nu, a spus el, scuturând din cap și venind ca o furtună spre mine, oprindu-se la nu mai mult de cincisprezece centimetri de mine. Nu mă cunoști pentru că ăsta nu sunt eu. Crezi că mariajul meu a fost o afurisită de glumă pentru mine? Am fost căsătorit doi ani. Doi ani înainte ca soția să plece cu cavalerul de onoare de la nunta noastră. Cunosco pești care trăiesc mai mult de atât. Și nici n-am vrut să divorțez. Aș fi rămas cu ea, chiar și după ce am aflat de aventură, dar știi ce, January? Finalurile fericite nu se rezumă la o afurisită de persoană. E nevoie de două și nu poți face nimic ca să *forțezi* pe cineva să continue să te iubească. Mă crezi să nu, eu nu fac conversație cu *orele* cu tine ca să te judec în tăcere. Iar dacă îmi ia ceva ca să-ți spun lucruri de genul hei, soția m-a părăsit pentru afurisitul de coleg de cameră din facultate poate că nu are legătură cu tine, bine? Poate are legătură cu faptul că nu-mi place să spun cu voce tare ceva în privința căruia nu mai pot face nimic. Mama ta nu l-a părăsit pe tatăl tău când a înșelat-o și nici mama nu l-a părăsit pe tata când mi-a rupt mâna, și totuși n-am putut s-o fac pe soția mea să rămână.

Am simțit un bolovan în stomac și un nod în gât. M-a trecut un fior și mi-am dat seama de toate: ezitățile lui, faptul

că nu avea încredere în oameni, teama de a-și lua angajamente pe termen lung.

Nimeni nu-l alesese niciodată pe Gus. Încă din copilărie, nimeni nu-l alesese pe el și îi era rușine cu treaba asta, de parcă ar fi fost o pată asupra lui. Voiam să-i spun că nu era cazul, că nu i se întâmplaseră toate astea fiindcă ar fi fost ceva în neregulă cu el, ci cu toți ceilalți. Dar n-am reușit să scot cuvintele pe gură. N-am putut să fac nimic decât să mă uit la el – cum stătea acolo, înconjurat de aburi, cu pieptul străbătut de suspine – și să mă doară inima pentru el și să urăsc pe toată lumea care îl făcuse să se simtă astfel.

În momentul acela, sincer, nici nu-mi mai păsa de ce dispăruse sau unde se dusesese. Nu mai avea lucirea dură în ochi, iar bărbia îi era căzută în piept, în timp ce se freca pe frunte.

Aș fi putut să-i spun un milion de lucruri, dar până la urmă mi-a ieșit asta:

— Parker?

El și-a ridicat din nou privirea, cu ochii mari și gura căscată.

— Poftim?

— Colegul de cameră din facultate? am murmurat eu. Te referi la Parker?

Gus și-a închis gura, mușchii maxilarului și ai gâtului încordându-i-se ușor pe când a înghițit în sec.

— Mda, abia a rostit. Parker.

Parker, studentul la Arte, cu haine excentrice. Parker, care își pensase sprânceana stângă aproape de tot. Avea ochi frumoși, albaștri, și o anume bizarerie pe care eu și prietenii mei mereu o asemuiam cu entuziasmul unui labrador când venea vorba de sex. De care, eram cu toții siguri, avea parte din *plin*, dintr-o varietate de surse.

Gus nu mă privea. Își freca din nou fruntea, arătând la fel de amărât și de rușinat cum mă simțisem și eu cu treizeci de secunde în urmă.

— De ziua ta. Ce nesimțită!

Nu mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare, până când nu l-am auzit pe el.

— Păi, nu ăsta i-a fost planul. Se uita în altă parte, cu privirea pierdută în lungul parării. Am tras-o de limbă. Simțeam că era ceva în neregulă și... în fine.

Tot o nesimțită a fost, am gândit. Am clătinat din cap,

fiindcă nu mai știam ce să spun. Am făcut un pas în față și mi-am înfășurat brațele în jurul lui, îngropându-mi fața în gâtul său, simțindu-l cum respiră adânc. După o clipă prelungă, i-am simțit brațele cuprinzându-mă și am stat așa, în conul de umbră al felinarului din parcare, ținându-ne în brațe.

— Îmi pare rău, i-am șoptit cu buzele lipite de pielea lui. Ar fi trebuit să te aleagă pe tine.

Și am crezut fiecare cuvânt, deși nu era clar la cine mă refeream.

El m-a strâns și mai tare, adâncindu-și gura în creștetul capului meu. Dinăuntru s-a auzit o melodie tristă de-a lui Crosby, Stills, Nash & Young, chitara sunând de parcă i-ar fi plâns corzile. Gus m-a legănat ușor dintr-o parte în alta.

— Vreau să te cunosc, i-am zis în cele din urmă.

— Și eu aș vrea asta, mi-a șoptit în păr. Am mai rămas așa puțin, apoi a continuat: Hai să bem o cafea înăuntru, ca să putem pleca acasă.

Nu voiam să mă duc acasă. Nu voiam să mă îndepărtez de Gus.

— Sigur.

S-a îndepărtat de mine și mâna lui a alunecat pe gâtul meu, sprijinindu-se pe adâncitura dintre gât și umăr, cu degetul mare aspru mângâindu-mi marginea claviculei. A clătinat din cap o dată.

— Niciodată nu te-am considerat proastă.

Am dat din cap. Nu eram sigură ce să spun și chiar dacă aș fi fost, eu nu eram sigură dacă vocea mi s-ar fi auzit groasă și grea, așa cum îmi simțeam sângele, sau tremurată și ridicată, așa cum îmi simțeam stomacul.

Privirea lui Gus a alunecat spre gura mea, apoi s-a ridicat spre ochi.

— M-am gândit - cred că trebuie să ai curaj ca să crezi în dragoste. Adică, într-o dragoste de durată. Să încerci, chiar știind că îți poate face rău.

— Dar cu tine cum rămâne?

— Cu mine cum rămâne? a murmurat el.

Trebuia să-mi dreg glasul, dar nu. Ar fi prea evident la ce mă gândeam, ce simțeam.

— Nu crezi că ți se va mai întâmpla vreodată?

Gus s-a dat înapoi, pietrișul trosnindu-i sub pantofi.

— Nu contează dacă cred că poate funcționa sau nu, a spus el. Chiar dacă nu crezi în ceva, asta nu te împiedică să-ți

dorești. Dacă nu ești atent.

Privirea lui m-a încălzit, dar apoi am simțit pe piele cum s-a strecurat la loc răceala când s-a întors în cele din urmă spre bar.

— Haide, a spus el. Hai să bem cafeaua aia.

Atenție. Nu puteam fi prea precaută când venea vorba de Gus Everett. În cazul de față, mahmureala mea de a doua zi dimineață.

M-am trezit la primul SMS de la el.

Spunea doar atât: *Au!*

Capitolul 18. Fosta

Nu am mai petrecut nopțile separate, fiecare pe veranda lui. Duminică, Gus a venit la mine, arătând de parcă începuse să fie înghițit de un compactor de gunoi doar ca să fie scuipat înapoi pe la jumătate. Iar eu mă simțeam cel puțin pe cât de rău arăta el.

Am scos șezlongurile pe verandă și am zăcut acolo cu pungi de gheață la cap, bând sticlele de Gatorade pe care le adusese el.

— Ai scris ceva? m-a întrebat el.

— De câte ori vizualizez cuvinte, îmi vine să vomit.

Lângă mine, Gus a tușit.

— *Cuvântul* ăla.

— Scuze.

— Să comandăm pizza? a întrebat.

— Glumești? Doar ce era să...

— January, a început Gus, nu pronunța cuvântul. Doar răspunde la întrebare.

— Firește că ar trebui.

Luni aproape că ne-am recuperat. Sau cel puțin suficient cât să lucrăm amândoi la mesele noastre pe timpul zilei (eu am scos două mii de cuvinte). Pe la 13.40, Gus a ridicat prima notiță din acea zi. ȚI-AM TRIMIS MESAJ.

MI-AMINTESC, i-am scris înapoi. UN MOMENT ISTORIC ÎN PRIETENIA NOASTRĂ.

NU, a făcut el. ȚI-AM TRIMIS MESAJ ACUM UN MINUT.

Îmi lăsasem telefonul la încărcat lângă pat. Mi-am ridicat arătătorul și m-am grăbit în cameră ca să-mi iau telefonul. Mesajul spunea următoarele: *Știi să faci o margarita?*

Gus, i-am răspuns, *mesajul ăsta e mai scurt decât cel în care mi-ai spus să mă duc să verific mesajul.*

El a răspuns imediat: *Am vrut să fac o solicitare oficială. Mesajele scrise sunt o formă de comunicare lipsită de obligații.*

Nu știu să fac margărita, i-am răspuns, *dar știu pe cineva care știe.*

Jose Cuervo? a întrebat el.

Am tras jaluzelele și m-am aplecat pe fereastră, strigând către capătul caselor noastre, acolo unde erau ferestrele de la bucătărie.

— GOOGLE.

Telefonul mi-a bâzâit cu răspunsul lui: *Vino-ncoace*. Am încercat să nu bag de seamă ce-mi făcuseră cuvintele acelea, tremurul din tot corpul, fierbințeala.

M-am întors după calculator și m-am dus la el desculț. Gus m-a întâmpinat pe verandă, sprijinit de tocul ușii.

— Tu stai vreodată drept în picioare? am întrebat.

— Nu dacă pot să scap din asta, a răspuns el, conducându-mă în bucătărie.

M-am așezat pe un scaun de la bar, timp în care el a scos limetele, după care s-a dus în camera de zi după mixer, tequila și triplu sec.

— Te rog, nu te deranja să mă ajuți, m-a tachinat el.

— Nu-ți face griji, nu aveam de gând.

După ce a terminat de preparat băuturile, am ieșit pe veranda din față, unde am lucrat până când ultimele raze ale soarelui au fost înghițite de albastrul-închis al cerului din Michigan, stelele apărând de parcă l-ar fi străpuns, una câte una. Când stomacul a început să ne ghiorăie, m-am dus în casă după restul de pizza și am mâncat-o rece, cu picioarele întinse, sprijinite de balustrada verandei.

— Privește, a spus Gus, arătând spre cerul albastru-închis în timp ce două fâșii argintii, identice de lumină au trecut printre stele.

Ochii lui făceau iar chestia aia, specifică lui Gus, la vederea lor, și-mi făcea pieptul să zvâcnească aproape dureros. Îmi plăcea la nebunie entuziasmul acela vulnerabil atunci când vedea ceva care-l făcea să simtă, înainte să și-l înăbușe.

Și la mine se uită așa uneori.

Eu mi-am îndreptat atenția la stele.

— Mă regăsesc, am zis eu plat.

— Parcă suntem noi, a spus Gus, râzând. În flăcări și practic căzând din cer.

S-a uitat la mine cu ochi negri, febrili, care-mi demontau calmul atent pe care mi-l refăcusem. Privirea mi-a alunecat de-a lungul lui, chinuindu-mă să găsesc ceva de zis.

— Ce e cu pata mare și neagră? l-am întrebat, făcând semn cu bărbia către tatuajul de pe brațul lui.

El a părut confuz până când mi-a urmărit privirea.

— A, da, a făcut el. A fost altceva acolo.

— Banda lui Mobius, știi, am zis eu, puțin cam prea repede.

Ochii lui m-au sfredelit preț de câteva secunde intimidante, cât s-a hotărât să-mi răspundă.

— Eu și Naomi ni le-am făcut împreună.

Numele ei a rămas în aer, reverberând ca după un fulger. *Naomi*. Femeia cu care fusese Gus Everett căsătorit. El n-a părut să-mi observe șocul. Poate îi spunea des numele în mintea lui. Poate faptul că-mi spusese despre existența ei era echivalentul cu a-mi arăta albumul de nuntă pentru el.

— Imediat după nuntă.

— A, am făcut eu prostește.

Obrajii mi s-au înfierbântat încă și mai mult și au început să mă mănânce. Aveam un fler să aduc în discuție subiectele despre care el nu dorea să discute.

— Îmi pare rău.

El a scuturat din cap o dată, privirea lui rămânând la fel de atentă și de pătrunzătoare.

— Ți-am zis că vreau să mă cunoști. Mă poți întreba orice.

Asta sunase ca *Urcă-te pe mine! Acum!*

Speram să arăt *foarte drăguț* pentru o roșie mult prea coaptă.

Știam că era mai înțelept să renunț, și totuși nu mă puteam abține să nu-l testez, să văd dacă vorbea serios.

Faptul că eu, January Andrews, puteam să-l întreb orice pe secretosul Augustus Everett.

M-am hotărât să rămân la:

— Ce însemna?

— După câte s-a dovedit, prea puțin, a zis el, dezamăgirea zvârcolindu-mi-se prin stomac la cât de puțin durase politica cărții deschise dintre noi. Dar apoi a continuat: Dacă pornești dintr-un punct banda lui Mobius și o urmezi, după ce ai parcurs toată bucla, nu ajungi în același punct de unde ai plecat. Ci chiar deasupra lui, pe cealaltă parte a suprafeței. Iar dacă o urmezi și a doua oară, vei ajunge în același loc. Așadar, e vorba despre o cale care e de două ori mai lungă decât ar trebui să fie. La momentul acela, mă gândesc că am crezut că noi doi împreună avem valoare adăugată față de fiecare pe cont propriu.

A ridicat dintr-un umăr, după care și-a scărpinat absent pata neagră.

— După ce a plecat, a părut mai degrabă o glumă bolnavă. Iată-ne prinși aici, pe fețe diferite ale aceleiași suprafețe, teoretic în același punct, dar cumva nu împreună. Fixați

laolaltă în aceste tatuaje care sunt de cinci mii de ori mai permanente ca mariajul nostru.

— Căh, am făcut eu.

Căh? Sunasem ca o dădacă ce face baloane din guma de mestecat în timp ce încearcă să-l înțeleagă pe Tatăl Divorțat și Sexy preferat.

Gus mi-a adresat un zâmbet strâmb.

— Căh, m-a îngânat el încetișor.

Ne-am privit unul pe celălalt o secundă prea mult.

— Ce fel de persoană era?

Cuvintele mi-au scăpat fără să vreau, iar acum un frison de panică a trecut prin mine la gândul că am întrebat ceva la care nu eram sigură că Gus ar vrea să răspundă sau că mi-ar plăcea să aud.

Ochii lui întunecați m-au studiat câteva secunde. Și-a dres glasul.

— Era dură, a spus el. Cumva... impenetrabilă.

Glumele se scriau singure, dar nu l-am întrerupt. Am ajuns până aici. Acum trebuia să știu ce fel de femeie i-ar putea răpi inima lui Gus Everett.

— Era o artistă vizuală incredibilă, a continuat el. Așa ne-am întâlnit. Am văzut unul dintre spectacolele ei într-o galerie când eram la școală și mi-a plăcut munca ei înainte să o cunosc. Și chiar după ce am fost împreună, am simțit că nu aș putea să o cunosc niciodată. De parcă ar fi fost întotdeauna puțin prea departe. Din anumite motive, asta m-a încântat.

Ce fel de femeie ar putea răpi inima lui Gus Everett?

Opusul meu. Nu genul care era întotdeauna nepoliticoasă când era morocănoasă, plângea când era fericită, tristă, copleșită. Care nu se putea abține să nu lase totul la vedere.

— Dar, de asemenea, aveam și acest gând... A ezitat. Uite o persoană pe care nu aș putea-o frânge niciodată. Nu avea nevoie de mine. Și ea nu a fost blândă cu mine, sau îngrijorată de nevoia de a mă salva sau chiar de a mă lăsa să o cunosc suficient pentru a o ajuta să rezolve lucrurile. Poate sună de rahat, dar nu am avut niciodată încredere să mă las pe mâna cuiva... moale.

— Aha.

Obrajii mi s-au înroșit și mi-am păstrat privirea pe brațul lui, în locul feței lui.

— Am văzut asta cu părinții mei, știi? Această gaură neagră și această lumină strălucitoare pe care a încercat

întotdeauna să o înghită cu totul.

L-am privit printre gene, i-am văzut liniile adânci gravate între sprâncene.

— Gus. Nu ești o gaură neagră. Și nici tu nu ești tatăl tău.

— Da, știu. Un zâmbet neconvincător i s-a ivit la colțul gurii. Dar nu sunt nici vreo lumină strălucitoare.

Sigur, nu era o lumină strălucitoare, dar nici nu era cinicul pe care l-aș fi crezut. Era un realist căruia îi era un pic prea frică de speranță pentru a vedea lucrurile clar atunci când venea vorba de propria viață. Dar era, de asemenea, excepțional de priceput să ajute oamenii să-și depășească situațiile de rahat, făcându-i să se simtă mai puțin singuri, fără să le facă promisiuni sau să le spună platitudini. Pe mine. Pe Dave. Pe Grace.

Nu se temea dacă lucrurile deveneau urâte, dacă oamenii erau slabi de înger și nu se dăduse peste cap să-mi scoată propriile sentimente din suflet. El doar le-a fost martor și, cumva, asta le-a permis în sfârșit, să iasă din corpul meu după ani de închisoare.

— Orice ai fi, am spus, ești mai mult decât o lampă de veghe. Iar ca fostă prințesă din povești și ultima fată-cu-suflet-moale, cred că ești foarte blând.

Ochii lui erau atât de calzi și mă priveau atât de intens, încât eram sigur că îmi putea citi toate gândurile, tot ce am simțit și am gândit despre el. Căldura din obraji mi s-a răspândit în tot corpul și m-am concentrat asupra tatuajului său, pe care i l-am împuns cu mâna.

— Ei bine, ți se potrivește pata mare și neagră.

— Dacă așa consideri, atunci nu am regrete.

— Ai un tatuaj, am zis.

Gura i s-a ridicat amuzată.

— Am mai multe, dar, dacă vrei să le vezi și pe restul, va trebui să-mi faci cinste cu o cină.

— Nu, adică vreau să spun că ai un tatuaj pereche.

El m-a privit fix, de parcă ar fi așteptat să-i dezvălui înțelețul suprem.

— Asta e un nivel de romantism a la Cary Grant.

— Umilitor, a făcut el, vrând să și-l atingă din nou, însă degetele mele erau încă acolo.

— Impresionant, am contraatacat eu.

Palma lui bătorită s-a așezat peste a mea, acoperind-o întru totul. M-am gândit pe loc la atingerea acelei palme prin

tricou, pe abdomen, pe piele. Vocea lui răgușită m-a readus în prezent.

— Cum rămâne cu Băiatul de Aur?

— Cu Jacques? am exclamat eu.

— Scuze, cu Jacques. Șase ani e vreme lungă. Trebuie să te fi gândit că vei sfârși cu o mulțime de tatuaje pereche și cu o droaie de copii.

— M-am gândit...

Vocea mi s-a pierdut pe când încercam să sortez literele din supa alfabet care devenise creierul meu. Degetele lui Gus se simțeau calde și aspre, atente și ușoare peste ale mele, iar eu a trebuit să înot printr-o miriadă de gânduri ca *Aș zice că oamenii de știință ar putea să-l reconstruiască la perfecție dacă ar avea numai mâna asta ca punct de pornire* până la amintiri despre Jacques.

— Era ca un actor principal, știi ce zic?

— Ar trebui? m-a tachinat el.

— Dacă ne iei în serios provocarea, am contraccarat. Adică era romantic. Dramatic. Lumina fiecare cameră și avea câte o poveste incredibilă pentru orice ocazie. Și m-am îndrăgostit de el în toate aceste momente uimitoare pe care le-am avut. Dar apoi, de câte ori stăteam împreună, cum ar fi să luăm micul dejun într-un apartament murdar, știind că va trebui să facem curățenie după o mare petrecere... Nu știu, când nu străluceam unul pentru celălalt, am simțit că nu ne era prea bine împreună. Ca și cum am fi fost costaruri într-un film și când camerele nu erau pornite, nu prea aveam despre ce să vorbim. Dar voiam același stil de viață, știi?

Gus a aprobat din cap gânditor.

— Nu m-am gândit niciodată la modul în care ar fi funcționat împreună viața lui Naomi și viața mea, dar știam că asta ar fi fost: două vieți separate. Ai ales pe cineva care dorea o relație. Asta are sens pentru tine.

— Da, dar nu este suficient. Am clătinat din cap. Știi acest sentiment, când privești cum cineva doarme și te simți copleșit de bucurie că există?

Un zâmbet slab i-a apărut în colțul gurii și abia a schițat un gest din cap.

— Ei bine, l-am iubit pe Jacques, am spus. Și i-am iubit familia, viața și gătitul, și că era pasionat de secția de Urgențe și citea o mulțime de cărți de nonficțiune, ca tatăl meu și... ei bine, mama era bolnavă. Știai asta, nu?

Buzele lui Gus s-au strâns într-o linie subțire și serioasă și fruntea i s-a încrețit.

— De la cursul de nonficțiune, a spus el. Dar era în remisiune.

Am dat din cap.

— Doar că după ce am absolvit, a revenit. Și m-am convins singură că va învinge din nou. Dar o parte din mine era cu adevărat mângâiată de faptul că, dacă ar muri, l-ar fi întâlnit cel puțin pe bărbatul cu care urma să mă căsătoresc. Credea că Jacques este atât de frumos și de uimitor, iar tata a avut încredere în el că avea să-mi ofere viața pe care mi-o doream. Și mi-au plăcut toate astea. Dar ori de câte ori îl priveam pe Jacques dormind, nu simțeam nimic.

Gus s-a mutat pe canapeaua de lângă mine, cu privirea în jos.

— Și când a murit tatăl tău? Nu ai vrut să te căsătorești cu Jacques atunci? Fiindcă tatăl tău îl cunoscuse?

Am inspirat adânc. Nu recunoscusem în fața nimănui acest lucru. Totul fusese prea complicat, prea greu de explicat până acum.

— Într-un fel, cred că aproape m-a eliberat. Adică, în primul rând, tatăl meu nu era cine credeam că este, așa că părerea lui despre Jacques conta mai puțin. Mai mult decât atât, când mi-am pierdut tatăl... Adică tatăl meu era un mincinos, dar îl iubeam. L-am iubit cu adevărat, atât de mult încât doar știind că nu se mai află pe această planetă mă rupe în două ori de câte ori mă gândesc la asta.

Chiar în timp ce o spuneam, durerea m-a apăsât, o greutate zdrobitoare, dar familiară, pe fiecare centimetru pătrat al corpului meu.

— Și cu Jacques, am continuat, ne-au plăcut cele mai bune versiuni ale noastre, în viața noastră pitorească, dar odată ce lucrurile s-au urâțit, nu mai rămăsese... nimic între noi. Nu mă iubea când nu eram prințesa din povești, știi? Și nici eu nu-l mai iubeam. De câte ori nu m-am gândit că este iubitul perfect... Dar, odată ce tatăl meu a dispărut și am fost furioasă pe el, dar, de asemenea, nu mă puteam opri să nu-mi fie dor de el, mi-am dat seama că nu m-aș fi gândit niciodată că Jacques este atât de perfect pentru a fi persoana mea preferată.

Gus a dat din cap.

— Nu te simțai copleșită să-l privești dormind.

Erau genul de lucruri pe care, dacă le-ar fi spus chiar și cu

câteva săptămâni în urmă, s-ar putea să le fi considerat o batjocură. Dar îl știam pe Gus acum. Știam acea înclinare a capului, acea expresie serioasă care însemna că se străduia să înțeleagă ceva despre mine.

O văzusem pe fața lui în acea zi din campus, când a subliniat că le-am dat tuturor finaluri fericite. Am văzut-o din nou în librăria lui Pete, când am făcut bășcălie de el că scrie ficțiune care îl imită pe Hemingway.

În acea zi, la curs, înțelesese ceva despre cine eram și cum vedeam lumea. În acea zi, la Pete, își dăduse seama că îl detestam.

Am vrut să-mi iau vorbele înapoi, să-i arăt că l-am înțeles acum, că am încredere în el. Am vrut să-i ofer ceva secret, cum ar fi ceea ce mi-a dat el când mi-a vorbit despre Naomi. Am vrut să-i spun o altă poveste adevărată, în loc de o minciună frumoasă.

Așa că am început.

— Odată, de ziua mea, m-a dus la New Orleans, am zis. Și mi-am petrecut tot timpul dându-i mesaje lui Shadi și spunându-i cât de mult îmi doream să fi fost împreună, să bem martini și să ne uităm la *Vrăjitoarele din Eastwick*.

Gus a râs.

— Shadi, a spus el cu nostalgie. Îmi aduc aminte de Shadi.

— Ei bine, și ea își aduce aminte de *tine*, am zis.

— Deci vorbești despre mine, a făcut el, zâmbetul lărgindu-i-se și ochii scăpărându-i. Cu persoana ta preferată în totalitate, Shadi?

— Și tu vorbești despre mine cu Pete, l-am provocat eu.

El a dat scurt din cap, confirmând.

— Și ce îi spui?

— Tu ești cel care a zis că pot întreba orice, am ripostat. Ce îi spui tu?

— Doar strictul necesar, a răspuns. Ultimul lucru pe care i l-am spus trebuie să fi fost despre cum am fost prinși sărutându-ne la cinematograful în aer liber.

Am râs și l-am împins ușor, acoperindu-mi obrajii înroșiți cu mâinile.

— Acum n-o să mai pot comanda în veci un Ochi Roz!

Gus a râs și m-a prins de încheieturi, descoperindu-mi fața.

— Iar i-a spus așa?

— Fix așa!

El a scuturat din cap, rânjind:

— Încep să cred că nu expertiza ei în domeniul cafelei este cea care o menține pe linia de plutire.

Când, în cele din urmă, m-am ridicat să merg la culcare, nu mi-a zis noapte bună, ci „Pe mâine”. Devenise ritualul nostru din fiecare seară.

Uneori venea el la mine, alteori mergeam eu la el. Zidul dintre el și restul lumii nu dispăruse, dar se lăsase mai jos.

Joi seara, în timp ce stăteam pe canapeaua Sonyei, așteptând să ne fie livrată mâncarea thailandeză, mi-a povestit în sfârșit despre Pete. Și nu doar că era mătușa lui – și că fusese antrenorul echipei lui de fotbal, lucru la care nu se pricepuse deloc –, dar și că ea fusese motivul pentru care se mutase aici după ce Naomi îl părăsise.

— Pete locuia lângă noi când eram copil, în Ann Arbor. Nu venea niciodată în vizită – nu se înțelegea cu tata –, dar a fost mereu prezentă în viața mea. În orice caz, când eram la liceu, Maggie a obținut postul de profesoară de geologie la școala din oraș, așa că s-au mutat aici, unde locuiesc și astăzi. M-a implorat să vin. Îl cunoștea pe tipul care își vindea casa și chiar a plătit și un avans pentru ea. Și mi-a zis că îi pot da banii înapoi oricând.

— Uau, am făcut eu, încă sunt surprinsă de faptul că Maggie e profesoară de geologie.

El a dat din cap aprobator.

— Să nu vorbești niciodată de roci în fața ei. Serios. Niciodată.

— O să încerc. Dar o să fie extrem de dificil, având în vedere cât de des se aduce vorba despre roci în conversațiile de zi cu zi.

— Ai fi șocată, m-a asigurat el. Șocată și îngrozită, dar, mai important de atât, plictisită până în pragul morții.

— Cineva ar trebui să inventeze o pastilă contra plictiselii.

— Cred că pentru asta sunt drogurile, a spus Gus. În orice caz, January, am vorbit suficient despre roci. Spune-mi adevăratul *motiv* pentru care te-ai mutat aici.

Cuvintele mi-au rămas în gât. Nu puteam scoate decât câteva pe rând.

— Tata.

Gus a încuviințat din cap, ca și cum asta reprezenta o explicație suficientă în cazul în care nu m-aș fi putut forța să continui.

— A murit și ai vrut să pleci cât mai departe?

M-am lăsat în față, sprijinindu-mi coatele de genunchi.

— A crescut aici, am zis. Iar după ce a murit, am... am aflat că a mai venit pe aici. Cam des.

Sprâncenele lui Gus s-au unit la mijlocul frunții. Și-a trecut mâna prin păr, care era, ca de obicei, ciufulit și dat pe spate.

— Ai aflat?

— Asta a fost casa lui, am răspuns. A *doua* lui casă. Împreună cu... cu femeia aceea.

N-am putut să-i rostesc numele. Nu voiam ca Gus să afle cine era, să aibă o părere despre ea în vreo privință, iar la cât de mic era orașul, probabil ar fi cunoscut-o.

— O, a făcut el, trecându-și iar mâna prin păr. Femeia aceea. Ai mai pomenit de ea, oarecum.

S-a lăsat pe spătarul canapelei, cu sticla de bere din mâna sprijinită de interiorul coapsei.

— L-ai întâlnit vreodată? am izbucnit eu înainte să-mi dau seama dacă voiam să aud răspunsul sau nu, inima bătându-mi nebunește cât am așteptat să-mi spună. Ești aici de cinci ani. Trebuie... să *îi* fi văzut.

Gus m-a studiat cu ochii lui negri, lichizi, și cu sprâncenele adunate. A scuturat o dată din cap.

— Sincer, nu prea sunt eu cu vecinii. Majoritatea caselor de pe strada asta sunt închiriate. Dacă l-am văzut, probabil am presupus că era în vacanță. Și probabil nu mi-aș aduce aminte.

Mi-am întors privirea și am încuviințat din cap. Pe de-o parte, era o ușurare să știu că Gus nu îi urmărise niciodată pe cei doi făcând grătar pe verandă, plivind grădina sau făcând orice alt lucru normal de cuplu pe care l-ar fi putut face aici – precum și faptul că nu părea să o cunoască pe Cealaltă Femeie. Pe de altă parte, am simțit un junghi dureros în stomac când mi-am dat seama că, în tot timpul ăsta, sperasem ca Gus să-l fi cunoscut. Să aibă ceva de povestit despre el pe care eu să nu-l mai fi auzit, să găsesc o nouă piesă din tata aici.

— January, a spus Gus cu blândețe, îmi pare rău.

Începusem să plâng fără să-mi dau voie. Mi-am ascuns fața în mâini. Nu eram sigură că aveam să plâng din cauza asta. Cel mai aproape fusesem când plânsesem pe plajă, în ziua când m-a găsit Gus.

A venit spre mine și și-a petrecut brațul pe după umerii mei, strângându-mă aproape. Ușor, m-a tras în poala lui și m-a ținut acolo, cu o mână prinsă în părul meu, sprijinindu-mi

capul, cu cealaltă pe talia mea. Odată pornite lacrimile, nu le mai puteam opri. Le-am lăsat să curgă toate afară din mine.

Furia și frustrarea. Durerea și trădarea. Confuzia care-mi înfundase creierul încă de când aflasem adevărul.

Mâinile lui Gus se mișcau cu grijă prin părul meu, desenându-mi lent cercuri pe ceafă, în timp ce gura lui se lipea de obrazul meu, de bărbie, de ochi, prinzându-mi lacrimile pe măsură ce cădeau până când, treptat, m-am liniștit. Poate că rămăsesem fără lacrimi. Sau poate îmi dădusem seama că stăteam în poala lui Gus ca un copil în timp ce lacrimile mi-erău șterse cu săruturi. Și că gura lui îmi rămăsese lipită de frunte, cu buzele ușor întredeschise.

Mi-am afundat fața în pieptul lui, inhalând mirosul de sudoare și tămâie pe care știam că o aprindea în fiecare zi înainte să înceapă să scrie, ritualul lui de dinainte de lucru, precum și țigara ocazională fumată de stres (cu toate că se lăsase). El m-a strâns cu putere în brațe, degetele lui cuprinzându-mi capul.

Tot corpul mi s-a înfierbântat pe dată. Mă simțeam ca lava, arzând și lichidă. Gus m-a tras mai aproape și am simțit cum mă mulez pe el, cum îi umplu fiecare curbura. Fiecare răsufare de-a lui ne aducea mai aproape. M-a ridicat deasupra lui, așa încât genunchii mei să vină în dreptul soldurilor lui și l-am simțit cum devine tare sub mine, interiorul coapselor mele fiind cuprinse atunci de un nou val de fierbințeală. Mâinile lui coborau și urcau pe talia mea în timp ce ne priveam adânc unul pe celălalt.

Era la fel ca în noaptea de la cinematograful, doar că înzecit mai intens. Pentru că acum știam cum era să-l simt deasupra mea. Acum știam cum era să-i simt bărbia țepoasă pe pielea mea, felul în care limba lui tatona distanța dintre gurile noastre, cum îmi gusta pielea moale din jurul sânilor. Eram geloasă că el avusese mai mult din mine decât avusesem eu din el. Voiam să-i sărut abdomenul, să-mi înfig ușor dinții în soldurile lui, degetele în spatele lui și să-l zgârii ușor de sus până jos.

Mâinile lui mi-au alunecat din nou de-a lungul coloanei, arcuindu-se sub atingerea lor. I-am atins nasul cu al meu. Aproape că simțeam gustul scorțișoarei din răsufarea lui venită printre buze. Mâna lui dreaptă mi-a cuprins fața, coborând ușor până la claviculă, apoi ajungând din nou la gură, acolo unde degetele lui încordate mi-au apăsător ușor buza

de jos.

Nu mă gândeam deloc să fiu atentă sau înțeleaptă. Nu mă gândeam decât la el deasupra mea, el în spatele meu, el sub mine. Atingerea mâinilor lui îmi făcea pielea să ia foc. Răsuflăm greu. Și el la fel.

Vârful limbii mele i-a atins ușor degetul, care s-a arcuit din instinct înăuntrul gurii mele, trăgându-mă mai aproape până când buzele noastre nu mai erau despărțite decât de un centimetru de aer electric, vibrant.

El și-a lăsat capul pe spate, marginea gurii lui atingându-se de a mea enervant de puțin. Ochii lui erau negri ca petrolul, alunecoși și fierbinți în timp ce se uitau de sus la mine. Mâinile lui au alunecat în josul meu, până la călcâie și înapoi înspre coapse, prinzându-mi fundul în căușul palmelor.

Am gemut ușor și m-am cutremurat sub atingerea lui, pe măsură ce degetele lui s-au aventurat dincolo de marginea pantalonilor mei scurți, arzându-mi pielea dezgolită cu intensitatea a zece fiare încinse.

— La naiba, January, a șoptit el, scuturând din cap. Se simte așa bine!

Atunci a sunat soneria și toată mișcarea, tot suspansul s-a izbit de zidul realității.

Preț de o clipă, ne-am uitat unul la altul, încremeniți. Ochii lui Gus m-au privit o dată de sus până jos, gâtul lui pulsându-i pe când a înghițit.

— Mâncarea, a spus el răgușit.

Am sărit în sus, mintea limpezindu-mi-se pe dată, și mi-am netezit părul și mi-am șters lacrimile, traversând încăperea către ușa din față. Am semnat chitanța de la cardul de credit, am luat punga de plastic plină cu recipient din spumă și i-am mulțumit băiatului de la livrări pe o voce la fel de groasă cum fusese și a lui Gus mai devreme.

Când am închis ușa și m-am întors, Gus era în picioare, stânjenit, cu părul ciufulit și cu tricoul lipit de piept acolo unde plânsesem eu. S-a scărpinat în creștetul capului, aruncându-mi o privire rușinată.

— Îmi pare rău.

Eu am ridicat din umeri.

— Nu ai de ce.

— Ba da, a spus el și am lăsat-o așa.

Capitolul 19. Plaja

Vineri, ne-am dus cu mașina până acasă la Dave pentru cea de-a doua parte a interviului. Prima întâlnire fusese atât de intensă, încât Gus nu o plănuise și pe a doua, însă Dave îl sunase în dimineața aceea.

După ce se mai gândise, mama lui voia să-și spună cuvântul despre Noul Eden.

Casa era pe un singur etaj divizat, probabil construită la sfârșitul anilor '60 și mirosea de parcă cineva fumase încontinuu acolo de atunci. În ciuda mirosului și a decorului ponosit, interiorul era extrem de ordonat: pături împăturite pe brațele canapelei, plante la ghiveci aliniate lângă ușa din spate, alte ghivece atârând în cui de-a lungul pereților și chiuvea care strălucea lună.

Dave Schmidt trebuia să fie cam de vârsta noastră, plus/minus câțiva ani, însă Julie-Ann Schmidt arăta cu vreo treizeci de ani mai bătrână decât mama. Era micuță, cu fața rotundă și brăzdată de riduri. M-am întrebat dacă toată viața ei fusese tratată ca și cum era o dulce, datorită siluetei și chipului ei, lucru care îi conferise acea strângere de mână aproape viguroasă.

Locuia acolo împreună cu Dave.

— Eu dețin casa, dar el acoperă cheltuielile, a răs ea, după care l-a bătut pe spate. E un băiat bun.

Am văzut cum ochii mijiți ai lui Gus evaluează situația. M-am gândit că poate caută urme de violență în interacțiunile lor, însă Dave mai mult stătea acolo aplecat și zâmbea stânjenit.

— Dintotdeauna a fost un băiat bun. Ar trebui să-l auziți cum cântă la pian.

— Vă aduc ceva de băut? s-a grăbit Dave să întrebe.

— Niște apă ar fi grozav, i-am răspuns cu un zâmbet.

După ce a dispărut în bucătărie, eu am dat ocol sufrageriei, studiind toate ramele foto vechi din lemn de nuc, care erau numeroase, agățate pe perete. Era ca și cum Dave rămăsese un băiat de vreo opt ani, într-un pulover cu anchior și într-un tricou verde deschis. Tatăl lui era în pantaloni scurți în cele mai multe dintre fotografii, dar chiar și în cele în care nu apărea, era simplu să-ți închipui cine fusese în spatele camerei, făcând poza femeii zâmbitoare cu bebelușul pe șold, femeii care ținea de mână copilașul sau băiețelului stângaci

care scotea limba lângă o gorilă de la zoo.

Tatăl lui Dave fusese un bărbat deșirat, cu păr castaniu, sprâncene stufoase și bărbie lăsată. Dave arăta întocmai ca el.

— Am înțeles că aveți să ne spuneți mai multe, a început Gus. Lucruri pe care ați considerat că Dave nu ar fi avut cum să ni le împărtășească.

— Firește că am.

Julie-Ann s-a așezat în fotoliul din pânză albastră ecosez, iar eu și Gus ne-am așezat unul lângă altul pe canapeaua din împletitură cafenie.

— Am avut o privire de ansamblu. Dave nu a văzut decât ce l-am lăsat noi, iar apoi am plecat cum am plecat - mă tem că părerea lui despre locul acela variază de la o extremă la alta.

Eu și Gus ne-am aruncat câte o privire. Apoi m-am aplecat înainte, încercând să mențin o postură deschisă, prietenoasă.

— Sincer, a părut destul de corectă.

Julie-Ann a luat o țigară din cartonul de pe masă și a aprins-o, după care ne-a oferit cutia. Gus a luat una, m-am gândit mai mult dintr-un gest de politețe decât că într-adevăr simțea nevoia de una în acel moment. I-a aprins-o ea, apoi s-a așezat din nou picior peste picior.

— Nu erau oameni răi, a spus ea. Nu majoritatea dintre ei. Și n-aș putea să vă las să credeți că erau. Uneori, oamenii buni, sau cel puțin decenti, fac lucruri rele. Și posibil să-și găsească tot felul de scuze pentru asta, doar că uneori *chiar* cred că fac ceea ce e bine.

— Și nu consideri că asta e doar o altă scuză? a întrebat Gus. Nu crezi în nici un fel de busolă morală internă.

Felul în care o spusese îl făcea să pară ca și cum el *credea* în așa ceva. Încă o dată, Gus Everett mă surprindea.

— Poate o ai la început, a spus ea. Dar, dacă e așa, atunci se modifică pe parcurs ce crești. Cum se presupune că ar trebui să crezi că binele e bine și răul e rău dacă toată lumea din jurul tău spune invers? Ar trebui să crezi că ești mai deștept decât toți ceilalți?

Dave s-a întors cu trei pahare cu apă în mâini, pe care le-a împărțit fiecăruia dintre noi. Julie-Ann a părut reticentă să continue cu fiul ei în încăpere, însă nici ea, nici Gus nu i-au sugerat să plece. Probabil pentru că Dave avea în jur de treizeci de ani și plătea cheltuielile casei în care ne aflam.

— Toți oamenii ăștia, a continuat Julie-Ann, nu aveau prea

multe. Și nu mă refer doar la bani, deși, desigur, și asta era adevărat. Mulți erau orfani. Oameni înstrăinați de familiile lor. Oameni care-și pierduseră soții sau copiii. La început, Noul Eden m-a făcut să mă simt de parcă... de parcă motivul pentru care totul mersese prost în viața mea până la acel moment era pentru că nu trăisem cum trebuia. Era ca și cum ei aveau răspunsurile și toată lumea părea atât de fericită, de împlinită. Iar după o viață de dorit – uneori, nici măcar nu-ți doreai ceva anume, ci era doar o dorință, sentimentul că lumea nu era suficient de mare sau de strălucitoare – ei bine, m-am simțit de parcă în sfârșit am dat perdeaua la o parte.

Obțineam în sfârșit răspunsurile. Era ca o mare și importantă ecuație matematică pe care ei o rezolvaseră. Și știți ce? Până la un anumit punct, a funcționat. Cel puțin la început. Tu le respectai regulile, le făceai ritualurile, le purtai hainele, le mâncai mâncarea și *era* de parcă întreaga lume începuse să lumineze dinspre interior. *Nimic* nu părea banal. Erau rugăciuni pentru când mergeai la baie, pentru când făceai duș, iar pentru prima oară în viața mă simțeam recunoscătoare că trăiesc.

Asta făceau pentru tine. Așa încât, atunci când au venit cu pedepsele, când începeai să faci un pas greșit și să o dai în bară, era de parcă o mână uriașă stătea deasupra dopului de la cadă, așteptând să tragă de el și să te lase fără nimic. Cât despre soțul meu... A fost un om bun. Un om bun și pierdut.

Privirea i s-a îndreptat către Dave, după care a scos un oftat lent.

— Voia să ajungă arhitect. Să construiască stadioane și zgârie-nori. Îi plăcea enorm să deseneze și era al naibii de bun la asta! Apoi eu am rămas însărcinată prin liceu, iar el a știut că toate acelea trebuiau să dispară. Trebuia să fim pragmatici. Și nu s-a plâns nici măcar o dată.

Ochii i-au fugit din nou la fiul ei.

— Firește că n-a făcut-o. Am fost norocoși. Binecuvântați. Dar, uneori, când viața îți pune piedică... Nu știu cum să explic, dar am simțit asta când eram acolo. Ca și cum... ca și cum Douglas se agăța de orice putea prinde. Ca și cum să ai dreptate conta mai mult decât să fii... bine.

M-am gândit la tata și la Sonya. La ce-mi spusese mama când ne certaserăm în mașină, parcată în garaj. Ea crezuse că îi pusese capăt.

Dar de ce a început, în primul rând? M-am întrebat asta

chiar și atunci, știusem că trebuie să se fi simțit ca o palmă peste față. Pentru că adevărul era că aveam o bănuială.

În clasa a șaptea, părinții mei fuseseră separați. Pentru puțin timp – doar vreo două luni –, însă el plecase să stea la niște prieteni de-ai lor în vreme ce mama aștepta să vadă dacă pot îndrepta lucrurile. Nu știam toată povestea. Dar nu au ajuns niciodată la certurile acelea cu urlete pe care majoritatea părinților divorțați ai prietenilor mei le avuseseră, însă, chiar și la treisprezece ani, văzusem o schimbare în mama. Era cuprinsă brusc de o melancolie, rămânea cu privirea pierdută pe fereastră, fugea la baie și se întorcea cu ochii umflați.

În noaptea dinainte ca tata să se mute din casă, am întredeschis ușa de la dormitor și le-am ascultat vocile, care răzbăteau sus din bucătărie.

— Nu știu, spunea mama printre lacrimi. Nu știu, doar că simt că s-a terminat.

— Căsătoria noastră? întrebuse tata după o pauză prelungă.

— Viața *mea*, îi răspunsese ea. Nu sunt altceva decât soția ta. Mama lui January. Nu sunt nimic mai mult de atât și nu cred că înțelegi cum mă simt. Să am patruzeci și doi de ani și să ai impresia că ai făcut tot ce se putea face.

Nu reușisem să pricep toate astea atunci și, evident, nici tata, fiindcă a doua zi de dimineață mi-au explicat totul în timp ce stăteam pe marginea patului, după care i-am urmărit cu privirea mașina îndepărtându-se cu una dintre valize pe bancheta din spate.

Am crezut că viața noastră se terminase.

Apoi, dintr-odată, tata s-a întors în casă: dovadă că nimic nu era de nereparat! Această iubire ar putea face față oricărei provocări, viața ar găsi o cale să fie totul bine întotdeauna, întotdeauna. Așadar, când el și mama m-au așezat să-mi povestească despre diagnosticul ei și viața noastră s-a schimbat cu totul, am știut că nu va fi permanent. Acesta era doar un alt episod din povestea noastră.

După aceea, cei doi păreau mai îndrăgostiți ca niciodată. Era mai mult dans. Mai mult ținut de mâini. Mai multe escapade romantice în weekend. Mai multe despre tata spunând lucruri de genul: „Mama ta a fost o mulțime de femei în cei douăzeci de ani de când o cunosc și am avut șansa să mă îndrăgostesc de fiecare dintre ele, Janie. Aceasta este cheia

căsătoriei. Trebuie să te îndrăgostești în continuare de fiecare nouă versiune a celui alt și este cel mai bun sentiment din lume.

Am crezut că dragostea lor depășise timpul, crizele de vârstă mijlocie, cancerul, totul. Dar fuseseră despărțiți. M-am gândit la asta când am țipat la mama în ziua aceea.

M-am gândit dacă nu cumva în acele trei luni a început totul. Dacă atunci se reconectaseră tata și Sonya. Dacă avea nevoie să fie bine când a găsit-o. Dacă mama avea nevoie să fie bine când l-a primit înapoi.

Julie-Ann a scuturat ușor din cap și a înălțat capul, privirea ei întâlnind-o pe a mea.

— Are logică ce spun? a întrebat ea. Aveam nevoie să fie bine și eram în stare să fac lucrurile greșite dacă asta mi-ar fi adus un rezultat bun.

M-am gândit atunci la Jacques și la hotărârea noastră de a avea o viață frumoasă, la disperarea mea de a avea o relație cu o persoană pe care mama o cunoștea și o plăcea. M-am gândit la diagnosticul mamei și la infidelitatea tatei, la povestea pe care mi-o spuneam de la doisprezece ani ca să nu-mi mai fie frică de realitate. M-am gândit la romanele de dragoste pe care le devoram când i s-a întors cancerul și cum am pierdut ocazia să continui cursurile postuniversitare și cum am crezut că viața mea se duce de râpă. Noaptea petrecute scriind, până când răsărea soarele și mă durea spatele fiindcă aveam nevoie să fac pipi, dar nu voiam să mă opresc, fiindcă nu era nimic mai important decât cartea, decât să le dau acelor iubiți fictivi finalul pe care îl meritau, să le dau cititorilor mei finalul pe care îl meritau.

Oamenii se agață de orice lucru stabil pe care îl găsesc, nu-i așa?

Da. Da, avea logică.

Când am plecat în seara aceea de acolo, i-am trimis un mesaj mamei din mașină, ceva ce nu mai făcusem de luni bune: *Te iubesc. Chiar dacă nu poți vorbi despre el, o să te iubesc întotdeauna, mamă. Dar sper să poți.*

Douăzeci de minute mai târziu, mi-a răspuns: *Și eu, Janie, la fel ca tine.*

#

Sâmbătă, ne-am dus pe plajă.

— Nu e foarte creativ, am zis, pe când coboram cărarea

năpădită de rădăcini.

Gus a deschis gura să răspundă, însă eu nu l-am lăsat.

— Să nu îndrăznești să faci vreo glumă cum că genul meu literar nu e original.

— Voiam să spun că e aiurea că n-am venit aici mai des, a răspuns Gus.

— M-am gândit că te-ai săturat deja de plajă.

Gus a scuturat din cap.

— Abia dacă am folosit-o.

— Serios?

— Rădăcină, m-a avertizat el, în timp ce eu eram cu privirea ridicată la el.

Am pășit cu grijă peste acea capcană a naturii.

— De fapt, ai dreptate, am zis. Dacă ai fi făcut-o, acum ai fi purtat un tricou sau o pălărie care să facă trimitere la asta.

— Exact, m-a aprobat el. Oricum, prefer plaja iarna.

— Chiar așa? Pentru că eu iarna prefer să fiu moartă.

Gus a scos un râset gâlgâitor. A pășit de pe cărarea de lemn pe nisip și mi-a întins mâna, iar eu am sărit pe panta lină.

— E uimitor. Ai văzut-o vreodată?

Am scuturat din cap.

— Când eram la facultate, de cele mai multe ori stăteam la facultate. Nu prea plecam în explorări.

Gus a aprobat din cap.

— După ce Pete și Maggie s-au mutat aici, obișnuiam să le vizitez în vacanța de iarnă. Îmi cumpărau biletul de avion sau de autobuz drept cadou.

— Presupun că pe tatăl tău nu-l deranja.

M-am enervat brusc cu gândul la puștiul Gus, singuratic, nedorit de nimeni, și am întrebat înainte să gândesc. L-am privit precaută.

Gus a strâns din dinți, însă expresia feței i-a rămas impasibilă.

A scuturat din cap. Mergeam umăr lângă umăr de-a lungul apei. El mi-a aruncat o privire, după care și-a întors atenția asupra nisipului din față.

— Nu trebuie să-ți faci griji că aduci vorba de el. Nu a fost chiar așa rău.

— Gus, am zis, oprindu-mă și întorcându-mă cu fața spre el. Doar faptul că menționezi asta înseamnă că a fost mult mai rău decât ar fi trebuit să fie.

El a șovăit doar o secundă, după care și-a reluat mersul.

— N-a fost chiar așa, a zis. Aș fi putut pleca după ce a murit mama. Pete voia să vin să locuiesc cu ea și cu Maggie. Întotdeauna încerca să mă facă să... să vorbesc despre certurile cu tata, așa încât ea să poată obține custodia, dar am ales să n-o fac. Avea niște medicamente pentru inimă.

Pastile zilnice. Nu le lua decât dacă îi ceream eu, o dată, de două ori, de trei ori, dar Doamne ferește să-i spun și a patra oară, că începea cearta. O ceartă adevărată. Uneori mă gândeam... Vocea i s-a pierdut, cântărindu-și cuvintele: Mă întrebam dacă nu voia să îl omor. Sau, mai bine zis, să se enerveze atât de rău, încât să-i cedeze inima. M-am lăsat de școală ca să am grijă de el, dar, odată ce am început să lucrez, el n-a mai făcut *nimic* pentru el. Vorbesc de mâncat, de băut apă, de spălat. Abia reușeam să-l țin în viață în propria noastră casă. Sau poate s-a gândit că asta avea să fie pedeapsa mea.

— Pedeapsa ta? am zis, înecându-mă cu cuvintele. Pentru ce?

Gus a ridicat din umeri.

— Nu știu. Poate pentru că i-am ținut mereu partea ei.

— Mamei tale?

El a dat din cap aprobator.

— Bănuiesc că a simțit că am fi Noi împotriva Lui. Și *chiar* eram Noi împotriva Lui. O învinovățea pentru tot ceea ce nu mergea bine - rahaturi prostești ca, de exemplu, că uitase într-o seară să pună benzină la mașină, așa că el era nevoit să se oprească să alimenteze înainte de muncă, motiv pentru care ar fi întârziat. Sau că arunca un bon pe care el voia să-l păstreze sau resturile din frigider cu câteva ore înainte ca el să decidă că voia să le mănânce. Și cu mine se purta rău, dar erau mai degrabă acte disperate. Dacă suna telefonul și-l trezea, mă lovea. Sau dacă își făcuse planuri să iasă și nu putea din cauza ninsorii, mă trântea ca să-și verse nervii. Tot timpul căutam un cod secret, niște reguli pe care puteam să le urmez ca să n-o mai ia razna. Așa înveți să te păzești, înțelegi? Ești atent la mersul lumii. Dar în cazul lui nu exista un cod secret. Acțiunile noastre erau complet detașate de reacțiile lui la ele. El se comporta de parcă eu aș fi fost un copil leneș și răzgâiat, iar pe ea o acuza că se comportă ca o regină, de parcă i-ar fi folosit banii pe post de hârtie igienică. Ea își cerea întotdeauna scuze, promitea să nu mai greșească, iar abia când o rănea cu *adevărat*, pe ea sau pe mine, își cerea și el scuze. Și se rețrăgea câteva zile.

Chiar și cu toate astea, cred că atunci când a pierdut-o i-a frânt tot ce mai rămăsese întreg în el. Nu știu, a zis, ezitând câteva clipe, ca apoi: Poate nu era dragoste. Poate tratând-o ca pe un gunoi îl făcea pe el să simtă că ar avea cine știe ce putere. Cu mine nu i-a reușit pe măsură ce am crescut.

— Atunci, făcându-te pe tine să-l ții în viață nu era decât un mijloc de a te manipula, am zis.

— Nu știu, a recunoscut el. Știu doar că, dacă aș fi plecat, el ar fi murit mai repede.

— Și crezi că asta ar fi fost vina ta?

— Nu contează a cui ar fi fost vina. El ar fi fost mort, iar eu aș fi știut că aș fi putut împiedica asta. Plus de asta, ea nu a plecat. Cum aș fi putut eu, știind că nu asta și-ar fi dorit ea?

— *Nu* ai de unde să știi asta, am zis. Erai doar un copil.

— Lui Pete îi place să spună că eu n-am fost niciodată copil.

— Ăsta e cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată.

— O, haide, a făcut el. Nu-mi plânge de milă. Nu ți-aș fi spus dacă aș fi crezut că o să faci mare brânză din asta.

— Știi care e problema ta? am întrebat, iar de data asta, s-a oprit și el odată cu mine.

— Aș zice că am mai multe, nu doar una.

— Nu faci diferența dintre milă și empatie, am spus. Nu-ți plâng de milă. Mă întristează când mă gândesc că ai fost tratat așa. Mă înfurie când mă gândesc că nu ai avut parte de lucrurile pe care le merită orice copil. Și da, mă întristează și mă înfurie că sunt mulți alții care trec prin aceleași lucruri, dar e încă și mai supărător când e vorba de tine. Pe tine te cunosc și te plac și îmi doresc să ai o viață bună. Asta nu e milă. Asta înseamnă să ții la cineva.

El m-a privit lung, după care a scuturat din cap.

— Poate pentru că nu vreau să mă vezi așa!

— Așa *cum*?

— Un sac de box stricat și furios, a scuipat cuvintele, cu fața întunecată și tensionată.

— Nu te văd așa, am zis, făcând un pas înspre el și încercând și nereușind să găsesc cuvintele potrivite. Te văd doar ca pe Gus.

El m-a studiat. Colțul gurii lui a tremurat într-un început de zâmbet, după care a dispărut, lăsându-l cu o expresie abătută.

— Și totuși, sunt, a răspuns încetișor. Sunt furios și

distrus, și de fiecare dată când încerc să mă apropiu de tine e ca și cum toate semnalele de alarmă se declanșează, iar eu încerc să mă comport ca o afurisită de persoană normală, dar nu-mi iese.

Mie mi s-a strâns stomacul. *Să mă apropiu de tine.* Am privit spre lac cât timp mi-am venit în fire.

— Credeam că ai înțeles că nu există o persoană normală.

— Poate nu, a spus Gus, dar există totuși o diferență între oamenii ca mine și oamenii ca tine, January.

— Nu mă insulta! am ripostat, aruncându-i o privire tăioasă. Nu e ca și cum viața mea e perfectă. Crezi că eu nu sunt furioasă? Crezi că eu nu mă simt puțin distrusă? Nu e ca și cum viața mea ar fi fost perfectă.

— N-am zis că viața ta ar fi fost perfectă, a zis el.

— Pe dracu'! Ai spus că sunt prințesa din povești.

El a scos un hohot de râs.

— Fiindcă tu ești lumina strălucitoare. Nu înțelegi? A clătinat din cap. Nu e vorba despre ce s-a întâmplat, ci despre cum ai gestionat situația, întotdeauna ai fost ca o lumină aprigă, și când te simți prost, și când ești nervoasă și nefericită, știi să fii un om întreg. Încă știi cum să le spui oamenilor că... că îi iubești.

— Încetează! am zis.

El a început să se depărteze, dar l-am prins de coate și l-am adus în fața mea.

— N-ai cum să mă frângi, Gus.

S-a oprit, cu gura puțin deschisă și ochii cercetători, care căutau ceva în expresia mea. Avea capul puțin plecat într-o parte și șanțurile adâncite pe frunte.

Speram că ceea ce înțelegea în acel moment era că îl vedeam așa cum era. Că nu trebuia să facă nimic special, să descifreze un cod misterios ca să deblocheze unele părți ale lui. Că nu trebuia decât să fie cu mine aici și să mă lase să-l descopăr puțin câte puțin, așa cum a făcut cu mine de când ne-am întâlnit.

— N-am nevoie să-mi spui că ții la mine, am spus în sfârșit. Acum două nopți m-ai ținut în brațe în timp ce plângeam. Cred că mi-am suflat literalmente nasul pe tricoul tău. Nu-ți cer nimic decât ca, într-o zi, să mă lași să-ți întorc favoarea, oricare ar fi echivalentul obișnuit și necopleșitor al ținutului în poală de care vei avea nevoie.

A scos un oftat prelung și s-a aplecat înainte, îngropându-

și fața în gâtul meu, ascunzându-și expresia ca un copil rușinat, chiar dacă răsuflarea lui fierbinte trezea ceva în stomacul meu. Mâinile mele au coborât de-a lungul brațelor lui, împletindu-mi degetele printre ale lui. Soarele coborâse la orizont, pătura subțire de nori semănând cu o mandarină palidă. Arătau ca niște figurine de porțelan plutind într-o mare albastru-denim. Gus și-a ridicat fața și m-a privit din nou în ochi, lumina răsfrângându-se în fâșii mari printre norii mișcători, inundându-l de culoare.

Era o clipă netulburată, confortabilă de liniște. Genul acela de moment pe care, dacă l-aș fi scris eu, l-aș fi considerat simplu de trecut cu vederea.

Dar ar fi fost o greșeală. Fiindcă aici, în acest moment în care nimic nu se întâmpla și nu mai aveam nimic să ne spunem am știut cât de mult țineam la Gus Everett, cât de mult ajunsese să însemne pentru mine. În ultimele trei zile, ne spusese în sfârșit tot ce aveam să ne spunem. Și știam că se vor aduna și altele în timp, însă, pentru prima oară în acel an, nu mă mai simțeam plină, copleșită de emoții blocate în mine și de cuvinte usturătoare.

M-am simțit puțin mai goală, puțin mai ușoară.

M-am simțit *fericită*. Nu entuziasmată sau extaziată, ci fericită în felul acela domol și calm care, în cele mai bune perioade ale vieții, curge pe dedesubtul a tot și a toate, un fel de tampon de protecție între tine și lumea în care te învârți.

Eram fericită să mă aflu aici împreună cu Gus, și chiar dacă nu era decât temporar, era suficient cât să mă facă să cred că, într-o bună zi, aveam să fiu din nou fericită. Poate nu la fel de fericită cum fusesem înainte de moartea tatei – probabil că nu –, ci într-un alt fel, nou, aproape la fel de trainic și de sigur.

Puteam să-i simt și lui durerea, acea suferință latentă cu care aș rămâne și eu dacă situația dintre mine și Gus ar fi făcut implozie. Îmi puteam imagina la perfecție fiecare senzație în hăul din stomacul meu și în căușul palmelor mele, acele pulsații stridente ale pierderii care aveau să-mi amintească ce bine fusese cât stătusem aici cu el, astfel, dar, pentru prima oară, nu mai credeam că răspunsul era în a-i da drumul.

Voiam să mai stau așa cu el, să prelungesc momentul încă puțin.

De parcă ne-am fi înțeles, Gus mi-a strâns ușor mâinile în

ale lui.

— Să știi că da, abia a rostit el, aproape ca într-o șoaptă.
Țin la tine.

— Și tu să știi că da, i-am răspuns. Știu asta, adică.

Lumina portocalie i-a făcut dinții să-i strălucească atunci când a zâmbit, adâncind umbrele gropițelor sale abia vizibile.

Capitolul 20. Subsolul

Am vești proaste și vești proaste, mi-a trimis Shadi mesaj.

Pe care să le aud mai întâi??? am răspuns eu. M-am ridicat ușor, să nu-l trezesc pe Gus. Să spun că adormisem împreună pe canapea ar fi părut o denaturare a adevărului. Fusesem nevoită să decid activ să merg la somn cu o seară în urmă.

Pentru prima oară de când începuserăm să ieșim, ne aventuraserăm în lumea Netflixului.

— Tu alegi unul, iar eu aleg unul, îmi propusese el.

Și așa am sfârșit prin a viziona, sau a vorbi pe parcursul lor, filme ca *În timp ce tu dormeai*, *Un tramvai numit dorință*, *Pirații din Caraibe 3* (drept pedeapsă pentru că mă pusese să mă uit la *Un tramvai numit dorință*) și *Glitter* al lui Mariah Carey (după ce ne-am afundat și mai mult în nebunie). Dar chiar și după asta, rămăsesem trează de-a binelea, surescitată.

Gus sugerase să punem *Fereastra din spate*, iar pe la jumătate, nu cu mult după ce primele raze de soare aveau să pătrundă prin geamurile din față, ne-am oprit în sfârșit din vorbit. Am rămas întinși, fără să ne mișcăm, la capete opuse ale canapelei, încolăciți de la brâu în jos, și am adormit.

În casă era răcoare – lăsasem geamurile deschise și se aburiseră pe măsură ce temperatura crescuse înapoi de dimineată. Gus era ghemuit aproape într-o poziție fetală, cu una dintre păturile de pe canapea înfășurată în jurul lui, așa că l-am învelit și cu celelalte două pături pe care le folosisem eu și m-am strecurat în bucătărie, unde am aprins ochiul de sub ceainic.

Era o dimineată liniștită, albastră. Dacă soarele răsărise, atunci era prins în spatele perdelei de ceață. Pe cât de încet am putut, am luat punga de cafea măcinată și presa franțuzească de pe tava rotativă.

Ritualul se simțea altfel decât ca în prima dimineată, mai firesc și astfel cumva mai sacru.

Cândva în ultima săptămână și ceva, casa asta începuse să se simtă ca fiind a mea.

Telefonul mi-a vibrat în mână.

M-am îndrăgostit, a scris Shadi.

De Fesul Bântuit? am întrebat eu cu inima tresăltând.

Shadi era mereu grozavă. Dar Shadi îndrăgostită era de neegalat. Cumva, devenise mai mult ea însăși. Era mai bună, mai simpatcă, mai zăpăcită, mai înțeleaptă, mai

blândă. Iubirea o lumina pe prietena mea pe dinăuntru. Și chiar dacă fiecare dintre episoadele când a avut inima frântă au fost devastatoare pentru ea, niciodată nu s-a închis în sine. De fiecare dată când s-a îndrăgostit, bucuria ei a fost la fel de copleșitoare, incluzându-mă și pe mine, și pe toți cei din jur.

Adică... daa! Normal că te-ai îndrăgostit. Dar spune-mi mai multe.

EI BINE, a început Shadi. Nu știu!! Doar am petrecut fiecare noapte împreună, iar prietenul lui cel mai bun mă IUBEȘTE și eu îl iubesc pe el, iar noaptea trecută am stat trei până la răsărit, iar cât era în baie, prietenul lui mi-a zis să am grijă cu el, că e nebun după mine, iar eu i-am spus că și eu sunt. În concluzie, am și mai multe vești proaste.

Ai mai spus asta, am răspuns. Dă-i înainte.

Vrea să îi vizitez familia...

Da, oribil, am fost eu de acord. Și dacă sunt DRĂGUȚI? Dacă te pun să joci Uno și să bei whisky cu cola pe veranda lor???

El BINE, a continuat Shadi. Mă refer că vrea să mergem săptămâna asta. De 4 iulie.

M-am holbat la cuvinte, neștiind ce să răspund. Pe de-o parte, trăiam pe insula Gus Everett de o lună de-acum, și nu mă alesesem nici cu sminteală, nici cu febră de cabină.

Pe de alta, nu o mai văzusem pe Shadi de la înmormântare și mi-era dor de ea. Eu și Gus aveam acel tip de prietenie molipsitoare care se leagă repede la loc, de obicei rezervată taberelor și săptămânilor de orientare de la facultate, însă eu și Shadi aveam ani de istorie împreună. Puteam vorbi despre orice fără să dăm înapoi ca să explicăm contextul. Nu că stilul de comunicare al lui Gus avea nevoie de prea mult context. Frânturile din viața lui pe care le împărtășea cu mine își construiau singure chenarul din mers. Zi după zi, imaginea pe care o aveam despre el se contura și mai mult, iar când mă duceam seara la culcare, așteptam cu nerăbdare a doua zi ca să aflu și mai multe despre el.

Și totuși.

Știu că e o sincronizare groaznică, a scris Shadi, dar deja am vorbit cu șeful meu. Mai am o zi liberă de ziua mea, în august, și îți PROMIT că voi împacheta toată temnița sexului de una singură.

Ceainicul a început să șuiere, iar eu mi-am lăsat telefonul deoparte și am turnat apă peste cafeaua măcinată, după care

am pus capacul și am lăsat-o la infuzat. Telefonul mi s-a aprins cu un nou mesaj, iar eu m-am aplecat peste blat.

Firește, nu sunt OBLIGATĂ să mă duc, a spus ea. Dar mă simt ??? OBLIGATĂ. Dar nu neapărat. Dacă ai nevoie de mine acum, vin acum.

Dacă vii în august, cât o să stai? am întrebat-o eu, dând startul negocierilor.

Un e-mail mi-a apărut atunci în Inbox, iar eu l-am deschis tremurând. Sonya răspunsese în sfârșit la întrebarea mea cu privire la mobila de pe verandă.

January,

Mi-ar plăcea să am mobila de pe verandă, dar mi-e teamă că nu-mi permit să o cumpăr de la tine. Dacă aveai de gând să o dai de pomană, dă-mi de știre, iar eu pot chema niște prieteni cu un camion să o ridice. Dacă voiai să mi-o vinzi, îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu pot să o iau.

Oricum, am putea găsi o cale să vorbim? Personal ar fi cel mai bine, eu...

— Hei.

Am închis e-mailul și m-am întors ca să-l găsesc pe Gus intrând în bucătărie, frecându-și ochiul drept cu podul palmei. Părul lui ondulat stătea ridicat într-o parte, iar tricoul îi era la fel de șifonat ca o bucată de pergament antic din spatele unui geam de la muzeu, cu una dintre mâneci ridicată și scoțând astfel la iveală mai mult din brațul lui decât văzusem până atunci.

— Uau! am făcut eu. Deci așa arată Gus Everett înainte să se machieze.

Cu ochii încă somnoroși, și-a întins brațele în lateral.

— Ce părere ai?

Am simțit că am palpitații.

— Exact cum mi-am imaginat, am zis, întorcându-mă cu spatele la el și scotocind prin dulapuri după două căni. Arăți exact cum arăți de obicei.

— O să aleg să iau asta drept un compliment.

— E dreptul tău de cetățean american, am zis, întorcându-mă spre el cu câmile.

S-a prins cu mâinile de bufet, sprijinindu-se, ca de obicei, de el, gura lui arcuită într-un zâmbet.

— Mulțumiri lui Jack Reacher.

— Amin! am spus, făcându-mi cruce în dreptul inimii.

— E gata cafeaua?

— Aproape.

— Pe verandă sau pe terasă? a întrebat el.

Am încercat să-mi închipui febra de cabină. Am încercat să-mi închipui cum ar fi să îmbătrânim așa: zâmbetul acela, hainele acelea șifonate, limbajul pe care numai noi doi îl înțelegeam, glumele și plânsul și atinsul și neatinsul.

Atunci am primit un nou mesaj de la Shadi. *Cel PUȚIN o săptămână.*

Ne vedem atunci, i-am răspuns. *Ține-mă la curent cu cel care-ți bântuie inima.*

#

Era miercuri și ne-am petrecut ziua scriind acasă la mine (aveam acum 33% din manuscris asigurat), cât am așteptat cumpărătorul să vină să ridice mobila din dormitorul de la etaj. Am decis să amân vânzarea mobilei de pe verandă acum că eu și Gus ne făcuserăm obiceiul de a o folosi în unele nopți. Începusem să împachetez lucrurile de la parter și să le dau de pomană, ba chiar să mai vând din mobila inutilă de la parter. Canapeaua cu două locuri și fotoliul dispăruseră, la fel și ceasul de pe șemineu, șervetele de masă, lumânările și lucrurile din șifonierul de lângă masa din bucătărie, toate donate.

Poate pentru că începea să se simtă mai mult a cămin decât a casă de păpuși, devenise biroul nostru *de fado*, iar după ce am terminat lucrul din acea zi ne-am dus acasă la Gus.

El era în bucătărie, să aducă niște gheață, iar eu am profitat de ocazie să îi citesc titlurile (adică să îmi bag nasul) din bibliotecă pe îndelete, așa cum îmi dorisem încă din prima noapte a petrecerii lui de divorț. Avea o colecție impresionantă, clasici și contemporani deopotrivă. Toni Morrison, Gabriel Garcia Marquez, George Saunders, Margaret Atwood, Roxane Gay. Pe majoritatea le aranjase în ordine alfabetică, dar evident că nu putuse ține pasul cu ultimele achiziții o vreme, iar acestea stăteau grămadă în fața sau deasupra altor cărți, cu bonurile încă ieșindu-le de sub copertă.

M-am lăsat pe vine ca să văd mai bine raftul de jos care era cel mai departe de ușă și complet în dezordine, și am scos o exclamație când am zărit titlul de pe cotorul subțire: LICEUL GREGORY L. WARNER.

Am deschis anuarul și am dat repede la litera E. Am izbucnit în râs când am văzut fotografia alb-negru a unui Gus cu o claie de păr, stând cu câte un picior pe fiecare parte a unei șine vechi de tren.

— Vai! Mulțumesc! Mulțumesc, Doamne!

— O, haide, a făcut Gus când a revenit în încăpere. Nu e nimic sacru pentru tine, January?

A pus recipientul cu gheață pe dulap și a încercat să-mi smulgă anuarul din mâini.

— N-am terminat cu asta, am protestat eu, trăgându-l înapoi. De fapt, nu cred că voi termina vreodată. Vreau să fie primul lucru pe care-l văd când mă trezesc și ultimul la care mă uit înainte de culcare.

— Bine, perverso, rămâi la cataloagele tale de lenjerie intimă!

A încercat încă o dată să mi-l înșface din mâini, însă eu m-am întors cu spatele și l-am strâns la piept, forțându-l să se întindă spre mine prin laterale.

— Poți să-mi iei viața, am strigat eu, ferindu-mă de mâinile lui, poți să-mi iei libertatea, dar nu vei putea în veci să-mi iei anuarul ăsta, Gus!

— Aș prefera să mi-l dai înapoi, a spus, întinzându-se încă o dată după el.

A prins marginile cărții, cu brațele în jurul meu, dar eu tot nu i-am dat drumul.

— Eu *nu* glumeam. E o lumină prea puternică pentru a fi ascunsă sub vreo baniță sau sub vreun abajur. Cei de la *New York Times* trebuie să vadă asta. Cei de la *GQ* trebuie să vadă asta. Trebuie să o trimiți la *Forbes* ca s-o aibă în vedere pentru topul celor mai sexy bărbați.

— Repet, aveam șaptesprezece ani în poza aia. Nu mai trata ca pe un obiect copilul care eram atunci.

— Aș fi fost obsedată de tine, i-am spus. Arătai de parcă ți-ai fi cumpărat hainele alea de adolescent rebel dintr-un magazin cu costume de Halloween. Uau, chiar e adevărat ce se spune. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Îți jur că porți fix aceeași ținută și azi cum purtai în poza aia.

— Asta e 100% neadevărat, m-a contrazis el, încă lipit de spatele meu, cu brațele petrecute după mine și mâinile pe carte.

Reușisem să țin semnul cu degetul, iar, când am deschis din nou anuarul, strânsoarea lui s-a relaxat. S-a aplecat peste

umărul meu ca să vadă mai bine, mâinile alunecându-i în josul brațelor mele ca să se oprească pe șolduri.

Cumva ca să-și mențină echilibrul. Ca să nu cadă de pe umărul meu.

De câte ori mai puteam sfârși în astfel de situații? Și cât avea să mai dureze până când mi-aș fi pierdut și puținul control de sine pe care reușisem să-l mențin?

De îndată ce s-ar fi întâmplat între noi ceva concret, era gata. Aveam să-l pierd. Avea să se sperie, să se teamă că mi-ar fi plăcut prea mult, că l-aș fi vrut prea mult. Iar, între timp, eu m-aș fi îndrăgostit... prea mult de el.

Nu mă pricepusem niciodată să privesc lucrurile „detașat”. Eram prea romantică pentru a putea face asta și, chiar dacă eram completamente incompatibili, deja îmi plăcea mai mult de Gus decât o simplă atracție fizică.

Plus că părea că nici unul dintre noi nu se putea opri din a forța limitele.

Pe când ne holbam la anuar, sau ne prefăceam că ne holbăm, mâinile lui continuau să urce sau să coboare pe șoldurile mele, trăgându-mă înspre el, ca apoi să mă îndepărteze, o metaforă îngrozitor de potrivită. Îi simțeam abdomenul plat lipit de spatele meu, dar m-am hotărât să mă concentrez asupra fotografiei lui.

Entuziasmul inițial a dispărut, iar imaginea m-a izbit din nou. Probabil că 30% dintre băieții din propriul meu anuar de liceu trecuseră prin etapa aceea de adolescent abătut, dar chipul lui Gus era diferit. Linia strâmbă a gurii era încordată și nu zâmbea. Cicatricea albă care-i împărțea buza de sus era mai întunecată, mai proaspătă, iar ochii îi erau înconjurați de cearcane obosite. Chiar dacă Gus mă surprindea în mod constant în moduri mici, exista și un nivel instinctual la care simțeam că îl cunosc, îl recunoșteam. La clubul de lectură, Gus știa că ceva mă schimbasese și, uitându-mă la această fotografie, știam că i se întâmplase ceva nu cu mult timp înainte de a fi făcută fotografia.

— Asta a fost după ce mama ta...

M-am oprit, neputând să rostesc cuvintele.

Bărbia lui Gus s-a lovit ușor de umărul meu.

— A murit când eram în clasa a zecea. Aceasta este fotografia mea principală.

— Am crezut că ai renunțat la școală, am spus, iar el a dat din nou din cap.

— Fratele tatălui meu era îngrijitor la un cimitir imens. Știam că o să mă angajeze cu normă întreagă, imediat ce împlineam optsprezece ani – era o chestie de asigurări medicale și toată hârțogăria –, dar prietenul meu Markham a insistat să facem fotografia și să o trimitem oricum.

— Mulțumesc, Markham, am șoptit eu, încercând să păstrez un ton lejer, în ciuda tristeții care mi se aduna în piept. M-am întrebat dacă acum ochii mei arătau așa, atât de pierduți și de goi, dacă după înmormântarea tatălui meu și fața mea fusese atât de scobită.

— Aș vrea să te fi cunoscut atunci, am spus neputincioasă.

Nu aș fi putut schimba nimic, dar aș fi putut fi acolo. L-aș fi putut iubi.

Poate că tata a fost un mincinos, un libertin și un om de afaceri itinerant, dar nu-mi aminteam nici un moment în care să mă fi simțit cu adevărat singură în copilărie. Părinții mei erau mereu acolo, iar *acasă* era întotdeauna locul meu sigur.

#

Nu e de mirare că i-am părut lui Gus o prințesă din povești, care țopăia prin viață cu pantofii strălucitori și cu o încredere profundă în univers, insistența mea că oricine ar putea fi cine dorea, să aibă ce dorea. M-a făcut să mă doară faptul că nu puteam să-l văd clar, să fiu mai răbdătoare. Ar fi trebuit să văd singurătatea lui Gus Everett. Ar fi trebuit să nu-mi mai spun povești și să mă uit de fapt la lume.

Mâinile lui Gus continuau să se miște. Mi-am dat seama că eu mă mișcăm odată cu ele, de parcă el ar fi fost un val de care mă lăsam purtată. De fiecare dată când mă trăgea spre el, mă trezeam că îi răspund, apăsându-mă de el, arcuindu-mă ca să-l simt lipit de mine. Mâinile i-au coborât pe picioare, unduindu-se pe pielea mea, iar eu mă străduiam din răspuțeri să nu scot vreun geamăt.

Jucam un joc: cât de departe putem merge fără să recunoaștem că am mers prea departe?

— M-am gândit la ceva, a zis el.

— Serios? am zis uimită. Vrei să aduc camera video să ne documentăm?

El m-a strâns mai aproape, iar eu m-am lăsat pe el.

— Amuzant, a zis pe un ton plat. După cum spuneam, aveam o idee pentru cercetare.

A, cercetarea. Reamintirea faptului că încă trebuia să

lăsăm deoparte orice ar fi fost asta ca să ne respectăm înțelegerea. Și că asta, în cele din urmă, rămânea un soi de joc.

— Care e treaba?

M-am întors cu fața spre el, iar el și-a lăsat mâinile să-i alunece pe piele mea cât eu m-am mișcat, dar nu mi-a dat drumul.

S-a schimonosit puțin.

— Păi, le-am cam promis lui Pete și lui Maggie că merg la grătarul lor de patru iulie, dar asta e vineri.

— O, am zis, depărtându-mă de el. Mă dezorienta faptul că îmi amintea că există și restul lumii cât timp mâinile lui erau pe mine. Deci trebuie să sari peste o noapte de cercetare?

— Ei bine, chestia este că trebuie să merg să văd Noul Eden în curând, dacă voi continua să scriu la carte, a spus el. Deci, din moment ce nu pot merge vineri, speram să o pot face sâmbătă.

— Am înțeles, am spus. Așadar, omitem Rom-Com 101 săptămâna aceasta și facem o excursie Lit Fic?

Gus a clătinat din cap.

— Nu trebuie să mergi și tu, pot să fac asta de unul singur. Am ridicat o sprânceană.

— De ce nu aș merge?

Gus își mușca buza de jos, cicatricea de lângă arcul lui Cupidon devenind chiar mai albă decât de obicei.

— Va fi îngrozitor, a spus el. Sigur vrei să-l vezi?

Am oftat. Iar cu asta. Prințesa care nu e în stare să se descurce.

— Gus, am spus încet, dacă tu te duci, merg și eu. Asta e treaba.

— Chiar dacă renunț la tabăra de antrenament Romance Hero pentru săptămâna asta?

— Desigur. Cred că ai dansat mai mult decât suficient pe luna asta. Meriți o pauză și o petrecere de 4 Iulie.

— Cum rămâne cu tine? a întrebat el.

— Eu merit tot timpul câte o pauză, am zis. Doar că pauzele mele constau în principal în dansat.

— Mă refeream la vineri.

— Ce-i cu vineri?

— Vrei să mergi vineri la Pete?

— Da, am răspuns imediat.

Gus a așăat zâmbetul lui tipic cu gura închisă.

— Așteaptă. De fapt...

Expresia feței i s-a schimbat pe dată, iar eu m-am grăbit să adaug:

— E vreo șansă..., am început, gândindu-mă și răzgândindu-mă cum să formulez, dar negăsind nimic mai bun ca: Pete e prietenă cu amanta tatei.

— O, a făcut Gus, rămânând cu gura deschisă. Mi-aș fi dorit să menționeze asta când am întrebat-o dacă aș putea să te invit. Nu aș fi fost de acord dacă mi-aș fi dat seama că...

— Nu sunt sigură că știe.

— Sau încerca să obțină o promisiune de la mine omițând informații importante, a spus el. Nu ar fi imposibil de crezut.

— Ei bine, tu ai face *bine* să te duci, am zis. *Eu* nu sunt sigură că pot.

— Aflu eu, a răspuns repede Gus. Și dacă nu e?

— Atunci vin, am zis. Dar *clar* o să-i pomenesc lui Maggie despre roci.

— Ești bolnavă și ciudată, January Andrews, a făcut Gus. *Asta* îmi place la tine!

Stomacul mi s-a strâns și mi s-a ridicat mai sus decât era.

— Aha, deci *asta* era.

— Ei bine, a făcut el, nu *doar* asta. Dar ar fi fost nepoliticos să te invit acasă la mătușa mea și să-ți pomenesc mai apoi de fund.

#

De obicei, când mergeam la vreo petrecere, mai ales când era vorba de o sărbătoare, o foloseam drept scuză ca să-mi cumpăr o ținută tematică potrivită. Sau măcar o pereche nouă de pantofi. Dar chiar și după ce vândusem mare parte din mobilă, când m-am logat vineri dimineața în contul meu bancar, site-ul se încrunta practic la mine.

I-am dat mesaj lui Gus: *Nu cred că pot veni la petrecere fiindcă doar ce am descoperit că nu-mi permit să aduc nici măcar o porție de salată de cartofi.*

Am văzut cum apar pe ecran în timp ce scria. Apoi s-a oprit. Și a început din nou. După un minut întreg, punctele au dispărut, iar eu m-am întors să mă uit lung la ușa de la subsol.

Aproape terminasem de sortat dormitorul principal și baia, dând aproape tot jos (inclusiv ce era prins în perete) de la etaj, așa că nu rămânea decât subsolul.

Am tras adânc aer în piept, am deschis ușa și am privit în

josul scărilor. Podea din ciment. Asta era bine – nu aveam nici un motiv să suspectez că ar fi fost finisată, plină de alte obiecte de mobilier de a căror înlăturare ar fi trebuit să mă ocup. Am apăsat întrerupătorul, însă becul era ars. Și totuși, nu era întuneric deplin – trebuiau să fie niște ferestre pe care le văzusem de afară care să lase niște lumină naturală să pătrundă înăuntru. Am pornit lanterna de la telefon și am coborât. Câteva tuburi de plastic verzi și roșii erau înșirate de-a lungul peretelui, lângă un raft metalic plin cu scule și un congelator. M-am dus la raft și am pus mâna pe o cutie cu becuri plină de praf. Degetele s-au strâns în jurul capacului, pe care l-am deschis apoi.

Unul dintre becuri fusese deja luat.

Poate era cel care se arsese de la baza scărilor.

Poate tata venise aici cu gând să facă altceva, ca apoi să-și dea seama, cum făcusem și eu, că întrerupătorul nu funcționa. Luase becul și urcase până la jumătatea scărilor, de unde ar fi putut să-l înlocuiască fără să se ridice pe vârfuri.

De data aceasta, durerea m-a săgetat de parcă aș fi fost lovită cu un harpon. Nu se presupunea că suferința se domolea odată cu trecerea lunilor? Când nu avea să-mi mai înțepe pieptul atât de rău, încât să nu mai pot să respir, când atingeam ceva ce atinsese și tata?

— January?

M-am întors în direcția de unde se auzise vocea, așteptându-mă să văd o fantomă, un ucigaș, un ucigaș-fantomă sau o fantomă ucigașă care stătuse ascuns acolo în tot timpul asta, în pânțelele casei.

În schimb, l-am văzut pe Gus, luminat din spate de lumina de pe hol care se revărsa în josul scărilor, în timp ce era aplecat ca să mă vadă pe sub peretele care străjuia parțial partea de sus a scărilor.

— Rahat! am exclamat în barbă, încă resimțind adrenalina.

— Ușa era descuiată, a zis, coborând treptele. M-a cam speriat să văd ușa de la subsol deschisă.

— Pe mine m-a cam speriat să aud vocea cuiva în subsol când credeam că sunt singură.

— Scuze, a spus el, aruncând o privire în jur. Nu e mare lucru pe aici.

— Nu e o temniță a sexului, am făcut eu.

— A existat vreodată posibilitatea asta? a întrebat.

— Shadi la asta spera.

— Am înțeles. După o clipă de tăcere, a continuat: Știi, nu trebuie să faci toate astea de una singură. Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei.

— Cam ciudat să vinzi o casă cu scule prăfuite și doar o cutie de becuri în ea, am replicat eu. S-ar încadra în zona gri între casele complet mobilate și cele goale ca naiba. Plus de asta, am nevoie de bani. Așa că totul trebuie să dispară. E un fel de lichidare în regim de urgență. Asta sau alternativa ar fi să dau foc casei și să încerc să obțin banii de pe asigurare.

— Despre asta am și venit să-ți vorbesc, a spus el.

Eu l-am privit cu gura căscată:

— Aveai de gând să-mi sugerezi să-mi dau foc la casă ca să pun la cale o escrocherie pentru asigurare?

— Despre salata de cartofi, a făcut el. Ar fi trebuit să-ți menționez că nu e nevoie să aduci absolut nimic pentru petrecerea de 4 iulie a lui Pete și Maggie. Ba din contră, orice vei aduce va sfârși sub o masă care e deja plină cu orice vor pregăti ele și vei fi trimisă înapoi cu ea acasă la sfârșitul serii. Dacă vei încerca s-o lași în urmă din politețe, o vei găsi în geantă, caldă și mucegăită, de azi în trei zile.

— O să pregătească ele *totul*? am repetat eu.

— Totul.

— Chiar și cocktailuri White Russian?

Gus a încuviințat din cap.

— Cum rămâne cu roci? O să aibă și roci sau trebuie să mi le aduc pe ale mele? Doar ca să avem de unde să pornim o conversație.

— Doar ce mi-am dat seama de ceva, a spus Gus. Nu mai ești invitată.

— O, ba sunt invitată! Nu vor refuza pe cineva cu roci.

— Bine, în cazul ăsta, o să inventez o scuză. Va trebui să mergi singură.

— Calmează-te, am zis și l-am apucat de braț. Nu o să vorbesc despre roci. Prea mult.

El a rânjit și a făcut un pas spre mine, scuturând din cap.

— Nu merg. Mi-e prea rău.

— O să supraviețuiești.

Mâna mi-a rămas pe încheietura brațului său. Când l-am strâns ușor, el a venit mai aproape, scuturând încă o dată din cap. Spatele meu s-a lipit de marginile reci ale raftului metalic. Ochii lui m-au scanat de sus până jos, lăsându-mi pielea de găină în urma lor. Instinctiv, l-am tras mai aproape.

Abdomenele noastre s-au atins, o căldură revărsându-se atunci din spatele buricului.

El m-a apucat de solduri și mi le-a tras peste al lui. O fierbințeală m-a cuprins ca niște limbi de foc ce se aprind după ce-ai turnat benzină. Respirația mi s-a întretăiat; sângele a părut că-mi încetinește, îngroșându-mi-se în vene, însă inima îmi bătea nebunește. L-am luat cu mâna liberă pe după talie și l-am privit în față, ochii lui negri fiind concentrați și buzele întredeschise.

Dacă ar fi putut să-mi citească gândurile acum, nu mi-ar fi părut rău. Ba chiar dimpotrivă.

O dată O dată O dată, mi se învârtea în cap iar și iar, ca niște scaieți purtați de vânt prin deșert.

Nasul lui Gus a alunecat de-al lungul nasului meu până când răsuflarea lui mi-a atins buzele. Mi-am înfipt degetele în pielea lui, iar buzele lui s-au aruncat asupra alor mele. Avea gust de cafea și de țigară, iar eu nu mă puteam sătura.

L-am tras cu putere spre mine. Raftul mi-a intrat în spate, în timp ce mâinile lui s-au ridicat de-o parte și de alta a feței mele, ridicându-mi gura către a lui pentru mai mult. Fiecare sărut, fiecare atingere era dură și caldă, ca el. Mâna lui mi-a coborât pe piept și mi-a cuprins sânul, frământându-l ușor pe când ne tot izbeam unul de altul, încercând să ajungem mai aproape decât era posibil. Raftul a scârțâit ușor atunci când m-a împins în el, iar Gus a râs lipit de gura mea, ceea ce m-a făcut să-l doresc și mai mult.

Mi-am înfipt mâna în părul lui, iar gura lui a coborât în josul gâtului meu, înceată și flămândă. Mâinile lui au ajuns ușor pe talia mea, strecurându-mi-se pe sub tricou. Una s-a cuibărit în curbura taliei mele, cealaltă a alunecat pe sub sutien. La început era blând, dar apoi m-am ridicat înspre el, iar strânsoarea lui a devenit mai puternică, făcându-mă să scâncesc.

Presiunea s-a risipit apoi. El s-a tras în spate, răsuflând cu greu.

— Te-a durut? mi-a șoptit el.

Eu am scuturat din cap. Era departe de a mă dura. Mi-a atins încă o dată fața, o atingere blândă pe care a transformat-o apoi într-un sărut pe fiecare dintre tâmpile. L-am apucat de marginea tricoului și i l-am tras pe cap. De cum a căzut la podea, el m-a apucat din nou, palmele lui bătătorite alunecându-mi de-a lungul corpului, apucând materialul

tricoului din mers, dându-mi-l jos. A aruncat tricoul deoparte și m-a scanat cu privirea, mult mai lent de data asta.

— Doamne, a spus el pe o voce gravă, răgușită.

Eu m-am străduit să nu zâmbesc.

— Te rogi la mine, Gus?

Privirea lui ca de cerneală s-a plimbat pe corpul meu până când mi-a întâlnit ochii. M-am arcuit sub atingerea mâinilor lui, în timp ce acestea mi s-au urcat pe spate, desfăcându-mi sutienul. Mușchii bărbiei lui s-au tensionat și relaxat la loc după ce a înghițit.

— Cam așa ceva.

Zâmbetul mi s-a transformat într-un geamăt slab pe când el și-a strecurat două degete pe sub bretelele sutienului meu, dându-mi-le ușor jos de-a lungul brațului. Mi s-a oprit respirația când degetul lui mare a început să-mi coboare pe sân, conturându-i forma. În cele din urmă, și-a strecurat palma pe sub sutien și a început să mă maseze. Trupul mi se unduia în ritmul mișcărilor lui, răspunzându-i la atingeri.

Colțul gurii i-a tresărit ușor când m-a privit din nou. Mi-a dat jos și cealaltă bretea a sutienului, care a căzut între noi. Numai senzația privirii lui pe pieptul meu mă făcea să freamăt, ca și cum aș fi putut să mă mulez pe ea, să mă frec de ea.

Aveau să existe urmări. Asta avea să se dovedească a fi o idee proastă.

El a făcut un pas înainte, lipindu-se de mine. Eu i-am tras soldurile și mai aproape.

Capitolul 21. Masa festivă

Mâinile lui Gus au coborât de-a lungul corpului meu, conturându-mi fiecare linie și fiecare curbură.

— Ești așa frumoasă, January, mi-a șoptit el, sărutându-mă și mai tandru. Ești al naibii de frumoasă, ești ca afurisitul de soare!

Gura lui a coborât încă o dată în josul trupului meu, sărutând toate acele locuri pe care le atinsese mai devreme. Nu era destul. Ungھیile mele s-au înfipt cu disperare în spatele lui, iar el m-a smuls de lângă raft și m-a ghidat înspre congelatorul de lângă, chinuindu-se din răspuțeri să-mi desfacă nasturii de la pantaloni. M-am ridicat puțin ca să poată să mi-i tragă peste coapse, iar pe când s-a îndreptat, mâinile lui au alunecat în susul picioarelor mele, strecurându-mi-se pe sub marginea chiloților și afundându-mi-se în piele. M-am arcuit sub el, iar el m-a tras de coapse înspre șoldurile lui, gura mișcându-i-se înfrigurată peste a mea.

— Dumnezeu, January! a exclamat el.

Dorința mi-a înăbușit glasul, devenind o răsuflare icnită când am vrut să răspund.

Încetasem să mai fim blânzi unul cu celălalt. Eu nu mă puteam domoli cât să fiu atentă cu el, și nici nu mai voiam să fie atent cu mine. I-am desfăcut pantalonii și i-am dat jos. Una dintre mâinile lui mi s-au strecurat printre picioare, iar el a scos un geamăt. Cealaltă s-a înfipt în șoldul meu, în vreme ce gura lui îmi explora abdomenul. Mâinile lui mi-au coborât apoi pe coapse, iar eu m-am apucat de marginile congelatorului, timp în care el s-a lăsat în jos între picioarele mele să mă guste. Am început să respir din ce în ce mai repede, presiunea crescând pe dinăuntru meu. Degetele lui se afundau în pliurile șoldurilor mele, iar numele lui mi-a scăpat de pe buze. El m-a apucat de șolduri, de fund. Tremuram sub atingerile lui, dar nu-mi era de ajuns. Îl voiam pe *el*. Mi-am dat seama că gândisem cu voce tare abia atunci când mi-a răspuns:

— Și eu te vreau, January.

S-a îndreptat și m-a tras pe marginea congelatorului, ridicându-mi genunchii de-o parte și de alta a corpului său.

— Gus, am spus eu cu răsuflarea tăiată, iar el și-a ridicat privirea la mine, fierbințeala pulsându-mi pe sub piele. Ai prezervativ?

I-a luat vreun minut să răspundă, ca și cum creierul lui

traducea dintr-o altă limbă. Ochii îi erau încă întunecați și flămânzi, iar mâinile lui mă strângeau încă de coapse.

— Aici? a făcut el. În subsolul casei de vacanță a tatălui tău?

— Mă gândeam mai degrabă în buzunarul tău, am răspuns, gâfâind încă.

El a râs, un zgomot ușor gâuit.

— Cum te-ai fi simțit dacă aş fi adus prezervative ca să-ți vorbesc despre salata de cartofi?

— Ușurată, am răspuns.

— Nu am știut că asta urma să se întâmple, a spus Gus, trecându-și neliniștit o mână prin păr, în timp ce cu cealaltă mă ținea încă aproape dureros de strâns. Hai alături. Am câteva.

Ne-am uitat lung unul la celălalt preț de o clipă, după care am început să ne strângem hainele de pe podea și să ne îmbrăcăm. Pe când fugeam în sus pe scări, Gus m-a apucat de fund:

— Doamne, a repetat el, îți mulțumesc pentru această zi! Și ție, Jack Reacher.

Nu ne-am mai deranjat în privința pantofilor, doar am zbughit-o afară pe ușă și am traversat în fugă curtea. Eu am ajuns prima în dreptul ușii, după care m-am întors, tocmai când Gus urca treptele. A scos un hohot de râs răgușit la vederea mea și a scuturat din cap, prinzându-mă de șaolduri și sărutându-mă din nou, lipindu-mă de ușă.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, uitând unde ne aflăm, uitând orice altceva în afară de mâinile lui alunecând pe mine și de limba lui desfăcându-mi buzele, în timp ce încercam să ating cât mai mult din el. Mi-a scăpat atunci un scâncet mic, nesatisfăcut, iar el s-a întins pe după șaoldul meu ca să apese clanța și să mă conducă cu spatele în casă.

Nici trei pași n-am făcut, că el mi-a și dat tricoul jos, apoi pe al lui. M-a întins ușor pe masa de la perete în timp ce-mi desfăcea nasturii de la pantaloni, mâinile lui alunecându-mi pe șaolduri și pe coapse pe măsură ce trăgea de material, lăsându-l să cadă la podea, ca apoi să vină între genunchii mei.

M-am ridicat din nou înspre el, în timp ce el își trecea mâinile peste sânii mei, prinzându-mă de sfârcuri. Cu picioarele strânse în jurul lui, m-a ridicat de pe masă și s-a rotit ca să mă proptească de bibliotecă. Mâinile lui mi s-au înfipt în coapse, iar eu m-am arcuit de-a lungul bibliotecii ca

să-mi trec șoldurile peste ale lui.

Nu e de ajuns, nici pe departe.

S-a deschiat la pantaloni și i-a dat jos chiar sub mine. Mâna mi s-a dus la umflătura din chiloții lui, apăsând-o fără vreun efect. M-a sprijinit mai bine de raft și i-a dat și pe aceia jos.

Aproape că era prea mult să-l simt pe mine. Pe când îmi ondulam șoldurile peste ale lui, mi-a scăpat un geamăt. El m-a prins cu mâna lui mare și mi-a șoptit apăsător în piele.

— *La dracu', January!*

Vocea lui răgușită mi-a făcut pielea de găină. Și-a întins mâna liberă înspre raftul de la nivelul umărului meu, până când a dat de un borcan albastru pe care-l zăream cu colțul ochiului.

A luat de acolo un prezervativ, iar eu am râs fără să vreau:

— O, Doamne, i-am murmurat în ureche. Mereu faci sex pe bibliotecă? Cărțile tale sunt în spatele meu, e o chestiune de ego?

El s-a tras înapoi, zâmbind pieziș în timp ce a rupt cu dinții ambalajul:

— E ca să am drum liber spre ușă, deșteapto.

Strânsoarea i s-a relaxat, iar el s-a tras înapoi câțiva centimetri.

— E o premieră și pentru mine, dar, dacă nu-ți place, putem oricând să așteptăm până când găsim o peșteră bună de pe plajă într-o zi ploioasă.

L-am apucat cu nesaț, prinzându-i buza de jos între dinți înainte să se mai îndepărteze. A anulat distanța dintre noi, sărutându-mă lacom, timp în care și-a pus prezervativul. Mâinile lui s-au întors pe talia mea, de data aceasta blânde și ușoare, ținându-mă într-un sărut lent și senzual, în vreme ce eu tremuram de nerăbdare.

Prima lui pătrundere a fost agonizant de lentă, tot trupul meu strângându-se în jurul lui. Mi-am reluat suflul, stele scăpărându-mi pe sub pleoape, surprinsă de mărimea lui și de valul de plăcere pe care îl reverbera.

— Doamne! am gemut eu, în timp ce el mă pătrundea.

— Te rogi la mine? m-a tachinat el la ureche, trimițându-mi un fior de-a lungul spinării.

Nu mai suportam lentoarea. M-am împins în el, cu forță, cu disperare, iar el mi-a răspuns cu aceeași intensitate.

M-a luat de lângă bibliotecă și s-a întors ca să se așeze pe

canapea, trăgându-mă deasupra lui în timp ce el s-a lăsat pe spate. I-am șoptit numele pe când se împingea în mine, mâinile lui ținându-mă de mijloc. M-am aplecat peste el, înfigându-mi mâinile în canapea în încercarea de a nu termina. Gura lui mi-a găsit sânul, iar un val amețitor de căldură și dorință m-a străbătut.

— De când te vreau! a șuierat el, strângându-mă ferm de fund.

M-a cuprins un fior când i-am auzit vocea răgușită.

— Și eu pe tine. Încă din seara aia de la cinemaul în aer liber.

— Nu, a spus el ferm. Mult înainte de aia.

Simțeam o fluturare în piept, de parcă aș fi avut parte doar de un nor de sclipici înăuntrul corpului meu, iar mușchii mi s-au încordat ca o funie întinsă la maximum când Gus a continuat să șoptească:

— Înainte să deschizi ușa, îmbrăcată cu rochia neagră și încălțată cu cizmele înalte, înainte să-ți văd părul ud și creț la clubul de lectură.

El și-a petrecut un braț pe după mijlocul meu și ne-am întors, iar eu mi-am înfășurat picioarele în jurul lui, mângâindu-i gamba cu degetele. Continua să murmure, lipit de obrazul meu, cu vocea aceea răgușită care trecea prin mine ca un curent electric.

M-a sărutat pe maxilar.

— Și înainte de afurisita aia de petrecere de la frăție.

Stomacul îmi făcea tumbe, am încercat să răspund, dar cu una dintre mâini m-a prins de ceafa, pe cealaltă a lăsat-o să alunece până în centrul meu, în tot timpul ăsta unduindu-ne unul peste celălalt, pierduți, totul în jur cețos și inutil.

— A! mi-a scăpat atunci când m-a pătruns mai cu putere, mai adânc și, deodată, am juisat, fiind străbătută de valuri de plăcere în timp ce m-am strâns toată în jurul lui.

El s-a lăsat pe mine, îngropându-și gura în gâtul meu, pe măsură ce ne detensionam, cu răsuflarea gâfâită și cu mușchii tremurânzi.

S-a prăbușit lângă mine, respirând din greu, un hohot răgușit ieșind din el pe când și-a trecut brațul peste ochi și a scuturat din cap.

— Ce-i? am întrebat eu, încă trăgându-mi răsuflarea.

M-am ridicat în capul oaselor, iar Gus a făcut la fel, luându-și mâna de pe față ca să mă mângâie pe coapsă și pe

şold. S-a aplecat înainte şi mi-a sărutat umărul care lucea de transpiraţie, cuibărimdu-şi acum faţa în partea aceea a gâtului meu.

— Mi-am amintit doar ce-ai spus despre bibliotecă, a zis pe o voce joasă.

Am început să râd şi eu şi m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mi capul de o pernă decorativă. Mâna lui Gus a trecut de la şold la abdomen, răsfirându-şi degetele pe el şi aplecându-se să-l sărute.

Îmi simţeam membrele extenuate şi moi, însă inima îmi bătea mai tare ca niciodată. Chiar dacă aş fi ştiut că avea să se întâmple ceva între mine şi Gus, nu mi l-aş fi închipuit niciodată ca unul care să te pupe pe burtă postcoital.

Ce înseamnă asta? m-am gândit, după care: *Încetează să mai încerci să găseşti câte un înţeles pentru orice!*

Şi-a lăsat capul pe pieptul meu, mâna lui trasând o linie, lentă şi uşoară ca o pană, înainte şi înapoi între şoldurile mele. Mi-a sărutat sânii, coastele, şi chiar şi în starea mea de relaxare aproape totală, am fost străbătută de un mic fior.

— Îţi ador corpul, a spus şi i-am simţit vocea reverberând pe pielea mea.

— Şi mie îmi place al tău, am zis, apoi i-am împuns în joacă cicatricea de pe buză. Şi gura ta.

El a zâmbit, pe urmă s-a sprijinit într-un cot, cu degetele încă răsfirate pe buricul meu.

— Chiar nu am venit în temniţa sexului ca să te seduc.

Eu m-am ridicat în capul oaselor.

— De unde ştii că nu te-am sedus *eu* pe *tine*?

Un zâmbet i-a apărut în colţul gurii.

— Pentru că n-ar fi fost nevoie.

Cuvintele lui mi-au răsunat în minte: *De când te-am dorit! Nu. Dinainte de asta.* Inima mi-a tresărit în piept, apoi încă o dată atunci când am auzit telefonul sunând.

— Rahat, a bombănit Gus şi mi-a sărutat abdomenul pentru o ultimă oară înainte să se dea jos de pe canapea.

Şi-a înşfăcat pantalonii de pe podea şi şi-a scos telefonul din buzunar.

Zâmbetul i-a pierit de pe faţă când s-a uitat la ecran, două linii de consternare apărându-i între sprâncenele negre.

— Gus? am întrebat eu, devenind brusc îngrijorată.

Când a ridicat privirea, părea puţin dezorientat. A închis gura, după care s-a uitat înapoi la telefon.

— Chiar îmi pare rău, a spus. Trebuie să răspund.

— O, am făcut eu, ridicându-mă și brusc mi-am dat seama cât de goală eram. În regulă.

— Rahat, a exclamat el în barbă de data asta. Nu o să dureze decât câteva minute. Putem să ne vedem acasă la tine?

Eu m-am uitat la el, încercând să ascund rana care mi se deschidea în piept.

Și ce dacă mă dădea afară imediat după sex ca să preia un apel misterios? Chiar mă așteptasem la altceva?

Era în regulă. Trebuia să fie. Trebuia să fiu. Îmi ieșise din sistem acum. Așa trebuia să funcționeze.

— Sigur.

M-am ridicat și mi-am adunat hainele. Înainte să-mi pun măcar tricoul, Gus era deja pe hol.

— Alo? l-am auzit spunând, apoi ușa dormitorului deschizându-se și închizându-se, lăsându-mă pe dinafară.

Era unsprezece când am ajuns înapoi acasă. Eu și Gus trebuia să plecăm curând la grătar. Pete îi spusese lui Gus că Sonya nu putea ajunge decât mai târziu, așa că era cel mai bine pentru noi să ajungem în prima jumătate a aventurii de-o zi și o noapte (joc de cuvinte intenționat) și să plecăm înainte de vinul desert și de artificii. Când îmi spusese Gus asta, eu îi sugerasem să vin cu mașina mea, ca el să poată sta până la final.

— Glumești? făcuse el. Nu poți să-ți imaginezi de câte ciupituri de obraz mă salvezi pentru că vii. Nu o să rămân singur cu mulțimea aia pentru mai mult de treizeci de secunde.

— Și dacă trebuie să mă duc la baie? întrebasesm eu.

Gus ridicase din umeri.

— Te las acolo.

— Nu ai vreo patru sute de ani? replicasem eu. Pari puțin cam bătrân și pentru ciupit de obraz, și pentru teama inexorabilă de a fi ciupit de obraz.

— Oi avea eu patru sute, dar ele au cel puțin o mie peste mine și gheare de vultur.

Era ciudat că această conversație avusese loc cu doar douăsprezece ore înainte de ce tocmai se întâmplase acum. Ceea ce mi-a transmis și mai mulți fiori pe șira spinării.

Gândul de a nu mai fi vreodată cu el mi-a trimis un junghi care mi-a reverberat în tot corpul.

O dată, asta era regula lui Gus. Iar data asta cu siguranță

avea să se pună la socoteală.

Era doar un apel important, mi-am spus. *Nu e vorba de regulă, nici de tine, nici de nimic*. Dar nu puteam fi sigură de asta.

N-am mai știut nimic de Gus până la 11.45, când mi-a dat mesaj: *Ești gata în 5?*

Nici pe departe. Cu toate că îmi consumasem energia măsurând încăperea cu pașii, încă mai eram agitată din cauza a ceea ce se întâmplase și a anxietății mele legate de limitele dintre mine și Gus. Nu mă așteptasem să o lase așa, să-mi dea mesaj ca și cum nu se întâmplase nimic, dar probabil ar fi trebuit.

Am oftat și i-am răspuns *Sigur*, după care am dat fuga în dormitor să mă schimb într-o rochiță albă de vară și o pereche de sandale roșii pe care le cumpărasem de la magazinul de caritate unde donasem ultima oară. Mi-am prins părul, după care l-am lăsat înapoi liber înainte să mă machiez atât cât mai puteam în cele două minute care-mi rămăseseră.

Gus se aranjase și el puțin. Părul îi era la fel de ciufulit, însă îmbrăcase o cămașă suficient de neșifonată, cu mânecile suflecate în jurul antebrațelor. Doar l-am salutat scurt din cap înainte să ocupe scaunul șoferului.

M-am urcat și eu lângă el, simțindu-mă de două ori mai stânjenită față de cum mă temusem că aveam să mă simt când îmi închipuisem una dintre versiunile acestui scenariu. *Iepuraș prost, iepuraș prost, iepuraș prost!* m-am admonestat singură.

Dar apoi mi-am amintit cum îmi sărutase abdomenul, atât de blând, atât de dulce. Oare și aventurile de-o noapte – *de-o dimineață* – se simțeau atât de... atât de... reale?

M-am uitat pe fereastră și am încercat să-mi fac vocea să pară (nu mi-a ieșit deloc; 0/10) cât mai degajată.

— E totul în regulă?

— Îhî, a răspuns Gus.

Am încercat să-i deslușesc expresia. Era dificil cu cineva atât de priceput la a-și masca emoțiile. Ei bine, teoretic vorbind, era dificil să *nu* fii cu cineva atât de priceput la a-și masca emoțiile.

Când am ajuns pe strada lui Pete și Maggie, era deja plin de mașini. Gus a parcat după colț și m-a condus printr-o poartă laterală care se deschidea într-una dintre aleile care traversau grădina lor.

Am trecut pe lângă ușa din față, în loc să ocolim casa ca să

ajungem la curtea din spate.

Un cor de voci s-a auzit atunci, strigându-l pe nume. După ce au terminat, Pete mi-a cântat și mie numele, iar restul oaspeților i-au urmat exemplul. Erau pe puțin douăzeci de oameni, adunați în jurul câtorva mese de joc, la adăpostul unui spalier acoperit de iederă. Sticle de vin și pahare roșii din plastic umpleau fețele de masă din hârtie cu stelute și, așa cum fusese promis, o masă lungă din capătul curții nu numai că era plină, ci *ticsită* cu platouri cu mâncare și doze de bere.

— Iată-l și pe frumosul meu nepot și minunata lui însoțitoare!

Pete stătea în fața grătarului, întorcând burgerii într-un sort pe care scria SĂRUTĂ BUCĂTARUL. Adăugase cu markerul „GLUMESC! Suntem căsătorite și fericite!)”, iar Maggie purta propriul sort alb al cărui mesaj era în totalitate scris de mână: SĂRUTĂ GEOLOGUL. Oaspeții erau adunați în jurul unei mese de joc de pe veranda din lemn de cedru din mijlocul grădinii lor de vis, iar dincolo de capătul verandei mai erau câteva risipite în jurul uriașei piscine albastre.

— Sper că v-ați adus costumele de baie, copii! i-a spus Pete lui Gus pe când s-a aplecat s-o îmbrățișeze pe lângă spatulă. Ea l-a sărutat zgomotos pe obraji și s-a dat înapoi: Apa e numai bună azi.

Eu m-am uitat înspre Gus:

— Gus chiar *are* un costum de baie?

— Teoretic vorbind, a intervenit Maggie, aplecându-se înainte să-și sărute și ea nepotul pe obraz, nu, nu are. S-a întors ca să mă sărute pe obraz, apoi a continuat: Dar, chiar și așa, păstrăm aici unul pentru el – când era mic, ai fi zis că era *peștișor*! Îl duceam la YMCA și trebuia să setăm cronometrul ca să-l scoatem cu forța afară din piscină, să nu facă pipi în ea. Știam că n-ar fi ieșit nici în ruptul capului din piscină de unul singur!

— Povestea asta este în totalitate inventată, a spus Gus. Nu s-a întâmplat niciodată.

— Jur pe inima mea, a făcut Maggie în stilul acela melancolic, visător al ei. Nu cred că aveai mai mult de șase ani. Ți mai aduci aminte, Gussy? Când erai mic, tu și Rose veneați cu noi la piscină o dată sau de două ori pe săptămână.

Fața lui Gus s-a schimbat, ceva în ochii lui a murit, ca și cum o ușă de metal s-ar fi închis dindărătul lor.

— Nu, nu-mi amintesc.

Rose? Numele adevărat al lui Pete era Posey, însemnând un mic buchet. Rose - trandafir - trebuie să fi fost sora ei, mama lui Gus.

— Ei bine, faptele rămân, a continuat Maggie. Îți plăcea la nebunie să înoți, fie că o mai faci și acum sau nu, iar costumul tău de baie te așteaptă în camera de oaspeți.

Maggie m-a scanat de sus până jos și a spus:

— Sunt sigură că găsim și pentru tine ceva care să-ți vină. Eu sunt lungă pe verticală. Și pe orizontală. Dar tu ești micuță, n-ai zice?

— Nu m-am gândit că aș fi până vara asta.

Maggie m-a mângâiat ușor pe braț și mi-a zâmbit senin:

— Așa pățești dacă trăiești printre olandezi. Noi suntem toți robuști pe aici. Vino să faci cunoștință cu restul. Gussy, vino și tu să saluți.

Și cu asta am fost călăuziți prin curtea din spate a lui Pete și Maggie. Gus părea că se cunoaște cu toată lumea - majoritatea din facultate sau partenerii și copiii celor de la universitatea din oraș, împreună cu cele două surori ale lui Maggie -, însă nu prea le spunea mare lucru în afară de un salut politicos din cap și câteva cuvinte de bun găsit. Darcy, sora mai mică a lui Maggie, era cu peste zece centimetri mai înaltă decât ea, avea un păr blond pai și niște ochi mari și albaștri, în vreme ce Lolly (prescurtare de la Laurel, mi s-a spus, fără să întreb) era cu mai bine de treizeci de centimetri mai scundă decât Maggie, având o siluetă de tip clepsidră și o tunsoare bob de un cenușiu-închis.

— Suferă de sindromul copilului mijlociu, mi-a șoptit Maggie, în timp ce ne-a condus pe mine și pe Gus într-un alt ungher al grădinii, unde instalaseră niște fotolii-sac. Majoritatea copiilor se aflau acolo, încercând să se distreze cum știau cu prietenii pe care părinții și bunicii lor li-i pusese la dispoziție pentru ziua aceea. Ei cel puțin se bucurau de avantajul de a-i avea pe cei doi labradori alergând vesel printre ei, făcând încercări nereușite de a prinde fotoliile-sac care zburau prin aer.

— Sunt sigură că v-ar primi în jocul lor, ne-a spus Maggie după ce i-a făcut pe copii să ne spună cum îi chema și „ai cui erau“.

Zâmbetul lui Gus s-a arcuit în felul acela rar și impertinent pe când s-a întors spre ea:

— Cred că o să începem cu ceva de băut.

Ea l-a bătut ușor pe braț.

— Se vede că ești nepotul lui Pete! Haideți să vă dau câte un pahar din punciul meu albastru renumit la nivel mondial!

A luat-o înainte, iar noi am urmat-o, Gus aruncându-mi o privire conspirativă prin care mă avertiza că băutura avea să fie groaznică, însă după drumul nostru tensionat încoace, până și aia ar fi fost suficient ca să mă încălzească din creștet până în vârful degetelor de la picioare.

— Mai bine zis *rău famată* la nivel mondial! mi-a șoptit el.

— Hei, știi din ce fel de piatră e făcută aleea asta? i-am șoptit înapoi.

El a scuturat din cap, nevenindu-i să creadă:

— Doar ca să știi, dacă pui întrebarea aia, n-o să te iert niciodată.

Ne-am oprit din mers pe alee, într-un ungher format din frunziș luxuriant, ascunși vederii celor din zona cu fotolii și de pe verandă.

— Gus, e totul în regulă? am întrebat eu.

Preț de o clipă, m-a privit intens, după care a clipit, iar expresia de pe fața lui a dispărut, înlocuită apoi de o indiferență atentă.

— Da, nu e nimic.

— Și totuși, e un „nimic”, am zis.

Gus a scuturat din cap.

— Nu, nu e nici un „nimic” în afară de punciul albastru, iar din ăla o să fie din plin. Încearcă s-o iei ușor.

Și-a reluat mersul înspre verandă, lăsându-mă în urmă. Când am ajuns, Maggie avea deja două pahare pline-ochi pregătite pentru noi. Am luat o gură și m-am străduit din răspuțeri să nu mă înec.

— Ce e în ele?

— Vodcă, a spus Maggie voioasă, enumerând ingredientele pe degete. Rom cu cocos. Curacao albastru. Tequila. Suc de ananas. Puțin rom normal. Îți place?

— E grozav, am zis.

Mirosea ca o sticlută deschisă de acetonă.

— Gussy? a întrebat ea.

— E minunat, a răspuns el.

— Mai bun decât anul trecut, nu? a făcut Pete, abandonându-și postul de la grătar ca să ni se alăture.

— Măcar are mai multe șanse să ia vopseaua de pe mașină dacă se varsă, a spus Gus.

Pete a izbucnit în râs și l-a pocnit peste braț.

— Ai auzit asta, Mag? Ți-am spus că ar putea alimenta un avion cu reacție chestia asta.

Maggie a zâmbit, neatinsă de bășcălia lor, iar soarele i-a luminat fața lui Gus numai bine cât să-i scoată la iveală gropița secretă, făcându-i ochii de culoarea aurie a chihlimbarului. Ochii aceia s-au întors spre mine, iar zâmbetul lui blând s-a lățit. Nu arăta ca o altă persoană. Ci mai relaxat, mai sigur pe el, de parcă în tot timpul acesta nu-i văzusem decât umbra.

În momentul acela, cum stăteam așa, m-am simțit de parcă aș fi dat peste ceva ascuns și sacru, mai intim chiar și decât ce se întâmplase între noi acasă la el. De parcă Gus ar fi tras la o parte perdelele de la ferestrele unei case pe care o admirasem și la al cărei interior visasem, dar și pe care-l subestimasem.

Îmi plăcea să-l văd așa pe Gus, împreună cu oamenii despre care știa că aveau să-l iubească mereu.

Abia făcusem dragoste cu el, dar dacă aveam să-l mai sărut din nou, voiam să fie fix versiunea asta a lui. Cea care nu se simțea atât de împovărată de lumea din jur, încât simțea nevoia să se sprijine ca să rămână la verticală.

— ...poate în primul weekend din august? am auzit-o pe Pete spunând.

Ea, Maggie și Gus se uitau cu toții la mine, așteptând răspunsul la o întrebare pe care nu o auzisem.

— E bine pentru mine, a spus Gus. January?

Încă arăta relaxat, fericit. Mi-am cântărit opțiunile: să fiu de acord cu ceva fără să am habar ce anume era acel *ceva*, să recunosc că nu fusesem atentă sau să încerc să obțin mai multe informații cu alte (posibil acuzatoare) întrebări.

— La... la ce oră? am întrebat, sperând că alesesem varianta bună.

Și o întrebare care avea logică.

— În timpul săptămânii, de obicei la șapte, dar având în vedere că e weekend, am putea oricând. Tot seara ar fi cel mai bine - la urma urmelor e o plajă, iar oamenii ar putea să citească stând tolăniți pe burtă în nisip.

— Cred că ar fi foarte interesant, a spus și Maggie, bățând ușor din palme. Ce faceți voi doi pare atât de diferit din afară, dar îmi închipui că mecanismele interioare sunt asemănătoare. E ca la labradorit și...

— Sănătate! a întrerupt-o Gus.

— Nu, Gussy, n-am strănutat, s-a oferit Maggie să clarifice.

Labradoritul este o rocă – atât de frumoasă...

— Chiar este, a confirmat Pete. Arată de parcă e din spațiu. Dacă ar fi să fac un SF, mi-aș imagina toată lumea ca fiind alcătuită din labradorit.

— Apropo de asta, a spus Gus, întorcându-și privirea spre mine, iar eu mi-am dat seama că găsise o cale de a devia conversația de la subiectul rocilor: A văzut vreuna dintre voi *Contact* cu Jodie Foster? E un film al dracului de bun!

— Everett! a exclamat Pete. Limbajul!

Maggie a chicotit cu mâna la gură. Avea unghiile date cu o oja lăptoasă pe care erau desenate stele cu albastru-deschis. Astăzi, unghiile lui Pete erau roșu-închis. Mă întrebam dacă Maggie fusese cea care o învățase să-și facă manichiura, un obicei de care se molipsise de la soția ei. Dintotdeauna mi-a plăcut gândul ăsta, felul în care doi oameni începeau să devină unul singur. Sau, cel puțin, două părți suprapuse, ca niște copaci cu rădăcini întrepătrunse.

— Să revenim la eveniment, a spus Pete, întorcându-se încă o dată spre mine. Poate la șapte ar fi bine, ca să nu luăm prea mult din timpul de plajă.

— Sună grozav! am făcut eu. Ai putea să-mi trimiți detaliile pe e-mail ca să confirm? Ca să-mi pot verifica mai bine agenda când ajung acasă.

— Nu știu detaliile. Nu trebuie decât să-mi spui la ce oră vrei să vii! Eu și Maggie o să venim cu niște întrebări foarte bune, a spus Pete.

Ezitatea mea trebuie să se fi văzut, fiindcă Gus s-a aplecat spre mine și a zis:

— Îți trimit *eu* e-mail.

— Gus Everett, am atâtea dovezi că ai un e-mail câte am și că deții propriul costum de baie, am zis.

El a dat din umeri și a ridicat din sprâncene.

— Ei bine, mă bucur că nu-s singura, a spus Pete. Câte mesaje cu clipuri cu câini poți trimite înainte să te întrebi dacă destinatarul nu încearcă să-ți transmită ceva cu tăcerea lui?

Gus și-a petrecut un braț pe după gâtul lui Pete.

— Ți-am spus: nu-mi verific e-mailul. Asta nu înseamnă că nu sunt în stare să trimit unul când mi se cere. Pentru un motiv bun.

— Clipurile cu câini sunt un motiv bun pentru aproape orice, a concluzionat Maggie.

— Și ce nevoie avem de ele, de cele cu câinii voștri care

aleargă de colo-colo? a întrebat Gus.

— Că tot vorbim de labradori, l-a întrerupt Maggie, spuneam despre labradorit...

Gus s-a uitat la mine cu un rânjet. Se dovedise că avusese dreptate. Trebuia, cu orice preț, să evităm subiectul rocilor. Am pierdut firul conversației la fel de repede pe cât trecea ea de la o rocă la alta, animată de fărâme de informații interesante care îi aduceau aminte de alte fărâme de informații interesante. După o vreme, până și privirea (în mare parte de adorație) a lui Pete a părut să-și piardă strălucirea.

— O, Doamnee! a făcut ea, puțin cam lipsită de delicatețe, când cineva a apărut de după casă. Mai bine m-aș duce să întâmpin oaspeții!

— Dacă vrei să te duci să-i saluți, i-a spus Gus lui Maggie, nu ne lăsa să te reținem!

Pe fața lui Maggie a apărut o expresie de șoc exagerat.

— Niciodată! a strigat ea, luându-l pe Gus de braț. Mătușa ta o fi o fire mai schimbătoare, dar pentru mine *nimeni* nu este mai important ca tine, Gussy! Nici măcar labradorii, dar nu le spune, desigur.

M-am aplecat spre Gus și i-am șoptit:

— *Nici măcar labradoritul.*

El și-a întors câțiva centimetri fața către mine și a zâmbit. Era atât de aproape, încât vedeam mare parte din chipul lui ca prin ceață, iar mirosul de puncti albastru de pe buzele lui albastre mi-a provocat furnicături.

— Deci eu vin după labradori? a necăjit-o un bărbat de la masa de joc pe Maggie.

— Nu, Gilbert, nu fi prostuț, a spus Pete, întorcându-se cu nou-veniții și cu un buchet frumos în mâini. Ești pe *același loc* cu labradorii.

Gus s-a uitat la mine, iar zâmbetul lui s-a transformat într-o expresie șuie, gânditoare. Îl priveam cum se retrăgea în sinea lui și am simțit brusc că mă apucă disperarea, încercând să-l apuc de orice parte a corpului ca să nu-l las să fugă. Apoi s-a uitat la mine.

— Cam am nevoie să elimin niște puncti albastru. Te descurci aici singură?

— Desigur, am răspuns. Doar dacă nu te duci înăuntru ca să ascunzi de fapt niște poze cu tine de când erai bebeluș. Caz în care, nu, nu mă descurc aici singură.

— Nu asta o să fac.

— Ești sigur? am insistat eu. Pentru că Pete o să-mi spună. Nu ai unde să le ascunzi.

I s-a ridicat un colț al gurii, iar ochii i-au sclipit.

— Dacă vrei să mă urmezi în baie ca să fii sigură, e alegerea ta.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Bine.

— Bine? Cum adică bine?

Fierbințeala mi-a inundat din nou corpul sub privirea lui pătrunzătoare.

— Gus, am zis, ai vrea să vin în baie cu tine?

El a râs, dar nu s-a mișcat din loc. M-a cercetat de sus până jos, apoi a aruncat o privire rapidă către Pete. Când ochii i s-au întors asupra mea, zâmbetul îi pierise:

— E în regulă, a zis el. Mă întorc îndată.

M-a atins ușor pe braț, după care s-a întors și a intrat în casă, lăsându-mă îngrozită cum nu mai fusesem de mult. Ori poate de când mă îmbătasem mângă la clubul de lectură. Din păcate, mi-am închipuit că va trebui s-o apuc pe același drum acum, încercând să-mi alung din minte ceea ce tocmai se întâmplase.

Mă refuzase.

La câteva ore după ce mă avusese pe un raft cu scule și unul cu cărți, mă refuzase.

Asta era cumva mult mai rău decât cel mai rău scenariu pe care creierul meu îl concepușe atunci când cântărise avantajele și dezavantajele de a începe ceva cu Gus.

Am așteptat lângă ușile culisante din sticlă, cu fața îngropată în băutură, preț de câteva minute. Am tresărit când mi-a bătut telefonul. Un e-mail de la Gus. Inima a început să-mi bată nebunește, după care s-a pleoștit lamentabil când l-am deschis. Nu era nimic acolo în afară de: *Eveniment la Cărțile lui Pete, 2 august, 7 PM.*

M-am gândit atunci la ce spusese Maggie, despre cum eu și Gus eram atât de diferiți la exterior și că „asta” avea să fie interesant. Eram destul de sigură că tocmai promisesem că aveam să particip la un eveniment împreună cu el.

Iepuraș prost, iepuraș prost, iepuraș prost. Petrecusem o lună stând aproape în permanență numai cu Gus. Dacă aș fi petrecut o lună întreagă cu o afurisită de minge de volei, îmi închipuiam că aș fi plâns și eu văzând cum era luată de valuri.

Dar nu, nu era adevărat. Nu doar singurătatea și

tendințele mele romanțioase mă aduseseră aici.

Îl cunoșteam pe Gus. Știam că viața lui e complicată. Știam că zidurile pe care le ridicase în jurul lui erau atât de groase încât mi-ar fi luat ani să le știrbesc cât de cât și că neîncrederea lui în oameni era foarte profundă. Știam că nu eram Ființa Magică, în stare să repare tot doar prin felul ei de a fi.

Până la urmă, știam exact cine e Gus Everett, dar asta nu schimba nimic. Pentru că, deși probabil că nu ar fi învățat niciodată să danseze în ploaie, pe Gus îl voiam. Doar pe el. Exact pe el.

Îmi pregătisem drumul pentru o inimă frântă, iar acum presupuneam că nu mai era nimic de făcut decât să mă pregătesc și să aștept să mă lovească în față.

Capitolul 22. Călătoria

— O, haide, Gussy, intră!

Maggie a stropit cu apă înspre marginea piscinei, însă Gus s-a dat pur și simplu un pas înapoi, scuturând din cap și rânjind.

— Ce-i, ți-e teamă să nu-ți strici permanentul? l-a necăjit Pete de la grătar.

— Și apoi să aflăm că ai permanent? am adăugat eu.

Când m-a săgetat cu privirea, am fost cuprinsă de un fior de plăcere, urmat de o dezamăgitoare realizare: costumul de baie lăbărțat, dintr-o singură piesă, pe care mi-l împrumutase Maggie mă făcea să arăt ca o acadea îmbibată de apă, prinsă în hârtie igienică.

— Poate că mi-e teamă că, odată intrat, nu o să mai seteze nimeni cronometrul ca să-mi aducă aminte să ies și să folosesc toaleta, a spus Gus.

La celălalt capăt al piscinei, un băiețel deșirat și o fetiță dolofană s-au aruncat ca două ghiulele în apă din părți opuse, stropindu-ne din plin și pe noi. Gus și-a întors privirea asupra mea:

— Și apoi mai e și asta?

— Ce? am făcut eu. Distracție? Ți-e teamă să nu te molipsești?

— Nu, mi-e teamă că piscina e deja plină ochi de pipi. Dar voi două bucurați-vă de bălăceală.

Gus a intrat din nou în casă, iar eu m-am străduit să nu verific din minut în minut dacă a ieșit înapoi.

Maggie a găsit o minge de plajă și am început s-o dăm de la una la alta. Destul de repede, s-a făcut ora patru, iar de vreme ce Sonya venea la cinci, m-am scuzat și m-am dus să mă schimb. Maggie a ieșit și ea sprintenă afară și a luat prosoapele galbene pe care le lăsasem pe cimentul din jurul piscinei.

Mi-a pus unul pe umeri înainte să am timp să-l iau de la ea și m-a condus înăuntru.

— Poți folosi baia de la etaj, mi-a spus cu un zâmbet dulce care a părut *aproape* ca un semn din ochi.

— O, am făcut eu stânjenită, bine.

Mi-am strâns hainele și am luat-o în sus pe scări.

Treptele scârțâiau, erau din lemn și înguste. Se curbau pe la jumătatea drumului, ca apoi să mă lase în dreptul holului de

la etaj. Baia era în capăt, o monstruozitate cu faianță roz care era atât de urâtă, încât redevenea drăguță. Pe o parte a holului erau două uși, iar pe cealaltă o a treia, toate închise.

Era aproape timpul să plec. Aveam de gând să bat la toate până când l-aș fi găsit. Am încercat să nu mă simt rușinată sau rănită, dar nu era ușor.

De la prima voastră discuție serioasă, Gus a spus cât se poate de limpede că nu e exact genul de la care să aștepti ceva, January.

Mi-am dat jos prosopul și m-am îmbrăcat în baie, după care am ieșit și am ciocănit ușor la prima ușă. Nici un răspuns, așa că am avansat la următoarea din josul holului.

Un „Da?” mormăit s-a auzit dincolo de ea și am deschis ușa.

Gus stătea pe marginea patului dublu, cu picioarele întinse înaintea și cu spatele sprijinit de perete. La dreapta lui, jaluzelele erau parțial trase, lăsând să intre raze de lumină printre umbrele de pe podea.

— E timpul să plecăm? a întrebat el, scărpinându-se la ceafă.

M-am uitat prin încăperea la mobila neasortată și la lipsa de plante. Pe noptieră era o lampă în formă de minge de fotbal, iar în fața picioarelor patului se afla biblioteca mică și albastră plină cu exemplare din cărțile lui Gus, atât edițiile americane, cât și cele străine.

— Ai venit aici să reflectezi la propria-ți mortalitate? am întrebat, făcând un semn din cap înspre raftul cu cărți.

— Doar mă doare capul, a răspuns el.

M-am dus înspre pat ca să mă așez lângă el, însă s-a ridicat înainte să ajung.

— Mai bine mi-aș lua la revedere. La fel și tu, dacă nu vrei să ajungi pe lista neagră a lui Pete.

Apoi a ieșit din cameră, lăsându-mă singură. M-am apropiat de bibliotecă. Pe ultimul raft se aflau patru fotografii înrămate. Una cu un bebeluș cu ochi negri înconjurat de nori pufoși și falși, ușor blurată pe fundal. Următoarea era cu Pete și Maggie, pe când erau cu vreo treizeci de ani mai tineri, cu ochelari de soare pe cap și cu un băiețel în sandale care stătea în picioare între ele. Deasupra capului său, între umerii lui Pete și ai lui Maggie, se vedea puțin din castelul Cenușăresei.

A treia fotografie era mult mai veche, un portret sepia al unei fete zâmbind larg, cu bucle negre și o gropiță în obraz.

Cea de-a patra era o poză de echipă, fetițe și băieței în echipament purpuriu, cu toții aliniați lângă o Pete mai tânără și mai slabă, cu un fluier la gât și o șapcă trasă pe ochi. L-am găsit numaidecât pe Gus, subțirel, cu părul răvășit și cu un zâmbet rușinat în colțul gurii.

Niște voci au răzbătut atunci de la parter.

— ...ești sigur că nu mai poți sta? spunea Pete.

Am pus fotografia la locul ei și am ieșit din cameră, închizând ușa în urma mea.

Am rămas tăcuți în primele două minute din drumul spre casă, însă Gus a întrebat în cele din urmă:

— Te-ai simțit bine?

— Pete și Maggie sunt minunate, am răspuns eu pe un ton rezervat.

— Chiar sunt, a confirmat Gus, încuviințând din cap.

— Bine, am zis. Bun.

— Bun, a repetat Gus ca pentru sine, intrând pe drumul principal care ducea de-a lungul plajei.

Eu am râs, frustrată.

Privirea lui pătrunzătoare s-a întors spre mine, înmuindu-se puțin, dar și-a încleștat gura și nu s-a mai uitat la mine mai apoi.

Am privit clădirile care treceau în goană pe la geamul meu. Majoritatea afacerilor închiseseră pe ziua aceea, dar defilase o paradă cât fusesem la Pete și comercianții ambulanți încă stăteau aliniați de-a lungul străzii, familii îmbrăcate în roșu, alb și albastru roind în jurul lor cu pungi de popcorn și moriști cu steagul Americii în mâini.

Aveam atât de multe întrebări, însă toate erau ca o nebuloasă, de neîntrebat. În propria mea poveste, nu voiam să fiu eroina care nu permite unor probleme stupide de comunicare să intervină în ceva care era vizibil bun, dar, în viața mea reală, simțeam că era mai bine să risc asta și să-mi păstrez demnitatea decât să îi expun totul lui Gus până când avea să cedeze și să recunoască faptul că nu mă voia așa cum îl voiam eu. *Mai mult de o singură dată*, mi-am spus eu amărâtă. *Ceva adevărat.*

Când am ajuns în dreptul curbei din fața caselor noastre (mult mai târziu decât ar fi trebuit din cauza traficului pietonal crescut), Gus a spus:

— Să-mi zici cum rămâne cu mâine.

— Ce e mâine? am întrebat.

— Călătoria la Noul Eden, a răspuns, descuind portierele. Să mă anunți dacă mai vrei să vii.

Asta era tot? Devenise *complet* dezinteresat de mine, fie și ca tovarășă de cercetare?

El a ridicat din umeri și a coborât din mașină. Asta era tot. Era ora cinci după-amiaza, iar noi o apucam pe drumuri diferite. Pe 4 iulie, când nu cunoșteam pe nimeni altcineva în oraș în afară de el și de mătușile lui.

— De ce n-aș vrea să vin? am întrebat, spumegând.

Ajunsese deja aproape de veranda lui. Și-a întors capul și a ridicat încă o dată din umeri.

— Vrei să vin? am vrut eu să aflu.

— Dacă vrei tu, a răspuns.

— Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă vrei să vin și eu cu tine mâine.

— Vreau să faci orice vrei tu să faci.

Eu mi-am încrucișat brațele la piept.

— La ce oră, m-am răstit eu.

— Pe la nouă. Probabil că o să ne ia toată ziua.

— Super. Ne vedem atunci.

Am intrat în casă și am început să mă plimb furioasă prin cameră, iar când asta nu mi-a mai fost de ajutor, m-am așezat dinaintea calculatorului și am scris cu furie până când s-a lăsat noaptea. Când n-am mai putut să scot nici un cuvânt plin de ură, am ieșit pe verandă și am privit artificiiile care se înălțau deasupra lacului, ploaia lor sclipitoare picând înspre apă asemenea unor stele căzătoare. Am încercat să nu petrec prea mult timp uitându-mă înspre Gus, însă strălucirea care venea de la calculatorul lui din bucătărie îmi mai atrăgea atenția din când în când.

La miezul nopții, încă mai lucram când Shadi mi-a dat mesaj: *Ei bine, asta a fost. Sunt îndrăgostită. Fi-mi-ar țărâna ușoară!*

Și mie.

#

M-am trezit când casa s-a cutremurat din pricina unui tunet și m-am dat jos din pat. Era ora opt, însă încăperea era întunecată din cauza norilor de furtună.

Tremurând, mi-am luat halatul de pe scaunul măsuței de toaletă și m-am grăbit în bucătărie să pun apa la fiert. Fulgerele ca niște despicături uriașe se desprindeau din cer ca să lovească lacul involburat, lumina lor răzbătând prin ușile din spate ca o serie de blițuri ale unor aparate foto. Priveam

totul cu stupoare. Nu mai văzusem o furtună deasupra unui ochi imens de apă decât poate în vreun film. Mă întrebam cum avea să afecteze asta planurile lui Gus.

Și poate era mai bine dacă se întâmpla așa. Dacă m-ar fi lăsat pur și simplu baltă. Aș suna să anulez evenimentul de la librărie și nu ne-am mai întâlni niciodată, el și-ar respecta prețioasa lui regulă de a nu mai ieși la întâlniri, iar eu aș putea să mă duc în Ohio și să mă mărit cu un agent de asigurări, orice ar fi însemnat asta.

În spatele meu, ibricul a șuierat.

Mi-am făcut niște cafea și m-am pus să lucrez, încă o dată cuvintele revărsându-se afară din mine. Ajunsesem la patruzeci de mii. Lumea familiei începea să se destrame. Cea de-a doua familie a tatălui lui Eleanor își făcuse apariția la circ. Mama ei avusese parte de o întâlnire neplăcută cu un oaspete și era mai nervoasă ca oricând. Eleanor se culcase cu băiatul din Tulsa și fusese prinsă furișându-se înapoi în cortul ei, însă mecanicul, Nick, o acoperise.

Cât despre clovni, aceștia aproape că fuseseră dați afară după un moment intim în pădurea din spatele bâlciului, motiv pentru care se luaseră la ceartă. Unul dintre ei se dusesse apoi la barul din oraș, sfârșind prin a-și petrece noaptea într-o celulă.

Nu știam cum aveau să se aranjeze lucrurile, dar știam că era nevoie să se înrăutățească puțin mai mult. Între timp, se făcuse 1.30 și eu nu primisem nici un semn de la Gus. M-am dus și m-am așezat pe patul nefăcut, uitându-mă pe fereastră, înspre studioul lui. Puteam zări lumina galbenă și caldă a lămpilor cu abajur răzbătând prin geam. l-am dat mesaj:

Vremea asta o să-ți facă probleme cu cercetarea?

Probabil că nu va fi un drum confortabil, dar eu tot mă duc, a răspuns el.

Eu mai sunt invitată? am întrebat.

Desigur. Apoi, un minut mai târziu: Ai bocanci?

Nici pomeneală.

Ce mărime porți?

38, de ce? Crezi că purtăm aceeași mărime?

O să împrumut unii de la Pete, a răspuns. *Asta dacă mai vrei să vii.*

Doamne DUMNEZEULE, încerci să mă dai afară din treaba asta? am scris înapoi.

I-a luat mai mult decât de obicei să-mi răspundă, iar

așteptarea a început să-mi facă rău. Am folosit timpul ca să mă îmbrac. În cele din urmă, a răspuns și el. *Nu, doar că nu vreau să te fac să te simți obligată.*

Am șovăit, neștiind ce să fac. Apoi mi-a mai dat un mesaj: *Firește că vreau să vii, dacă vrei.*

Nici un firește, i-am scris, furioasă și ușurată deopotrivă. Nu ai clarificat deloc acest aspect.

L-am clarificat acum? a întrebat el.

PUȚIN mai bine.

Vreau să vii, mi-a scris.

Atunci fă rost de bocancii ăia.

Pop să-ți iei și laptopul, dacă vrei, a răspuns el. *S-ar putea să stăm mai mult.*

Douăzeci de minute mai târziu, Gus a claxonat de la bordură, iar eu mi-am pus pelerina de ploaie și am fugit prin furtună. S-a întins să-mi deschidă portiera înainte să ajung, iar eu am trântit-o în urma mea, trăgându-mi gluga de pe cap. În mașină era cald, geamurile aburite, iar bancheta din spate era plină cu lanterne, un rucsac uriaș, încă unul mai mic și o pereche de bocanci plini de noroi, cu șireturi roșii. Când m-a văzut că mă uit la ei, Gus m-a întrebat:

— Sunt mărimea 39, crezi că e bine?

Când mi-am întors privirea spre el, mi s-a părut că tresare, dar a fost o reacție atât de imperceptibilă, încât mi-am zis că poate mi-am închipuit-o numai.

— Din fericire pentru tine, mi-am luat o pereche în plus de șosete, pentru orice eventualitate.

Am scos șosetele făcute ghem din buzunarul pelerinei și le-am aruncat înspre el. El le-a prins și le-a întors pe-o parte și pe alta în mâini.

— Ce-ai fi făcut dacă erau prea mici?

— Mi-aș fi tăiat degetele mari, i-am răspuns.

În sfârșit, a schițat și el un zâmbet și m-a privit printre genele negre și dese. Părul îi era dat de pe frunte, ca de obicei, iar câteva picături de ploaie îi ajunseseră pe piele atunci când sărisem în mașină. A înghițit, i-a apărut gropița din obraz, apoi a dispărut din vedere.

Uram ce-mi făcea chestia asta. Un mic morcov n-ar trebui să-mi anuleze instinctul din creierul meu de iepuraș prost care țipa FUGI.

— Ești gata? m-a întrebat Gus.

Am dat din cap că da. El și-a îndreptat capul înainte și am

pornit la drum. Ploaia se domolise suficient cât ștergătoarele să poată scârțâi lent de-a lungul parbrizului, iar noi ne-am găsit un ritm destul de confortabil, vorbind despre cărțile noastre, despre ploaie și despre punciul albastru. Peste ultimul am trecut destul de rapid, aparent nici unul dintre noi nedorind să abordeze subiectul zilei de ieri.

— Și unde mergem? am întrebat eu după o oră, când a coborât de pe autostradă.

După calculele mele, până la Noul Eden mai era vreo oră de mers.

— Nu e un loc de ucis, m-a asigurat el.

— E o surpriză?

— Dacă vrei tu să fie, este. Dar posibil să fie una dezamăgitoare.

— Cel mai mare ghem de lână din lume? am încercat eu să ghicesc.

El s-a uitat la mine cu ochi mijiți.

— Te-ar dezamăgi așa ceva?

— Nu, am zis. Am crezut că tu ai *crede* că m-ar dezamăgi.

— Sunt anumite minuni cu care nici un bărbat nu se poate confrunta fără să verse o lacrimă, January. Iar printre ele se numără un ghem uriaș de lână.

— Bine, atunci poți să-mi spui.

— Punem benzină.

— OK, ce dezamăgire, am spus privindu-l fix.

— Așa, ca-n viață.

— Hai, nu începe iarăși!

Abia după încă o oră, Gus a ieșit de pe autostradă în apropiere de Arcadia. Am mai mers vreo douăzeci și ceva de kilometri pe drumuri împădurite cu două benzi, după care a oprit pe o margine noroioasă de drum și mi-a spus să-mi pun laptopul în geanta impermeabilă.

— Spune-mi încă o dată că ăsta nu e un loc de ucis, am zis.

Din câte îmi dădeam seama, nu era nimic aici în afară de povârnișul de la dreapta noastră și de copacii din vârful lui.

— O fi al *cuiva*, a spus Gus, coborând din mașină, după care s-a întins înapoi în spate. Dar nu al meu. Acum schimbă-ți încălțăminte.

Gus a luat rucsacul mai mare și una dintre lanterne, lăsându-mă pe mine să le iau pe celelalte după ce mi-am pus șosetele și bocancii.

— Pe aici, a strigat el, luând-o drept în susul povârnișului

noroiios înspre pădure.

S-a întors să-mi ofere o mână de ajutor, însă, după ce am alunecat în noroi de trei ori, a reușit să mă pună pe picioare pe o potecă. Sau cel puțin părea să fie o potecă, deși nu era nici un semn sau vreun alt motiv vizibil pentru ca o potecă să înceapă fix de-acolo.

Pădurea era cufundată în liniște, exceptând tropotul pașilor și răsuflarea noastră și picuratul de pe fundal al ploii care lovea frunzele. Mi-am ținut gluga pe cap, cu toate că ploaia ajungea la noi sub forma unei burnițe fine. Mă obișnuisem cu albastrul și cenușiul lacului, cu auriul soarelui revărsându-se pe oglinda apei și pe vârfurile copacilor, însă aici toate culorile erau pline și întunecate, fiecare nuanță de verde găsindu-se în cea mai saturată versiune a ei.

Mă simțeam mai împăcată decât în ultimele două zile, dacă nu tot anul. Indiferent de ce ciudățenie se petrecea între mine și Gus, aceasta fusese pusă pe pauză pe când rătăceam prin acel templu al liniștii din inima pădurii. Transpirasem în jurul subrațului, de-a lungul liniei părului și prin lenjerie, asta până când m-am oprit și mi-am dat jos pelerina. Fără nici un cuvânt, Gus s-a oprit și și-a dat-o și el jos pe a lui. I-am zărit o porțiune subțire din abdomen pe când tricoul i se prinsese de umeri. Mi-am întors privirea când și l-a tras înapoi în jos.

Ne-am ridicat rucsacurile și ne-am văzut de mers. Coapsele începuseră să mă ardă, iar transpirația și ploaia îmi lipiseră bluza și blugii de piele. La un moment dat, ploaia s-a întetit din nou, iar noi ne-am adăpostit câteva minute într-o peșteră nu foarte adâncă până când aversa s-a dus. Era greu de spus cât timp trecuse din cauza cerului gri, dar trebuie să fi petrecut pe puțin două ore înaintând prin pădure până când, în cele din urmă, copacii s-au împuținat, iar scheletul ars al coloniei Noul Eden a ieșit la iveală.

— Rahat! am șoptit eu, oprindu-mă lângă Gus, care a încuviințat din cap. L-ai mai văzut?

— Doar în poze, a răspuns, pornind apoi către cea mai apropiată cărare înnegrită de fum.

Focul acesta, spre deosebire de primul iscat de lovitura fulgerului, nu fusese un accident. În urma anchetei poliției, se descoperise că fiecare clădire fusese stropită din plin cu benzină. Profetul, un bărbat care-și spunea părintele Abe, murise în fața ultimei clădiri care luase foc, lăsând autoritățile să speculeze că el fusese cel care incendiase totul.

Gus a înghițit cu greu. Vocea îi era răgușită atunci când a arătat cu degetul cărarea din dreapta.

— Acolo era dormitorul bebelușilor. Copiii au fost primii care s-au dus.

S-au dus, m-am gândit eu.

Au ars, mi-am spus.

M-am întors cu spatele ca să nu las să se vadă că-mi venea să vomit.

— Oamenii sunt absolut îngrozitori, a spus Gus vag în spatele meu.

Am înghițit acidul gastric din gât. Ochii îmi ardeau. Interiorul nasului îmi ardea. Gus a privit peste umăr înspre mine, iar privirea i s-a îmblânzit.

— Vrei să montezi cortul? Trebuie să fi văzut fața pe care am făcut-o, pentru că a adăugat rapid: Ca să ne putem folosi computerele. A făcu un semn din cap către cerul întunecat, în timp ce-și dădea rucsacul jos de pe umeri. Nu cred că ploaia asta o să treacă prea curând.

— Totuși, nu aici, am spus. Pare greșit să pui un cort în locul ăsta.

El a aprobat din cap și am continuat să ne mișcăm, am mers până când n-am mai văzut ruinele. Până când am fost aproape să mă pot preface că suntem într-o pădure diferită, departe de ceea ce se întâmplase la Noul Eden.

În timp ce Gus a scos bețele de cort din geantă, am venit să-l ajut. Mâinile îmi tremurau, atât de frig, cât și de neliniștea de a fi aici, și mi-am concentrat toată atenția pe montarea cortului, blocând amintirea resturilor arse ale cultului.

Atenția ne-a fost distrasă doar câteva minute, iar apoi cortul a fost montat, tot calabalâcul nostru băgat în siguranță înăuntru, cu excepția micului blocnotes și a creionului pe care Gus le-a scos din buzunar în timp ce ne îndreptam spre ruinele cultului.

Mi-a aruncat o privire ezitantă pe care nu o puteam interpreta, apoi a pornit spre una dintre rulote, sau mai bine zis trei, care fuseseră lipite cu holuri din placaj și prelate. Am înghițit un nod și l-am urmat, dar după câțiva pași, s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Poți să te întorci la cort, a spus el. Nu e cazul să vezi asta.

Mi s-a pus un nod în gât. Evident, nu voiam să văd ce era acolo.

Dar m-a deranjat că mi-a spus că nu era cazul să văd, în timp ce planifica în continuare să-l exploreze el însuși. Mi-am dat seama că și el ura să fie aici. Și totuși, iată-l, făcând față.

Așa era el întotdeauna. Nu se ferea niciodată să privească. Poate credea că cineva trebuie să depună mărturie asupra întunericului sau poate că a sperat că, dacă se uita în abisul negru suficient de mult, ochii lui aveau să se obișnuiască și ar vedea răspunsuri ascunse.

Acesta este motivul pentru care se întâmplă lucruri rele, ar spune întunericul. Așa are totul sens.

Nu m-aș fi putut ascunde de asta. Nu l-aș fi putut lăsa pe Gus aici singur. Dacă el cobora în întuneric, eu aveam să leg o frânghie între noi și să cobor cu el.

Am clătinat din cap și m-am dus să stau în spatele lui, iar ochii lui întunecați s-au plecat spre mine ca să mă studieze, genele lui stropite de ploaie curbate în jos, întunecate și grele pe obrajii măslinii.

Am vrut să spun atât de multe, dar tot ce am putut scoate a fost:

— Sunt aici.

Și când am spus-o, fruntea i s-a încrețit și maxilarul i s-a încordat și m-a privit în acel mod special care mi-a făcut nodul din gât să urce cu un centimetru mai sus. A dat din cap și s-a întors spre rulotă, înclinând bărbia spre ea.

— Casa părintelui Abe. Se pare că ar fi cerut sfatul unui grup de îngeri, așa că avea nevoie de spațiu.

Mi-am îndreptat privirea de la Gus la rulota acoperită cu funingine. M-a făcut instantaneu să mă simt amețită și dezarmată, de parcă aerul de aici era încă îmbibat cu dioxid de carbon și cenușă.

De ce se întâmplă lucruri rele? m-am gândit. Cum să aibă sens?

Dar nu mi-a apărut nici un adevăr măreț. Nu exista nici un motiv întemeiat pentru ca acest lucru oribil să se fi întâmplat și nici un motiv pentru care viața lui Gus să fi fost așa cum era. La naiba, R.E.M. avea dreptate: fiecare persoană de pe planetă trebuia să sufere la un moment dat. Uneori, tot ce puteai face era să te ții strâns unul de celălalt până când întunericul te scuipa înapoi afară.

Gus a clipit ca să-și alunge ceața solemnă de pe ochi și s-a ghemuit, echilibrându-și blocnotesul pe genunchi și mâzgălind notițe, iar eu am stat lângă el, cu picioarele tremurând, dar cu

ochii deschiși.

Sunt aici, am trimis un gând spre el. *Sunt aici și văd și eu totul.*

Ne-am mutat din loc în loc printre ruine, așa, tăcuți ca niște fantome, Gus ferindu-și notițele de ploaia care ne murase hainele și pielea până la os.

După ce am dat o dată roată întregului teren, s-a îndreptat înapoi spre rulota făcută din bucăți a părintelui Abe, aruncându-mi o privire pentru prima dată în ultimele două ore.

— E frig, a spus el. Ar trebui să te întorci la cort.

Era frig, într-adevăr – vântul se întetise și temperatura începuse să scadă până când mi s-a părut că blugii sunt niște pachete de gheață lipite de piele. Dar sub nici o formă nu-l credeam că de aceea mă împingea să plec.

— Te rog, January, a spus Gus încet și asta m-a făcut praf.

Ce făceam? Îmi păsa de Gus, dar dacă nu voia să mă țin de el, trebuia să-i dau drumul.

— Bine, am spus printre dinții clănțănind. Te aștept în cort.

Gus a aprobat din cap, apoi s-a întors și s-a îndepărtat. Cu o înțepătură în inimă, m-am întors la cort, am îngenuncheat și m-am târât înăuntru. M-am ghemuit în poziția fetală pentru a mă încălzi și am închis ochii, ascultând picăturile de ploaie care băteau deasupra țesăturii. Am încercat să-mi las toate gândurile și sentimentele să alunece, dar în schimb păreau să se umfle din ce în ce mai tare în timp ce mă adânceam în somn, un val întunecat și spumos de emoții trăgându-mă spre un vis neliniștit. Aproape ațipisem când m-a trezit scârțâitul fermoarului. Gus stătea aplecat la intrare, apa picurând de pe el.

— Hei, am zis cu voce răgușită de somn.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am aranjat părul ud, în timp ce el a intrat și a închis la loc fermoarul în urma lui.

— Scuze că a durat atât, a spus. A trebuit să fac poze amănunțite, să alcătuiesc o hartă și toate cele.

S-a așezat lângă mine și și-a descheiat pelerina de ploaie, pe care o îmbrăcase la loc după ce o luasem pe drumuri separate.

Eu am ridicat din umeri.

— E în regulă. Ai spus că o să dureze toată ziua.

El și-a ridicat privirea spre tavan.

— Și am vorbit serios. Toată *ziua*. Cortul a fost doar o

măsură de precauție. Prea multe ierni în Michigan.

Am dat din cap ca și cum aș fi înțeles. M-am gândit că aș fi putut.

— Oricum, a zis, uitându-se în spate, la picioarele mele. Dacă ești gata, putem să ne întoarcem.

Am rămas tăcuți o clipă.

— Gus, am zis obosită.

— Da?

— Îmi spui ce se petrece?

El și-a încrucișat picioarele și s-a sprijinit în spate pe palme, privindu-mă fix. A tras aer adânc în piept.

— Care parte?

— Toată, am răspuns. Vreau să știu totul.

El a scuturat din cap.

— Ți-am zis. Poți să mă întrebi orice. Nu știu de unde să încep.

— În regulă, am zis, înghițind un nod de mărimea unui pumn. Care a fost treaba cu apelul?

— Treaba?

— Nu mă face s-o spun, am șoptit cu amărăciune.

Dar el continua să pară nedumerit. Am strâns din dinți și am închis ochii.

— Era Naomi?

— Nu, a răspuns, dar nu a fost un *Nu, cum să crezi așa ceva?* Ci a sunat mai degrabă ca un *Nu, dar încă mă mai sună*. Sau ca un *Nu, dar era altcineva pe care o iubesc*.

Stomacul mi s-a strâns, dar m-am silit să deschid ochii.

Gus a încruntat din sprâncene, o picătură de ploaie alunecând în josul obrazului său.

— Era prietena mea, Kayla Markham.

— *Kayla?* am repetat cu o voce tremurătoare, jalnică.

Markham de la liceu era o femeie, de fapt? Gus a părut deodată să înțeleagă.

— Nu e... e *avocata* mea. E și prietenă cu Naomi... se ocupă de divorțul nostru.

— O, am făcut eu pe un ton mic și stupid, exact cum mă simțeam și eu. *Prietena voastră comună* se ocupă de divorț?

— Știu că e ciudat, a spus, ciufulindu-și anxios părul. Adică ea e în totalitate nepărtinitoare. În fiecare an îmi organizează petrecerea mea uriașă de divorț, dar apoi văd poze cu ea și Naomi în Cancun timp de o afurisită de săptămână. Nu discutăm niciodată despre asta, și totuși ea se ocupă de

divorțul nostru și e doar...

— Foarte ciudat?

El a răsuflat grăbit.

— Al naibii de ciudat!

O parte din presiunea pe care o resimțeam în piept se risipise, dar indiferent de ce era Kayla Markham pentru Gus, nu schimba cu nimic felul în care se comportase cu o zi în urmă. Vocea mi-a ieșit tremurătoare și șoptită:

— Dacă nu e vorba de ea, atunci de ce încerci să scapi de mine?

Ochii lui s-au întunecat.

— January, a spus, scuturând din cap, nu asta fac.

— Ba da, am zis, începând să plâng. Mi-am tot impus să nu plâng, dar n-am reușit. De cum a rostit cuvintele, mi-au țâșnit lacrimile și vocea mi s-a pițigăiat. M-ai ignorat ieri. Ai încercat să anulezi excursia de azi. M-ai trimis la cort când am vrut să rămân cu tine - n-ai vrut să vin. Ar fi trebuit să te ascult.

— January, nu. Gus mi-a cuprins fața în palme, menținându-mi privirea înlăcrimată în a lui. Nici vorbă, a spus și m-a sărutat pe frunte. Nu era despre tine. Nici măcar puțin.

Mi-a sărutat obrazul stâng udat de lacrimi, apoi a prins cu buzele o lacrimă de pe obrazul drept.

M-a tras la piept, petrecându-și brațele în jurul meu și umplându-mă de o căldură umezită de ploaie, în timp ce și-a cuibărit nasul și gura în creștetul capului meu, sărutându-mă și acolo.

— Mă simt ca o proastă, m-am smiorcăit eu. Am crezut că...

— Așa a fost, a răspuns numaidecât, depărtându-se de mine. January n-am vrut să vii aici pentru că știam că o să fie greu. N-am vrut să petreci o zi întreagă între ruinele astea arse din vina mea. N-am vrut să te supun unei asemenea cazne. Asta-i tot.

Mi-a dat o șuviță după ureche, iar gestul tandru m-a făcut să plâng și mai tare.

— Dar nici la Pete n-ai vrut să vin, i-am spus, cu vocea întretăiată de suspine. M-ai invitat, pe urmă am făcut dragoste și te-ai răzgândit.

I-au tremurat buzele, iar suferința i s-a arătat în ochi.

— Ba sigur că am vrut să vii, a șoptit el, iar lacrima care mi-a curs pe obraz mi-a șters-o cu degetul mare. Ascultă, divorțul a fost cât se poate de prost organizat. Am așteptat ca

ea să depună actele, dar nu a făcut-o și nu știu... nu a contat pentru mine, așa că nu m-am interesat de asta până acum câteva săptămâni. Mi-a spus că va semna actele dacă ne întâlnim să bem ceva, așa că m-am dus până la Chicago să o văd, iar după ce am plecat am crezut că totul fusese aranjat. Ieri, Kayla m-a sunat să-mi spună că Naomi s-a răzgândit. Voia mai multe detalii puse la punct – vreau să zic că singurele lucruri pe care le *deținem* la comun sunt niște oale de aramă supraevaluate, care sunt la ea, și mașinile noastre. Nu ar trebui să fie atât de complicat, dar am amânat-o prea mult și... Și-a frecat gânditor fața. Apoi Markham m-a întrebat ce mai e nou la mine și i-am zis de tine, cum ai stat pe vară aici, iar ea a considerat că era o idee proastă...

— O idee proastă?

Stomacul mi s-a strâns. Asta nu sună deloc nepărtinitor. Sună cât se poate de părtinitor.

— Pentru că o să pleci, s-a grăbit Gus să adauge. Și ea știe... știe cât de tare mă înnebunești și cât de nebun am fost după tine la facultate și...

— Ba n-ai fost! l-am contrazis eu. Nu ai vorbit niciodată cu mine!

El a scos un râset neamuzat.

— Pentru că mă urai! a strigat el. Ajungeam târziu la curs ca să mă așez în funcție de unde erai tu așezată și mă grăbeam să plec ca să merg cu tine, mă făceam că-mi scap cărțile pe jos ca în stilul celor trei nătărăi¹⁰ atunci când rămâneai în urmă, așa încât să fim doar noi doi, iar tu nu te uitai niciodată la mine! Nici măcar când lucram la ateliere poveștile tale și eu vorbeam direct *cu* tine. Nu mi-am dat niciodată seama cu ce greșisem, iar când te-am văzut atunci la petrecere, când te-ai uitat în sfârșit la mine... asta voiam să zic! Mă comport ca un idiot în preajma ta.

Încercam să procesez informația, reluând în minte fiecare interacțiune pe care mi-o puteam aminti. Însă mai toate erau despre cum mă holbam eu la el, întorcându-mi privirea când mă observa, arzând de gelozie și, da, de puțină dorință. Adică aș fi putut să cred că Gus mă dorise dinainte de petrecerea de la frăție, fiindcă și eu mă simțeam atrasă de el, dar restul nu prea se pupa.

— Gus, am zis, îmi critikai tot timpul poveștile. Mă luai în

¹⁰ The Three Stooges – grup american de vaudeville și comedie a cărui perioadă de activitate s-a desfășurat între anii 1922-1970

râs.

Nu cred c-am mai văzut vreodată un om mai șocat de ce auzea.

— Pentru că eram un tâmpit! a spus el, ceea ce nu era întocmai o explicație, dar pe urmă a continuat: Aveam douăștrei de ani și mă comportam ca un ticălos elitist cu toată lumea, credeam că toți sunt o pierdere de vreme, mai puțin tu. Am crezut că era clar ce simțeam pentru tine și pentru ce scriai tu. Asta e treaba, n-am știut ce gândeai pe atunci și nici acum nu am habar...

— Ce ai zice că *înseamnă* faptul că ți-am dat chiloții jos?

El s-a tras de părul din vârful capului.

— Asta am tot încercat să-ți spun. Nu știu cum ar trebui să mergă toate asta sau ce ar trebui să fac. Chiar și înainte de Naomi... of, January, eu nu sunt ca Jacques.

— Asta ce mai înseamnă? am întrebat eu, iritată.

— Înseamnă că nu sunt genul cu care femeile vor să iasă la întâlniri, a spus el, frustrat. Niciodată n-am fost. Eu sunt genul cu care și-o trag o dată și își scriu SMS-uri la beție și se distrează puțin după ce termină o relație de șapte ani cu un doctor și e în regulă, dar eu nu vreau să mi se întâmple asta cu tine, înțelegi? Nu pot.

Mi s-a pus un nod în gât, iar vocea mi s-a făcut mică, mică.

— Asta crezi tu? Că trec printr-o criză de identitate?

Mă apăsa privirea lui și mi s-a părut pentru prima dată că îi pot privi sufletul prin ochi. Exact asta credea: că, la fel ca în cazul pariului, pentru mine Gus era un fel de încercare în timp ce luam o pauză de la adevărata January. Ca un fel de *Mănâncă, roagă-te, iubeste*, dar pe invers și care s-ar topi îndată ce s-ar stârni.

— Vreau să fiu ca Fabio ăla al tău afurisit de perfect, a spus Gus, dar nu sunt.

Nu sunt ca Jacques, spusese el, iar eu mă gândisem că îl insulta pe Jacques sau făcea bășcălie de mine că mă întâlneam cu unul de teapa lui, dar nu asta era problema.

Gus tot avea impresia că-i lipsește ceva, ca o piesă pe care alții o aveau și care îi făcea pe cei din jur să rămână, să nu plece și mi-a frânt inima puțin. Mi-a frânt inima gândul că, atunci când eram mai tineri, crezuse că nici nu mă uitam la el.

Am scuturat din cap.

— Nici nu vreau să fii Fabio, i-am zis, cu o voce plină de emoție, ca și cum ar fi fost cea mai mare prostie pe care o

spuneam.

— Ba da, vrei, a spus Gus. Tot ce am făcut în ultimele 24 de ore te-a rănit, January. Vrei să te citesc și eu nu pot. Vrei să îți anticipez dorințele și eu nu pot.

— Nu, Gus! am izbucnit. Vreau să-mi *spui* ce simți. Vreau să știu ce vrei *tu*.

— O să stric totul, a spus el neajutorat.

— Poate, am strigat eu, dar nu asta te-am întrebat. Spune-mi ce vrei, Gus, nu de ce crezi că n-o să ai niciodată chestia aia sau ce crezi că vreau eu sau de ce nu poți să-mi dai ce vreau. Te rog să-mi spui ce vrei tu. Asta e tot ce-ți cer.

— Te vreau pe *tine*, a spus el, în șoaptă. Te vreau pe tine, în toate felurile posibile. Vreau să te scot la întâlniri și să mă joc cu tine cu o afurisită de minge de plajă într-o piscină, dar sunt o epavă. Sunt prins în mariajul ăsta cu o femeie care trăiește cu alt bărbat, așteptând să se termine. Iau pastile. Fac terapie. Încerc să renunț de tot la fumat, ba chiar și învăț să meditez, la dracu'. Iar în tot timpul ăsta, în timp ce eu rămân un gunoi ambulant în flăcări, te vreau într-un fel pe care nu cred că vreunul dintre noi e în stare să-l gestioneze. Nu vreau să te rănesc și nici nu vreau să trec prin durerea de a te pierde.

S-a oprit o secundă să-și tragă răsuflarea. În lumina slabă din cort, fața îi era brăzdată de umbre, însă ochii lui negri, lichizi, luceau de parcă ar fi fost aprinși dinăuntru. A tras de câteva ori aer în piept, după care a murmurat slab:

— Asta nu înseamnă că nu te vreau, January – te-am vrut dintotdeauna. Înseamnă doar că vreau să fii fericită și mă tem că nu voi fi persoana care să poată să-ți ofere asta.

Intensitatea din privirea lui a fost înlocuită de ceva cald și liniștit. I-am atins obrajii, iar el m-a privit în ochi, încă trăgându-și răsuflarea după cât vorbise. O căldură îmi bolborosea în piept, revărsându-mi-se până în vârful degetelor. I-am strâns pielea ușor cu ele și am închis ochii, lipindu-mi fața de a lui.

— Atunci lasă-mă să fiu fericită cu tine, Gus, i-am zis și l-am sărutat ușor, pentru că era un suflet rar și plin de tandrețe.

Mâinile lui mi-au alunecat pe spate și m-a lipit de el.

Capitolul 23. Lacul

Gus m-a întins ușor jos, cu mâinile încă pe gâtul meu, cu degetele strângându-mi ușor părul de acolo. L-am tras peste mine, în vreme ce cu mâinile mi-am apucat tricoul de margini, ridicându-mi-l în jurul coastelor. M-am împins de la pământ, iar el mi-a tras tricoul ud peste cap și l-a aruncat deoparte. M-a sărutat din nou, lent și apăsător, dens și dur și perfect. Împreună am încercat să scap de pantofi și de blugi, iar el m-a tras în poala lui, încălecându-l așa cum descoperisem că-mi place la nebunie.

— January, mi-a șoptit la ureche în beznă ca pe o incantație, ca pe o rugăciune.

Aș fi vrut să-i spun și eu pe numele mic în întregime. Voiam ca Augustus să capete o altă însemnătate pentru el decât avusese până atunci, dar știam că asta avea să dureze, iar pentru Gus m-am gândit că puteam avea răbdare. Așa că în schimb l-am sărutat din nou și mi-am strecurat mâinile în susul abdomenului său cald, ridicându-i treptat tricoul umed, pe care l-am aruncat apoi peste al meu. Ne-am așezat pe întuneric, privindu-ne, fără să ne grăbim și fără rușine.

În subsol am avut impresia că era un soi de cursă, cine devorează mai repede pe cine. Acum era diferit. Acum îl puteam studia pe Gus așa cum îmi dorisem întotdeauna, savurând fiecare trăsătură și fiecare unghi pe care îl zărisem doar, iar degetele lui trasau liniile taliei și coastelor mele, studiindu-mi în același timp trupul cu privirea lui pătrunzătoare, caldă. Fiecare centimetru din mine pe care îl privea se aprindea drept răspuns, tot sângele din trup ridicându-se la suprafață să-i întâlnească privirea, așteptând să fie atins de mâinile ori de gura lui.

M-a sărutat pe ceafă, pe gât, între sâni.

— Perfectă, mi-a șoptit pe piele.

Palma lui alunecă cu blândețe în locul unde până mai adineauri fuseseră buzele lui. Și-a ridicat privirea la mine:

— Ești perfectă, a spus pe o voce joasă și mi-a sărutat ușor buzele, atât de încet și de înfierbântat încât am simțit că mă topesc pe dinăuntru.

Mi-a desfăcut sutienul și mi l-a dat jos pe brațe, lăsându-l să cadă între noi, în timp ce ochii îi rătăceau de-a lungul meu. Eram amândoi uzi learcă, cu pielea lipicioasă de la ploaie.

El avea gust de aer curat, de pin, rouă, scorțișoară și

gustul lui personal. Ne-am dezlipit doar cât să-și dea jos pantofii, iar eu m-am depărtat puțin de el atât cât să-și scoată pantalonii și boxerii, ca apoi să se asmută tot pe mine, gura lui explorându-mi interiorul coapselor în vreme ce și-a strecurat mâinile în chiloții mei. Și-a îngropat fața în abdomenul meu, retrăgându-le ușor. Am gemut când gura lui m-a atins în sfârșit și m-am ridicat în întâmpinarea lui. Mâinile mele și-au croit drum în părul lui, pe gâtul lui, urmând apoi pielea de găină pe care i-o stârnea atingerea mea.

L-am tras deasupra mea, iar mâinile lui mi-au încercuit sâni în vreme ce eu mi-am strâns picioarele în jurul lui, mișcându-mă lipită de el, făcându-l să tremure.

— Ai prezervativ? i-am șoptit, iar el s-a întins după rucsac și a început să scotocească în el cu furie, timp în care eu mă arcuiam sub el, cerând cu disperare mai mult.

L-a găsit și l-a desfăcut din ambalaj, iar câteva secunde mai târziu mă pătrundea, gura lui desfăcând-o larg pe a mea, mâinile lui peste tot prin părul și pe pielea mea, răsuflarea lui în urechea mea, numele lui rezonând prin mine, vocea lui murmurându-mi numele în timp ce se unduia și mai adânc în mine, trimițând pulsații de extaz prin tot corpul meu.

Ploaia cădea în jurul nostru, iar eu am uitat de toate în afară de Gus, de toate în afară de momentul ăsta. M-am pierdut în el și, în loc să încerc să mă conving că într-o zi totul avea să fie bine, m-am concentrat asupra faptului că, acum, totul era deja bine.

Mâinile lui Gus le-au găsit pe ale mele, iar pe când am fost cutremurați de presiunea crescândă, ni le-am întrepătruns, răsuflând din greu, strângându-ne și tremurând. Nu mi-a dat drumul nici după ce am terminat împreună. Ne-am întins unul lângă celălalt, sub pătura pe care a scos-o din rucsacul lui, cu mâinile strânse și răsuflând în același ritm.

Am mai făcut sex de două ori în acea noapte - o oră mai târziu, când a întrerupt conversația pe care o aveam despre evenimentul lui Pete ca să mă sărute, apoi încă o dată mai târziu, într-o amețală visătoare, când ne-am trezit unul lângă celălalt, încă îmbrățișați și goi în întuneric.

După ce am terminat atunci, el a scos o pungă cu chipsuri de porumb și două batoane de ciocolată din rucsac, împreună cu aceleași două sticle de buzunar pe care le avusese și la seara dansantă.

M-am sprijinit într-un cot și m-am uitat la el cum aprinde

lanternele, lumina învăluindu-l în nuanțe de roșu și auriu. A întins chipsurile spre mine.

— Măsură de precauție? am zis, arătând cu capul înspre provizii.

Gropița lui Gus s-a adâncit. Mâinile lui mi-au mângâiat brațul, alunecându-mi apoi de-a lungul claviculei.

— Una optimistă, a răspuns. M-am făcut și eu optimist.

Degetele lui au ajuns apoi pe bărbia mea, înclinându-mi ușor capul ca să mă sărute din nou pe gât. Cu cealaltă mână m-a luat de bărbie și m-a sărutat apăsător, lent, savurându-mă. După ce s-a retras, cu degetele încă în părul meu și cu degetul mare mângâindu-mi ușor buza de jos, m-a întrebat:

— Ești fericită, January?

— Extrem de fericită, i-am zis. Tu?

El m-a strâns la piept și m-a sărutat pe frunte. Vocea lui răgușită mi-a răsunat în ureche:

— Sunt atât de fericit.

#

De dimineață, ne-am strâns hainele umede, am împachetat și ne-am dus înapoi la mașină. Cerul era senin, iar Gus a pornit radioul și mi-a luat mâna, ținându-mi-o pe schimbătorul de viteze, acoperiți de petele de lumină care pătrundeau printre copaci și prin parbriz.

Am simțit de parcă l-am avut atunci pe Gus cel de la casa lui Pete. Iar eu m-am simțit mai mult ca January de dinainte, cea care putea să cadă fără teamă. M-am cercetat după strângerea aceea de stomac, senzația că așteptam să cadă și celălalt pantof. O puteam găsi, dacă mă străduiam, dar pentru prima oară nu îmi doream acest lucru. Momentul acesta merita toată durerea care avea să urmeze mai târziu și am încercat să-mi repet asta până când am devenit sigură că aveam să-mi amintesc, la nevoie.

Gus și-a luat mâna de pe schimbătorul de viteze și a dus-o la gură, fără să se uite înspre mine.

Noaptea trecută știusem că toate astea ar putea să-mi scape printre degete, să se risipească în jurul meu. Pe jumătate, crezusem că avea să se întâmple când primele raze reci ale dimineții ar fi pătruns în cort, iar Gus și-ar fi dat seama ce făcuse sau, poate și mai important de atât, ce spusese. În schimb, când a deschis ochii, mi-a zâmbit larg cu gura închisă și m-a strâns la pieptul lui, cuibărindu-și fața în tâmpla mea și sărutându-mă pe păr.

În schimb, iată-ne acum în mașina lui, Gus Everett ținându-mă de mână, fără să-mi dea drumul.

Ceea ce se întâmplase acum două zile în biroul lui păruse o situație inevitabilă, o coliziune frontală în care ne imbarcaserăm încă de la începutul verii. Și totuși, asta... era ceva la care nici nu-mi îngăduisem să visez.

Pe drumul înapoi spre casă, ne-am oprit să luăm micul dejun la un restaurant slinos de pe autostradă, moment în care m-am strecurat să o sun pe Shadi din baie. Surorile Fesului Bântuit (Ricky îl chema - trebuia să începem să-i spunem pe nume, dacă relația se dovedea de durată) își împărțeau camera cu Shadi, la insistențele mamei lor, iar ea se furișase afară ca să vorbească cu mine din fundul văgăunii lor, dar tot vorbea în șoaptă de parcă toată familia dormea grămadă deasupra ei.

— *O, Doamne*, a șuierat ea.

— Știu, i-am zis.

— DUMNEZEEEEEEULE! a repetat ea.

— Shad, știu.

— Uau!

— Uau! am fost și eu de acord.

— Abia aștept să te vizitez și să văd cum e absolut nebun după tine, a făcut ea.

Gândul mi-a făcut stomacul să-mi bolborosească.

— Vom vedea.

— Nu, a spus ea hotărât. Cum să nu fie? Nici măcar Gus cel Sexy și Rău nu ar putea fi atât de bolnav la cap, *habibi*.

O doamnă a bătut atunci la ușa de la baie, așa că ne-am spus pe fugă „Te iubesc” și „Pa-pa”, iar eu m-am întors la bancheta lipicioasă din vinii, la teancul de clătite și la Gus. La Gus cel sexy, ciufulit, cu zâmbet leneș, care m-a apucat de genunchi pe sub masă într-un fel care mi-a stârnit fiori înăuntrul stomacului și pe interiorul coapselor.

Îmi venea să mă întorc la baie, cu el după mine.

Oprirea noastră pentru masă s-a transformat într-o excursie la librăria din oraș, unde nu aveau nici una dintre cărțile mele pe stoc, cu excepția primei, iar cele două exemplare din *Revelații* nu erau dispuse deloc aparte. După asta ne-am oprit la barul cu terasa în aer liber.

— Care este recenzia ta proastă preferată? l-am întrebat eu.

El a zâmbit ca pentru sine în timp ce se gândea, amestecând berea cu whisky și ghimbir din fața lui.

— Dintr-o revistă sau de la vreun cititor?
— Întâi de la un cititor.
— Știu, a zis el. Era pe Amazon. O stea: nu am comandat cartea.

Am râs, dându-mi capul pe spate.

— Ce-mi plac alea în care comandă din greșeală o altă carte și pe urmă fac recenzia ca să arate cât de diferită e de cea pe care chiar voiau s-o cumpere.

Gus a râs cu poftă. Mi-a atins genunchiul pe sub masă.

— Îmi plac cele care explică ce încercam eu să fac. De exemplu: *Autorul a încercat să scrie ca Franzen, doar că nu e Franzen.*

Am mimat că-mi vine să vomit, iar Gus și-a acoperit ochii până când am încetat.

— Dar așa ai făcut?

— Ce? Să încerc să scriu ca Franzen? a râs el. Nu, January. Am încercat doar să scriu cărți bune. Care să sune ca ale lui Salinger.

Am izbucnit în râs, iar el mi-a zâmbit larg. Între noi s-a așternut o tăcere relaxată pe când ne sorbeam din băuturi.

— Pot să te întreb ceva? am spus eu după vreun minut.

— Nu, a răspuns Gus lipsit de vreo expresie.

— Super, am zis. De ce m-ai gonit de la Noul Eden? Adică vreau să spun că n-ai vrut să mă obligi să văd ce era acolo, înțeleg asta. Era ocazia perfectă ca să mă convingi că lumea e *într-adevăr* cum spui că e și nu asta ai vrut încă de la început, de când am pus pariul ăsta?

El a rămas tăcut o clipă prelungă, și-a trecut mâna prin părul ciufulit și a zis apoi:

— Chiar crezi că despre asta era vorba?

— Păi, îmi place să cred că a fost o încercare elaborată de a te culca cu mine, l-am tachinat eu, dar expresia de pe fața lui era serioasă, chiar puțin îngrijorată.

A scuturat din cap și a privit pe fereastră.

— Nu vreau să trăiești în lumea pe care o văd eu.

— Dar pariul...? am încercat eu să pricep.

— Pariul a fost ideea ta, mi-a reamintit el. M-am gândit că, dacă o să încerci să scrii ca mine, nu știi, poate o să-ți dai seama că nu e pentru tine. Nu pentru că n-ai fi capabilă, s-a grăbit el să adauge, ci pentru că tu nu ești așa. Tu nu vezi lucrurile așa. Întotdeauna m-am gândit că felul tău de a vedea lumea e... incredibil. Obrajii măslinii i s-au înroșit și a clătinat

din cap. Nu vreau să pierzi sentimentul ăsta.

Emoția m-a sugrumat.

— Chiar dacă ce văd nu e real?

Fruntea i s-a descrețit și a dat să zâmbească.

— Când iubești pe cineva, a spus el, cu pauze, vrei să îi creezi o altă lume. Vrei să faci ca toate lucrurile urâte să aibă un sens și să le amplifici pe cele bune. Asta faci tu. Pentru cititorii tăi. Pentru mine. Poate scornești lucruri frumoase pentru că iubești lumea și poate că lumea nu arată mereu ca în cărțile tale, dar faptul că ele există o schimbă puțin. Iar lumea nu-și poate permite să piardă asta. Și-a trecut o mână prin păr și a continuat. Întotdeauna am admirat asta la tine. Felul în care scrii face ca lumea să pară mai luminoasă, iar oamenii să fie puțin mai curajoși.

Am simțit o căldură în coșul pieptului, de parcă blocul de gheață care își făcuse sălaș acolo de la moartea tatei ar fi început să se topească, încet, încet. Ca s-o spun drept, atunci când aflasem adevărul despre tata, lumea devenise mai întunecată și mai străină, dar faptul că îl descopeream pe Gus puțin câte puțin îmi schimba perspectiva.

— Sau poate am dreptate, am zis. Oamenii sunt uneori mai luminoși și mai curajoși decât cred.

Pe buze i-a fluturat un zâmbet, care a dispărut când el a rămas pe gânduri.

— Nu-mi amintesc dacă am iubit vreodată lumea așa ca tine. Mi-aduc aminte că mi-era teamă de ea. Și că eram atât de al naibii de furios pe ea. Iar apoi am decis să nu mai am sentimente atât de puternice pentru ea. Nu știu. Poate că atunci când fac rahatul ăsta, când vorbesc cu oameni ca Dave și umblu printre clădiri arse, o parte din mine speră să găsească ceva.

— Cum ar fi? am șoptit eu.

Și-a pus coatele pe masă.

— Cum ar fi lumea despre care scrii tu. Un fel de dovadă. Că nu a fost atât de rea pe cât a părut. Sau poate că a fost mai mult bună decât rea. Ca și cum, dacă am aduna toate astea... tot *rahatul* și toate afurisitele de flori sălbatice, ar rezulta că lumea e mai degrabă un loc pozitiv.

M-am întins să-i iau mâna, iar el m-a lăsat, ochii lui negri părând blânzi și larg deschiși.

— Când am aflat de aventura tatei, am încercat să fac și eu genul ăla de socoteală, am recunoscut. Cât să fi mințit și să fi

înșelat, și totuși să rămână un tată bun? Cât de mult să se fi încurcat cu Cealaltă Femeie, și totuși încă să o iubească pe mama? Încă să-i *placă* viața lui. Am încercat să-mi imaginez cât de fericiți am fi putut fi, cât i-ar fi fost dor de noi când era plecat, iar atunci când mă simțeam cu adevărat rău, cât de mult trebuie să ne fi urât ca să fie dispus să facă ce a făcut. Dar nu mi-am primit niciodată răspunsurile.

— Iar uneori încă mi le doresc. Alteori, sunt îngrozită de ce aș putea descoperi. Doar că oamenii nu sunt probleme de matematică, am zis, ridicând din umeri. Poate să-mi fie dor de tata și să-l și urăsc în același timp. Pot să-mi fac griji pentru cartea asta, să fiu răscolită de ce se întâmplă în familia mea și să-mi fie silă de casa în care trăiesc, și totuși să privesc lacul Michigan și să mă simt copleșită de măreția lui. Mi-am petrecut toată vara trecută gândind că nu voi mai fi în veci fericită, iar acum, un an mai târziu, încă mi-e silă și încă sunt furioasă, dar am și momente când sunt fericită. Lucrurile rele nu-ți sapă în viață până când formează un hău atât de adânc, încât nimic bun nu va mai fi suficient de important cât să te facă din nou fericit. Indiferent de cât de mult rahat e, tot vor fi și flori sălbatice. Mereu vor fi persoane ca Pete și Maggie, furtuni în pădure și soare pe crestele valurilor.

Gus a zâmbit.

— Și sex pe bibliotecă și în cort.

— La modul ideal, am răspuns. Asta dacă nu îngheață lumea într-o a doua eră glaciară. Caz în care măcar vor fi fulgi de zăpadă până la obștescul sfârșit.

Gus mi-a atins obrazul.

— Nu-mi trebuie fulgi de zăpadă, a spus și m-a sărutat, atâta vreme cât o am pe January.

#

Heiiii, scumpo. Am vrut doar să mă asigur că ne ținem de termenul de 1 septembrie. Sandy tot verifică și eu mă străduiesc să te apăr, dar e disperată să cumpere ceva de la tine și dacă îi tot promit că o să aibă o carte... trebuie să și produci o carte în final.

Gus rămăsese la mine, iar când m-am mișcat să mă întind după telefon, el s-a întors spre mine, încă adormit, cuibărindu-și fața în lateralul sânelui meu, cu palma răsfirată peste abdomenul meu gol.

Inima a început să-mi bată mai repede atât de la noua

senzație oferită de corpul lui, *cât și* de la mesajul Anyei. Nu puteam să-i trimit cartea neterminată. Era un miracol că încă nu renunțase la mine și nu o puteam pune într-o situație delicată cu Sandy Lowe fără să-i ofer ceva care să atenueze lovitura. M-am strecurat de lângă Gus, ignorându-i mormăielile, și mi-am luat halatul, îndreptându-mă spre bucătărie și răspunzându-i Anyei din mers:

Mă descurc. Promit.

La 1 septembrie. Un termen-limită strict de data asta, a scris ea înapoi.

Nu-mi mai trebuia cafea. Eram și așa suficient de trează.

M-am așezat la masă și am început să scriu. Când s-a trezit Gus, a pus ibricul pe foc în spatele meu și s-a dus înapoi la masă, luând o înghițitură din sticla de bere pe care o lăsase acolo noaptea trecută.

Am ridicat privirea la el și am spus:

— Dezgustător.

El a întins sticla spre mine:

— Vrei și tu?

Am luat o gură.

— Încă și mai rea decât mi-am închipuit, sincer.

Mi-a zâmbit. Mâna lui mi-a atins ușor clavicula, alunecând apoi de-a lungul trupului meu, desfăcând halatul în drumul ei. Degetele lui i-au prins marginile, depărtându-le, eliberând materialul. M-a prins de talie, trăgându-mă înspre el și făcându-mă să mă înalț pe vârfuri ca să mă lipesc de el.

M-a întors spre masă și m-a sprijinit de ea, intrând între picioarele mele. A apucat halatul de guler și mi l-a lăsat să cadă pe brațe, iar pe mine lăsându-mă goală pe masă.

— Lucrez, am șoptit.

Mi-a ridicat o coapsă pe șoldul lui, apropiindu-se și mai mult de mine.

— Serios?

Cu cealaltă mână mi-a cuprins sânul, prinzându-mi sfârcul între două degete.

— Știu că ai un pariu de câștigat. Aș zice că asta poate aștepta.

Eu l-am tras și mai aproape.

— Nu, nu poate.

Concentrarea era o problemă. Sau, mai bine zis, să mă

concentrez la orice altceva în afară de Gus era o problemă. Am hotărât să ne întoarcem la scris fiecare la casa lui pentru restul zilei, o soluție care ar fi avut mai mult succes dacă fiecare dintre noi ar fi avut un mai mare control de sine încât să *nu* scrie înapoi notițe toată ziua.

Te vreau, a scris el o dată.

E tare greu să scriu, am scris înapoi.

Tare, a răspuns el.

Dar nu era tot timpul instigatorul. Miercuri, după ce am rezistat cât de mult am putut, am scris:

Aș vrea să fii aici și am tras o săgeată care indica spre mine.

Nu ești singura, a scris înapoi. *Scrie două mii de cuvinte și apoi vorbim.*

Aceasta s-a dovedit a fi cheia pentru a face orice. Ne setam obiective. Două mii de cuvinte și puteam sta în aceeași cameră. Patru mii de cuvinte și ne puteam atinge.

Întregul nostru aranjament semăna mai puțin cu un sprint și mai mult cu o cursă în trei picioare, care nu ducea lipsă de muncă de echipă și încurajări. În cele din urmă, eram încă hotărâtă să câștig, deși nu mai eram sigură ce încercam să dovedesc și cui.

Uneori, pe seară, ieșeam pe undeva. La restaurantul cu specific thailandez de unde comandaserăm de atâtea ori, un locșor drăguț unde totul era auriu și puteai sta pe perne direct pe podea și unde comandai dintr-un meniu a cărui copertă imita papirusul. La pizzeria de unde comandaserăm de atâtea ori, un locșor mai puțin drăguț, cu separeuri din plastic roșu și lumină ca la interogatoriu. Am fost la Peștele Cherchelit, un bar din oraș, iar când Gus a văzut pe cineva cunoscut intrând în local, a salutat din cap fără să-mi dea drumul la mână.

Chiar și când jucam *darts* și, mai târziu, biliard, rămâneam conectați, vizibil *împreună*, mâna lui Gus strânsă cu degajare pe talia mea sau odihnindu-se cu blândețe pe sub tricoul meu în partea de jos a spatelui, degetele mele întrepătrunse printre ale lui sau agățate de gaica curelei.

În următoarea noapte, după ce am plecat de la Pizza Inima Mea, am trecut pe lângă librăria lui Pete și le-am văzut pe ea și pe Maggie înăuntru, stând într-unul dintre fotoliile din cafenea la un pahar cu vin.

— Ar trebui să o salutăm, a spus Gus, așa că am intrat în librărie.

- E aniversarea noastră, ne-a explicat Maggie visătoare.
- A noastră și a orașului North Bear, a adăugat Pete. Nu aniversarea *noastră* – care este pe 13 ianuarie.
- Nu mai spune! am făcut eu. Atunci e ziua mea.
- Serios? a exclamat Maggie încântată. Ei, normal că este! E cea mai bună zi din an, e doar logic ca Dumnezeu să fi aranjat astfel lucrurile.
- O zi perfectă, a fost de acord Pete.

Maggie a aprobat.

- Ca și ziua de azi.
- M-aș muta din nou aici, a spus Pete. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut, în afară de faptul că ne-am îndrăgostit.
- Și să adoptăm labradori, a adăugat Maggie gânditoare.
- Și să trimitem o anumită invitație la clubul de lectură, care se pare că a funcționat, a adăugat Pete făcând cu ochiul.
- Adică ne-ați păcălit, a spus Gus zâmbind.

S-a uitat la mine, iar eu m-am întrebat dacă ne gândeam cumva la același lucru. Poate că eu nu făcusem *cel mai bun* lucru că mă mutasem aici, că mă dusesem acasă la Pete pentru clubul de lectură, dar era, fără doar și poate, un lucru bun. Un lucru foarte bun. Cel puțin cel mai bun din ultimii câțiva ani.

— Rămâneți la un pahar numai, a stăruit Maggie, deja turnând în două pahare curate din plastic pe care le foloseau la cafeaua cu gheață.

Dintr-un pahar s-au făcut două, din două trei, iar Gus m-a tras în poala lui cum stătea în fotoliul din fața lor. Mâinile lor erau lejer împreunate și atârnavă în spațiul dintre fotolii, în vreme ce Gus îmi trasa cercuri pe spate pe când vorbeam și râdeam în noapte.

Am plecat la miezul nopții, atunci când Pete a declarat în sfârșit că ar trebui să mergă acasă la labradori, iar Maggie a sărit să strângă în jur, doar că noi eram prea amețiți să conducem, așa că am mers pe jos, prin căldură și țânțari.

Iar în timp ce mergeam, mă gândeam întruna: *Aproape îl iubesc, încep să îl iubesc. Îl iubesc.*

Când am ajuns în dreptul caselor noastre, nu le-am luat în seamă, apucând-o în schimb pe cărarea ce ducea înspre lac. Era vineri, la urma urmelor, și încă legați de înțelegerea noastră.

Ne-am dezbrăcat până la piele și am luat-o la fugă, țipând, în apa rece ca gheața, mână în mână. Am fugit până când ne-a

plesnit coapsele, soldurile, piepturile. Cu dinții clănțănindu-ne, cu pielea trezită la viața de apa rece care ne izbea din toate părțile.

— E groaznic, a spus Gus cu răsuflarea tăiată.

— Mi-am imaginat că e mai caldă, am țipat, iar Gus m-a tras spre el și m-a cuprins în brațe, frecându-mi spatele ca să-mi aducă înapoi căldura în trup.

Apoi m-a sărutat apăsător și mi-a șoptit:

— Te iubesc.

Și din nou, cu mâinile în părul meu și cu gura pe tâmpilele mele, pe obraji, pe bărbie, în timp ce o pungă de plastic plutea aiurea pe suprafața apei:

— Te iubesc. Te iubesc.

— Știu, am zis, înfigându-mi degetele în spatele lui, ca și cum strânsoarea mea ar fi putut opri timpul și pe noi acolo. Pe noi și lacul cu apa prea rece și gunoaiele plutind înjur. Și eu te iubesc.

— Și când te gândești, a zis el, că ai promis să nu te îndrăgostești de mine.

Capitolul 24. Cartea

— Nu vreau să fac asta, am zis.

Eu și Gus stăteam în capul scărilor, în fața dormitorului principal.

— Nu ești obligată, mi-a amintit el.

— Dacă tu poți învăța să dansezi în ploaie...

— ...încă nu am făcut asta, m-a întrerupt.

— ...atunci și eu pot să privesc lucrurile urâte în fața până le intimidez, am sfârșit.

Am deschis ușa. A trebuit să trag de câteva ori aer în piept ca să mă pot calma suficient de mult cât să mă urnesc din loc. Un pat dublu se afla lipit de peretele din capăt, flancat de două noptiere asortate și lămpi cu abajururi albastru cu verde. O fotografie înrămată a unui tablou de Klimt era atârnată deasupra tăbliei înalte și gri. În fața patului, un dulap gri în stilul anilor '50 se întindea de-a lungul peretelui, dincolo de el fiind o măsuță rotundă, acoperită cu o față de masă galbenă și decorată cu un ceas și un vraf de cărți - *cărțile mele*.

De altfel, încăperea nu avea nimic ieșit din comun și părea impersonală. Gus a deschis unul dintre sertare.

— E gol.

— L-a eliberat deja, am zis eu cu voce tremurătoare.

Gus mi-a adresat un început de zâmbet.

— Și nu e un lucru bun?

Eu am continuat să deschid sertarele unul câte unul. Nimic în nici unul. M-am dus la noptiera din stânga. Nu avea sertare, doar două rafturi. O cutie de porțelan se afla pe unul dintre ele.

Asta trebuia să fie. Lucrul pe care îl căutasem. Răspunsul profund și întunecat pe care îl așteptasem toată vara să-mi sară în față precum un omuleț pe arcuri. Am deschis-o.

Goală.

— January?

Gus stătea în dreptul mesei rotunde, ținând ridicată fața de masă. De dedesubt, o cutie urâtă și gri se uita la mine, având un lăcățel cu cifru pe față.

— Un seif?

— Sau un cuptor cu microunde foarte vechi, a glumit Gus.

M-am apropiat încet de el.

— Probabil e gol.

- Probabil, a încuviințat Gus.
- Sau are o armă, am zis.
- Tatăl tău era genul care să aibă o armă?
- În Ohio, nu.

În Ohio, era genul căruia îi plăceau biografiile și serile confortabile petrecute în casă, genul care te ținea de mână când mergeai la doctor și care folosea cupoane pentru cursuri de gătit cu specific mediteraneean. Era genul de tată care mă trezea înainte de răsărit ca să mergem pe lac și care mă lăsa să cârmesc barca. Pentru mine, să lași un copil de opt ani să mânuiască o barcă pe un lac pustiu timp de douăzeci de secunde era apogeul impulsivității și al nesăbuintei lui.

Însă aici, în a doua lui viață, orice era posibil.

- Așteaptă aici, a spus Gus.

Înainte să apuc să protestez, el dispăruse deja din încăpere. I-am ascultat pașii coborând scările, apoi, o clipă mai târziu, s-a întors cu o sticlă de whisky.

- Asta pentru ce mai e? am întrebat.
- Să nu-ți tremure mâna, a răspuns Gus.
- Înainte să-mi bag un glonț în propriul braț sau de ce? Gus și-a dat ochii peste cap și a desfăcut dopul.
- Înainte să deschizi seiful.

— Dacă am bea smoothie-uri verzi pe cât bem alcool, am trăi veșnic.

— Dacă am bea smoothie-uri verzi pe cât bem alcool, n-am mai pleca de pe toaletă, iar asta nu te-ar ajuta cu nimic acum, a răspuns Gus.

Am luat sticla și am tras o dușcă. Apoi ne-am așezat pe covor dinaintea seifului.

- Data nașterii lui? a sugerat Gus.

M-am întins înainte și am tastat cifrele. O luminiță roșie s-a aprins, dar ușa a rămas încuiată.

— Acasă, toate codurile erau formate din zilele noastre de naștere, am zis. A mamei și a tatei. Mă îndoiesc că se aplică același lucru și aici.

— Vechile obiceiuri mor greu? a făcut Gus, ridicând din umeri.

Am introdus data fără să-mi fac mari speranțe, însă stomacul tot mi-a tresărit când s-a aprins luminița roșie.

Primul val de gelozie m-a prins pe nepregătite. Nu era drept că nu apucasem să-l cunosc mai bine, de-a fir a păr. Nu era drept că Sonya să fi avut părți din el de care, acum, eu nu

voi mai avea niciodată parte. Codul seifului posibil să fi fost vreo dată importantă pentru ei, aniversarea lor sau ziua ei de naștere.

Oricum ar fi fost, ea trebuia să știe combinația.

Nu ar fi fost necesar decât un e-mail, însă era un e-mail pe care nu doream să-l trimit.

Gus m-a frecat cu putere pe încheietura brațului, trăgându-mă înapoi în prezent.

— N-am timp pentru asta acum, am zis și m-am ridicat în picioare. Am o carte de terminat.

Săptămâna asta, am hotărât în sinea mea.

#

Lucrul important, mi-am spus, era că locuința putea fi vândută ușor. Un seif nu era nimic, nici o întorsătură majoră la care să nu mă fi așteptat. Casa era practic goală. Puteam s-o vând și să-mi văd apoi de viață.

Firește, acum, când mă gândeam la asta, trebuia să fac tot ce-mi stătea în puteri să evit să mă întreb unde am fi ajuns eu și Gus. Venisem aici să rezolv lucrurile, dar, în schimb, le dădusem și mai mult peste cap, și totuși, în toată debandada asta, lucram cu spor. Scriam cu o viteză pe care nu o mai atinsesem de la prima mea carte. Simțeam cum povestea mi-o ia înainte și făceam tot ce puteam să țin ritmul.

I-am interzis lui Gus să mai vină la mine cu excepția unei singure ore în fiecare seară (am setat împreună o limită literară) și îmi petreceam restul timpului scriind în cel de-al doilea dormitor de la etaj, de unde nu puteam vedea decât strada de dedesubt. Scriam până târziu în noapte, iar când mă trezeam o luam de la capăt.

Trăiam în pantalonii de loser și chiar am jurat că o să încep să vorbesc mai frumos despre ei dacă reușeam numai să termin cartea, ca și cum negociam cu un zeu care era profund interesat de garderoba mea (complet non-încapsulată).

Nu făceam duș, abia mâncam, doar dădeam pe gât apă și cafea și aproape nimic mai solid de atât.

La două dimineața, într-o sâmbătă, 2 august, în ziua evenimentului organizat de Pete, am ajuns la ultimul capitolul din *SECRETE DE FAMILIE.docx*, rămânând cu ochii holbați la cursorul care licărea intermitent.

Totul ieșise mai mult sau mai puțin cum îmi închipuisem. Cuplul de clovni era bine, dar încă trăiau cu secretele lor. Tatăl lui Eleanor furase verigheta mamei ei și o vânduse ca să

dea celeilalte familii a lui banii de care avea nevoie. Mama lui Eleanor încă nu avea habar de existența celeilalte familii și credea că doar își rătăcise inelul și că, poate atunci când aveau să despacheteze în următorul oraș, avea să îi cadă din vreun buzunar sau din faldurile vreunui prosop. În inima ei, bucățica de fir colorat din lână pe care soțul ei i-l legase în jurul degetului îl înlocuia mai mult decât suficient. Dragostea, la urma urmelor, era nu atât alcătuită din lucruri strălucitoare, cât din cele practice. Din cele care se învecheau și rugineau doar ca să fie reparate și lustruite. Lucruri care se pierdeau și trebuiau să fie înlocuite cu regularitate.

Cât despre Eleanor, inima ei fusese zdrobită în mii de fărâme.

Cercul mergea mai departe. Tulsa se micșora în urma lor, săptămâna petrecută acolo încetoșându-se ca un vis în pragul trezirii. Privea înapoi, prin ea răspândindu-se o durere despre care nu credea că avea să mai înceteze vreodată.

Cu asta, cu asta ar fi trebuit să închei. O știam prea bine.

Avea o calitate ciclică plăcută. O ordine temporară pe care cititorul o putea vedea desfășurându-se dincolo de pagină. Sau poate nu.

Iat-o acolo, exact așa cum trebuia să fie, iar eu îmi simțeam pieptul greu, corpul înflorat și ochii umezi, cu toate că mai degrabă de la oboseală și de la ventilatorul de deasupra decât de la orice altceva.

Dar n-o puteam lăsa așa. Fiindcă oricât de frumoasă era acea clipă, în felul ei trist, eu nu o puteam crede. Nu era lumea pe care o știam. Pierdeai lucruri frumoase – anii în care mama era sănătoasă, ocazia de a avea o carieră de vis, pe tata, prea repede –, dar găseai altele: o cafenea cu cel mai prost espresso din lume, un bar cu dansuri de cowboy, un vecin frumos, dar complex, ca Gus Everett. Mi-am pus degetele pe tastatură și am început să scriu.

Fulgi albi au pornit să se involbureze în jurul ei, prinzându-i-se în păr, în haine. Eleanor a ridicat ochii de la drumul prăfuit, minunându-se de ninsoarea bruscă. Dar firește că nu era ninsoare, ci polen. Flori sălbatice albe răsăriseră de-o parte și de alta a drumului, vântul scuturându-le bobocii și luându-i cu el.

Eleanor s-a întrebat încotro se îndrepta și cum aveau să arate florile de-acolo.

Am salvat documentul și i l-am trimis pe e-mail Anyei.

Subiect: Ceva diferit.

Mesaj: Te rog, nu mă urî. Cu dragoste, J.

#

M-am trezit devreme și am condus douăzeci de minute ca să printez documentul la cel mai apropiat FedEx, doar ca să-l țin în mâini. Când m-am întors, Gus mă aștepta pe verandă, întins pe canapea cu brațul peste ochi. L-a dat la o parte ca să se uite la mine, după care a zâmbit și s-a ridicat în capul oaselor, făcându-mi loc să mă așez.

Mi-a pus picioarele în poala lui și m-a tras mai aproape de el.

— Și? a făcut.

I-am pus teancul de hârtie în poală.

— Acum trebuie să aștept să văd dacă sunt concediată de Anya. Și cât de furioasă e Sandy. Și dacă o să putem vinde cartea, iar eu o să am cu ce să „domnesc peste tine”.

— Anya n-o să te concedieze, a zis Gus.

— Dar Sandy?

— Probabil că o să se enerveze. Dar tu ai mai scris o carte. Și vei mai scrie. Probabil chiar cartea pe care o vrea ea. O să vinzi cartea, cu toate că nu neapărat înainte s-o vând eu pe a mea, și, oricum ar fi, sunt sigur că vei găsi o *cale* să domnești peste mine.

Eu am ridicat din umeri.

— O să mă străduiesc din răspuțeri, în orice caz. Cum rămâne cu tine - aproape ai terminat?

— De fapt, chiar da. Cu ciorna, cel puțin. Încă o săptămână sau două și sunt gata.

— Cam atât îmi ia mie să spăl vasele pe care le-am lăsat prin casă săptămâna asta.

— Sincronizare perfectă, a spus Gus. Uite cum preia destinul afurisitul de control.

— Asta e treaba destinului.

Ne-am despărțit înainte de eveniment ca să ne pregătim, iar când părul mi s-a uscat după un duș extrem de necesar, m-am întins pe pat, epuizată, cu privirea la ventilatorul care se învârtea. Simțeam diferit încăperea. La fel și propriul trup. Aș fi putut să mă conving că șterpelisem membrele și viața altcuiva și că mă îndrăgostisem de ele.

Am ațipit și m-am trezit cu o oră mai devreme. Gus mi-a bătut la ușă treizeci de minute mai târziu și am pornit înspre

librărie la pas – în mod normal, uram să transpir înainte de un eveniment, însă aici nu părea să mai conteze așa mult. Toată lumea era puțin transpirată în North Bear Shores, iar rochia neagră și elegantă de ocazie nu mă mai tenta după o vară în pantaloni scurți și tricouri, așa că mi-am pus din nou rochia de vară de la magazinul de vechituri și botinele cu broderie.

La librărie, Pete și Maggie ne-au condus în birou să bem un pahar de șampanie.

— Alungă emoțiile, a spus Maggie cu seninătate.

Eu și Gus am schimbat o privire. Participasem amândoi la destule evenimente ca să știm că, într-un astfel de oraș, cei care aveau să vină erau în mare parte prieteni și rude (cel puțin, așa se întâmpla la lansarea primei cărți; după, nici măcar *ei* nu se mai deranjau) și angajații librăriei. Maggie și Pete mutaseră măsuța de prezentare lângă casa de marcat și instalaseră vreo zece scaune pliabile, așa că, evident, înțelegeau și ele cum stătea treaba.

— Păcat că nu e școală, a spus Pete, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Altfel ar fi fost plin aici. Profesorilor le place să facă participarea la astfel de evenimente obligatorie. Sau cel puțin să aibă puncte extra.

Maggie a încuviințat din cap.

— *Eu* l-aș fi făcut obligatoriu pentru studenții *mei*.

— De azi înainte, o să pomenesc de labradorit în fiecare carte, am promis eu. Fie și numai ca să ai o scuză bună să faci asta.

Ea și-a dus mâna la inimă de parcă ar fi fost cel mai drăguț lucru pe care îl auzise în ultimele luni.

— E timpul, copii! a anunțat Pete și ne-a condus afară.

Încă patru scaune fuseseră aliniate în spatele tejghelei, iar ea ne-a așezat pe mine și pe Gus între ea și Maggie, care avea să ne „intervieveze”. Lauren și soțul ei se aflau în public fără copii, împreună cu încă vreo două femei pe care le recunoșteam de la grătar și cinci străini.

În general, preferam să nu-i cunosc așa bine pe cei din public. De fapt, preferam să nu cunosc pe nimeni, însă de data aceasta atmosfera era caldă, relaxată.

Pete rămăsese în picioare, urându-le bun venit participanților la eveniment. M-am uitat înspre Gus și mi-am dat pe dată seama că era ceva în neregulă.

Se făcuse palid la față, iar gura îi era încleștată. Toată căldura din el dispăruse, de parcă ar fi fost închisă supapa. L-

am strigat șoptit pe nume, însă el continua să privească țintă la „mulțime”. I-am urmărit privirea care ducea la o femeie cu bucle negre și ochi albaștri, cu colțuri ridicate, care-i scoteau în evidență pomeții înalți și chipul în formă de inimă. Mi-am dat imediat seama că era ceva familiar la ea, însă mi-a luat câteva secunde să pun piesele cap la cap, câteva secunde de ignorantă binecuvântare înainte să-mi simt stomacul de parcă mi-ar fi căzut prin picioare la podea.

Inima a început să-mi bată nebunește, ca și cum corpul înțelesese înainte s-o recunoască creierul. M-am uitat înspre Maggie. Buzele îi erau strânse și mâinile adunate în poală. Stătea țeapănă și nemișcată, deloc caracteristic ei, iar în vreme ce Pete continua să vorbească încrezătoare, am remarcat și schimbarea din limbajul corpului ei, semănând cu poziția de luptă a unei ursoaice: o capacitate protectoare aproape agresivă, gata să sară la atac.

S-a așezat și și-a potrivit scaunul o clipă, cât să se pregătească. A părut un gest cât se poate de firesc, însă m-am gândit că trebuie să fi fost șocată.

Inima îmi bătea încă cu atâta putere în piept, încât m-am gândit că până și cei din public posibil să audă, iar mâinile au început să-mi transpire.

Naomi era frumoasă. Ar fi trebuit să-mi închipui atâta lucru. Probabil o făcusem. Însă nu mă așteptasem să o văd. Nu singură și cu siguranță nu aici, uitându-se așa la Gus.

Plină de *iertare*, m-am gândit, apoi de *dorință*.

Mi s-a strâns stomacul. Venise aici cu un scop. Voia să-i spună ceva lui Gus.

Doamne, dacă aveam să vomit aici?

Pete începuse cu întrebările. Ceva în genul: „Ce-ar fi să începi prin a ne spune câte ceva despre cărțile tale?”

Gus se întorsese în scaun cu fața spre ea. Îi răspundea. Nu auzeam ce zice, însă tonul îi era calm, mecanic, după care s-a uitat la mine, așteptând să răspund, cu o expresie pe chip imposibil de descifrat.

Era întocmai ca dormitorul din casa tatei: impersonal, curat lună. Nu aveam să găsesc nimic acolo. Am simțit că-mi venea, într-adevăr, să vomit.

Am înghițit și am început să-mi descriu cartea. O făcusem de suficiente ori – era aproape ca și regizat. Nici nu trebuia să mă mai ascult; nu era nevoie decât să las cuvintele să curgă afară.

Îmi era rău.

Atunci Pete a pus o altă întrebare de pe lista ei scrisă de mână pe care o avea în față (Povestește-ne despre cartea ta, cum se desfășoară procesul de scriere, cu ce începi, care îți sunt influențele, etc.), iar între ele, Maggie contribuia cu propriile completări elevate (Dacă, să zicem, cartea ta ar fi o băutură, ce băutură ar fi? îți închipui vreodată unde vor fi citite cărțile tale? Care este procesul emoțional de scriere al unei cărp? Ai trecut vreodată printr-un moment din viața ta pe care nu ai reușit să-l descrii doar prin cuvinte?)

Momentul ăsta ar fi probabil al naibii de greu de descris, m-am gândit, în câte feluri puteai scrie: *Lui Eleanor îi venea cu disperare să dea afară tot ce mâncase în acea zi?*

Probabil multe. Timpul se scurgea chinuitor de lent, iar eu nu mă puteam hotărî dacă îmi doream să treacă mai repede sau dacă ce avea să urmeze avea să fie încă și mai rău.

Însă dilema în sine a părut să rupă blestemul. Ora se sfârșise. Mâna de oameni care veniseră se apropiiau de noi și ne cereau să le semnăm cărțile, în timp ce eu strângeam din dinți și încercam să fiu sociabilă, cu toate că, în sinea mea, rotocoale de praf se învâртеbeau prin inima-mi pustie.

Naomi a rămas în urma celorlalți, sprijinindu-se de un raft. M-am întrebat dacă prinsese obiceiul ăsta de la Gus sau Gus de la ea. Mi-era frică să mă uit prea mult în direcția ei ca să nu mai descopăr și alte părți din el la ea, după ce petrecusem ultima oră încercând cu disperare să găsesc urmele din mine în el, dovada că-mi șoptise adânc numele în propria-mi piele chiar în după-amiaza aceea. Pete o încolțise pe Naomi și încerca să o scoată afară din librărie, însă ea i se opunea, apoi Lauren li sa alăturat, străduindu-se să domolească scena care era pe punctul de a izbucni.

Nu auzeam ce spuneau, însă îi vedeam buclele săltându-i când încuviința din cap. Grupul din jurul mesei începea să se risipească. Maggie îi conducea afară, privirea ei ageră scrutând distanța de la casa de marcat până la conversația de la ușă.

În cele din urmă, Gus s-a uitat la mine. Părea că voia să ofere o explicație, însă, văzând expresia de pe fața mea, trebuie să se fi răzgândit. Și-a dres glasul:

— Ar trebui să văd de ce a venit.

Eu n-am zis nimic, n-am făcut nimic. M-a fixat cu privirea nu mai mult de două secunde, după care s-a ridicat și a

traversat librăria. Îmi simțeam fața încinsă, însă restul corpului îmi era rece, tremura. Gus a alungat-o pe Pete, iar când ea s-a uitat la mine, eu n-am putut să-i întâlnesc privirea. M-am ridicat și m-am grăbit să mă duc până la ușa biroului și am ieșit din el prin ușa din spate care dădea înspre o alee unde nu se găsea altceva în afară de vreo două tomberoane.

Nu o invitase el, știam atâta lucru. Însă nu-mi dădeam seama ce simțea el să o vadă acolo și care era motivul pentru care venise.

Naomi cea dură și frumoasă, a cărei capacitate de a nu se lăsa cunoscută de nimeni îl încânta pe Gus. Naomi care nu avea nevoie de el și nu încerca să-l salveze. Pe care nu se temea că ar putea să o frângă. Cu care vruse să îmbătrânească și cu care ar fi rămas, în ciuda tuturor celor întâmplare, dacă ar fi avut o șansă.

Îmi venea să țip, dar nu am putut decât să plâng. Și asta pentru că îmi consumasem toată furia din mine și nu-mi mai rămăsese decât teama. Și poate că doar teama fusese acolo de la bun început, mascată în emoții mai spinoase.

Neștiind ce altceva să fac, am pornit-o spre casă. Se întunecase deja când am ajuns, iar eu uitasem să aprind luminile de pe verandă, așa că atunci când cineva s-a ridicat de pe canapeaua din răchită, aproape că am alunecat de pe trepte.

— Îmi pare rău! s-a auzit o voce de femeie. Nu am vrut să te sperii!

N-o mai auzisem decât de două ori până atunci, însă sunetul mi se impregnase în creier. Nu l-aș fi putut uita niciodată.

— Speram să putem vorbi, a continuat Sonya. Ba nu, mai mult decât sperat, aveam nevoie să vorbesc cu tine. Te rog. Cinci minute. Sunt multe lucruri pe care nu le știi, lucruri care te vor ajuta. De data asta, am scris totul pe hârtie.

Capitolul 25. Scrisorile

— Nu vreau să aud nimic, i-am zis.

— Știu, a spus ea. Dar îl voi fi dezamăgit pe tatăl tău dacă nu mă asigur că le afli.

Eu am râs aspru.

— Vezi, asta e chestia: nu ar fi trebuit să-l fi avut pe tata ca să-l dezamăgești.

— Nu ar fi trebuit? Dacă ai lua-o de la începutul vieții tatălui tău și ai prezice totul, cum ar fi *trebuit* să se întâmple, în funcție de cum a început, atunci posibil ca el să nu o mai fi găsit pe mama ta. Iar tu să nu mai fi existat.

Stomacul mi s-a strâns de furie.

— Poți pleca de pe veranda mea, te rog?

— Nu înțelegi, a spus ea, scoțând o bucată de hârtie din buzunarul blugilor și despăturind-o. Te rog. Cinci minute.

Am dat să descui ușa, însă ea a început să citească în spatele meu.

— L-am cunoscut pe Walt Andrews când aveam cincisprezece ani, la cursul de lingvistică. El a fost primul cu care am ieșit la întâlniri, primul meu sărut, primul meu iubit. Primul bărbat – sau băiat – căruia i-am zis „Te iubesc”.

Cheia a rămas în broască. Eu m-am oprit din mișcat, uimită. M-am întors spre ea, cu răsuflarea tăiată. Ochii ei m-au privit neliniștiți, după care s-au întors asupra foii.

— Ne-am despărțit la câteva luni după ce el s-a dus la colegiu. Nu am mai auzit nimic de el timp de douăzeci de ani, ca apoi, într-o zi, să dau peste el aici. Fusesse într-o călătorie de afaceri la o oră depărtare înspre est și hotărâse să-și prelungească șederea în North Bear Shore cu două zile. Am hotărât să mergem la cină. Am vorbit câteva ore înainte să recunoască faptul că trecea printr-o separare recentă. Când ne-am despărțit, am crezut amândoi că nu aveam să ne mai vedem vreodată.

Și-a ridicat privirea la mine.

— Vorbesc serios. Dar, când să iasă din oraș, mașina tatălui tău s-a stricat.

Și-a studiat din nou notițele, cu lacrimi în ochi.

— Aveam amândoi inima frântă pe atunci. Uneori, ce aveam cu el erau singurele momente bune din viața mea.

Am început să ne vizităm în fiecare weekend. Ba chiar și-a luat o săptămână liberă și a venit aici să caute o casă.

Lucrurile evoluau cu repeziciune. Fără nici un efort! Nu spun asta ca să te rănesc, dar am crezut sincer că aveam parte de a doua noastră şansă. Am crezut că aveam să ne căsătorim.

A tăcut o clipă și a scuturat din cap. S-a grăbit să reia înainte să apuc s-o opresc.

— Și-a cerut transferul la biroul din Grand Rapids. A cumpărat o casă. Casa *asta*. Pe atunci arăta groaznic, se desfăcea în bucăți, dar tot eram mai fericită decât fusesem de ani buni. Îmi vorbea despre tine, să te aducă aici, cu tot cu barcă, și să petrecem toată vara pe ea, noi trei. *O să locuiesc aici până mor, alături de un bărbat care mă iubește*, m-am gândit.

— Era căsătorit, i-am zis în șoaptă. Îmi simțeam gâtul de parcă ar fi urmat să mi se rupă. Era căsătorit încă.

Și Gus e căsătorit, m-am gândit.

Emoțiile m-au copleșit. Voiam s-o urăsc. O uram, dar îi simțeam și durerea amestecată cu a mea. Simțeam entuziasmul unei noi iubiri, a unei iubiri vindecătoare, o a doua şansă cu cineva de care aproape că uitaseși. Iar durerea care venea când adevărata lor viață se ivera în cale, agonia de a ști că exista o istorie pe care o împărtășeau cu altcineva, o relație pe care a ta nu o putea atinge.

Ea a strâns din ochi.

— Aspectul ăsta nu mi-a părut real până la diagnosticul mamei tale.

Cuvântul cu Of a declanșat un val de șoc prin mine. Am încercat să o ascund. Am reînceput să mă joc cu cheia.

Ea a continuat să citească, de data aceasta mai repede:

— Am păstrat legătura câteva luni. El nu era sigur ce avea să urmeze. Știa doar că trebuie să fie alături de ea, iar eu nu puteam face nimic în această privință. A început să sune din ce în ce mai rar, apoi deloc. Într-o zi, mi-a trimis un e-mail, spunându-mi că ea era mult mai bine. Că *împreună* erau mult mai bine.

M-am oprit din nou din descuiatul ușii, fără să vreau. Eram cu fața spre ea, tântării și moliile bâzâind în jurul meu.

— Dar asta a fost acum câțiva ani.

Ea a încuviințat din cap.

— Când cancerul a recidivat, am primit un telefon de la el. Era devastat, January. Nu era vorba despre mine, o știam, ci despre ea. Era atât de speriat, încât următoarea dată când a trecut prin oraș cu munca, am fost de acord să ne vedem din

nou. Avea nevoie de alinare, iar eu... eu începusem ceva cu un prieten de-al lui Maggie, un om *bun*, văduv. Nu era încă nimic serios, dar știam că ar putea deveni. Și nu știu... poate asta m-a speriat puțin sau poate o parte din mine l-a iubit dintotdeauna pe tatăl tău, ori poate că am fost doar egoistă și slabă. Nu știu. Și nici nu o să pretind altfel. Dar tot o s-o spun: a doua oară, nu-mi mai făceam iluzii în privința direcției în care se îndreptau lucrurile. Dacă tatăl tău ar fi pierdut-o pe mama ta, nu ar mai fi putut suporta să mă vadă, iar eu nu aș mai fi putut crede că mă iubea într-adevăr. Eram o distragere, dar posibil să fi crezut că măcar atât îi datoram. Când a început să repare casa asta, am știut, fără ca măcar să-mi spună, că nu avea să fie pentru noi. Apoi s-a întâmplat din nou, mama ta s-a însănătoșit a doua oară. Vizitele s-au rărit din ce în ce mai mult. La fel și telefoanele, ca apoi să se oprească de tot. De data asta, n-am mai primit nici măcar un e-mail. Nu pot să stau aici și să-ți spun că am avut vreunul dintre noi intenții suficient de bune. Nu există răspunsuri corecte aici. Știu, știu că „nu ar trebui” să-mi fie îngăduit să am inima frântă acum, dar o am. Am inima frântă și sunt furioasă pe mine pentru că am intrat într-o asemenea situație și pentru că m-am umilit stând aici pe verandă cu tine...

— Și atunci de ce ești aici? am întrebat. Am scuturat din cap, cuprinsă de un nou val de furie. Dacă se terminase totul, așa cum spui, cum de aveai scrisoarea?

— Nu știu! a strigat ea, ochii umplându-i-se mai întâi de lacrimi, care apoi au început să curgă. Poate că a vrut să-ți lase ție casa, dar nu a crezut că mama ta ar fi avut puterea să-ți spună despre ea sau poate că nu a crezut că era potrivit să-ți spună ea. Poate s-a gândit că dacă ți-ar fi trimis cheia și scrisoarea direct nu ar fi nimeni aici care să încerce să te convingă să-l ierți. Nu știu, January!

Mama nu mi-ar fi spus niciodată, am realizat pe loc chestia asta. Nici după ce mi-a spus Sonya, mama n-a putut să discute subiectul, să confirme sau să-mi explice. Voia să-și aducă aminte doar de lucrurile bune. Voia să se agațe de ele atât de strâns încât să nu-i dispară din minte, să nu cumva să apară acele părți ale lui despre care o durea să-și aducă aminte.

Sonya a suspinat de câteva ori și apoi și-a șters ochii umezi.

— Tot ce știu este că, după moartea lui, avocatul mi-a trimis mie scrisoarea și cheia și un bilet de la Walt în care mă

ruga să ți le dau. N-am vrut – depășisem momentul. Sunt acum cu cineva pe care îl iubesc, sunt fericită, dar el nu mai era și nu am putut să spun nu. Voia să știi adevărul întreg și voia să-l iubești în continuare și după ce-l afli. Cred că m-a trimis pe mine aici. Ca să mă asigur că îl ierți.

Vocea îi tremura, aproape sfârșită.

Și poate că voiam să știe cineva că-mi pare rău și că mi-e dor de el. Voiam să știe cineva care l-a cunoscut că sunt și eu o persoană în sine, nu doar o greșeală.

— Nu-mi pasă că ești o persoană în sine, m-am răstit eu. Apoi mi-am dat seama că era adevărat. N-o uram pe Sonya. Nici măcar n-o cunoșteam. Nu avea nici o legătură cu ea. Lacrimile curgeau mai repede, iar răsuflarea mi se tăia. Nici măcar nu e vorba despre tine, ci despre el! Despre faptul că avea o viață secretă. Despre toate lucrurile pe care nici nu le-am știut despre el și nici nu l-am întrebat. Și prin ce a trecut mama din cauza lui! N-o să știu niciodată cum să întemeiez o familie sau dacă – măcar – pot să am încredere în ce am învățat de la ei. Rememorez fiecare interacțiune pe care am avut-o cu el și mă gândesc câte dintre ele au fost doar o minciună. De acum nu mai pot să-l cunosc. Nu-l mai am.

Plângeam în hohote. Fața mi-era udă și linia perforată de durere cu care trăisem un an întreg părea să se fi rupt chiar prin centrul meu.

— Of, draga mea, a spus Sonya încetisor. Nu putem în veci să-i cunoaștem pe deplin pe oamenii pe care îi iubim, iar când îi pierdem vor fi *mereu* multe altele pe care ne-ar fi plăcut să le aflăm, dar ce încerc să-ți spun este că această casă, acest oraș, această *privești* – toate au fost parte din el și a vrut să le împărtășească cu tine. Iar tu ești aici, nu-i așa? Ești aici și ai casa asta de pe plajă pe care a iubit-o din orașul pe care l-a iubit, ai scrisorile și...

— Scrisori? am făcut eu. Nu am decât una *singură*.

Ea a părut uimită.

— Nu le-ai găsit și pe celelalte?

— *Care* celelalte?

Ea a părut sincer nedumerită.

— Nu ai citit-o. Prima scrisoare. Nu ai citit-o până acum.

Firește că nu o citisem. Era ultima rămășiță de la el și nu eram pregătită să o citesc. Trecuse un an de la moartea lui, dar nu eram pregătită să-i spun adio. Eram gata să spun o grămadă de lucruri, dar nu adio. Scrisoarea zăcea încă pe

fundul cutiei cu gin, unde stătuse toată vara.

Sonya a înghițit în sec și și-a împăturit lista cu subiectele de discuție, îndesând-o înapoi în buzunarul puloverului ei supradimensionat.

— Mai ai părți din el. Ești ultima persoană din lume care mai are părți din el, iar dacă nu vrei să te uiți la ele, e problema ta. Dar nu mai pretinde că nu ți-a lăsat nimic.

S-a întors să plece. Atât avusese de spus, iar eu o lăsasem să spună ce avea pe suflet. Mă simțeam prost, ca și cum pierdusem la un joc ale cărui reguli nu mi le explicase nimeni, și, totodată, mă resimțeam încă după plecarea ei, dar rămăsesem pe picioare.

Avusesem discuția de care mă temusem toată vara. Intrasem în camerele pe care le ținusem închise. Mă îndrăgostisem și avusesem inima frântă, auzisem mai mult decât voiam să aud, și totuși eram încă în picioare. Minciunile frumoase erau gata. Distruse. Dar eu nu mă prăbușisem.

M-am întors spre ușă cu un scop nou și am intrat. M-am dus prin beznă direct în bucătărie și am dat jos cutia. Un strat de praf acoperise plicul. L-am suflat și am ridicat clapeta ca să scot scrisoarea. Am citit-o acolo, aplecată deasupra chiuvetei, doar cu o lumină galbenă aprinsă deasupra mea.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât abia deslușeam cuvintele.

Noaptea asta. Noaptea asta fusese aproape la fel de rea ca noaptea în care îl pierdusem sau ca noaptea înmormântării. În orice altă situație, nu mi-aș fi dorit decât să-mi am părinții aproape.

La naiba, chiar îmi doream să-i am aproape. Pe tata în pantalonii lui jerpeliți de pijama, cuibărit pe canapea și citind din biografia lui Marie Curie. O voiam pe mama, umblând în jurul lui în hainele de la Lululemon, ștergând obsesiv de praf ramele fotografiilor de pe șemineu, în timp ce îngâna cântecul preferat al tatei: *E iunie în luna ianuarie, fiindcă sunt îndrăgostit.*

Asta fusese scena în care îi surprinsesem în prima Zi a Recunoștinței în care venisem de când plecasem la facultate. Atunci când mă luase dorul de casă și mă împinsese să iau o hotărâre de ultim moment ca să mă duc până la urmă acasă în vacanță. Când descuiasem ușa din față și pășisem înăuntru cu geanta mea de voiaj, mama țipase și scăpase soluția de curățat pe podea. Tata își dăduse jos picioarele de pe canapea și mijise

ochii la mine prin lumina aurie din sufrageria lor.

— Este oare posibil? făcuse el. Să fie oare iubita mea fiică? Regina-pirat a mărilor deschise?

Dăduseră amândoi fuga spre mine și mă strânseseră în brațe, iar eu începusem să plâng, de parcă abia atunci, când eram toți trei împreună, reușisem să pricep cât de mult îmi lipsiseră.

Iar acum simțeam din nou cum mi se rupe inima și îi voiam alături. Voiam să mă așez pe canapea între ei, să simt degetele mamei prin păr și să le spun cât greșisem. Mă îndrăgostisem de cineva care făcuse tot ce îi stătuse în puteri să mă avertizeze să nu fac asta.

Și că mă lăsasem înfrântă. Că viața mi se destrăma și că nu aveam habar cum s-o repar. Că inima îmi era mai zdrobită ca niciodată și că mă temeam că nu o mai *puteam* repara.

Am strâns bucata de hârtie în mâini și am clipit, alungându-mi lacrimile atât cât să pot începe să citesc cum trebuie.

Scrisoarea, ca și plicul, erau pregătite pentru aniversarea mea de 29 de ani. 13 ianuarie, ziua mea. La șapte luni *după* ce a murit, ceea ce făcea ca totul să pară supraréalist, ca într-un vis. Am început să citesc.

Dragă January,

De obicei, dar nu întotdeauna, scriu aceste scrisori de ziua ta, dar mai e ceva până la aniversarea de 29 de ani și vreau să fiu gata să ți-o dau atunci, și pe asta și celelalte scrisori. Așa că încep mai devreme.

Scrisoarea conține o scuză, așa că mi-ar dispăcea enorm să-ți dau un motiv să mă urăști chiar înainte de a-ți sărbători ziua de naștere, încerc să fiu curajos. Însă uneori îmi fac griji că adevărul nu merită. Într-o lume perfectă, tu nu ai afla niciodată despre greșelile mele. Sau, mai degrabă, nici nu aș avea ocazia să le fac.

Dar, firește, le-am făcut, și mi-am petrecut ani din viață gândindu-mă ce să-ți spun. Tot revin asupra ideii că vreau să mă cunoști. Ar putea suna egoist din partea mea și chiar este. Dar nu e doar egoist din partea mea, January. Dacă și când adevărul va ieși la iveală, nu vreau să te zguduie. Vreau să știi că dincolo de greșelile mele, dincolo de orice lucru bun sau rău pe care l-am făcut, dragostea mea pentru tine a fost mai mare și de neclintit.

Mi-e teamă de ce o să-ți faci adevărul. Mi-e teamă că nu

vei putea să mă iubești așa cum sunt. Mama ta a avut ocazia să ia această hotărâre pentru ea însăși, iar tu meriți același lucru.

1401 Queen's Beach Lane. Seiful. Cea mai frumoasă zi din viața mea.

Am dat fuga pe scări și am intrat valvârtej în dormitorul principal. Fața de masă era încă strânsă sub ceas, lăsând la vedere seiful. Inima îmi bătea nebunește în piept. Trebuia să-l nimeresc de data asta. Am crezut că trupul o să mi se sfărâme în două de la greutatea care-mi apăsa pieptul dacă nu îl nimeream. Am tastat cifrul, același mâzgălit în colțul din dreapta al scrisorii. Ziua mea de naștere. Luminițele s-au aprins în verde, iar încuietoarea a scos un clinchet.

Două lucruri se aflau în seif: un teanc gros de scrisori, strânse într-un elastic lat din cauciuc, și o cheie pe un breloc albastru din PVC. Cu litere albe, erau trecute cuvintele PORTUL SWEET HARBOR, NORTH BEAR SHORES, MI.

Am scos mai întâi teancul de scrisori și m-am uitat lung la ele. Numele meu era trecut pe fiecare dintre ele, într-o varietate de tipuri de cerneală, scrisul de mână devenind din ce în ce mai apăsător și mai hotărât cu cât mergeam mai în spate. Am strâns teancul de scrisori la piept, un suspin răzbătând din mine. Fuseseră atinse și de el.

Undeva pe drum, uitasem asta despre casă. Însă era ceva diferit. Acolo era scris numele meu, o bucățică din el fusese sculptată și lăsată în urmă pentru mine.

Și știam că aveam să supraviețuiesc după ce le-aș fi citit pentru că supraviețuisem tuturor celorlalte lucruri din această seară. M-am împleticit pe picioare și am plecat, luând cheile mașinii în drum spre ușă.

GPS-ul telefonului a găsit portul fără nici o problemă. Era la doar câteva minute depărtare. Două viraje și am ajuns în parcare întunecată. Nu mai era nimeni în jur. Doar două mașini, probabil ale angajaților, dar, pe când am pornit-o înspre doc, nimeni nu s-a grăbit să mă alunge. Eram singură, cu pleoscăitul tăcut al apei de pilonii docului, cu legănatul și clipocitul ușor al bărcilor lovindu-se de lemn.

Nu știam ce căutam, dar știam că era ceva. Am strâns scrisorile în mână, mergând de-a lungul docului, în susul și în josul drumurilor neumblate.

Și iată-o acolo, cu litere curate, albe-albastre, cu vecele ridicate.

January.

Am urcat nesigură la bordul ei. M-am așezat pe banchetă și am rămas cu privirea pierdută în larg.

— Of, tata, am șoptit eu.

Nu eram sigură dacă era cazul sau nu să cred în viața de apoi, dar m-am gândit la timp și mi l-am închipuit aplatizându-se, așa încât fiecare moment din spațiu să devină unul singur. Aproape că-i auzeam vocea. Aproape că-l simțeam atingându-mă pe umăr.

M-am simțit din nou atât de pierdută. De fiecare dată când începeam să-mi găsesc calea, părea că mă îndepărtez și mai mult. Cum puteam să mă încred în ce aveam eu și Gus? Cum puteam să mă încred în propriile sentimente? Oamenii erau complicați. Nu erau niște probleme de matematică; ci o colecție de sentimente, decizii și de noroc chior. Lumea era și ea complicată, nu un film franțuzesc cețos, ci o zăpăceală oribilă, un dezastru, stropit cu lumină și iubire și înțeleșuri.

Însă mi-era teamă că eram prea frântă ca să mai supraviețuiesc complicațiilor.

O briză mi-a făcut plicurile din poală să foșnească. Mi-am dat șuvița de păr din ochii înlăcrimați și am deschis prima scrisoare.

Dragă January,

Azi e ziua în care te-ai născut. Știam că trebuia să mă aștept la asta de luni bune. Nu a fost o surpriză. Eu și mama ta te-am dorit foarte mult, chiar de dinainte să începi să exiști măcar.

Însă nu m-am așteptat de la ziua de azi să simt de parcă m-aș fi născut și eu încă o dată.

M-ai făcut să fiu un om nou: tatăl lui January, și știu că asta voi rămâne pentru tot restul vieții mele. Te privesc acum, January, în timp ce scriu aceste rânduri, și abia pot să trec cuvintele pe hârtie.

Sunt șocat, January. Nu știam că pot fi acest om nou. Nu știam că pot simți tot ce simt acum. Nu-mi vine să cred că într-o zi vei avea un rucsac în spate, vei ști cum să ții un creion în mână, vei avea opinii despre cum să-ți porți părul. Mă uit acum la tine și nu-mi vine să cred că vei deveni încă și mai uimitoare decât ești deja.

Zece degete la mâini, zece la picioare. Și chiar dacă ai fi avut doar nouă, tot ai fi rămas cel mai minunat lucru pe care l-

am văzut în viața mea.

Nu știu să explic. O simți? Acum că ești suficient de mare să citești asta și să știi cine ești, ai vreun cuvânt potrivit pentru senzația asta care mă cuprinde? Pentru lucrul ăsta care te face diferită de orice altceva?

Bănuiesc că ar trebui să-ți povestesc ceva despre mine, despre cine sunt la acest moment în timp ce te privesc cum dormi la pieptul mamei tale.

Ei bine, mă bucur să te cunosc, January. Sunt tatăl tău, bărbatul pe care l-ai făcut din nimic altceva decât din degețelele tale.

#

Una pentru fiecare an, mereu scrisă în aceeași zi.

January, astăzi împlinești un an. Cine sunt eu astăzi, January? Sunt mâna care te ghidează în timp ce faci primii tăi pași stângaci. Astăzi, eu și mama ta am făcut spaghete, deci ai putea spune că sunt și bucătar. Bucătarul tău personal. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să gătesc, dar trebuia.

La mulți ani cu ocazia celei de-a doua aniversări, January! Părul tău s-a închis la culoare. Nici nu-ți mai amintești c-ai fost blondă, nu? Îmi place mai mult așa. Ți se potrivește foarte bine. Mama ta spune că arăți ca bunica ei, dar mie îmi pare că semeni cu mama. Te-ar fi iubit. O să încerc să-ți povestesc câte ceva și despre ea. Venea dintr-un loc numit North Bear Shores. De acolo sunt și eu. Am locuit acolo când eram cam de vârsta ta. Eram un băiețel obraznic de vreo doi ani, obișnuia să-mi spună. Bănuiesc că țipam până când leșinam. Dar asta trebuie să fi fost din cauza fratelui meu mai mare, Randy. Era cam afurisit, dar îl iubeam. Locuiește în Hong Kong acum, pentru că e Sofisticat.

January, nu-mi vine să cred că ai patru ani. Ești deja o persoană formată de-acum. Bănuiesc că ai fost dintotdeauna, dar acum ești mai mult ca niciodată. Când aveam eu patru ani, mi-am stricat tricicleta. Mergeam cu ea de-a lungul unui ponton înspre farul de la capătul lui. Mama fusese distrasă de o prietenă, iar eu m-am gândit că ar fi tare să ies de pe ponton, să pedalez cât de repede posibil și să văd dacă mă pot menține la suprafața apei. Ca Road Runner. M-a zărit în ultimul moment și m-a strigat pe nume. Când m-am întors să mă uit la ea, am smucit mânerulele și am intrat direct în far. Așa m-am

ales cu cicatricea mare și roz din cot. Aș zice că nu mai e atât de mare acum. Sau cotul meu a crescut mai mult. Săptămâna trecută ți-ai spart capul de șemineu. Nu a fost atât de grav - nici nu ai avut nevoie de copci - dar eu și mama ta am plâns toată noaptea după ce te-ai dus la somn.

Ne-am simțit atât de prost. Uneori, January, să fii părinte e ca și cum ai fi un copil căruia cineva i-a dat în grijă un alt copil. „Noroc!” strigă acest străin nechibzuit înainte să-ți întoarcă spatele pe veci. Și mi-e teamă că mereu vom face greșeli. Sper doar că vor fi din ce în ce mai mici pe măsură ce noi creștem din ce în ce mai mult. Sau pe măsură ce îmbătrânim, de crescut am cam crescut.

Opt! Opt anișori și deșteaptă foc! Nu te oprești din citit, January. Eu uram să citesc când aveam opt ani, dar, pe de altă parte, nici nu mă pricepeam deloc, iar Randy și Douglas obișnuiau să mă necăjească fără milă, cu toate că acum Douglas e blând ca un mieluşel. Îmi închipui că dacă mă pricepeam mai bine la citit, mi-ar fi plăcut și mie mai mult. Sau poate invers. Tata era un om ocupat, dar el a fost cel care m-a învățat să citesc, January. Iar de vreme ce el a început, pe biata mamă nu am lăsat-o să se bage deloc. Când o să vină timpul, eu o să te învăț să conduci, obișnuia ea să-mi spună. Cartea ta preferată de-acum este Copacul cel darnic, dar pentru numele lui Dumnezeu, January, cartea aia îmi frânge inima! Mama ta seamănă puțin cu acel copac și mi-e teamă că și tu vei semăna. Nu mă înțelege greșit. Nu e nimic în neregulă cu asta. Dar totuși, mi-aș dori să fii puțin mai de piatră, ca bătrânul tău tată. Numai pentru binele tău.

Știi, când aveam eu opt ani, am furat pentru prima oară dintr-un magazin. Nu încurajez așa ceva, desigur, însă intențiile mele au fost oneste. Am furat niște gumă dintr-un magazin cu bomboane de modă veche de pe strada principală a orașului North Bear Shores. Adoram magazinul ăla. Aveau niște ventilatoare mari așa încât vara să nu se topească ciocolata, iar în zilele când mama era ocupată, eu și frații mei mergeam până acolo pe jos ca să scăpăm de căldură. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să merg singur pe plajă. Poate acum mi-ar părea altfel. A trecut ceva vreme. Eu și mama ta am discutat să te ducem și pe tine cât de curând.

January, ai treisprezece ani acum și ești mai curajoasă decât oricare alt copil de treisprezece ani. Astăzi nu știu cine

sunt. Sunt încă tatăl tău, firește. Și soțul mamei tale. Doar că, January, uneori viața este foarte grea. Uneori cere atât de multe de la tine, încât începi să pierzi bucăți din tine pe măsură ce te tot întinzi ca să dai ceea ce cere lumea de la tine. Mă simt pierdut, January. Îți amintești farul despre care ti-am povestit? Cred că ti-am povestit despre el. Uneori îmi închipui că tu ești ca farul acela. Stai cu ochii deschiși pe January, îmi spun. Așa, n-o să-ți pierzi calea. Dacă îți concentrezi privirea înainte, pe January, nu o să deviezi prea mult de la drum. Dar poate că eu am fost atât de concentrat, încât am făcut coliziune frontală cu tine.

Și cu mama ta. Știu că anul ăsta a fost înfricoșător pentru tine, dar vreau să știi că, într-un fel sau altul, eu și mama ta o să ne găsim calea înapoi spre sine și înapoi unul spre celălalt. Te rog, nu-ți fie teamă, copila mea dulce, frumoasa mea regină-pirat a mărilor deschise. Cumva, totul va fi bine.

Am avut parte de primul sărut la șaisprezece ani, January. O chema Sonya, era zveltă și senină.

Nu o să fie ziua ta decât peste câteva luni, dar trebuie să scriu scrisoarea asta acum. Astăzi urmează să pleci la colegiu, January, și mi-e teamă că asta o să mă ucidă. Firește că nu-ți pot spune ție. Te vei simți vinovată și nu trebuie. Faci un lucru bun, din toate punctele de vedere. Dintotdeauna ai fost deșteaptă. Aici îți e locul. Doar că nu pentru totdeauna. Dar când te vei trezi de dimineață și o vom porni înspre nord, n-o să te privesc în oglinda retrovizoare. Când vei citi scrisoarea asta (???Oare când va fi asta???) să te gândești la ziua aceea. Ai observat măcar că n-am putut să te privesc? Probabil că nu. Erai și tu atât de emoționată. Dar, dacă îți amintești, acum știi de ce. M-am gândit că aș întoarce și ne-am duce toți trei înapoi acasă dacă ai arăta fie și numai o fărâmbă de ezitare. Vreau să te țin lângă mine pe veci. Cine sunt eu fără tine?

Ar trebui să fii la mașter acum, o știm cu toții. La dracu' cu cancerul, January. Ești deja adult de-acum, January, așa că atunci când vei citi scrisoarea asta, ar trebui să fii familiarizată cu această exprimare, La dracu', căci știm cu toții că ești prea bine familiarizată cu termenul Cancer. Ei bine, la dracu'! Trebuie să fii sincer cu tine, January. Mă simt de parcă viețile noastre sunt pe cale să facă implozie, iar o parte din mine vrea să te împingă departe, cât mai departe, până trec urmările.

Ți-am spus că vreau să fiu sincer cu tine, așa că o să fiu. Dacă le scriu aici, știu sigur că nu voi mai putea să-mi retrag cuvintele. Într-o bună zi, le vei citi. Într-o bună zi, vei ști.

O înșel pe mama ta. Uneori, o simt ca pe o alinare, alteori, ca pe o pedeapsă. Sunt și zile când mă întreb dacă asta nu e un mare DU-TE DRACULUI la adresa universului. „Dacă vrei să-mi distrugi viața, mi-o pot distruge singur, încă și mai rău.”

În alte zile, am impresia că sunt îndrăgostit de Sonya. Da, Sonya e numele ei. Am fost îndrăgostit de ea odată, pe când eram copii. Cred că ți-am povestit despre asta în a șaisprezecea scrisoare. Acela a fost anul când am sărutat-o. Sunt sigur că nu vrei să auzi asta. Dar cred că am nevoie să o mărturisesc. Sunt îndrăgostit de o versiune de-ale mele care nu poate exista în iadul ăsta. Mă consideri îngrozitor, January? E în regulă dacă așa simți. Am fost o persoană îngrozitoare în multe momente din viața mea.

Vreau să fiu din nou bărbatul pe care mama ta l-a făcut din mine: noul ei soț. Și bărbatul pe care l-ai făcut tu din mine: tatăl tău care te adoră. Caut ceva ce am pierdut din mine însumi și nu e corect pentru nimeni.

Dacă aș putea avea înapoi trecutul, acei ani frumoși dinainte de recidiva cancerului, n-aș ezita. O să repar asta. Nu renunța la mine, January. Ți-am spus că vreau să fiu sincer cu tine, așa că o să fiu. Dacă le scriu aici, știu sigur că nu voi mai putea să-mi retrag cuvintele. Într-o bună zi, le vei citi. Într-o bună zi, vei ști.

January, astăzi împlinești douăzeci și opt de ani.

Când aveam eu douăzeci și opt de ani, frumoasa mea soție năștea copilul nostru. Pe 13 ianuarie, supranumită și cea mai bună zi dintre toate zilele. Uneori mă întreb cum vor arăta copiii tăi. Nu ai tăi și ai lui Jacques neapărat, deși și așa ar fi în regulă.

Mă gândesc la o fetiță care seamănă cu tine. Poate că are zece degețele la mâini și zece la picioare, dar, chiar și dacă nu are, tot ar fi perfectă. Și mă gândesc la ce fel de femeie vei fi pentru ea. Ce fel de mamă.

Când mă gândesc la asta, de obicei îmi vine să plâng, January. Pentru că știu că te vei descurca mai bine decât mine, iar gândul ăsta mă liniștește atât de mult. Dar, chiar și dacă nu vei fi, chiar dacă vei face aceleași greșeli pe care le-am făcut și eu, te cunosc, January.

Te cunosc mult mai bine decât mă cunoști tu pe mine și îmi pare rău, dar, dacă trebuia să fie un dezechilibru, mă bucur că a ieșit așa.

Îți amintești prima ta despărțire? Am menționat-o în cea

de-a șaptesprezecea scrisoare. Erai devastată. Mama ta a sunat la Taco Bell unde lucrai și s-a dat drept tine, scuzându-te că erai prea bolnavă pentru a te duce la lucru.

În momentul acela, am fost atât de îndrăgostit de ea. Știa exact ce să facă. Și cum a avut grijă de tine. Nu am cuvinte.

Știe și ea, apropo. Știe tot ce ți-am spus și ție. M-a lăsat să-mi iau răgazul să-ți mărturisesc. Nu era sigură că aveai nevoie să știi. Și poate că nu ai. Dacă e pe-așa, atunci îmi pare rău. Dar bănuiesc că mi-am dorit să afli și tu tot adevărul ca să știi.

Dacă ai impresia că povestea asta are un final nefericit, asta e pentru că încă nu s-a încheiat.

De când am început să scriu scrisorile astea, am fost un milion de lucruri diferite, unele bune, altele mai puțin bune.

Dar astăzi, cu ocazia celei de-a douăzeci și opta aniversări a zilei tale de naștere, mă simt același bărbat care am fost în toți anii din urmă.

Mă uit la tine. Îți număr degetele. Mă întreb ce te face atât de diferită față de restul lumii. Nu știu când s-a întâmplat, dar sunt din nou fericit. Cred că, chiar dacă lucrurile nu vor rămâne așa, voi purta mereu cu mine acest moment. Cum aș mai putea fi trist când am văzut cum dintr-un bebeluș te-ai transformat în femeia care ești acum?

January, ai douăzeci și opt de ani, iar astăzi sunt tatăl tău.

Capitolul 26. Cea mai bună prietenă

M-am întins pe podea și am privit în sus la stele. Nori întunecați și pufoși alunecau pe cer, făcându-i să dispară încetul cu încetul, iar eu îi urmăream ca pe o numărătoare inversă, deși a ce, nu știam. Scrisorile stăteau grămadă în jurul meu, toate deschise, toate citite. Două ore numi oferiseră împăcarea, însă era un timp pe care nu mă așteptam să-l mai am cu el. Cuvintele pe care nu mi le adresase fuseseră în cele din urmă rostite. Mă simțeam de parcă aș fi călătorit în timp.

Eram rănită, pe jumătate vindecată și cu rănilor zgândărite din nou. „Everybody Hurts” răsuna pe fundalul gândurilor mele. Aș fi zis că îi înțelegeam aspectul consolator, ideea că durerea ta nu era singură.

Ceva din toată asta o făcea să pară și mai mare, și mai mică în același timp. Mai mică fiindcă întreaga lume părea să doară. Mai mare pentru că puteam în sfârșit recunoaște că toate celelalte sentimente asupra cărora mă concentrasem fuseseră o distragere de la durerea cea mai mare.

Tatăl meu nu mai era. Și aveam să-i simt lipsa pentru tot restul vieții.

Iar asta trebuia să fie în regulă.

M-am întins după telefon și am deschis aplicația de YouTube. Am tastat „Everybody Hurts” și am ascultat-o acolo, la difuzorul telefonului. Când s-a terminat, am pus-o din nou.

Durerea s-a instalat într-un ritm profund. Se simțea aproape ca un efort fizic, o arsură crescândă în mușchii și în încheieturile mele. Odată, în timpul unui sezon prost de dureri de cap, doctorul îmi spusese că durerea era modul corpului nostru de a se face ascultat.

— Uneori e un avertisment, îmi spusese ea, alteori e o tabelă de marcaj.

Nu știam care era intenția durerii ăsteia, dar m-am gândit: *dacă o ascult, poate va fi dispusă să dispară înapoi o vreme.*

Poate că noaptea asta de durere avea să-mi aducă o zi de ușurare.

Cântecul s-a terminat încă o dată. L-am pus de la început.

Noaptea era rece. M-am întrebat cât de rece avea să fie în ianuarie. Voiam să aflu. Dacă aflu, ar fi însemnat încă o parte din el pe care aș fi putut-o întâlni.

Am strâns plicurile într-un teanc ordonat și m-am ridicat să plec spre casă, însă acum, când vizualizam casa de pe malul

lacului, am fost străbătută de o nouă și stranie variație a acelei dureri mistuitoare: *Gus în Re minor*.

Mă simțeam de parcă urma să mă dezmembrez, de parcă țesuturile conjunctive dintre coastele din stânga și cele din dreapta îmi fuseseră luate, iar eu urmam să mă despic în două.

Trecuseră câteva ore de când ne despărțiserăm. Nu primisem nici un apel, nici măcar un mesaj. M-am gândit la expresia de pe fața lui când o văzuse, de parcă dinaintea lui s-ar fi aflat o fantomă. O fantomă mică și frumoasă, pe care cândva o iubise atât de nebunește, încât se căsătorise cu ea. Atât de nebunește, încât fusese dispus să lase totul deoparte chiar și după ce ea îi frânsese inima în bucăți.

Am început din nou să plâng, atât de tare, încât nu mai vedeam.

Am intrat în mesajele cu Shadi și i-am scris: *Am nevoie de tine*.

În câteva secunde, mi-a răspuns: *Iau primul tren*.

M-am uitat lung la telefon preț de încă o secundă. Nu era decât o singură persoană în toată lumea cu care chiar aș fi vrut să discut acum. Am tastat numele și mi-am dus telefonul la ureche.

Era în puterea nopții. Nu mă așteptam să-mi răspundă, dar, la al doilea apel, am auzit linia conectându-se.

— Janie? a șoptit mama grăbită. Ești bine?

— Nu, am scâncit eu.

— Spune-mi, scumpo, am auzit-o vorbind cu glas rugător, ridicându-se în capul oaselor, cearșafurile foșnind și clicul lămpii de pe noptieră aprinzându-se. Sunt aici acum, scumpo. Spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Vocea mi s-a pițigăiat pe când am început cu începutul.

— Ți-am zis că Jacques s-a despărțit de mine într-un jacuzzi?

— Rahatul ăla cu ochi! a exclamat mama.

Și apoi i-am povestit și restul. I-am spus tot.

#

Shadi a ajuns la zece dimineața cu o geantă de voiaj în care ar fi încăput lejer un jucător de baschet și cu o cutie cu produse proaspete.

Când am deschis ușa și am văzut-o pe veranda scăldată în soare, m-am aplecat înainte să văd mai întâi ce era în cutia de carton și am întrebat:

— Fără băutură?

— Știai că ai o super piață cu produse de la fermierii locali la nici două străzi de aici? a făcut ea, strecurându-se înăuntru. Și că singurul șofer de Uber pare să fie orb cu acte în regulă?

Am încercat să râd, dar numai văzând-o aici m-a făcut să-mi dea lacrimile.

— O, scumpo! a făcut Shadi și a lăsat cutia pe canapea înainte să mă cuprindă într-o îmbrățișare toată numai apă de trandafiri și ulei de cocos, îmi pare așa de rău, a continuat, mâna ei jucându-se în părul meu într-o manieră blândă, maternă.

S-a tras înapoi și, apucându-mă de brațe, m-a examinat și a spus încetisor:

— Vestea bună este că pielea ta arată ca a unui bebeluș. Ce ai mâncat pe aici?

— Nimic de genul *ăla*, am zis, arătând cu capul înspre cutia cu dovlecei și verdețuri.

— Dietă improvizată? s-a panicat ea, iar după ce am încuviințat din cap, m-a bătut ușor pe braț și s-a întors spre bucătărie, luând și cutia în brațe pe drum. M-am gândit eu. Înainte de băutură și de plâns, ai nevoie de legume. Și probabil și de niște ouă.

S-a oprit brusc în ușa bucătăriei și a rămas cu gura căscată la proporțiile, amploarea și stilul mizeriei dezgustătoare pe care reușisem să o fac.

— OOOOK, a făcut ea, regroupându-se pe măsură ce pune legumele pe bucățica de blat rămasă liberă. Ce-ai zice să te schimbi de pantalonii ăia, iar eu mă apuc de gustare.

— Ce au pantalonii ăștia? am făcut eu, arătând către trening. Sunt uniforma mea, acum că am renunțat oficial.

Shadi și-a dat ochii peste cap și a început să bată cu unghiile ei albastre în blat.

— Serios, Janie, nu trebuie să fie rochie de bal, dar *refuz* să mă apuc de gătit până când nu pui pe tine niște pantaloni cu nasture sau fermoar.

Stomacul mi-a ghiorăit atunci, de parcă s-ar fi rugat și el de mine, după care m-am dus înapoi în dormitorul de la primul etaj. Acolo erau câteva tricouri șifonate pe care Gus le aruncase pe podea în ultimele două săptămâni și pe care nu le mai ridicase nimeni, iar eu le strânsesem grămadă în spatele ușii dulapului, unde nu trebuia să le văd, pe atunci îmbrăcată în pantalonii scurți și în tricoul cu Ella Fitzgerald.

Pregătirea gustării s-a dovedit a fi o treabă de o oră și jumătate, după care Shadi a insistat să terminăm de spălat toate vasele înainte să ne așezăm la masă.

— Uită-te la mormanul ăla! am încercat eu să fac apel la rațiune, gesticulând către turnul înclinat de boluri cu resturi de cereale uscate. O să ne apuce Crăciunul până le vom termina.

— Atunci mă bucur că mi-am luat și haina de iarnă cu mine, a răspuns Shadi, ridicând din umeri.

În cele din urmă, ne-a luat doar jumătate de oră să umplem mașina de spălat vasele și să spălăm la mână ce mai rămăsese. După ce am terminat de mâncat, Shadi a insistat să curățăm toată casa. Eu nu voiam decât să zac pe canapea, să mănânc o grămadă de chipsuri de pe piept și să mă uit la emisiuni televizate, dar s-a dovedit că avusese dreptate. Să faci curățenie era o distragere mult mai bună.

Pentru prima oară, îmi fugise gândul de la minciunile tatei și de la abordarea Sonyei cu ocazia înmormântării. Nu mi-am mai recapitulat în minte frânturi din cearta pe care o avusesem cu mama în garaj și nici nu m-am mai gândit la zâmbetul drăguț și spășit de pe buzele pline ale lui Naomi. Nu mi-am făcut griji în privința cărții, nici în privința a ceea ce ar fi putut crede Anya sau ce ar fi făcut Sandy. Chiar nu m-am gândit deloc.

Curățenia generală mă băgase într-o transă în care aș fi vrut să rămân pentru următoarele șase luni, o cameră a emoțiilor criogenică ce mi-ar fi permis să dorm pe tot parcursul părții mai rele a suferinței pe care acum încercam să o evit.

Primul apel de la Gus îl primisem pe la unsprezece, când nu am răspuns, apoi încă unul la vreo douăzeci de minute distanță, iar după ce s-a încheiat într-un final, făcându-mi inima să mi se oprească în gât, nu a lăsat nici un mesaj vocal și nici un vreun SMS.

Mi-am închis telefonul și l-am îndesat în sertarul măsuței de toaletă din dormitor, atunci când m-am dus să dau cu mopul prin baie. Eu și Shadi am hotărât să nu discutăm nici despre Gus cel Sexy și Rău, nici despre Fesul Bântuit ori despre altceva până când nu ne terminăm treaba, o regulă bună, de vreme ce curățatul mă ajuta să nu mai simt nimic, iar de fiecare dată când creierul dădea numai să se gândească la Gus, amorțeala începea să mă cuprindă de la mijloc.

La șase, Shadi a hotărât că terminaserăm și m-a izgonit la duș, timp în care ea s-a apucat să pregătească cina. A făcut *ratatouille*, la care aparent poftise încă de când văzuse *Ratatouille* cu surorile mai mici ale lui Ricky în weekendul cu 4 iulie.

— Poți să-mi povestești despre el, am asigurat-o, stând față în față la masă, eu cu spatele la geamul care dădea spre casa lui Gus, cu toate că obloanele erau trase. Vreau să aud că ești fericită.

— După cină, a răspuns Shadi. Și, încă o dată, avusese dreptate.

S-a dovedit că aveam nevoie de asta, de încă o masă, alcătuită în principal din legume, și acompaniată de nimic altceva decât de o flecăreală confortabilă. Despre ce mai postaseră foștii colegi, despre ce cărți mai citise, despre serialele pe care le mai urmărisem eu (doar *Veronica Mars*).

După cină, cerul s-a înnorat și, în timp ce eu spălam farfuriile și tacâmurile, iar Shadi ne pregătea câte un Sazerac, a început să plouă cu putere, bubuiturile îndepărtate ale tunetelor zguduind casa ca niște cutremure în miniatură. După ce am șters farfuriile și le-am pus în dulapul de deasupra cuptorului, mi-a întins paharul și ne-am dus pe canapeaua unde îmi petrecusem prima noapte, cuibărindu-ne în colțuri opuse, cu picioarele învelite sub aceeași pătură.

— După cină, a răspuns Shadi. Și, încă o dată, avusese Acum, a spus ea, începe cu începutul.

Capitolul 27. Ploaia

Am vorbit toată noaptea, furtuna întetindu-se și retrăgându-se asemenea valurilor, aducând mereu cu sine fulgere și tunete noi tocmai când părea că ar fi fost pe punctul să renunțe. Conversația noastră a durat foarte mult cu toate pauzele de plâns și cu cele două pe care Shadi și le-a luat ca să ne prepare alte băuturi.

De când eram prietene, fusesem martoră la cinci despărțiri dureroase de-ale lui Shadi.

— Era și timpul să-mi arunci un os, m-a liniștit ea. Aveam nevoie să plângi atât ca să pot veni la tine când și dacă Ricky o să-mi frângă inima.

— Crezi că așa o să se întâmple? am întrebat-o eu, suflându-mi nasul, iar Shadi a oftat din toți rărunchii.

— Cel mai probabil.

Avea tendința să se îndrăgostească de oameni care nu aveau nici un interes să se îndrăgostească la rândul lor. Mereu începea într-o notă relaxată, o atracție care, în mod accidental, prindea rădăcini adânci. În cele din urmă, mereu se găsea câte un obstacol care să le stea în cale, ceva ce fusese acolo încă de la început, dar care nu fusese o problemă când lucrurile se păstrasera într-o manieră relaxată.

Așa se întâmplase cu bucătarul dependent de pastile, cu skater-boarderul alcoolic, cu mentorul extrem de promițător de la un program extracurricular pentru tineri dezavantajați care, în cele din urmă, îi spusese lui Shadi că o iubește în aceeași propoziție în care recunoscuse că vrea să mai rămână singur câțiva ani.

Totul la cea mai bună prietenă a mea părea să îi deruteze pe bărbații din Chicago. Era excentrică și gălăgioasă, înclinată spre beții și petreceri care țineau toată noaptea. Nu o deranjau aventurile de o noapte, întotdeauna cea mai amuzantă și mai șocantă persoană din încăpere și posta selfie-uri aproape nud cu o regularitate din ce în ce mai mare. Era enigmatică, foarte aproape de cea mai stereotipică fantezie masculină pe care o văzusem în viața reală, însă, în adâncul inimii ei, rămânea o romantică incurabilă.

Când se conecta cu cineva, se deschidea ca un trandafir, expunându-și cea mai fragedă, pură, altruistă și loială inimă pe care o cunoscusem. Iar când bărbații-copil cu care ajungea din întâmplare să iasă descopereau și ei latura asta a ei, ajungeau

să se îndrăgostească de ea din cap până în picioare, așa cum făcea și ea cu ei. Visând la un viitor pentru care nici unul dintre ei nu se pregătise.

— Aș vrea să pot face literalmente ceva să înceteze, a zis ea atunci.

— Ba nu, n-ai vrea, am tachinat-o eu, un zâmbet slab întinzându-i-se atunci pe chip.

— Ador și totodată urăsc să mă îndrăgostesc.

— La fel, am zis. Bărbații sunt groaznici.

— Groaa-znici, a cântat ea.

Preț de câteva secunde, am rămas tăcute. Lacrimile de pe obrajii mei se uscaseră, iar soarele începuse să răsară, blocat însă de norii de furtună, prin care răspândea o lumină albăstruie ciudată ce răzbătea printre obloane de-a lungul canapelei.

— Hei, a spus ea în cele din urmă, cred că venise timpul.

— Timpul să ce? am întrebat eu.

— Cred că venise timpul să te îndrăgostești și tu, a zis. De când te cunosc, nu te-am văzut niciodată îndrăgostită. Cred că era timpul.

— Mă știi de dinainte de Jacques. Ai văzut cum s-a întâmplat.

— Mda, a făcut Shadi, ridicând din umeri. Știu că l-ai iubit pe Jacques. Și poate că, în cele din urmă, tot acolo ajungi, dar nu ai fost niciodată *îndrăgostită* de el, Janie. Ai trecut direct la o iubire calmă.

— Deci îndrăgostirea e partea care doare? am întrebat eu râzând neamuzată. Și dacă ajungi să te îndrăgostești fără să suferi înseamnă că nu e îndrăgosteală?

— Nu, a spus Shadi serioasă. Îndrăgostirea e partea care îți taie răsuflarea. E partea în care nu-ți vine să crezi că persoana dinaintea ta există odată cu tine și că s-a întâmplat să-ți taie calea. Presupun că te face să te consideri norocos că te-ai născut tocmai atunci și tocmai acolo.

Lacrimile mi-au întunecat vederea. Așa simțeam pentru Gus, însă mi se mai întâmplase o dată.

— Greșești când spui că nu m-ai văzut niciodată îndrăgostită, am zis, iar Shadi și-a înclinat capul gânditoare. Așa m-am simțit când te-am întâlnit pe tine.

Un zâmbet i-a apărut pe față, aruncând o pernă de pe canapea înspre mine.

— Te iubesc, Janie! mi-a spus.

— Eu mai mult.

După o clipă, zâmbetul i-a dispărut și a scuturat serios din cap:

— Sunt sigură că și el te iubește, a zis ea. O simt.

— Nici nu ne-ai văzut împreună, i-am atras eu atenția. Nici măcar nu l-ai întâlnit *cum trebuie*.

— O simt. A făcut un semn cu mâna înspre perete tocmai când un tunet răsunător a zguduit casa, fulgerele brăzdându-i ferestrele. Valul ăsta de iubire care emană dinspre casa lui. Sunt și medium.

— Deci asta e, am zis.

— Da, a făcut Shadi. Asta e.

#

Posibil să fi trecut câteva secunde din clipa în care am adormit în sfârșit pe canapea și bătaia în ușă, sau posibil să fi trecut ore bune. Sufrageria era încă mascată de umbre furtunoase, iar tunetele cutremurau încă podelele.

Shadi s-a ridicat numaidecât în capul oaselor din celălalt capăt al canapelei și și-a strâns pătura la piept, ochii ei verzi căscându-se mari când a urmat a doua rundă de bătăi în ușă. A șoptit prin întuneric:

— Urmează să fim căsăpite cu un topor?

Atunci i-am auzit vocea prin ușă:

— *January*.

Shadi s-a sprijinit de brațul canapelei pe când a sărit în sus.

— El e, nu?

A bătut încă o dată în ușă, iar eu m-am ridicat în picioare, nesigură de ce făceam. De ce ar trebui să fac, de ce voiam să fac. M-am uitat la Shadi, punându-i mutește toate aceste întrebări.

Ea a ridicat din umeri tocmai când s-a auzit o nouă bătaie în ușă.

— Te rog, a spus Gus. Te rog, January, nu-ți mai cer nimic dacă nu mai vrei, dar te rog, *te rog*, vorbește cu mine.

A tăcut, iar șuieratul vântului a accentuat și mai mult pauza, implorând să fie umplută. Îmi simțeam gâtul de parcă mi s-ar fi surpat, de parcă aș fi avut nevoie să înghit tot molozul de acolo înainte să poată ieși cuvintele.

— Tu ce ai face? am întrebat-o pe Shadi.

Ea a oftat prelung.

— *Știi ce aș face eu, Janie.*

O spusese noaptea trecută: *Aș vrea să pot face literalmente ceva să înceteze.* Fusese o glumă, firește că putea face ceva ca să înceteze, și totuși nu reușea niciodată să lase apelurile și mesajele acelea fără un răspuns și nici nu se putea convinge să *nu* viziteze familia unui nou iubit cu ocazia unei sărbători naționale. În nici un caz nu ar fi dat cu piciorul unei posibile iubiri.

Nu știam - nu puteam ști - ce voia să-mi spună Gus cu privire la noaptea trecută, la Naomi sau cu privire la noi. Nu știam, dar știam că aveam să supraviețuiesc.

M-am gândit la momentul acela din mașină, când încercasem să mi-l întipăresc în memorie, ca atunci când aveam să privesc în urmă să-mi pot spune că meritase.

Și că preț de câteva săptămâni fusesem mai fericită decât în restul anului.

Da, m-am gândit. Era adevărat.

Chiar atunci mi s-a tăiat respirația de parcă aș fi alergat încă o dată goală în valurile reci ale lacului Michigan. Eram recunoscătoare că eram în viață, chiar și cu gunoaiile care pluteau. Recunoscătoare că o aveam pe Shadi aici. Că citisem scrisorile de la tata și că mă mutasem alături de August Everett.

Orice ar fi urmat, aveam să supraviețuiesc, așa cum supraviețuise și Shadi de atâtea ori.

Până când am conștientizat toate acestea, trebuie să fi trecut un minut în care nu s-au mai auzit alte bătăi în ușă și nici alte strigăte, iar eu m-am grăbit spre ușă cu inima bătându-mi nebunește în timp ce Shadi mă aplauda de pe canapea de parcă ar fi urmărit o cursă olimpică din tribune.

Am deschis ușa care dădea înspre veranda întunecată și furtunoasă, însă aceasta era goală. Am fugit afară, desculță, am coborât treptele și am cercetat curtea, strada din față, treptele ușii de alături.

Gus nu era pe nicăieri. Am coborât treptele într-o fugă necontrolată și, pe la jumătatea lor, am sărit direct pe iarbă, tălpile lipăindu-mi prin noroi. Ajunsesem în dreptul curții din față a casei lui Gus când mi-am dat seama că mașina lui nici nu era acolo.

Plecase. Îl ratasem. Nu eram sigură dacă începusem din nou să plâng sau dacă îmi epuizasem toate lacrimile. Mă dureau coastele și tot ce se găsea dincolo de ele. Umerii îmi

tremurau, iar fața îmi era umedă, deși posibil ca asta să fi fost și de la aversa care învăluia micuța noastră stradă dinspre plajă. Era sub apă acum, iar curentul ducea frunzele și gunoaiele la vale.

Îmi venea să țip. Fusesem atât de răbdătoare cu Gus întreaga vară. Îi spuseseam că aveam să fiu și fusesem, iar acum întorsesem spatele la ceea ce probabil că fusese ultima noastră șansă.

Mi-am îngropat gura în dosul palmei pe când un suspin grav mi-a răzbătut din piept. Îmi venea să mă prăbușesc în iarbă mlăştinoasă, să mă las absorbită de ea. *Dacă aş fi fost pământ*, mi-am zis în sinea mea, *aş simţi încă şi mai puţin decât atunci când făceam curăţenie*.

Ori poate că aş fi simţit fiecare pas, fiecare talpă care mă calcă, dar poate că până şi asta ar fi fost de preferat dezolării pe care o simţeam acum.

Fiindcă ştiam, cât se poate de sigur, că Shadi avusese încă o dată dreptate. Mă îndrăgostisem, în sfârşit. Fusese incredibil de neprevăzut, îmi fusese sortit ca eu să-mi intersectez calea cu a cuiva pe care îl puteam iubi așa cum îl iubeam pe Gus Everett, şi totuşi mă simţeam norocoasă în ciuda dezolării.

Am văzut cu coada ochiului o lumină aprinzându-se şi, când m-am întors înspre ea, mă aşteptam să o găsesc pe Shadi pe veranda din faţă. Însă lumina nu venea de pe veranda mea.

Ci de pe a lui Gus.

Atunci a început muzica, la fel de răsunătoare ca în prima seară. De parcă festivalul Pitchfork sau Bonnaroo s-ar fi desfăşurat chiar acolo, în fundătură noastră.

Atunci a răsunat vocea lui Sinead O'Connor, cu versurile triste de la „Nothing Compares 2 U”.

Uşa s-a deschis, iar el a păşit în lumină, ud learcă, în timp ce eu mă gândeam că, în ciuda aşteptărilor, părul lui grizonant şi ușor ondulat încă reuşea să sfideze gravitația, stând ridicat în sus în tot felul de unghiuri ciudate şi somnoroase.

Cântecul încă mai răsună pe toată strada, întrerupt doar de bubuiturile din ce în ce mai puţin sonore ale furtunii care se îndepărta, iar Gus a venit înspre mine prin ploaie, părând la fel de nedumerit dacă să plângă sau să râdă, cum mă simţeam şi eu acum.

Când a ajuns în dreptul meu, a încercat să spună ceva, dar melodia cânta încă pe fundal, prea tare ca să se poată auzi şi el normal. Eu tremuram şi dinţii îmi clănţăneau, dar nu mi-era

neapărat frig. Simțeam mai degrabă că pluteam în afara propriului corp.

— Nu am plănuit asta prea grozav, a spus Gus în cele din urmă peste muzică, arătând cu subînțeles înspre propria casă.

Un zâmbet mi-a apărut pe chip, străbătută în același timp de un junghi dureros în stomac.

— Am crezut că... El și-a trecut mâna prin păr și a privit în jur, aproape rușinat. Nici nu știu ce. M-am gândit că am putea dansa.

Un hohot de râs a ieșit din mine, surprinzându-ne pe amândoi, iar fața lui Gus s-a luminat la auzul sunetului. De îndată ce s-a stins și ultima notă, lacrimile mi-au izvorât din nou în ochi, o arsură începând să se facă resimțită în spatele nasului.

— Voiai să dansezi cu mine în ploaie? am întrebat cu voce groasă.

— Ți-am promis, a răspuns el serios, cuprinzându-mă de talie. Ți-am spus că o să învăț.

Eu am scuturat din cap, încercând să-mi stabilizez vocea.

— Nu ai nici o promisiune de ținut, Gus.

Încet, m-a tras înspre el, înfășurându-și strâns brațele în jurul meu, căldura emanată de trupul lui diminuată doar puțin de răceala ploii.

— Nu promisiunea în sine e cea care contează, a murmurat el, chiar deasupra urechii mele drepte, pe când a început să ne legene ușor dintr-o parte în alta într-o tandră aproximare a unui dans, opusul nopții de la petrecerea frăției. Ci faptul că ți-am făcut-o ție.

January cea moale. January care nu putea niciodată să ascundă ce gândea. January pe care întotdeauna se temuse că o putea frânge.

Mi s-a pus un nod în gât. Era aproape dureros să fiu ținută așa de el, fără să știu ce avea de gând să-mi spună, sau dacă asta avea să fie ultima oară când avea să mă țină în brațe. Am dat să spun ceva, să insist încă o dată că nu avea nici o obligație față de mine și că înțelegeam starea complicată a lucrurilor.

Dar nu am putut scoate un sunet. Mâna lui era în părul meu umed, iar eu am închis ochii în timp ce un nou șuvoi de lacrimi a început să-mi curgă, îngropându-mi apoi fața în umărul lui leoarcă.

— Am crezut că ai plecat. Mașina ta...

— ...e blocată pe marginea drumului, a răspuns el. E un potop afară, zici că se sfârșește lumea.

A zâmbit forțat, dar eu n-am putut să-i răspund la fel.

Melodia se terminase, dar noi încă ne legănam, încă ne țineam în brațe, iar eu eram îngrozită de momentul când mi-ar fi dat drumul, încercând totodată să apreciez această clipă, cea în care încă nu o făcuse.

— Te-am tot sunat, a spus, iar eu am încuviințat din cap, fiindcă nu reușisem să rostesc: *Știu*.

În cele din urmă, am tras aer adânc în plămâni și am întrebat:

— Aceea era Naomi?

Nu am specificat *femeia frumoasă de la eveniment*, dar nici nu era nevoie.

— Mda, a răspuns Gus grăbit.

Eu am încuviințat din cap. Preț de câteva secunde, nici unul dintre noi nu a mai zis nimic.

— A vrut să discutăm, a reluat el. Așa că am mers alături să bem ceva.

Sunt încă în picioare, mi-am zis. Ei bine, nu chiar. Mă sprijineam de el,

Îl lăsam să-mi preia mare parte din greutatea corpului. Dar eram în viață. Iar Shadi era înăuntru, așteptându-mă. Aveam să fiu bine.

— Vrea să vă împăcați, am spus gătit.

Intenționez să fie o întrebare, însă a ieșit mai degrabă ca o afirmație.

Gus s-a tras puțin în spate atât cât să mă poată privi în ochi, însă eu nu am făcut la fel. Mi-am ținut obrazul lipit de pieptul lui.

— Bănuiesc că ea și Parker s-au despărțit acum ceva vreme, a spus Gus, sprijinindu-și bărbia de creștetul meu. M-a strâns și mai tare în brațe. A spus... a spus că se gândea la asta de ceva timp, dar că preferase să aștepte. Să fie sigură că nu aveam să fiu pansamentul ei.

— Cum ai putea să fii pansamentul ei? am întrebat. Doar ești soțul ei!

Râsetul lui aspru a reverberat prin mine.

— I-am zis cam același lucru.

Mie mi s-a strâns stomacul.

— Nu e o persoană rea, a continuat Gus, ca și cum ar fi vrut să mă înduplece.

Am simțit un cuțit în vîntre.

— Mă bucur să aud asta.

— Serios? a făcut Gus. De ce?

— Probabil pentru că nu ar trebui să fii căsătorit cu o persoană rea. Probabil nimeni nu ar trebui să fie, cu excepția poate a celorlalte persoane la fel de rele.

— Ei bine, asta e și faza, a spus el. M-a întrebat dacă aș putea-o ierta. Și cred că pot. În cele din urmă.

Eu n-am zis nimic.

— După care m-a întrebat dacă m-aș putea vedea să fiu din nou cu ea și mă gândesc că mă pot vedea. Cred că e posibil.

M-am gândit că ar trebui să zic ceva. *O? Bine atunci?* Durerea nu părea să fie mulțumită cu ce auzisem. Clocotea în mine.

— Gus, i-am șoptit și am închis ochii pe când noi șuvoaie de lacrimi fierbinți au început să se reverse din ei.

Am scuturat din cap.

— M-a întrebat dacă am putea face să funcționeze mariajul nostru, a murmurat Gus, iar brațele mele au căzut în sfârșit fără vlagă pe lângă corp.

M-am depărtat de el și mi-am șters fața, punând o oarecare distanță între noi. M-am uitat lung la iarba îmbibată, la degetele mele pline de noroi.

— Nu m-am așteptat să-mi spună asta, a continuat Gus cu răsuflarea tăiată. Și nu știu... aveam nevoie de timp, să procesez totul. Așa că m-am dus acasă și nu știu... Am început să analizez totul, am vrut să te sun, dar părea egoist din partea mea să te sun și să te pun să mă ajuți să clarific. Așa că am petrecut toată ziua de ieri gândindu-mă la asta, a zis el. Și așa am început să-mi dau seama... S-a oprit din nou, scuturând din cap aproape ca un maniac. Puteam fără nici un dubiu să fiu din nou cu Naomi, dar, chiar dacă am fi ajuns împreună, nu cred că aș mai fi putut vreodată să mă căsătoresc din nou. Totul era o prea mare debandadă, prea dureros și prea nesănătos. Dar, în timp ce mă gândeam la asta, mi-am dat seama că nici măcar nu mi-o doream.

Am strâns din ochi pe când lacrimi noi voiau să treacă dincolo de gene. *Te rog*, îmi venea să-l implor. *Oprește-te*. Dar mă simțeam prinsă în propriul corp, ținută prizonieră acolo.

— January, a spus el încetîșor. Uită-te la mine.

Eu am scuturat din cap.

I-am auzit pașii cum înaintează prin iarbă. Mi-a luat mâinile mele vlăguite în mâinile lui.

— Vreau să spun că... vorbeam de ea și de mine. Nu de... tine.

Am deschis ochii și m-am uitat la el, cu privirea încețoșată de la lacrimi. A mișcat din gât, încordându-și maxilarul pe când a înghițit.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să fie persoana mea preferată. Când mă gândesc că aş putea fi cu tine în fiecare zi, nici o parte din mine nu se simte claustrofobă. Iar când mă gândesc că aş putea avea cu tine tot felul de certuri pe care le-am avut cu Naomi, nu mă sperie nimic. Pentru că am încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva, mai mult chiar și decât am în Pete. Când mă gândesc la tine, January, și mă gândesc la a spăla rufe cu tine sau a încerca cure de detoxifiere cu sucuri verzi sau a mă duce la afurisitele de magazine de antichități, nu simt decât fericire. Lumea arată diferit, nu seamănă cu nimic din ce credeam eu că este și nu vreau să mai caut tot ce e stricat sau ce ar putea să nu meargă bine. Nu vreau să-mi fac curaj să înfrunt răul și să pierd ce aş putea să trăiesc alături de tine. Vreau să fiu cel care îți oferă tot ce ai nevoie, care se culcă lângă tine în fiecare noapte și cel căruia i te plângi despre lucruri legate de cărți. Nu cred că sunt vrednic de nimic din toate astea și mai știu că ce avem noi poate nici nu e sigur, dar asta îmi doresc cu tine. Pentru că știu că indiferent de cât de mult te voi iubi, va merita orice va urma după aceea.

Era aproape același gând pe care îl avusesem și eu mai devreme, iar înainte de asta, pe când ne întorceam de la Noul Eden, cu mâinile împreunate pe schimbătorul de viteză, însă acum suna diferit, îmi lăsa în stomac o oarecare acreală.

— O să merite, a repetat el încă o dată, de data aceasta mai încet, mai plin de dorință.

— Nu ai de unde să știi asta, am șoptit.

M-am depărtat ușor de el, ștergându-mi lacrimile din ochi.

— Bine, a murmurat Gus. Nu am de unde s-o știu. Dar așa cred. Așa ne văd pe noi. Lasă-mă să dovedesc că am dreptate. Lasă-mă să-ți arăt că pot să te iubesc pentru totdeauna.

Vocea mi-a ieșit plăpândă și firavă.

— Suntem amândoi varză. Nu doar tu. Am vrut să cred că a fost ceva, dar nu e. Sunt un dezastru. Mă simt de parcă trebuie să învăț totul de la zero și mai ales cum să fiu

îndrăgostită. De unde am începe măcar?

Gus mi-a luat mâinile de pe fața brăzdată de lacrimi. Zâmbetul lui era slab, însă de neclintit în lumina înnegurată a dimineții. Îi vedeam gropița încrețindu-i obrazul. Mâinile i-au coborât pe șoldurile mele și m-a tras încet înspre el, sprijinindu-și bărbia de creștetul capului meu.

— Gata, gata, mi-a șoptit în păr.

Inima mi-a tresărit din piept. Era oare posibil? îmi doream atât de mult, mi-l doream pe el în fiecare părticică din viața mea, întocmai cum spusese și el.

— Când te privesc dormind, a spus el cu vocea tremurată, sunt copleșit de faptul că ești în viața mea.

Am izbucnit din nou în lacrimi.

— Și dacă nu avem parte de un final fericit, Gus? am șoptit eu, speranța încă clocotind în mine, caldă, răspândindu-se rapid.

El s-a gândit, cu mâinile încă alunecând de-a lungul meu, strângându-mă și trăgându-mă spre el de parcă nu ar fi putut sta locului. Ochii lui negri i-au găsit pe ai mei. Pe când mi-am ridicat privirea la el, el s-a uitat la mine în felul acela sexy și rău, doar că acum părea mai puțin sexy și rău și mai mult... Gus.

— Atunci poate ar trebui să ne bucurăm de fericirea de-acum, a spus Gus.

— Fericirea de-acum, am savurat eu cuvintele, plimbându-le pe limbă asemenea unui vin.

Singura promisiune pe care o ai în viața asta este momentul prezent. Iar eu îl trăiam din plin.

Eram fericită acum.

Puteam trăi cu asta. Puteam învăța să trăiesc astfel.

Încet, a început să mă legene din nou înainte și înapoi. Eu mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui și le-am lăsat pe ale lui să mă prindă de talie. Am rămas amândoi în loc, învățând să dansăm în ploaie.

Capitolul 28. Nouă luni mai târziu

— Ești gata? a întrebat Gus.

Am strâns la piept exemplarul în avans al cărții *Marea familie Marconi*. Aveam bănuiala că nu aveam să fiu nicicând gata. Nici pentru cartea asta, nici pentru el. Să o înmânez lumii avea să se simtă de parcă m-aș fi aruncat cu capul înainte dintr-un avion cu speranța că mai jos se va afla ceva care se va ridica să mă prindă. L-am întrebat pe Gus:

— Tu ești?

El a înclinat din cap, cumpănind. Ajunsese la partea de redactare a propriei cărți, așa că manuscrisul lui era prins între clipsuri, nu în copertile ieftine folosite pentru exemplarele în avans.

În cele din urmă, cartea mea se vânduse cu trei săptămâni înaintea cărții lui, însă a lui avusese vânzări puțin mai mari, așa că amândoi hotărâsem să renunțăm la pseudonime. Scriseserăm cărți de care eram mândri și, chiar dacă erau într-un stil diferit față de ce scriam de obicei, tot ale noastre erau.

Era ciudat să nu văd micul soare pe deasupra valurilor, logoul lui Sandy Lowe pe cotor, acolo unde fusese la toate celelalte cărți ale mele. Însă știam că următoarea mea carte, *Bădăranul*, avea să-l aibă, așa că totul era în regulă.

Cititorii aveau să adore *Bădăranul*. Și mie îmi plăcea la nebunie. Nici mai mult, nici mai puțin decât îmi plăcea *Marea familie Marconi*. Dar poate că eram puțin mai protectoare cu cei din familia Marconi decât cu restul protagoniștilor mei, fiindcă nu știam cum aveau să fie judecați.

Any a insistase că oricine căruia nu i-ar fi venit *să-i îmbrace pe cei din familia Marconi în cea mai fină mătase și să le dea să mănânce struguri cu mâna era doar un porc care nu avea nevoie de perle. Nu-ți face griji*. Firește, spusese asta după ce îi trimisese prima recenzie din această dimineață, care fusese în mare parte pozitivă, cu excepția descrierii personajelor drept „complicate” și pe însăși Eleanor ca fiind „prea stridentă”.

— Cred că sunt gata, a răspuns Gus, întinzându-mi vraful de pagini.

Nu avea nici un motiv de îngrijorare și mi-am spus că nici eu nu aveam. În ultimul an, îi citisem ambele cărți, iar el le citise pe cele trei ale mele, iar până acum nici unul dintre noi nu fusese scârbit de scrisul celuilalt.

Dimpotrivă, să citesc *Revelațiile* fusese ca și cum aș fi înnotat prin mintea lui Gus. Fusese răscolitor și frumos, foarte, foarte amuzant pe alocuri și extrem de straniu în altele.

I-am întins cartea, iar el a rânjit la vederea copertii, dungile unui cort unduindu-se în jos și alcătuind siluetele celor doi protagoniști, unindu-i.

— E o zi bună, a spus Gus.

Mai zicea asta uneori, de obicei când eram în toiul vreunei activități obișnuite, ca încărcatul mașinii de spălat vase sau ștersul de praf al sufrageriei lui. De când vândusem casa tatei, în februarie, petrecusem mult timp în casa de vacanța de alături, însă Gus mă vizitase și el în apartamentul meu din oraș. Se afla deasupra magazinului de muzică și, în timpul zilei, în vreme ce lucram în colțișorul meu de luat micul dejun, puteam auzi studenții rătăciți care veneau acolo să testeze tobele care nu ar fi încăput în veci în cămăruțele lor de la cămin. Și chiar dacă ne deranjau, era ceva ce împărtășeam amândoi.

Sinceră să fiu, uneori mie și lui Gus ne plăcea să fim morocănoși împreună.

Noaptea, după ce magazinul se închidea, proprietarii, o soră și un frate de vârstă mijlocie, ambii cu cercei din os în urechi, dădeau muzica tare – Dylan sau Neil Young, Crazy Horse sau The Rolling Stones – și ieșeau pe veranda din spate, fumând dintr-un singur cui. Eu și Gus stăteam pe micul meu balcon de deasupra lor, lăsând mirosurile și sunetele să plutească până la noi.

— E o zi bună, obișnuia să spună el sau, dacă se încuia din greșeală pe balcon, spunea ceva în genul: Ce zi afurisită!

Atunci cobora pe scara de incendiu la cei doi frați care fumau iarbă și îi întreba dacă le poate trece prin magazin ca să ajungă la cea de-a doua scară din interiorul grădinii, iar ei îi răspundeau „Sigur, omule!”, așa că un minut mai târziu reapărea în spatele meu cu o bere rece în mână.

Uneori, mi se făcea dor de bucătăria din vechea casă, cu faianța ei albastru cu alb pictată manual, însă în ultimele săptămâni, pe când se făcuse din nou vară, preferasem să ascult zarva și râsetul familiei cu șase membri care locuia acum acolo și îmi închipuiam că se bucurau de decorul ei la fel de mult pe cât mă bucurasem și eu. Poate că, într-o zi, unul dintre cei patru copii avea să descrie acele modele minuțioase copiilor săi, o frântură de amintire ce ar fi reușit să rămână la

fel de pronunțată în timp ce toate celelalte ar fi devenit vagi și încețoșate.

— *Chiar* e o zi bună, am fost eu de acord.

Mâine urma să fie aniversarea zilei când Naomi îl părăsise pe Gus, noaptea când el împlinea 33 de ani, însă anul acesta îi spusese lui Markham că nu voia marea petrecere.

— Nu vreau decât să stau pe plajă și să citesc, spusese el, planul nostru din ultimele două săptămâni.

Aveam să facem schimb de cele mai nou-apărute cărți ale noastre și să le citim afară.

Eram, desigur, surprinsă de decizia lui. Cu toate că amândurora ne plăcea priveliștea, în ultimul an observasem că Gus nu mințise când spusese cât de puțin timp petrecea pe plajă. O găsea prea aglomerată pe timpul zilei, iar pe timpul nopții era oricum prea frig ca să poți înota. Petrecusem mai mult timp acolo în ianuarie și februarie, plimbându-ne de-a lungul valurilor înghețate și ținându-ne de braț în timp ce ne aflam la marginea lumii, mijind ochii înspre lumina care pălea, cu gecile foșnind.

Lacul înghețase deja atât de mult, încât puteam merge pe el până la farul în care intrase tata cândva cu tricicleta lui. Ba mai mult de atât, apa înghețase atât de sus, încât zăpada se adunase până în vârful farului, iar noi ne puteam cățăra până pe el, stând acolo de parcă ar fi fost o întreagă civilizație pierdută sub noi. Gus își ținea brațul după gâtul meu și intona în barbă *Este iunie în ianuarie fiindcă sunt îndrăgostit*.

Eu a trebuit să-mi cumpăr o haină mai mare. Una care arăta ca un sac de dormit cu mâneci. O glugă împlănită și niște ghețe împlănite și ele până la glezne, iar uneori purtam chiar și hanorace sau bluze cu mânecă lungă pe dedesubt.

Dar soarele – să fiu a naibii! – soarele strălucea cu atâta forță în acele zile de iarnă, făcând să lucească fiecare margine de cristal mai ascuțită. Era de parcă ne aflam pe altă planetă, doar eu și Gus, mai aproape ca niciodată de o stea. Fețele ne amorțeau atât de rău, încât nici nu mai simțeam mucii curgându-ne, iar când mergeam în interior, degetele erau vinete (cu mânuși sau nu) și obrajii îmbujorați. Aprindeam șemineul pe gaz și ne prăbușeam pe canapea, tremurând și clănțănind din dinți, prea amorțiți ca să ne mai dezbrăcăm, cuibărindu-ne pe sub pături fără nici o eleganță.

— January, January, cânta Gus, cu dinții clănțănindu-i de la frig. Chiar dacă nu sunt fulgi de zăpadă, va fi ianuarie tot anul.

Nu-mi plăcuse niciodată iarna, însă acum înțelegeam. În seara aceea, pe când stăteam pe pătură pe nisip, era plăcut, doar că trebuia să împărți valurile sclipitoare cu încă vreo treizeci de oameni. Era un alt tip de frumusețe, să auzi scâncetul și clipocitul apei care se izbea de mal, ca în nopțile în care stăteam în curtea din spate a părinților mei, auzindu-i pe copiii vecinilor cum aleargă după licurici. Mă bucuram că Gus era dispus să ne dea o șansă.

Am citit vreo două ore, după care ne-am împleticit înapoi acasă pe întuneric. Am dormit acasă la el în noaptea aceea, iar când m-am trezit, el se dăduse deja jos din pat, bolborositul ibricului pe foc răzbătând din bucătărie.

Ne-am dus din nou pe plajă în acea după-amiază și am stat umăr lângă umăr, fiecare citind cartea celuilalt ca deunăzi. Eram curioasă ce avea să creadă despre finalul meu, dacă avea să i se pară și lui contradictoriu sau dacă avea să fie dezamăgit că nu rămăsesem la un final nefericit.

Însă cartea lui era mai scurtă, așa că eu am terminat prima, izbucnind în râs atunci când și-a ridicat privirea spre mine, uimit, din paginile cărții.

— Ce-i? a întrebat.

Eu am scuturat din cap.

— Îți spun după ce termini.

M-am întins pe nisip și am privit în sus la cerul de lavandă. Soarele începuse să apună, iar noi ne mâncaserăm de mult gustările. Stomacul mi-a ghiorăit. Mi-am înăbușit un nou hohot de râs.

Nouă carte a lui Gus, denumită provizoriu *Ceașca e deja crăpată*, nu era nici pe departe o comediută romantică, deși avea o poveste romantică accentuată întrețesută în subiect și ajunsese extrem de aproape de un final fericit.

Protagonistul, Travis, părăsise cultul cu toate probele de care avea nevoie. Ba chiar o convinsese și pe Doris să plece cu el. Au fost fericiți, extrem de fericiți, dar nu mai mult de o pagină sau două înainte ca meteoritul apocaliptic anunțat de profet să lovească pământul.

Lumea nu se sfârșise. De fapt, Travis și Doris fuseseră singurele victime omenști. Meteoritul ratase așezare, lovind fix poteca din pădure pe care călătoreau cei doi. Și nici măcar nu fuseseră omorâți de meteorit, ci de faptul că fuseseră distrași de la el: Travis își luase ochii de la drumul pe care se chinuise atât să ajungă cu mașina.

Roata din dreapta îi derapase, iar când o virase prea brusc, lovise o semiremorcă, zburând pe deasupra ei în direcția opusă. S-a oprit scrâșnind din toate încheieturile, strânsă ca o conservă călcată în picioare.

Am închis din nou ochii de la cerul la apus și mi-am înăbușit încă un râset. Nu știam de ce nu mă puteam opri, dar, cât de curând, senzația mi s-a acutizat în stomac și mi-am dat seama că, de fapt, nu râdeam, ci plângeam. Mă simțeam deopotrivă învinsă și înțeleasă.

Furioasă că acele personaje meritau mai mult decât primiseră și cumva eram alinată de experiența lor. Da, mi-am zis în sinea mea, așa se simte uneori viața. De parcă ai face tot ce-ți stă în puteri să supraviețuiești, doar ca să fii sabotat de o forță dincolo de puterile tale, poate chiar de o parte mai întunecată de-a ta.

Uneori, era vorba chiar de propriul corp. Celulele tale ajungeau să fie otrăvite și luptau împotriva ta. Sau vreo durere cronică care începea de la ceafă și care-ți învăluia apoi craniul până când o simțai ca niște unghii care îți intră în creier.

Alteori, vreo dorință sau suferință, singurătatea sau frica era cea care te scotea de pe drumul pe care îl ocoliseși luni întregi, ba chiar ani. Împotriva căruia te luptaseși cu înverșunare.

Măcar ultimul lucru pe care îl văzuseră, meteoritul îndreptându-se spre pământ, îi distrăsese prin frumusețea lui. Nu le fusese frică. Fuseseră captivați. Și poate că doar la atât trebuia să speri în viață.

Nu știu cât am stat întinsă acolo, cu lacrimile curgându-mi tăcute pe obraji, dar am simțit apoi un deget aspru ștergându-mi o lacrimă și, când am deschis ochii, am văzut chipul blând al lui Gus. Cerul devenise de un albastru-închis. Culoarea aceea pe pielea cuiva ar fi trebuit să-ți întoarcă stomacul pe dos. Dar, în acest context, era frumoasă. Ciudat cum lucrurile te pot scârbi în anumite situații, iar în altele să îți apară de necrezut.

— Hei, a spus el cu blândețe. Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am șters fața.

— S-a zis cu finalul tău fericit, am răspuns.

Gus a încruntat din sprâncene.

— Dar a *fost* un final fericit.

— Pentru cine?

— Pentru ei. Erau fericiți. Nu aveau nici un regret.

Învinseseră. Și nici nu îl văzuseră venind. Din câte știm, vor continua să trăiască pe veci în acel moment, fericiți. Împreună și liberi.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe. Știam ce voia să zică. Mereu fusesem recunoscătoare pentru că tata murise în somn. Speram că, în seara de dinainte, el și mama să se fi uitat la ceva la televizor care să-l fi făcut să râdă atât de tare, încât să-și dea ochelarii jos ca să-și șteargă lacrimile. Poate vreo emisiune cu bărci. Speram să fi băut mai mult decât trebuia din faimoasele martini pregătite de mama, așa încât să se ducă la culcare fără nici o grijă în afară de poate o ușoară mahmureală de dimineață.

Îi spuseseam asta mamei când mă dusesem să o vizite de Crăciun. Plânsese și mă ținuse în brațe.

— Cam așa s-a întâmplat, mă asigurase ea. Cam așa a fost mare parte din viața noastră împreună.

Am început, timid, să vorbim despre el. M-am învățat să nu pun prea multă presiune pe ea. Iar ea a învățat să admită, ușor, ușor, că uneori e în regulă ca povestea ta să conțină și lucruri urâte. Că asta nu înseamnă că nu o să mai ai parte de cele frumoase.

— E un final fericit, a repetat Gus, aducându-mă înapoi la realitatea de pe plajă. În plus, cum rămâne cu finalul *tău*? Totul se leagă la perfecție.

— Nu chiar, am zis. Singurul băiat pe care *considerase* Eleanor că îl iubește e căsătorit.

— Mda, iar ea și Nick e clar că o să ajungă împreună, a făcut Gus. Ți dai seama de asta pe tot parcursul cărții. Era evident că e îndrăgostit de ea și că și ea îl iubește la rândul ei.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Cred că proiectezi.

— Așa o fi, a spus, zâmbindu-mi.

— Aș zice că amândoi am dat greș, am zis, ridicându-mă în picioare.

Gus m-a urmat. Am pornit-o în susul potecii strâmbe, pline de rădăcini.

— Eu nu cred asta. Consider că am scris propria versiune a unui final fericit, iar tu propria versiune a unui nefericit. A trebuit să scriem fix ceea ce credem că e adevărat.

— Iar tu încă ești de părere că o cometă lovind pământul este cel mai bun scenariu de dragoste.

Gus a râs.

Uitasem să lăsăm aprinsă lumina de pe verandă, dar nu aveam de ce să ne împiedicăm. El nu ținuse niciodată mobilă acolo, iar când eu i-am dat-o Sonyei pe a tatei, am hotărât să economisim și să ne-o cumpărăm pe a noastră, după care am uitat. Gus a introdus în sfârșit cheia în broască, după care s-a întors cu fața spre mine în beznă înainte să o răsucească. Mâna lui mi-a găsit obrazul, iar gura lui caldă s-a lipit de a mea. După ce s-a retras, părul meu prinzându-se în barba lui nerasă, a spus încetișor:

— Dacă aș fi lovit de un meteorit în timp ce sunt în mașină cu tine, da, aș crede că am murit în stil mare.

Obrajii mi s-au aprins când l-am auzit spunând așa ceva. Acea senzație fierbinte ca lava încă îmi inunda stomacul. A deschis ușa și m-a luat de mână pe când am pășit înăuntru. A lăsat manuscrisele pe pantofarul de lângă ușă, după care a aprins lumina, un cor de voci izbucnind deodată și țipând „SURPRIZĂ!”

Am rămas în loc uimită. Pete și Maggie, mama cu noua ei tunsoare bob și bine-cunoscuta cămașă din bumbac pe care o purta când călătorea, Shadi cu noul ei iubit, Vârcolacul Sexy din Louisiana (acum suficient de prezent în viața ei încât să îi spunem Armand, numele lui adevărat) și Kayla Markham se aflau în studio, zâmbind larg ca dintr-un panou stomatologic, cu pahare de șampanie în mână și, poate lucrul puțin mai ciudat, îmbrăcați toți în pirați. O pancartă cu ciucuri atârna de-a lungul ușii din spatele lor, pe care scria, cu litere colorate, ANIVERSARE FERICITĂ. Era un gest măreț, dar cel mai ciudat de care avusesem parte.

— Ce..., am dat să zic, neștiind cum să continui. Ce e... asta...

Gus stătea lângă mine și, când mi-am ridicat privirea înspre el, gura lui ușor strâmbă s-a ridicat într-un colț.

— Am o idee bună, January, a zis el, îngenunchind apoi în fața mea.

Mâna mea era încă într-a lui și atunci mi-am dat seama că tremur. Sau el tremura, sau amândoi. S-a uitat în sus la mine în lumina caldă dinspre bibliotecă.

— Încă un film *Pirații din Caraibe*? am întrebat eu cu un glas șters.

Zâmbetul i s-a lărgit și mai mult pe chip, atât de mult, încât, atunci când m-am aplecat, am crezut că îi văd inima bătându-i prin gât.

— January Andrews, acum un an te-am întâlnit pentru a doua oară și asta mi-a schimbat viața. Nu-mi pasă cum o să se sfârșească, atâta vreme cât o să fim împreună.

Și-a vârât mâna în buzunar, de unde a scos un pătrat mic și alb, o foaie din blocnotes care părea să fi fost deja mototolită și întinsă de multe ori. Încet, l-a deschis și mi l-a întins, doar o bucățică de hârtie pe care scria ceva cu litere mari și negre.

CĂSĂTOREȘTE-TE CU MINE.

Poate ar fi trebuit să-mi iau răgazul să-i răspund tot în scris. În schimb, l-am apucat și l-am sărutat, spunându-i „Da” cu gura lipită de a lui, apoi încă o dată: „Da. Da.”

Pete și Maggie au exclamat în urale. Mama a bătut din palme. Shadi s-a aruncat în brațele mele.

În cărți, simțeam deseori că finalurile fericite reprezentau un nou început, însă, la mine, nu s-a simțit la fel. Finalul meu fericit era alcătuit dintr-o serie de momente-prezente-de-fericire, ducându-se în urmă nu doar cu un an, ci cu treizeci de ani. Finalul meu începuse deja, așa că această zi nu era nici un sfârșit, nici un început.

Era doar o altă zi bună. O zi perfectă. O fericire de-acum, atât de vastă și de profundă, încât știam – sau mai degrabă credeam cu tărie – că nu aveam de ce să-mi fac griji pentru ziua de mâine.

Mulțumiri

În spatele fiecărei cărți care își face drum în lume se află un întreg grup de susținători, iar această carte nu ar fi putut avea o echipă mai bună care să lupte pentru ea la fiecare pas. Mulțumiri imense, mai întâi, editoarei mele minunate, Amanda Bergeron, ale cărei abilități, pasiune și bunătate au făcut din fiecare minut pe care l-am petrecut lucrând la această carte pură încântare. Nimeni nu ar fi putut înțelege și rafina esența poveștii lui January și a lui Gus la fel ca tine și sunt pentru totdeauna recunoscătoare că ai fost suportera lor. Încă sunt foarte încântată că am avut ocazia să lucrez cu tine.

Mulțumiri și restului echipei grozave de la Berkley:

Jessica McDonnell, Claire Zion, Cindy Hwang, Grace House, Martha Cipolla și restul. Mă simt atât de ridicol de norocoasă că am găsit o casă și o familie printre voi.

Primei persoane care a citit această carte sub orice formă, Lana Popovic, îi mulțumesc foarte mult pentru că a crezut mereu în mine și că a fost sursa de inspirație pentru cea mai bună agentă de ficțiune din lume, Anya.

Îi mulțumesc și agentei mele perfecte, Taylor Haggerty. Ai fost o lumină călăuzitoare pentru mine în tot acest proces și știu în sufletul meu că *Două cărți și o vacanță* nu ar fi putut ajunge aici fără tine și restul oamenilor incredibili de la Root Literary: Holly Root, Melanie Castillo, și Molly O'Neill. Mulțumiri imense, de asemenea, agentei mele pentru drepturi internaționale, Heather Baror, și celorlalți de la Baror International, precum și lui Mary Pender de la UTA, care mi-a fost un sprijin incredibil de la începutul acestei călătorii.

De asemenea, trebuie să îi mulțumesc dragii mele prietene Liz Tingue, una dintre primele persoane care a avut încredere în mine și în scrisul meu. Cu adevărat, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără tine. Îți sunt recunoscătoare pentru totdeauna atât ție, cât și Marisei Grossman pentru că ați fost în echipa mea de la început.

Există atât de mulți alți oameni care au fost esențiali pentru creșterea mea atât ca scriitoare, cât și ca persoană, dar trebuie să le mulțumesc în special lui Brittany Cavallaro, Parker Peevyhouse, Jeff Zentner, Riley Redgate, Kerry Kletter, Adriana Mather, David Arnold, Janet McNally, Candice Montgomery, Tehlor Kay Mejia și Anna Breslaw pentru că au fost prieteni extraordinari și mi-au oferit o comunitate de scris

atât de minunată și de vibrantă. Sunteți cu toții strălucitori, puternici, amuzanți și ridicol de talentați. Ca să nu mai spun cât de frumoși.

Și, bineînțeles, nu aș putea scrie despre familie, prietenie și dragoste dacă nu aș avea parte de familie, prieteni și un partener nemaipomenit.

Mulțumesc bunicilor, părinților, fraților, surorilor și multor câini care m-au înconjurat întotdeauna cu dragoste. Pentru Megan și Noosha, femeile a căror prietenie m-a învățat cum să scriu despre cei mai buni prieteni. Și pentru dragostea vieții mele, persoana mea preferată, Joey. Fiecare moment alături de tine este cel mai profund moment de fericire de-acum la care aș fi putut visa. Cu tine în viața mea, este greu să nu fii un romantic.